

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GOING NOWHERE FAST

KATI WILDE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Hiçbir Yere Hızlı Gidemiyoruz

Kati Wilde

INTERMIX

NEW YORK

INTERMIX
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC 375
Hudson Street, New York, New York 10014

Telif Hakkı© 2017 Kati Wilde tarafından
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

INTERMIX ve "IM" tasarımı Penguin Random House LLC'nin ticari markalarıdır. ISBN:

9780399585258

İlk Baskı Nisan 2017

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23 Sonsöz](#)

Yazar Hakkında

1

Kefalet parasına ihtiyacın var mı?

Tam otobüs durağa yanaşırken annemin mesajı geldi. Walmart'ın dışında. Sadece beş kelime ve son birkaç haftadır içimde oturan taş birdenbire çok daha ağırlaşıyor.

Uçağa binmeden önce bir cevap yazacak kadar zamanım var. *Neden? Nash'in başı yine belada mı?*

Eğer öyleyse, bununla uğraşmak zorunda olan ben olacağım. Annem yarına kadar şehir dışında, yedi yıl önce babam öldüğünden beri ilk kez tatile çıktı.

Tanrım. Bu geziyi onun için mahvederse kardeşimi asla affetmeyeceğim.

Arada sırada Nash kendini toparlamaya karar verir ve geri gelir.

Böylece üzerine inşa edebileceği sağlam bir temeli oluyor. Ama çoğu zaman başka seçeneği kalmadığı için birkaç haftalığına annemin yanına yerleşiyor. Eve son taşınması "kendini toparlaması" içindi. Mahalledeki benzin istasyonunda bir iş buldu ve annem

iyi gidiyordu. Ama onun birkaç günlüğüne gitmesi eski alışkanlıklarına dönmesi için yeterli olacaksa? O zaman nasıl toparlanacak bilmiyorum.

Ve annem bunun için para ödemeye devam edecek.

Otobüs çoktan dolmuştu ama ben arkada bir yer kaptım, daha doğrusu yarım bir yer. Pencere kenarındaki orta yaşlı adamın epik bir erkeklik organı var. Sol dizi bacak boşluğumun çoğunu kaplıyor, beni oturmaya zorluyor. Koridorda dizlerimle yanlamasına duruyorum ve yeni uyku tulumumu beceriksizce göğsüme bastırıyorum. Tabii ki tamamen habersiz, gözleri kapalı ve kulaklığı takılı.

Pislik. Dirseğimi "yanlışlıkla" böğrüne saplamayı düşünüyorum ama telefonumdan gelen bir vızıltı onu kurtarıyor.

Kefalet parası senin için. Annemin cevabını gülen bir yüz takip ediyor. Bethany'nin kardeşini öldürdükten sonra.

Bir kahkaha homurtusunu naylon torbaya bastırıyorum. Bir saat içinde kendi tatilime çıkıyorum; en iyi arkadaşım ve onun kardeşi Bramwell Gage ile dört haftalık bir yolculuğa. Ve *muhtemelen* önümüzdeki bir ay içinde onu öldürmeyecek olsam da, bu düşüncenin aklımdan birkaç bin kez geçmeyeceğine söz veremem.

Bana biraz kredi ver, ben de cevap yazayım. Eğer onu öldürürsem, bunu bugün yapmayacağım. Ormanlık bir yerde yürüyüş yapana kadar bekleyeceğim. Kefalet parası yok.

Yakalanmazsam gerekli, değil mi?

Çok zekisin. O parlak yeni lisans diplomanı derece iyi kullanmak için. Sesi bana o kadar tanıdık geliyor ki, bu cevabın ne kadar kuru olduğunu anlamak için duymama bile gerek yok.

Çok zekiym, şimdi daha da iyi bir fikir buldum: Vegas'tayken büyük ikramiye kazanmalısın. Böylece yakalanırsam, savunma avukatımın parasını ödeyebilirsin.

Sevgili Aspen, seni kendi hayatımdan daha çok seviyorum. Ama büyük ikramiye bana çıkarsa, ödeyeceğim borçlar listemdeki en son şey senin avukatın olacak.

Eğlencemin bir kısmı kayboluyor. Hâlâ şaka yapıyor ama o borç listesine bir yenisini daha eklemek istemiyorum.

O zaman sanırım Bram ile iyi geçinip kötü başlangıcımızı geride bırakmam gerekecek.

Çünkü kini bir kenara bırakmakta çok iyisin. Bu cevabını gözlerinin içi gülerek noktılıyor.

Bu kini hak etti. Kucaklayıp öpeceğim. Özellikle de o kadar gergin ki, ona yeterince sıkı sarılırsam muhtemelen kışından bir elmas çıkacak. O zaman zengin olurum ve o avukatın parasını ödeyebiliriz.

Clara teyzeniz hangisinin daha rahatsız edici olduğundan emin olmadığını söylüyor: Elmasların fırlaması mı yoksa nerede olduğunu bilmenize rağmen onları toplamanız mı? oldular.

Ona BRAM'in daha rahatsız edici olduğunu söyle.

Bana elmas bir yüzük verersen, onu takmayacağımı bil.

Eğer sana bir popo elması veririm, umarım onu satarsın. Ve bir daha asla para için endişelenmezsin. Hey, Clara teyzeye Newberry kamp alanının geceleri ne kadar soğuk olduğunu sorar mısın?

Oldukça soğuk. Yüksek 30'lar ya da düşük 40'lar.

Bok gibi. Ama anlaşılıyor. Bir dağ artı orta Oregon çölü eşittir soğuk bir gece. Kucağımdaki naylon uyku tulumuna bakıyorum. Bu bir

Walmart'ın indirimde olan en ucuzu ama yeterince yakındı ve alabileceğim en iyisiydi. Bu da donacağım anlamına geliyor.

Bunu anneme söyleyip onu endişelendirmeyeceğimden değil. *Tamam, teşekkürler.*

Ayrıca Bend'e vardığında Aaron ve Anna'ya haber vermeni söyledi. Belki buluşabilirsiniz.

Kuzenlerimle. İkisi de benden büyük - otuzlu yaşlarının başındalar - ve birbirimizi gördüğümüz nadir tatillerde yeterince iyi anlaşıyor olsak da, muhtemelen beni aramaktan daha iyi yapacak işleri vardır. Sanırım annem onları hala ergen olarak görüyor ve muhtemelen onlar da beni bir zamanlar yaz tatilini onlarla birlikte Pine Valley'de geçiren on yaşındaki çocuk olarak görüyorlar.

Telefonumda numaraları yok. Benimkini onlara iletip haftaya buralarda olacağımı söyleyebilir misin? Aramalarını beklemiyorum ama bu küçük çaba Şimdi annemi mutlu edeceğim. Birkaç günlüğüne bölgede olacağım.

Ben yaparım. Timberline Lodge'a vardığında bana haber ver. Ve fotoğraf çek.

Yapacağım, boğazımda ani bir ağrıyla söz veriyorum, çünkü şu anda ne söylemediğini biliyorum. O ve babam yirminci yıldönümlerini Hood Dağı'ndaki tatil köyünde geçirmeyi planlamışlardı. Sonra babama kemik kanseri teşhisi kondu. Yıldönümlerine kadar dayanabildi ama hiçbir yere seyahat edebilecek kadar güçlü değildi. Zaten bir önemi de yoktu. O zamana kadar tıbbi harcamalar birikimlerini tüketmiş ve kredilerinde dipsiz delikler açmıştı. Yedi yıl sonra, hala o delikleri doldurmak için mücadele ediyor, ama daha da derinleşmeye devam ediyorlar.

Ama kimseyi öldürmeyin, diye tekrar uyarıyor.

Garantisi yok.

Aslında Bram için çok endişelenmiyorum. Onunla her karşılaşmamda kendini beğenmiş, kontrol manyağı ve üstünlük kompleksi olan biri olduğuna ikna oluyorum ama onunla iyi geçinmeye kararlıyım.

Ben daha çok kız kardeşi için endişeleniyorum. Ve kendim için. Çünkü Bethany için olmasaydı, iptal eder ve evde kalırdım.

Bu geziyi dört gözle bekliyordum. Birkaç gece Hood Dağı'nda, sonra da Oregon'un merkezinde kalacağız. Ondan sonra güneye, Kaliforniya'ya, Son haftayı Tahoe Gölü'ndeki bir tatil köyünde geçirmeden önce Shasta Dağı'nda duracağız. Bethany bu geziyi Bram'den mezuniyet hediyesi olarak istemişti. Görünüşe göre ailesinin her yaz gittiği tatilin aynısıymış.

Aileleri sekiz yıl önce bir araba kazasında ölmeden önce, Bram on dokuz ve Bethany on dört yaşındayken.

Ben sonradan eklenmişim. Noel'de Bram'den geziye katılmasını istemesine rağmen, Bethany bir ay öncesine kadar onlarla gelmem için teklifte bulunmamıştı - tahminimce Bram'i onlara katılmama izin vermesi için ikna etmek zorunda kaldığı için.

Her ne kadar ben de onunla o kadar çok zaman geçirmek istemesem de, kabul etmem sıfır saniye sürdü. Kısmen bu fırsatı kaçırmak aptalca olacağı için - yakın gelecekte tüm masrafları karşılanmış başka bir tatile denk gelme ihtimalim yok- ve kısmen de Bethany gitmemi istediği için. Dört yıldır aynı odayı paylaşıyoruz ama yaz bittiğinde farklı şehirlerde farklı üniversitelerde olacağız: o MIT'ye gidiyor, ben de Seattle U. Bu yüzden kaçınılmaz ayrılığımızı ertelemek istediğini söylüyor.

Birkaç hafta öncesine kadar ben de ertelemekten yanaydım. Bu yolculuğu istiyordum. Kendim için. Çünkü önümde ne olduğunu her düşündüğümde, göğsümdeki düğümde zar zor nefes alabiliyorum.

Sadece biraz tükenmişlik olduğunu biliyorum. Geçtiğimiz yıl çılgıncaydı. Yüksek lisans okuluna başvurmak, tezimi bitirmek, ödev üstüne ödev yazmak, finallerin sıkıntısı.

Ben de düşündüm ki, eğer bir *süreliğine* uzaklaşabilirsem, eğer sadece Birkaç hafta gelecek hakkında düşünürsem, kafamı yeniden toparlarım.

Ama tabii ki asla bu kadar kolay olamazdı. Çünkü birkaç hafta önce masadaki tek mali yardımın, üniversiteye başladığımdan beri kaçınmayı başardığım büyük öğrenci kredisi olduğunu öğrendim. Ve her ne kadar beynimin bir kısmı Bana binlerce öğrencinin kredi alıp gayet iyi durumda olduğunu hatırlatıyor, annemin son yedi yılda yaşadıklarını görmek zaten göğsümde düğümlenmiş olan hastalıklı endişeyi daha da artırıyor.

Tatile çıkmak istemiyorum. Bir iş bulmak ve borç dağının altında ezilmeden iki yıl daha okulu nasıl bitireceğimi bulmak istiyorum.

Ve bir an için Nash'in başının belada *olmasını* dilemiş olmam ne kadar iğrenç değil mi? Çünkü o zaman gitmemek için iyi bir sebebim olurdu.

Ama *sadece* bir tatil olsaydı, çoktan iptal ederdim. Hayır. Bethany'nin beni davet etmesinin tek sebebinin bu olduğuna inanıyorum. Geçtiğimiz yıl benim için zor geçtiyse, onun için de cehennem gibiydi ve hala kırılğan hissediyor. Açıkça söylememiş olsa da, sanırım birisinin onun yerine geçmesini istiyor.

Onunla aşırı korumacı abisi arasında bir tampon. Ve yaşasın, o tampon benim.
Yani Bram ile iyi *geçineceğim*.
Beni öldürse bile.

2

Bramwell Gage ile kötü başlangıcım aslında *benim* bile değildi. Hepsi onundu, çünkü kız kardeşinin birinci sınıfına iki hafta kala Bethany'yi ziyaret ederek sürpriz yaptı.

Bunu kim yapar ki? İşlevsel, düşünceli yetişkin bir insan olmanın ilk kuralıdır bu: İnsanların evlerine -ya da öğrenci yurtlarına- habersiz gitmezsiniz. Önceden ararsınız. Bu kuraldan muaf olan tek kişiler ebeveynlerdir, ancak bu sadece çocuk evden taşınmadan *önce* geçerlidir.

Muhtemelen bu ebeveyn istisnası Bram'ın kampüste ortaya çıktı. Bir süredir Bethany'nin ağabey-babası gibiydi. Yani anlıyorum. Bethany'nin ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak için onu kontrol etme alışkanlığı vardı.

Yine de önce aramalıydı. Çünkü arasaydı, Bethany o Cuma gecesi boş olduğunu düşünmezdi. Ve ben de utangaç yeni oda arkadaşımı benimle bir partiye gelmeye ikna ederek kabuğundan çıkarmaya çalışmazdım - başka bir hafta sonunu beklerdim. Olduğu gibi, uzun süre dışarıda bile kalmadık. Toleransının hiçbir şey olmadığı ortaya çıktı. Tamamen sarhoş olduğunu ve eve gitmemiz gerektiğini fark etmeden önce ancak çakırkeyif olabildim.

Binamızın kapısının eşiğinde kardeşiyle karşılaştık. Girişteki sarı ışık havuzunda, gömleğinin üzerine takım elbise yeleği giymiş bir şekilde durduğunu gördüğümde onu Bethany'nin kardeşi olarak tanımadım.

beyaz, karanlık gecede bir fener gibi parlıyor, geniş omuzları uzun bir gölge oluşturuyor, yontulmuş elmacık kemikleri telefonunun ekranı tarafından vurgulanıyordu. Hayır, ilk düşüncem, "*Vay anasını, ya benim bira gözlüklerim çok sıkı takılı ya da mükemmel erkek örneklerini Photoshop'la gerçek hayata aktarmaya başladılar*" oldu. Bir saniye sonra Bethany numuneyi yakaladı, kollarını ona doladı ve orada olduğu için mutlu olduğuna ve Portland'da işi olduğunu bilmediğine dair bir şeyler geveledi. Sonra eğildi ve adamın parlak siyah ayakkabılarını kıl payı kaçırarak beton basamaklara kustu.

Bunu takip eden birkaç dakika Bram'i sevdiğim tek dakikaydı. Bethany ikinci hamlesinde çalılara doğru yöneldiğinde saçlarını tuttu. Midemin yavaşça, ağır ağır sallanmasını kusmuğa bağlamayı tercih ederdim ama gerçek şu ki, sert dudakları bir gülümsemeye dönüştüğünde ve "Birileri biraz fazla eğlenmiş gibi görünüyor," diye mırıldandığında midem sallanmaya başladı.

Çünkü onun sesi, lanet olsun. Derin, gürültülü ve sevgiyle o kadar sıcaktı ki bahse girerim Bethany'ye onu sevdiğini söylemek zorunda kalmamıştır. Muhtemelen konuştuğu her kelimede bunu duyuyordu.

Bethany başını yavaşça salladı ve bir parmağını onun yüzüne doğru kaldırdı. "Asla çok fazla değil."

Sırtarak, parmağını gözüne sokmadan önce yakaladı. "Yeterince mi?" "Zar zor yetiyor." Kıkırdadı ve onun gülümsemesine eşlik etti. "Ama Aspen dedi ki boşa gittiğini ve gitmemiz gerektiğini söyledi. Zıyan mı oldum?"

"Sanırım öylesin" diye onaylamadan önce kahkahasını bastırır gibi oldu.

"Çünkü öyleyim! Biranın tadı çok iğrençti ama müzik o kadar yüksekti ki göğsümde hissedebiliyordum. Boom. Boom. Ve ne bileyim, yirmi kadar seksi erkekle dans ettik." Elini onunkinden çekti, elini kaldırdı

Kollarını havaya kaldırdı ve kışını sallamaya çalıştı ama basamaklarda tökezledi.

İkimiz de aynı anda onu yakaladık. Bram onun bileklerini yakaladı; ben de arkasından belini yakaladım. Bethany'yi aramızda sabitlerken nefes nefese bir saniye geçti.

"Bir dakika yavaşla Beyoncé," dedim. "İyi misin?"

"İyiden de öte." Garip bir şekilde omzumu sıvazlamak için geri uzandı. "Sen en iyisisin, Aspen. Ev arkadaşım olduğun için çok mutluyum."

Sevecen bir sarhoş. Bu içimi rahatlattı. Birkaç kadeh içtikten sonra birinin nasıl biri olacağını asla bilemezsiniz.

"Ben de oda arkadaşım olduğun için mutluyum, tatlım."

"Ben de." Bram'in yakasına yapıştı ve onu kendine çekerek, "Sesini duyuyor musun? Sesi boğaz ağrısı varmış gibi geliyor ama öyle değil. Seksi değil mi?"

Alaycı bir kahkaha attım. "Seksi" genelde duyduklarımın bir adım ötesiydi. Güzel versiyonu "Hasta mısın?" idi. Pek de hoş olmayan versiyonları ise "beyaz çöp sigara içen ses" ile "boğazına bir penis kaçmış gibi konuşuyorsun" arasında değişiyordu.

Törpülemenin nedeni ise çekiciliğin tam tersiydi. "Eminim annem ve babam ben sancılı bir bebekken bu kadar seksi olduğunu düşünmemişlerdir.

Ses tellerimde nasırlar oluşuyor."

Bethany başını ciddi bir şekilde sallayarak, "Onda *düğüm*ler var," dedi. "Tıpkı Chloe gibi."

Evet, kardeşi *Pitch Perfect* hayranı değilse, bu muhtemelen hiç mantıklı değildi. "Belki de yukarı çıkma vakti gelmiştir?" Dedim ve Bram'le tanıştım. başının üzerinden baktı. Gözleri onunkilerden daha koyuydu, ela yerine kahverengiydi. Bir bakışla, sessizce onu odamıza götürmeme yardım etmesini istedim.

Başını sallaması tam da bunu yapmaya niyetli olduğunu gösteriyordu. "Yatağa mı? Ama Bram daha yeni geldi!"

"Pazar gününe kadar şehirde olacağım," dedi ona. "Yani yarın vaktimiz olacak."

"İlk iş," dedi Bethany, sanki akşamdan kalma bir köpek gibi değil de yarın ilk iş başında olmayı bekliyormuş gibi. Merdivenleri koşar adım çıktım. Kapı kodunu girdikten sonra arkasını döndüğünde kızın topuğu beton yürüme yolunun kenarına takılıp neredeyse yere düşüyordu.

Bram usulca onu göğsüne yasladı ve içeri taşıdı. Basamakların yüksekliği bakış açımı bozmadığı için, benden en az bir baş, belki de daha uzun olduğunu fark ettim. Bethany de benden birkaç santim uzundu ama onu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi tutuyordu.

Tanrım, çok seksiydi. Rave'de dans ettiğimiz adamlar Bramwell Gage'in yanında hiçbir şeydi. Normalde temiz kesim bana göre değildi ama o bunu başarıyordu. Sanki üç parçalı bir takım elbise giymiş ve gelmeden önce ceketini ve kravatını çıkarmış, ancak bunun ötesinde gevşememiş gibi görünüyordu. Gömleği neredeyse sonuna kadar açıktı, sadece tek bir düğmesi vardı. boğazının çukurunda açılmıştı ve bronzlaşmış teni görünüyordu. Gri yelek düz karnını sarıyordu. Uzun kollar, ağır pazularının esnemesini ya da onu kaldırırken bileklerindeki gergin gücü gizlemiyordu ve takım elbise pantolonunun rahat kesimi, zayıf kalçaları ve uzun, kaslı uylukları vurguluyordu.

Bethany birlikte yaşamaya başladığımızdan beri birkaç kez kardeşinden bahsetmişti. Şimdi keşke fotoğraflarını görmek isteseydim diyorum. Bir sürü resim.

Fuayenin içinde merdiven boşluğunun kapısını ittim ve açık tutarak Bethany'yi içeri taşımasını bekledim. "Üçüncü kattayız."

"Tabii ki öylesiniz," dedi alaycı bir ifadeyle ve ben de yanından geçerken sııttım. Tanrım, kıcı da mükemmeldi.

Şanslıydım, onu üç kat merdiven çıkarken takip edecektim.

"Yürüyebilirim," diye itiraz etti Bethany, ama adam onu yere bırakmayınca elini omzuna attı. "Bizimle partiye gelmeliydin."

Adamın gülümsemesi bu kez daha sertti. Belki de onu taşımak görüldüğü kadar zahmetsiz değildi. "Davetiye almadım."

"Biz de almadık. Ama bir dahaki sefere Aspen'e sorabilirsin. O nereye gideceğimizi biliyor."

"Öyle mi?" dedi ve merdivenleri çıkmaya başlamadan önce bana baktı.

Ani bir belirsizlik içimi sıktı. Yavaşça takip ettim, kışına değil ama sırtına baktım. O bakışı yanlış mı algıladım? Çünkü onun "Öyle mi Öyle mi?" dediğinde *sesi kızgın gelmemişti*. Aksine, hafif bir kayıtsızlık vardı. Ama bana baktığında çenesi sıkılmış ve gözleri kısılmıştı, sanki şefkatin ve sıcaklığın altında öfkeli bir hali vardı.

Bethany'ye değil. Bana.

Ama neden olsun ki? Belki de yanılmıştım. Annem bana sık sık aşırı savunmacı olabileceğimi, hiç niyetim yokken eleştiri görebileceğimi söylerdi. Bazen muhtemelen haklıydı. Diğer zamanlarda ise insanlara hak ettiklerinden fazla değer verdiğini düşünürdüm.

Bethany'ye ne kadar dikkatli davrandığını düşününce, Bram'e biraz hak vermeye hazırdım. Ayrıca, kızmasını gerektirecek hiçbir şey yapmamıştım. Yani muhtemelen onu yanlış anlamıştım.

Bina kampüsteki en eski binalardan biriydi ve her adımda gıcırdayan ahşap merdivenleri vardı. Merdiven boşluğunun daimi serinliği tenimi ürpertse de üçüncü kat hala günün sıcağından bunaltıyordu, Koridorun her iki ucundaki açık pencerelere yerleştirilmiş vantilatörlere rağmen. Tıkırdayan patlamanın altında, Imagine Dragons'ın şeytanlarının saklandığı yeri açığa çıkaran boğuk sesi odalardan birinden süzülüyordu. Birisi tütsü yakıyordu ama ağır baharatlı koku tatlı tütsüyle karışıyordu.

gizlemek yerine esrar kokusu yayıyordu - muhtemelen Rachel'dı, biz partiye gitmeden önce Bethany ve bana birkaç cigara ikram etmişti.

Tanrım, bu koku. Tıpkı evimiz gibi. Ya da kardeşimin orada kalmaya karar verdiği günlerdeki ev gibi. En azından Rachel, Nash'ten çok daha iyi bir arkadaşı. Hem de çok daha zeki.

Bram'i soldaki üçüncü odamıza götürdüm ama kilidi açmaktan öteye gidemedim. Bethany'nin ayakları yere değer değmez koridoru geçip ortak banyoya doğru koşmaya başladı.

"Hey!" Onu takip ettim, sonra kabinin kapısının kapandığını ve dizlerinin muşamba zemine çarptığını görünce tekrar koridora döndüm. Odamıza doğru ilerlerken ona, "Diş fırçasını alıp-" dedim.

Büyük bir el önümdeki duvara çarptı, beyaz kollu bir kol yolumu kesti ve beni savrulurken durma noktasına getirdi.

Bram bana ters ters baktı. "Onu hangi cehenneme götürdün?"

Yumruklarım otomatik olarak sıkıldı, dilimin ucuna gelen tepkiyi durdurmak için dişlerim gıcırdadı. *Seni pislik. Yapma bunu. Sakın yüzüme vurma.*

Ama geri çevirdim. Kız kardeşi içeride kusuyordu. Endişeliydi. Sevilen biri için endişelenmek insanları sinirli yapar.

Kahretsin, *beni* sinirlendirdi. "MLK'daki eski KittyCat Lounge. Derneklerden biri orayı kiralamıştı. Bethany iki içki içti"-tekrar ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım-"ve tüm zaman boyunca onları izledim. Kimse ona ilaç vermedi."

Nabızı şakağında atıyordu. "Reşit olmadığını biliyor musun?"

"Hadi canım." Bu adam gerçek miydi? "Ben de öyleyim ve bir milyon dolarına bahse girerim ki sen de ilk kez sarhoş olduğunda öyleydin. Kimin umurunda? Sikeyim mi?"

"Sikimde bile değil." Çenesi o kadar sert sıkılmıştı ki kemikleri kırılmalıydı. Geniş göğsü, sanki öfkesini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefesle inip kalkıyordu. Kulübe katıl, evlat. "Bu tür umursamaz davranışlar onun hayatını mahvedebilir."

"Gerçekten mi?" Gülmemi engelleyemedim. "Flaş haber! Ailen zengin. Bir partide sarhoş olmak *hiçbir şeyi* mahvetmez. Yarın derslerini bırakabilir ve yine de çoğu insanın hayal bile edemeyeceği türden bir hayata sahip olabilir."

Bethany'nin istese yapabileceği şeylerin yarısını bile yapamayacağıma adım gibi emindim.

Üniversite benim tek bir hedefe giden tek biletimdi. Hayatımın içine edebilirdim. Onunkine gerçek bir zarar vermek için çok çalışması gerekecekti.

Hayal kırıklığı keskin bir nefesle dişlerinin arasından tısladı. "Sarhoş olmasından bahsetmiyorum, güvenliğinden bahsediyorum. Daha önce hiç rave gibi bir şeye gitmediğini göremiyor musun?"

"Tabii ki yapabilirim." Çünkü Bethany bana yapmadığını söylemişti. "Ama onu bunun içine sürükledin."

Sürüklemek mi? Ben önerdiğimde gitmekten çok mutlu olmuştu. Ama bunu söylemenin başını belaya sokup sokmayacağını bilmiyordum.

Bunun yerine dudaklarımı büzerek başımı salladım. "Haklısın, biliyorsun. Böyle pervasızca şeyler yapmaya alışık değil. Bu yüzden hayattaki yeni amacım onu pervasız durumlarla tanıştırmak, böylece senin bu konuda pek de iyi bir iş çıkarmadığını düşünerek kendi başının çaresine bakmayı öğrenebilir. Şimdi izin verirsen, kardeşim"-kolunun altından eğildim-"Koridorda kafam kıcımda dikilmek yerine kız kardeşinle ilgileneceğim."

Odamıza girdim ve kapıyı kapattım, yarı yarıya Bram'in içeri girip tartışmaya devam etmesini bekliyordum ve eğer yaparsa onu biçmeye hazırdım. Alanım konusunda bölgeci olabilirdim ve Bramwell Gage'in istediği her yere gitmeye alışkın olduğunu hissediyordum. Şu kapıdan içeri bir adım atsa, aksini öğrenecekti.

Tanrım, ben neden buradaydım ki? Hatırlamadan önce bir an için etrafıma bakındım.

Bethany.

Odamız darmadağındı, kutular ve giysiler her boş alanı kapmak için birbiriyle yarışıyordu. Kutular, çünkü Bethany kısa süre önce bir mini buzdolabı, espresso makinesi ve geniş ekran bir televizyon almıştı ve hepsi öğleden önce teslim edilmişti. Kıyafetler, çünkü benimkine benzer bir kıyafette karar kılmadan önce gardırobunu didik didik etmişti, buz mavisi siyah şort üzerine kaşkorse. Aynı dağınıklığın bende olmamasının tek nedeni, seçebileceğim çok daha az kıyafetim olmasıydı.

Bethany'nin banyo kutusunu buldum, sonra da "Feeling Like Annemin benim için hazırladığı ve keskin kalemle etiketlediği "Bok mu?" kiti - muhtemelen sadece etiketi görmenin beni her zaman daha iyi hissettireceğini bildiği için.

Umarım oda arkadaşım üzerinde de aynı etkiyi yaratırdı.

Tuvalet kabininden henüz çıkmamıştı. Ağabeyi banyonun girişinde durmuş, kapıyı sırtına dayamış, derin sesiyle bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soruyordu. Yanından geçerken Bram'in bakışlarını yüzümde hissettim ama ona karşılık vermeye ya da öfkesinin yatışıp yatışmadığını kontrol etmeye zahmet etmedim.

Siktir et onu.

"Hey, hafif sıklet," dedim, kabininin önüne çömelip kapının altından bir havlu tutarak. "Bunu dizlerine yastık yapmak için kullanabilirsin."

Klozetten bir inilti yankılandı. "Sanırım işim bitti." "Tamam. Senin için dış fırçanı ve diğer bazı eşyalarını getirdim." "Lavabonun yanına koy ve hâlâ biraz haysiyetim varken git."

"Haysiyetinin kardeşinin ayakkabılarına sıçradığına eminim." "Oh kahretsin. Bram hâlâ dışarıda mı?"

"Evet," diye cevap verdi açık kapıdan. "Ve senin haysiyetin ayakkabılarımı ıskaladı."

"Yaşasın benim için." Bu iğneleme ona fazla geldi ve tekrar inledi. "Aspen, cidden. Gümleğimde kusmuk var. Ben temizleyene kadar git buradan."

"Pijamalarını getirdim," dedim ona. "Seni seviyorum."

"Tabii ki istiyorsun, çünkü ben çok sevimliyim. Tamam, bunları lavabonun yanına bırakıyorum. Advil al ve bol bol su iç, yoksa sabah kendini daha kötü hissedeceksin." Bu kez kapıdan geçerken arkamdan kasten kapattım ve Bram'i koridora geri ittim. "Birkaç dakikaya ihtiyacı var."

"Ben de öyle duydum." Havluyu ellerime bırakmadan önce bakışları benimkilere dikilmişti. "Bunu daha önce de yapmıştın."

Hasta biriyle ilgilenmeyi nasıl bir suçlama gibi gösterebilmişti? Yine de yaptı.

Sahte bir hayretle gözlerimi açtım. "Aman Tanrım. Sherlock Holmes gibisin. Tüm ipuçlarını görüyorsun ve gerçeğin ne olması gerektiğini çıkarıyorsun. Ve haklı olabilirsin. Belki de bu benim ilk sarhoş rodeom değildir. Ya da belki, sadece belki, okumayı biliyorum ve tüm o kelimelerin içinde bir yerlerde akşamdan kalma nasıl tedavi edilir. Hangisi olduğunu senin bulmana izin vereceğim, dahi."

Çenesi sertleşti. Böyle devam ederse hiç dişi kalmayacaktı. Ama çenesini kapalı tuttu, ben de bunu umuyordum.

Zaten cevap "ya hep ya hiç" değildi. Daha önce de partilere katılmışım. İyi vakit geçirmeyi severdim. Hayat çok kısaydı ve bulduğum fırsatları değerlendirirdim.

Yine de aptal değildim. Geleceğim için bir planım vardı ve ona sadık kalmam gerekiyordu. Bu, kendime nasıl bakacağımı bilmek anlamına geliyordu, çünkü annem dışında bunu yapacak başka kimseye güvenemezdim ve bu yükü ona yüklemek istemiyordum. Onun zaten yeterince derdi vardı.

Ve geçici sessizliğine rağmen, Bramwell Gage'le işim bitmemiş gibi görünüyordu.

"Bethany'yi uzun zamandır tanımiyorsun," dedi sertçe. "Bu yüzden muhtemelen onun ne kadar utangaç olduğunu ve evden uzaklaşmanın ne kadar büyük bir cesaret gerektirdiğini fark etmiyorsun-"

"Hayır, bunu anladım."

"O senin gibi değil." diye devam etti.

Bunu da anlamıştım. Ama sözleri aramıza taş gibi düştü ve tüylerim diken diken oldu. "Benim neye benzediğimi düşünüyorsun?"

Bakışları doğrudan saçlarıma yöneldi, sanki tüm cevaplar orada bulunabilirmiş gibi. Kısa bir süre önce doğal sarıdan kömür siyahına boyamıştım ve kısa teller mavi uçlu küçük sivri uçlar halinde yukarı doğru uzanıyordu.

"Vay canına," dedim düz bir sesle. "İyi gidiyorsun, Sherlock. Beni yakaladın."

Kahverengi gözleri kısıldı ve daha da yaklaştı. Tanrım, insanların cüsseleriyle gözümü korkutmaya çalışmasından nefret ederdim. Çenemi yukarı kaldırarak, bana saldırması için ona meydan okudum.

Yaptı da. "Seni saçına bakarak yargıladığımı mı sanıyorsun? Hayır, senin 'Kimin umurunda' ve 'Bethany zengin olduğu için hayatı mükemmel olacak' saçmalıkların. Sen tam da şu anda ihtiyacı olmayan birisin, çünkü sen küçük isyanını sürdürürken, onun tüm hayatını altüst edeceksin-"

Banyo kapısının gıcirtısı onu durdurdu. Yüzündeki öfke sanki silinip gitmiş gibi kayboldu. Kaptan Amerika uyku şortunu ve atletini giyen Bethany kapının hemen dışında durdu. Bakışları yüzüme kaydı.

Bram'e baktığında kaşları çatıldı.

İfadesindeki değişikliğe rağmen onu hâlâ iyi okuyabildiği belliydi. "Neler oluyor? İkiniz de deli gibi görünüyorsunuz."

"Hayır," dedim. "Bu sadece benim 'gerçekten işemem lazım' suratım.

İzninizle."

Banyodan çıktığımda kardeşi gitmişti. Benim öfkem de gitmişti. Küstahça davranmıştı ama anladığım kadarıyla Bethany'yle ilgili endişelerinden kaynaklanıyordu ve ben de onu yatıştırmaya çalışmamıştım. İlk patlamasından sonra ben de ona karşılık vermiştim. Bunu hak etmişti.

Paraları hakkındaki yorum hariç. Bu benim için çok baktandı. Ama yine de. Kız kardeşine ne kadar değer verdiğini gördüm. Bu benim kitabımda çok şey ifade ediyordu.

Bu yüzden peşini bırakabilirdim. Bram yapsaydı, ben de yapabilirdim.

Bunun yerine Bethany ertesi akşam odamıza döndü, onu hiç görmediğim kadar üzgündü. Öfkeliydi, çünkü ya kendi dairesini tutmasını ya da daha uyumlu başka bir oda arkadaşı bulmasını önermişti.

"Buna inanabiliyor musun?" Pencereye doğru yürüdü ve kollarını iki yana açarak döndü. "Bana, 'Belli ki senin paran olmasıyla ilgili sorunları var ve sonunda ya sana kazık atacak ya da seni kullanacak, Beth' dedi. Ben de ona senin hiçbir zaman bir şey istemediğini ya da borç almadığını söyledim ve o da bana 'Şu anda onun gibi bir arkadaşına ihtiyacın yok' dedi. Ben de ona tam bir pislik olduğunu ve başka bir oda arkadaşı edinmekle ilgili tek kelime daha ederse onu yumruklayacağımı söyledim."

"Pisliğin teki," diye kabul ettim ama bu hakaret onunkinin içi boş bir yankısıydı. Bunları bana söyleyerek beni incitmek istemediğini biliyordum; benim de aynı şekilde öfkelenmemi bekliyordu. Olmalıydım da. Olmak *istedim*. Bunun yerine midem bulandı, sanki karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Birinin savunmamı aşır beni tam bir pislik gibi hissettirmesi nadir görülen bir şeydi. Yine de Bram bunu yapmıştı.

Yani bu kötü başlangıç? Hepsi onun suçuydu.

Sonraki dört yıl boyunca daha iyiye gitmedi ama en azından çok daha kötüye gitmedi. Bethany onunla barışmadan önce neredeyse hiç zaman geçmedi ve düzenli olarak Skype'ta görüşüyorlardı, ancak programlarını biliyordum ve onlar konuşurken odada olmaktan kaçınabiliyordum. Ondan kaçamadığım zamanlarda, genellikle onu görmezden gelirdim. Genelde. Çünkü beni yargılamadan yüzüme bakamazdı ve kaçınılmaz olarak yine beni kızdıracak bir şey söylerdi.

Yine de Bethany'nin bu yolculukta bana ihtiyacı olursa, dilimi kanayana kadar ısıracığım ve umarım Bram de aynısını yapar.

3

Telefonum tekrar titrediğinde, mesajın Bethany'den geldiğini, kardeşinin geldiğini haber verdiğini ya da kampüse ne zaman döneceğimi sorduğunu varsayıyorum.

Yanılmışım. Annemden bir mesaj daha.

Bir gösteriye gidiyoruz. Gitmeden önce seninle tekrar konuşamazsam diye söylüyorum, iyi eğlenceler. Dikkatli ol ve Bethany'e benim için sarıl.

Sarılacağım.

Seni seviyorum.

Ben de seni

seviyorum.

Bundan hiç şüphem yok.

Bram'ın yanlış anladığı tek şey buydu. Dört yıl önce çivili, boyalı saçlarıma bakıp bir şeylere isyan ettiğimi düşünmüştü. Hayır. Annem beni her konuda destekler. Annem beni her konuda desteklerdi, yani isyan edecek bir şey yoktu. Kariyeri çöktüğünde, evimizi kaybettiğimizde, Nash'in başı belaya girdiğinde bile beni destekledi. Ayağını yere vursaydı bile ona isyan etmezdim. Tüm bu iş kısmen onun *için*, bu yüzden diğer her şeyle birlikte benim *için* endişelenmek zorunda değil.

O yüzden Bram'ın canı cehenneme. Beni bir asi olarak görmek istiyorsa, hiç durmasın. Babam son kemoterapi tedavisini görürken saçlarımı kazıttığımı ve saçlarımı uzatarak onun anısına ihanet ediyormuşum gibi hissetmeyi bırakana kadar neredeyse beş yıl geçtiğini ona asla söylemeyeceğimden eminim. Sanki fazladan birkaç santim saç, hayatıma devam ettiğim ve onun ne kadar acı çektiğini unuttuğum anlamına geliyordu.

Eminim Bram da bu konuda kendini üstün hissetmenin bir yolunu bulurdu. Anne ve babasını kaybetmişti ve Bethany'ye göre onu kucağına alıp yoluna devam etmişti.

Bir çeşit kendini beğenmiş robot gibi. Ki bu kulağa doğru geliyor.

Yine de varsayımlara devam edecekse, görünüşümün ona şimdi ne söyleyeceğinden emin değilim. Saçlarım omuz hizasını geçti ama Koyu renk tercih etmeye başladım ve kutu boya ucuz, bu yüzden derin bir

doğal kirli sarışınım yerine kestane kahvesi. Çoğunu gönderdiğimden beri Mezuniyet törenimden sonra annemle birlikte eve dönerken üzerimde bu seyahatte yanımda götüreceğim yarı güzel bir şey var: iki yıl önce alışveriş merkezinde satılık olarak bulduğum papatya desenli şirin bir sundress.

Muhtemelen bana bakacak ve *ucuz, yapay renkli bir fahişe* görececek. Tanrım, bu kelimeye bayılıyorum. Fahişe. Ben de kendime öyle demeye başlamalıyım.

Ayağa kalkıyorum ve otobüs durmak için yalpalarken baş üstü rayına tutunuyorum. 10 numaralı otobüs beni kampüsün kuzey tarafında indiriyor, bu da Bethany'nin çantalarımıza bakıcılık yaptığı kütüphaneye kısa bir yürüyüş yapacağım anlamına geliyor.

Kampüsteki son yürüyüşüm. Boğazım yine sıkıştı ama bu sefer o kadar da kötü değil. Burayı özleyeceğim. Zengin öğrencilerle dolu özel bir üniversiteye uyum sağlamak bazen zor oluyordu. Bram pisliğin teki ama söylediklerinin hiçbirisi diğerlerinden duyduğum ayrıcalıklı pisliklerle kıyaslanamaz bile. Ama çoğunlukla iyiydi. Daha çok insanla tanıştım.

Sevmediğimden daha çok sevdim ve başladığımdan çok daha zeki hissetmesem de, muhtemelen sadece ne kadar bilmediğimi öğrendiğim içindir.

Ve üniversite arazisi, vay canına. Yemyeşil çimler, devasa ağaçlar ve ortasından geçen pırıl pırıl bir dere.

Kış ortasında, gri gökyüzünden yağmur yağarken, bu o kadar da muhteşem değil. Yapraklar açtığında sonbahar öyledir. Çiçeklerin kar gibi yağdığı ilkbahar da öyle. Ve bugün, yaz mevsimi yaklaşırken, hafif bir esinti ılık güneşe karşı koyuyor ve çıplak tenin üzerinde mükemmel sıcaklıkta geziniyor.

Derenin üstündeki köprü, Eliot Hall'un kuzey tarafından geçen patıkaya açılıyor.

Jane Austen romanı. Bethany'nin beklediği kütüphane, salonun doğu ucundaki döner kavşağın hemen ötesinde yer alıyor - ancak binanın köşesinden geçerken, çemberin içine park edilmiş gri bir Range Rover görüyorum. bagaj kapısı açık. Tanıdık bir figür cipin yanında duruyor, telefonuna bakıyor ve o kadar uzağa gitmeye gerek olmadığını fark ediyorum.

Bram zaten burada. Oh yaşasın.

Bethany yanında değil, o yüzden yeni gelmiş olmalı ve muhtemelen ona haber vermek için mesaj atıyordur. Mutlu görünmüyor ama bu sürpriz değil. Asla mutlu görünmez. Elbette, genellikle şu anda olduğu gibi kaşlarını çatmış ve ağzını düzleştirmiş bir şekilde hayal kırıklığına uğramış görünmüyor. Genellikle robot modundadır ve yüzünde pek fazla duygu okuyamam.

Ama şu anda kısa saçları, sanki parmaklarını telaşla koyu kahverengi saç tellerinde gezdirmiş gibi dağınık. Her zamanki gibi mükemmel bir şekilde dikilmiş bir pantolon ve yelek giyiyor ama takım elbise ceketini ve kırmızı ceketini atmış.

Kravatı hem gevşek hem de biraz yamuk.

Kahretsin, resmen *darmadağınık*.

Ve üzücü olan şu ki, onu gördüğümde içimdeki her şey geriliyor ve derim diken diken oluyor. Onun bir pislik olduğunu biliyorum ama beynimin mesajı almamış küçük, aptal kısımları var - ya da bu kısımlar umursamıyor ve bunlar benim kızsals kısımlarıma bağlı beyin kısımları oluyor.

Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum. Sanki çok sayıda parlayan ok başının etrafında dolaşıp "*Buraya bak*" diyor. Kocaman bir çimenlik ve meşe katedrali gibi doğal güzelliklerle çevrili olsa bile Ağaçlar, dikkatimi çeken ve beni içine çeken onun yüzü. Kalabalık bir odada bile ilk göreçeğim kişinin Bramwell Gage olacağından eminim.

Seksi olduğu için değil. Elbette muhteşem biri. Ama kampüs muhteşem erkeklerle dolu ve onlar bana bunu yapmıyor. Onlarla gözümü kaçırabilirim.

Ama beynimin *gerçekten* harekete geçen kısmının savaş ya da kaç tepkisi olduğunu anlıyorum. Bakışlarım doğrudan ona yöneliyor çünkü o dikkat etmem gereken biri. Bir keresinde savunmamı aşmayı başardı ve kendimi bok gibi hissetmemen neden oldu. şimdi beynim onu görüyor ve şöyle düşünüyor:

Tehlike!

Yani onu her gördüğümde nabzımın hızlanmasının mantıklı bir açıklaması var. Bu cazibe değil. Bilim.

Ve, tamam. Tehlike beni biraz tahrik ediyor. Yine de beni aptallaştıracak kadar değil ve asıl tehlike Bram'in beni nasıl altın avcısı bir pislik olarak gördüğünü unutmak olurdu.

Gerçi kafasını kaldırıp ona doğru geldiğimi fark ettiğinde tepkisi normalden farklı oluyor. Genellikle yüzü sanki robot moduna geçiyormuş gibi sertleşir. Bu sefer kaşlarını çatıyor ve sanki beni gördüğüne gerçekten memnun olmuş gibi ifadesi aydınlanıyor.

Bu çok garip. Ve savaş ya da kaç tepkimi daha da sertleştiriyor.

Bağırmadan onu selamlamak için hâlâ çok uzaktayım. Bu yüzden uzun bir saniye boyunca sadece gelişimi izliyor ve saçlarımdan sandaletlerime doğru inen karanlık bakışlarının yoğunluğunun hiç bu kadar farkında olmamıştım. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, işte orada: robot modu. Memnun göründüğü her şey yok oldu.

Yine de tavırlarını suçlayamam. Bir saniye sonra bana doğru adım atıyor ve karnıma dayadığım uyku tulumuna uzanıyor. Onun Elleri bir oduncununki kadar büyük, ama tırnakları düzgünce kesilmiş ve kolunun kör edici beyaz manşeti bronzlaşmış bileğini bıçak sırtı gibi kesiyor.

"Bunu senin için taşıyacağım, arkaya koy." Uzun parmakları çantanın büzme ipine dolanıyor.

Mırıltılı bir teşekkürle çantayı uzatıyorum. Sesinin sert tınısı görünüşüne hiç benzemiyor. Birbirlerine uyuyor olsalardı, sesi sert ve tınısız olurdu. Bunun yerine her kelimenin altında alçak bir gümbürtü var, sanki cilalı görünümüne rağmen içi çakıl taşıyla doluymuş gibi.

Ve bu da sıcak. Neden genizden gelen, kısık bir sese sahip olamadığını bilmiyorum. Sadece şans, sanırım. Onun iyi şans, benim kötü şansım.

Hiç şaşırmadım, şimdi kaşlarını çatıyor. Karanlık bakışları tekrar üzerimde geziniyor, sonra kalkıp arkamı arıyor. "Sahip olduğun tek şey bu mu? Beth yanında değil mi?"

"Hayır, sırt çantam kütüphanede onun yanında. Uyku tulumu almaktan dönüyordum." Belki de Bram'den bir tane alabilirdim. Kargo bölümünde bir spor malzemeleri mağazasının yarısı var gibi görünüyor. "Şimdi çıkıyor mu? Gidip eşyalarımı taşımasına yardım edeyim."

"Bilmiyorum," diyor sıkıca ve Tetris oynayan bir robot gibi, titizlikle düzenlenmiş diğer eşyaların arasında uyku tulumum için mükemmel büyüklükte bir yer buluyor. "Otuz dakikadır buradayım ve mesajlarımın hiçbirine cevap vermedi."

Oh. Sanırım bu hayal kırıklığını açıklıyor. "Ben ona ulaşırım. Muhtemelen telefonunu sessize almıştır. Çünkü, bilirsin işte. Kütüphane."

Bunu hafifçe söylüyorum ve hatta Bethany'nin bekleme odası seçiminde biraz eğlence bulması için onu davet ederek bir gülümseme ekliyorum. Başını sallayarak cevap verdi.

Vay be. Bu *harika* bir yolculuk olacak.

Ağır bir iç çekişle dışarı çıkıyorum. Kütüphane binası, Bram'in park ettiği araba yolu döngüsüne bakıyor, ancak girişe ulaşmak için başka bir çimenlikte kısa bir yürüyüş yapmak gerekiyor. Bram'in gözlerinin sırtımda bir delik açtığını hissediyorum, bu yüzden onu görmezden gelip kendi mesajımı gönderiyorum.

Hey! Kampüse geri döndüm ve kardeşin de burada. Çalışma odalarından birine mi girdin? Ya da uyudun mu?

Çünkü Bram'e söylemediğim şey Bethany'nin tam olarak kütüphanede olmadığıydı. Bunun yerine onu, yastıklı, yüksek arkalıklı bankların bol miktarda oturma yeri ve özellikle sessiz yaz saatlerinde nispeten mahremiyet sağladığı büyük açık lobide bıraktım. Bethany bana burada takılmayı planladığını söyledi. orada telefonuyla oynuyordu. Peki neden şimdi cevap vermiyor, hiçbir fikrim yok. Tuvalet ziyareti bile yarım saat sürmezdi. Tanrım, Bethany'yi tanıyorsam, ona tuvaletten mesaj atmıştır.

Bir saniye sonra telefon elimde titriyor ve Bethany Gage'in fotoğrafı ekranda beliriyor. Daha eski bir fotoğraf, iki buçuk yıl önce, cihazı bana Noel hediyesi olarak verdikten hemen sonra çekilmiş. Kıvrıcık kahverengi saçları artık daha kısa ama hâlâ elmacık kemikleri, sivri çenesi ve ışıltılı ela gözleri var.

O ışıltıyı birkaç aydır görmemiştim. Umarım bu yolculuk onu geri getirmeye yardımcı olur.

"Biliyor musun, dünyada mesajlaşmak yerine konuşmayı tercih eden tek kişi sensin." diye cevap veriyorum.

Gülüşünde hâlâ küçük bir parıltı var. "Kanıt bırakmayı sevmiyorum!"

"O zaman sıçtın, çünkü bu konuşmayı kaydediyorum." Kütüphane kapısını itiyorum ve Bethany'yi bıraktığım köşede arıyorum. Oturduğu bankta üniversite gazetesinin atılmış bir sayısından başka bir şey yoktu. "Hey, ben lobideyim. Nereye gittin?"

"Şey..." Yine gülüyor, ama bu kez sesi hafif ve ışıltılı değil, düz ve zorlama. "Benden nefret etme."

"Etmeyeceğim," diye söz veriyorum, aynı zamanda mideme huzursuz bir ağırlık yerleşiyor. Çünkü şimdi dikkatimi verdiğime göre, telefondan gelen sesinde hafif bir mesafe olduğunu fark ediyorum, tıpkı arabasındaki eller serbest cihazını kullanırken olduğu gibi. "Araba mı kullanıyorsun?"

"Evet."

"Arabanı başka bir yere çekmek zorunda mı kaldın? İzninin yaz için geçerli olduğunu sanıyordum."

"Öyle, ama ..." O kadar derin nefes alıyor ki neredeyse göğüs kafesinin genişlediğini duyabiliyorum, sonra aceleyle, "Seaside'a gidiyorum, şu Kumdaki Huzur'a. Onları aradım ve boş bir yerleri varmış, bu yüzden sekiz haftalık program için kaydımı yaptırıyorum."

Aman Tanrım. Bankın üzerine sertçe oturuyorum ve sonsuz bir saniye boyunca tek kelime edemiyorum.

Çünkü *ne* söyleyeceğimi bilmiyorum. Serenity on the Sand bir kadın bağımlılık tedavi merkezi. Bethany'ye yardım edecek türden bir yer ama gerçekten gideceğini hiç beklemiyordum. Benim nazik teklifime gülüp geçtikten sonra

Danışmanlık önerileri, her şeyin yoluna gireceğini, sadece zor zamanlar geçirdiğini, önemli bir şey olmadığını söyledi.

Ve kesinlikle *şimdi* gitmesini beklemiyordum.

"O ... tamam," diyorum sonunda yavaşça - sonra kararından şüphe duyması için ona bir neden vermek istemediğimden, daha güçlü bir şekilde ekliyorum, "Aferin sana. Yapmamı istediğin bir şey var mı?"

Kardeşinin mesajlarına cevap vermediği için, cevabının ne olacağını tam olarak tahmin edebiliyorum. "Benim için Bram'e söyler misin?"

Bunu biliyordum. Midemdeki huzursuz ağırlık bir korku yumağına dönüşüyor ama tereddüt etmeden "Söyleyeceğimi biliyorsun" diyorum.

"Ama ona nedenini söyleme. Ya da nereye gittiğimi." Bunu yapmak o kadar kolay değil.

"Ne? Neden?"

"Çıldırarak, hayal kırıklığına uğrayacak ve bir daha beni gözünün önünden ayırmayacak. Bu yüzden bunu yapacağım, tamamen temizleneceğim ve o asla biliyorum."

Gerçekten bu kadar kolay olacağını mı düşünüyor? Birkaç hafta ve bitti mi? Bağımlılık bu şekilde çalışmaz.

"Bence ona söylemelisin. Bir dakikalığına çıldırabilir ama sen seni destekleyeceğini biliyorsun. Destekleyeceğini *biliyorsun*. Ve seni hayal kırıklığına uğratmayacaktır."

Bram pisliğin teki ama kız kardeşi için her şeyi yapar. Öldürüldükten sonra Bram'in nasıl ebeveynlerinin yerine geçtiğini bana binlerce kez anlattı. Ve çok yakınlar. Kardeşimle benden çok daha yakınlar. Her zaman ona göz kulak olur. Elbette, bunu yaparken aşırı korumacı bir pislik olabilir, ama ona zarar vermektense kendi elini keser.

Ve tedavi bittikten sonra, arkasında Bram gibi biri dururken muhtemelen başarı şansı daha yüksek olacaktır. Bunu ondan saklamanın hiçbir faydası olmaz.

"Sadece bilmesini istemiyorum." Sesi kısık. "Eğer bilirse bununla başa çıkamam."

Tanırım. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, onu ikna edebilecek herhangi bir kelime düşünmeye çalışıyorum.

Sessizliğim onu korkutmuş olmalı. Sesine yüksek bir panik notası karışıyor. "Eğer bunu yapamazsan Aspen, arkamı dönüp geri gelirim ve her şeyi unuturum. Eğer bunu yapamayacaksan bana haber ver."

"Hayır," diyorum ona. "Arkanı dönme. Bunu yapacağım."

"Ona nedenini söylemeyeceğine söz ver. Söz ver bana."

"Söz veriyorum." Ve pişman olmamak için dua ediyorum. Alnımı ovuşturarak Gözlerimin arkasında oluşan ağrıyı masaj yaparak dindirirken, "Peki ona ne diyeceğim?" diye soruyorum.

"Ona bağımsız bir şeyler yapmak istediğimi söyle. Geçmişte debelenmek yerine geleceğe bakmak istediğimi söyle. Bundan hoşlanacaktır."

Tabii. Bu gerçekten iyi gider. "Mesela . . . ?"

"Bir tür inziva mı? Benimle iletişim kuramayacağı bir yerde. Çünkü Oraya gittiğimde telefonumu ve dizüstü bilgisayarımı alacaklar ve bayan en az üç ya da dört hafta boyunca program dışından kimseyle iletişim kurmamamı önerdiklerini söyledi. Böylece iyileşmeye odaklanabileceğim."

Tanrım. Bram söylediklerimi doğrulamak için Bethany ile konuşamayacak mı? Kafayı yiyecek.

Ve eğer yaparsa onu suçlamayacağım. Ama şu anda bir numaralı endişem onun duyguları değil. Kız kardeşi. "Tamam. Bir tür inek geri çekilmesi Bütün gün Avengers hayran kurguları okuduğun bir yer mi?"

Gülüştü yine ıslıl ıslıl. "Belki o olmaz. Ama yazarların inzivasına ne dersin?"

"Sen yazar değilsin." Matematik ve istatistik benim kızımın gerçek mesleği. "Ama bir zamanlar yazar olmak istemiştin. Harry Potter günlerimde. O

Bunu unutma. Bu yüzden ona MIT'ye gitmeden önce gerçek mesleğimi keşfetme fırsatını kaçırmadığımdan emin olmak istediğimi söyle."

Zamanlama hâlâ mantıklı gelmiyor ama muhtemelen bulabileceğimizin en iyisi bu. "Tamam. Ama bunu ona neden söylemediğini merak edecek."

"Biliyorum. Ama ona yalan söyleyemem. İkınmaya başladığı anda pes edeceğim.

Vermeyeceksin. Sadece geri itmeye başlarsın."

İçimden bir kahkaha koptu. Haklı olduğu bir nokta var.

"Ve iyi olacak. Muhtemelen mutlu olacak çünkü bir ay izin almak onu bir sürü iş toplantısını yeniden düzenlemeye ve iptal etmeye zorladı ve şimdi onları tekrar planlayabilir."

Robot Bram kurtarmaya geldi. Umarım haklıdır. "Sanki ona bir iyilik yapıyorsun. Artık milyarlarını kazanmaya geri dönebilir."

"Doğru. Bir iyilik!" Gülüyor. "Oh! Ve seni acil durum irtibatım olarak listeleyeceğim, bu yüzden bilmediğin bir numaradan aranırsan, her zamanki gibi görmezden gelmek yerine cevap ver."

Her zaman gerçekten önemliyse mesaj bırakacaklarını varsayırım. Ama önümüzdeki birkaç ay için bir istisna yapabilirim. "Tamam."

"Ve gerçekten üzgünüm,
Aspen." Kaşlarını çattım. "Ne
için?" "Yolculuğu iptal ettiğim
için."

"Oh. Hayır, sorun değil." Yolculuğu düşünmemiştim bile. Ve bunun benim için nasıl daha iyi olacağını da düşünmedim, çünkü artık bir iş bulabilir ve bu yaz biraz para kazanabilirim. Çünkü o zaman onun hasta olmasından faydalandığım için kendimi suçlu hissedirdim. "Sadece kendine iyi bak."

"Deniyorum," diyor, sonra sanki imkânsız bir görevi tamamlamış ve bununla birlikte gelen tüm birikmiş gerilimi serbest bırakmış gibi kocaman bir iç çekiyor. "Seni seviyorum Aspen. Ve teşekkür ederim."

Gözlerim yaşıyor. "Ben de seni seviyorum tatlım. Müsait olduğunda beni ara, tamam mı?"

"Arayacağım."

Bağlantıyı kesiyor. Yapmam gereken bir iş var ama hemen ayağa kalkmıyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse cesaretimi topluyorum.

Bu iş iyi gitmeyecek.

Titrek bir nefes alıyorum ve bakışlarım yanımdaki koltuğun üzerinde duran atılmış okul kağıdına takılıyor. Ne güzel. En azından şimdi Bethany'nin neden aniden çekip gittiğini tahmin edebiliyorum. Ön sayfanın sağ sütununda final haftasından hemen önce aşırı dozdan ölen bir öğrenci için yapılan anma töreni yer alıyor. Bethany muhtemelen bunu okudu ve çıldırdı.

Muhtemelen uzun vadede en iyisi bu. Kısa vadede ... Tanrım, bu zor olacak.

Ama onun için daha kötüsüne de katlanırdım. Tıpkı onun da benim için yapacağını bildiğim gibi. İlk tanıştığımız dört yılı ve onun ne kadar utangaç olduğuna inandığımı düşünmek şimdi neredeyse komik geliyor. Biraz utangaçtı da. Ama Bethany'nin çekingenliğinin büyük bir kısmının, kimsenin onu kendisi olduğu için sevmeyeceği korkusundan kaynaklandığını keşfetmem için neredeyse tam bir sömestr geçti - ve ortaya çıkmadan önce bana kardeşinin hiçbir fotoğrafını göstermemesinin bir nedeni vardı. Çünkü daha önce sözde arkadaşları tarafından yakılmıştı, ona yakınlaşmak için kendilerini ona bağlayan kızlar. Bu yüzden tanıştığımızda,

kardeşinin bir parçası olmadığı bir arkadaşlık geliştirmeye hevesliydi. ve Bram resme girdiğinde, sanırım ondan neredeyse yüzünü gösterdiği andan itibaren hoşlanmamamın bir zararı olmadı.

Ve ben . . . Onunla arkadaşlık kurmak için aynı derecede istekliydim ama korkularım tamamen farklıydı. Çünkü benim de daha önce arkadaşlarım olmuştu. Ama beni kullanmadılar. Onun yerine aramıza para girdi.

Özellikle de benim parasızlığım.

Kötü niyetli olduklarından değil. Sadece böyle oldu. Babam hastalanmadan önce ailem sağlam bir orta sınıf hayatı yaşıyordu. İlkokuldan beri tanıdığım ve orta sınıf hayatlar yaşayan bir arkadaş çevrem vardı. Sonra birdenbire ailemin hiç parası kalmadı ve

Okul dışında arkadaşlarımla yaptığım şeyleri artık yapamıyordum. Sonunda gezilere ve partilere davet edilmeyi bıraktım ve onlarla yüzleştiğimde, garip bir şekilde gidecek paramın olmadığını düşündüklerini açıkladılar.

Ben de reddetmedim. İyi niyetli olduklarını anlıyorum - davetleri reddetmek zorunda kalmazsam benim için daha az utanç verici olacağını düşündüler. Ama öyle olmadı.

Sonra evimizi kaybettik ve şehrin başka bir yerine taşındık ve artık bir önemi kalmamıştı. Lisede benden daha fazla parası olmayan yeni arkadaşlar edindim ama bazı arkadaşlıkların bedava olmadığını asla unutmadım.

Zengin çocuklarla dolu bir okul olan Reed'e taşındığımda ve Bethany ile aynı odayı paylaşmaya başladığımda bu çok korkutucuydu. Ben de hemen ona, Bram'le tanıştığım gece onu götürdüğüm rave gibi fazla para gerektirmeyen şeylerle birlikte nasıl eğlenebileceğimizi göstermeye çalıştım.

İşte oradaydık, iki birinci sınıf öğrencisi kız, diğerinin kendisini kim olduğu için sevmesini sağlamak için çırpınıyordu, kiminle akraba olduğu ya da ne kadar parası olduğu için değil vardı. Ve bir gece ikimiz de odamızdaydık, zil zurna sarhoştuk ve her şey ortaya döküldü.

O gece Bethany benim için bir arkadaştan fazlası oldu. O gece onu sevmeye başladım ve o günden bu yana geçen yıllar içinde onu daha çok seviyorum. Ve onun da bana karşı daha az şey hissettiğinden bir an bile şüphe etmedim.

Bethany için her şeyi yaparım. Bram'e yalan söylemek bunların en küçüğü. Ama bu kolay olacağı anlamına gelmiyor.

Derin ve güçlendirici bir nefes alıp ayağa kalkıyorum. Bu işi bitirsem iyi olacak.

Omurgamı çelikleştirerek kapıya yöneliyorum, sonra telefonum titreyince duraklıyorum. Bethany'den bir mesaj.

Ur bkpk at frnt dsk.

Oh, evet. Sırt çantam. Kıyafetlerimin çoğunu alıyor, o yüzden ona ihtiyacım olacak.

Artık neye ihtiyacım yok? Yepyeni uyku tulumum.

Tanrım, umarım makbuzu saklamışımıdır.

Çimenlerin üzerinden kütüphaneye giden yol geri dönerken daha da uzun görünüyor. Çünkü Bram'in arkamdan bana bakan gözleri yerine, şimdi ona bakıyorum ve her adımı atmak biraz daha zor.

Bethany'nin yanımda olmadığı çok açık. Bakışlarının omzuma asılı sırt çantama yöneldiğini görüyorum. Bethany'nin izliyor olması gereken eşyalarımı aldığım da çok açık. Yani muhtemelen Bethany'nin geride kaldığını düşünüyor. Belki de Hood Dağı'na çıkmadan önce tuvalet molası veriyordur.

Bunu kolaylaştıracak bir yol düşünmeye çalışıyorum ama gerçekten yok. Birkaç adım ötede bombayı patlattım.

"Bethany gelmiyor."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Yolculuğu iptal ediyor ve onun yerine sahildeki bir yazar inzivasına gidiyor."

Hiç şaşırmadım, sözlerim birbirini tutmuyor. Karanlık bakışları yüzümü taradıktan sonra kütüphaneyle aramdaki yolu tarıyor, sanki kız kardeşinin her an ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi. Ve sanki onu kendisi bulmaya niyetliymiş gibi o yöne doğru bir adım attığında, yolunu kesiyorum.

Yüksek boyundan bana bakıyor, çenesi sertleşiyor ve elmacık kemiklerindeki deri geriliyor ve bir an için beni kaldırıp yolundan çekeceğini düşünüyorum. Ama bana dokunmuyor.

Onun yerine "Bu hiç komik değil" diye homurdandı.

"Katılıyorum. Çünkü bu bir şaka değil," diyorum ona. "Az önce beni aradı. Çoktan arabasına bindi ve yola çıktı." Bakışları sırt çantama kayınca

"Bunu benim için resepsiyona bırakmış. Bak. Yemin ederim seninle taşak geçmiyorum."

Ona Bethany ile mesajlaşmamı içeren ekranı gösteriyorum. Günün erken saatlerinde Bram'ın ne zaman geleceğini sormamla başlıyor, uyuyup uyumadığını sormamla ve ardından çantamı nerede bulacağıma dair mesajıyla bitiyor.

Telefonuma bakıyor ve başını sallıyor. Hâlâ anlamaya çalışıyor ve kendi telefonunu çıkarıp yüzüne dokunduğunda şaşırıyorum.

Onu kendisi aramaya çalışıyordu. "Tam olarak ne söyledi?"

"Geri çekilme-"

Hoparlöründen gelen Bethany'nin sesli mesajıyla bölünüyorum. Tek bir zil bile çalmadı. Telefonunu kapatmış -ve onunla birkaç dakika önce konuştuğuma göre, bunu sadece kardeşinin ona ulaşmasını engellemek için yapmış demektir.

Aynı şeyi Bram de fark edince dudağımı ısıriyorum. Şok yüz ifadesini sanki tokat yemiş gibi gevşetiyor ve Bethany'nin daha önce ondan kaçmak için telefonunu kapatıp kapatmadığını merak ediyorum.

Muhtemelen kapatmamıştır.

Sessizce devam ediyorum, "Bu inzivanın doğru kariyer yolunu izlediğinden emin olmak için bir fırsat olduğunu söyledi. Ve eğer olması gerekiyorsa, başka bir şey olma şansını tepmediğini söyledi."

"Yazar olma şansını kaçırmamak mı?" *Trapez sanatçısı* için kullanmış olabileceği aynı inanmazlık tonunu kullanıyor.

"Bu beni de şaşırttı," diyorum dürüstçe. "Ama eskiden çok yazdığını söylüyor. Harry Potter döneminde."

Gözlerini kırıştırdı. Sonra tekrar göz kırpmıyor, sanki bu bilgi onu yeniden çarpıyormuş gibi. Parmakları saçlarını karıştırıyor ve bir adım geri çekilip bakışlarını gökyüzüne kaldırıyor. Hayal kırıklığına uğramış. Ama tekrar düşünüyor.

Sonunda bana bakıyor ve kara kaşlarında hâlâ bir kafa karışıklığı var.

"Neden şimdi?"

Ellerimi kaldırıyorum. "Bilmiyorum. Geçmişe takılıp kalmak yerine geleceğe bakmakla ilgili bir şeyler söyledi." Ve şimdi düşünüyorum da, Bu sözler tanıdık geliyor. "Belki de mezuniyet törenimizdeki açılış konuşmasından ilham almıştır. Konuşmacı buna benzer bir şey söylemişti."

Cevabımın böyle bir tepki alacağını tahmin etmemiştim. Bram'ın yüzü bembeyaz kesiliyor, ifadesi geriliyor.

Benden uzağa bakıyor, çenesi gergin. Sesindeki çakıl daha da belirginleşerek soruyor: "Son töreni kaçırdığım için mi? hafta sonu?"

Doğuda bir iş gezisindeyken Portland'a uçuşu ertelenmişti. Şimdi mezuniyetten bahsettiğim için kendimi kötü hissediyorum.

"Hayır." Başka biri olsa, onu rahatlatmak için koluna dokunabilirdim. Onun yerine kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bir ay izin almanın, tatilin öncesinde sıkı bir programın olduğu ve hataya pek yer olmadığı anlamına geldiğini biliyordun. Ve eğer yapabilseydin, orada olurdun."

Olduğu gibi, orada sayılırdı. Törenden önce Skype üzerinden konuştular ve Bethany'yi cübbesi ve harç tahtasıyla gördü. Hatta Bethany'ye Birbirimize merhaba demeye zorladıktan sonra beni sert bir şekilde tebrik etti. Sahneden geçişini kaydettim ve bunu ona iletildiğini biliyorum. Yani pek bir şey kaçırmadı.

Ama gerçek şu ki, geçen hafta sonu Bethany için iyi geçmedi. Ben tam olarak ne olduğunu biliyorum. Annem, teyzem ve benimle akşam yemeğine gitti - ve yemek sırasında çok fazla içti - ama hafta sonunun geri kalanını annemin evinde geçirme planımdan vazgeçmeyi önerdiğimde, gitmemde ısrar etti. Ve odamızda takılacağını, *Jessica Jones* izleyip uyuyacağını söyledi.

Pazartesi sabahı erkenden döndüğümde -annem ve teyzem havaalanına giderken beni bıraktıkları için sabahın dördünde- hiç uyumuş gibi görünmüyordu. Ya da yatağında dizi izleyerek vakit geçirmiş gibi. Neredeydi, ne yapıyordu, *kiminleydi*, hâlâ bilmiyorum. Sadece yüzünün solgun, gözlerinin perili olduğunu, ot ve alkol koktuğunu ve bunların hiçbirini hakkında konuşmak istemediğini biliyorum.

Bram bunu bilseydi, kendini suçlardı. *Ben* de kendimi suçluyorum. Belki de onu korkutup gitmesine neden olan şey sadece gazetedeki anıt değildi.

"Mutlu olacağını söylemişti," diyorum şimdi ona. "Çünkü, biliyorsun, ertelemek zorunda kaldığın her şeyi şimdi yapabilirsin."

Bana inanmayan bir bakış fırlatıyor. "Mutluyum" diye yineliyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Çünkü onu nadiren mutlu görüyordum. Ama onu hiç *mutluz* gördüğümü *de* sanmıyorum-şimdiye *kadar*. Gözlerinde endişe, kafa karışıklığı ve suçluluk var ve iş toplantılarının umurunda olduğunu sanmıyorum.

Şimdi çimenlere bakıp "Neden bana kendisi söylemedi?" diye sorarken de sessiz bir acı var.

Ona elimden geldiğince doğruyu söylüyorum. "Sana karşı koyamamaktan korkuyordu. Sonunda gitmeyeceğinden."

"Neden bana karşı koyması gereksin ki?"

Gerekmezdi. Ona karşı değil. Ama bir hikayem var ve ona sadık kalmalıyım. "Biliyorsun. Eğer onun bu yolu izlemesini istemiyorsan. Onun için Bu hayalin peşinden git."

Dikkati daha da dağılıyor, boğazındaki kaslar çalışıyor. "Ondan bunlardan vazgeçmesini isteyeceğime mi inanıyor?"

Oh Tanrım. Bram'e tüm bunları anlatmanın kötü sonuçlanacağını biliyordum. Ama öfke ve suçlamanın bana doğru geleceğini düşünmüştüm. Onun yerine kız kardeşini incittiğinden, kız kardeşinin ona kızdığından ya da ondan korktuğundan endişeleniyor ve Bram'la aramızda hiçbir sevgi bağı olmamasına rağmen, kendimi bir tamamen boktan.

"Bence senin onu hayal kırıklığına uğratmandan korkuyor," diyorum ve bakışları tekrar bana dönüyor. "Tabii ki hayal kırıklığına uğramazsın, ama ..." Omuz silkerek geçiştiriyorum. "Finaller de stresliydi. Belki de sadece sayılara biraz ara vermek istiyordur."

Ağzı buruştu. "Yolculuk bir mola olabilir."

"Evet." Buna itiraz edemem. Aramıza bir saniyeliğine gergin bir sessizlik giriyor, sonra onu "Her neyse. Yolculuğa çıkacakmışız gibi görünmediğine göre, sen eve doğru yola çıkmadan önce uyku tulumumu senin aracından almam gerekiyor."

Dalgınca başını sallıyor, sonra gözlerini yüzüme diyor. "Bethany bana senin ve onun bugün yurttan ayrıldığınızı söyledi."

"Çıktık."

"Yani sen de eve mi gidiyorsun?"

Başka nereye gideceğimden emin değildim. "Evet."

"Seni bırakayım." Sanki sadece onunla gideceğimi söylemem gideceğim anlamına geliyormuş gibi kararlı bir şekilde başını sallıyor ve Range Rover'a doğru ilerliyor.

Uyku tulumumu almak için peşinden gidiyorum. "Yolunun dışında. Ben Battle Ground'a doğru yaşıyorum."

"Ben de artık kuzeye doğru gittiğime göre, yolumdan o kadar da uzak değil. Tabii daha iyi bir seçeneğiniz yoksa?"

Sesindeki meydan okuma, bilmediğimi bildiğini söylüyor. Ama tereddüt ediyorum, *elimdeki* iki seçeneği tartıyorum. Biri, Cuma öğleden sonra yoğunluğunda, tıka basa dolu sırt çantam ve uyku tulumumla toplu taşıma araçlarında en az üç saat geçirmek. Diğeri ise Bram ile aynı araçta bir saat kadar yolculuk.

İkisi de cehennemin farklı seviyeleri gibi görünüyor. Sorun hangi seviyenin daha kötü olduğuna karar vermek.

Yolcu kapısını açıyor ve geniş deri koltuğu ve kilometrelerce uzunluktaki diz mesafesini görüyorum. Kahretsin. Otobüs *çok* daha kötü.

İç çekerek sırt çantamı kargo bölümüne atıyorum, düzgünce paketlemeye zahmet etmiyorum. Bram aracın arkasından geri dönüyor, sanki onunla daha fazla zaman geçirme konusundaki isteksizliğini okuyabiliyor ve bundan rahatsız oluyormuş gibi ağzını sıkıştırıyor. Uzanıp bagaj kapısını kapatmak için düğmeye basıyor, sonra bana alaycı bir bakış fırlatıyor.

Acı bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Yani ben daha iyi bir seçenek miyim?"

"Pek sayılmaz." Gözlerimi ona dikiyorum. "Bedava bir yolculuğu asla geri çevirmem."

Eğlencesi azalıyor. "Biliyorum."

Gözlerimi deviriyorum. Bir fırsattan yararlanmayı ancak o hakaret gibi gösterebilirdi. Ama gerçekten, teklifini kabul etmek garip bir şekilde uygun. Reed'e bedava bir yolculukla, dört yıllık tam bursla geldim. Şimdi Reed'den tek bir araçla ayrılacağım, bu da yüksek lisans derecemden daha pahalıya mal olacak.

Ve muhtemelen bu son bedava yolculuğum olacak.

Tanrım, ama ne güzel bir sürüş. Çok geçmeden cadde boyunca ilerliyor, I-205 rampasına girmek için sıramızı bekliyorduk ve Bram sessizliğe gömüldüğünden beri

-robot modunun düşünceli bir ayarı var, görünüşe göre- güneş gözlüklerimi gözlerimin üzerine indiriyorum, sandaletlerimi tekmeleyip bacaklarımı uzatıyorum ve deri döşemeli lüksün tadını çıkarıyorum. Gösterge paneli bir uzay gemisi konsoluna benziyor ve araç bilgisayarıyla oynamak istiyorum ama hoparlörlerden asansör müziği çalmaya başladığında bile ellerimi kendime saklıyorum. Sürücü melodileri seçiyor. Sürücü berbat bir zevke sahip olsa bile.

Sonra bilgisayarla oynamak için harika bir nedenim olduğunu fark ediyorum. "Adresimi GPS'e girmemi ister misin?"

"Zaten buldum," diyor, sonra direksiyonundaki bir düğmeye basıyor ve bilgisayara "Yeni hedef Aspen Phillips'in evi," diyor.

Bir an için ekran benim ve Aspen Phillips'in telefon numarasını içeren bir iletişim sayfasına geçiyor.

Ev adresim, e-postam, cep telefonum ve Bethany'nin çekmiş olması gereken yeni bir fotoğrafım. Şaşırmamalıyım. Bram beni hiç aramadı ya da e-posta göndermedi ama Bethany ile kalmaya başladığımda muhtemelen dedektifleri üzerime saldı. Bu paranoyak, aşırı korumacı gazilyonerlerin yapacağı türden bir şey. Ya da ben öyle okudum.

Ayrıca kırmızı acı odaları var. Ve anne sorunları. Ve cinsel takıntıları.

Bram'in takıntısı muhtemelen kışındaki sopayla ilgili. Randevularında seks yapmadan önce onu çıkarıyor mu? Yoksa yatakta da bir robot kadar katı mı?

Göstermelik bir öpücük, etkili bir itiş, sonra da küçük bir fişkırma.

Şöyle bir bakıyor, sonra tekrar bakıyor, karanlık bakışları kocaman sırtışıma odaklanıyor. "Komik olan ne?"

"Hiçbir şey," diyorum masumca.

"*Tahmini varış,*" diyor bilgisayar, "*bir saat kırk üç dakika içinde. Normal trafiğe rağmen en hızlı rotadasınız.*"

Oh Tanrım. Yine de Cuma öğleden sonra otoyolda ve Washington'a giden köprüde yaşanan izdiham göz önüne alındığında şaşırtıcı değil. Ve yine de

otobüse.

Bram öyle düşünmüyor gibi. Sanki beni eve götürmek için ne kadar zaman harcayacağını fark edince teklifinden pişman olmuş gibi ifadesi sertleşiyor. Sonra güneş gözlüklerini takıyor ve dikkatini önündeki yola çeviriyor. Profilinden hiçbir şey okuyamıyorum. Her şey dik açılar, düz çizgiler ve elmacık kemiğinin altındaki o muhteşem çukurdan ibaret.

Bu hiç adil değil. Güzellik liyakate dayalı olmalı. Tüm iyi insanlar süper model olmalı ve dünyanın yargılayıcı Bramwell Gage'leri mutasyona uğramış deliklerinden balçık damlatmalı.

Gerçi çok iyi biri değilim, bu da beni "trol" aralığında bir yere koyar. Ama yine de Bram'den daha iyi.

Ve güzel kokuyor. Dışarıda fark etmemiştim ama burada, sıcak baharat ve sert ağaçların ince kokusunu kaçırمام. *Doğrusu, sik kafalı* kokuyor olması gerekirdi ama sanırım para böyle bir şey yapıyor, pisliklerin pislik kokularını pahalı kolonyalarla örtmelerini sağlıyor.

Onun yerine başka bir kokuya odaklanıyorum: yeni araba kokusu. "Güzel tekerlekler," diyorum ona. "Yine de Seattle'da dolaşmak için pek pratik görünmüyor."

"Değil," diye onaylıyor. "Özellikle bu yolculuk için sipariş ettim."

Sipariş etti. *Bir bayiye gidip fiyat pazarlığı* yapmadı. Sadece tüm yükseltmeleri ve belki de bazı ekstraları olan bir Range Rover sipariş etti.

"Peki genelde ne kullanıyorsunuz?" Zengin bir otomata ne tür bir araba yakıştır? "Tesla mı?"

"Ben genelde hiçbir şey sürmem. Bir şoför tutarım."

"Tabii ki öyle," diyorum kuru bir sesle.

"Tabii ki kullanıyorum," diye yineliyor ironiden eser kalmadan. "Bir şoförle trafikte geçirdiğim bir saat kırk üç dakika boşa harcanmış bir zaman değil. Seattle'da günde *sadece* bir saat kırk üç dakika trafikte kalırsam kendimi şanslı sayarım.

Bir yıl boyunca bu süre artar."

Bahse girerim çok para kazandırıyor. "Yani telefonunuz ve bilgisayarınızla arabanın arkasında mı oturuyorsunuz?"

"Evet."

Oh, bunu hayal edebiliyorum. Sessiz bir kakhaha içimi titretiyor. "Arabanın kendi Wi-Fi'si var mı?"

"Tabii ki var." Bana bakıyor ve sevimsiz sırıtışımı yakalıyor. "Bunun da var. Neden?"

Kendimi durduramıyorum. "Robot parçalarını böyle mi senkronize ediyorsun?"
Dudakları seğiriyor. "Evet, öyle. Aslında yolda işletim sistemimi değiştirdim.
Venture Capitalist'ten Vacation 2.0'a."

Vay anasını. Gerçekten eğlenen bir gülümseme ve kendini küçümseyen bir
yanıt, acı ya da alaycı bir yanıt değil.

Bu olayı kutlamak için bir plakete ihtiyacım var. *Haziran ayının bu gününde
milyarder Bramwell Gage, kendisinden daha aşağı seviyede olan kişilerin
huzurunda bulunmasına rağmen eğlendiğini ifade etti.*

Sırıtarak ona, "Sanırım yazılımı tekrar güncelleme gerekecek. Venture
Capitalist'e geri dönelim."

"Evet." Çabucak ayıldı ve önüne baktı. "Yazarların inzivası nerede?"

Benim de eğlencem kaçıyor. Bu yalandan nefret ediyorum. Bethany'ye
gerçekten yardımcı olmamasından ve onu incitmesinden nefret ediyorum.
Bram'den hoşlanmıyorum ama onu başarısızlığa uğratmış gibi hissettirmekten de
hoşlanmıyorum -özellikle de Bethany'yi bu kadar önemsemesi onda sevdiğim
birkaç şeyden biri *olduğu* için.

Ama benden yalan söylememi istememiş olsaydı bile ona söylemezdim.
Çünkü eski bir hemşire olan annemin bana uzun zaman önce öğrettiği bir şey
vardı: İnsanların mahremiyet hakkı vardır, özellikle de tıbbi ve mali sorunlarla
ilgili olarak. Bethany güvende olduğu ve yardım aradığı sürece, neler yaşadığını
ona anlatmak bana düşmez. Tehlikede ya da aciz durumda olsaydı durum farklı
olurdu. Ama değil ve bu konuda istekleri çok açık. Bram'in bilmesini istemiyor.

"Sahilde," diyorum sessizce.

"Sahilin neresinde?"

Omuz silkiyorum.

Parmakları direksiyonun üzerinde sıkılaşıyor. "Nerede olduğunu biliyor
musun?"

Tam olarak nerede
olduğunu?" "Evet."

"Ama bana

söylemeyeceksin, değil

mi?" "Hayır."

"Neden?"

"Çünkü benden söylemememi istedi."

Bu sefer bu onu incitmedi. Ya da acıdıysa bile bunu belli etmiyor. Onun yerine
ifadesi gergin, çenesi sıkılmış.

"O güvende," diyorum ona. "Eğer endişelendiğin buysa."

"Teşekkürler. Bu gerçekten yardımcı olur," diye homurdandı, sesi cehennem gibi yakıcıydı ve onu suçlayamam.

Ama bununla uğraşmak istemiyorum. Ve eğer önümüzdeki bir buçuk saati Bethany'nin nerede olduğu konusunda beni sorguya çekerek geçirmeyi hayal ediyorsa, buna hemen şimdi bir son vereceğim.

Kulaklıklarımı bulmak için mini çantamı karıştırıyorum. Bir de uyku tulumunun faturası var. Bram'den durmasını istemeliyim-

"Onu bu işe sen mi bulaştırdın?"

Başımı eğdim ve bir kulaklığımı taktım, doğru duyup duymadığımdan emin olamadan durakladım. "Ne yaptım?"

"Ona bunu sen mi yaptırdın?" Soruyu parçalara ayırıyormuş gibi her kelimeyi ısırarak söylüyor. "Bu yolculuk onun fikriydi. Onunla her konuştuğumda bunu dört gözle bekliyordu ve bu sabaha kadar hâlâ gitmeye niyetliydi. Kız kardeşim düşüncesiz biri değildir. Bana nereye gittiğini söylemeden ortadan kaybolacak ve telefonunu kapatacak biri değildir. Son dakikada iptal etsin diye mi onu bu işe bulaştırdınız?"

İşte tanıdığım ve sevdiğim Bramwell Gage, başından beri beklediğim suçlama ve öfkeyle birlikte. "Hayır," diye karşılık verdim. "Ben yapmadım."

"Şu anda her ne yapıyorsa senin fikrin değil miydi? Sen bile yapmadın ona önerdin mi?"

"Hayır."

Pek sayılmaz. Sayılır. Ona danışmanlık önermişim. Ve bir keresinde reklamını gördükten sonra Serenity on the Sand'deki programdan bahsettim.

Ve kahretsin. Bram şimdi daha da kızgın görünüyor, çünkü güneş gözlüğü taktığımda bile her şeyi ele veren aptal bir yüzüm var. Ve orada okuduğu her neyse ona şunu söyledi: *Belki de bunu ben önermişimdir.*

"Ona bunu yapmasını ben söylemedim," diyorum tekrar. "Bizi terk edeceğini bilmiyordum. Ve evet, tüm bu inziva olayı, belki bir keresinde böyle bir şeyin onun için iyi olabileceğini söylemiş olabilirim. Ama geziyi iptal etmesini hiç beklemiyordum. Eğer gideceğini bilseydim, emin olun ki yeni bir uyku tulumu aldım ve Reed'de mahsur kalmama izin verdim, böylece eve dönmek için tek seçeneğim *sen olacaktın.*"

"Bunun onun için *iyi* olacağını söyledin," diye yineledi, sanki önerdiğim hiçbir şey *iyi* olmayacakmış gibi.

Olacak. Ve eğer Bram nedenini bilseydi, o da öyle düşünürdü. Ama Bethany'ye bunu bir sır olarak saklayacağıma dair söz verdim, bu yüzden gerçeği söyleyip içimi rahatlatamıyorum. Yani, hey. O da her şeyi göğsünden atabilir.

"Biliyor musun, Bram? Benim söylediklerimi tekrarlamak yerine, ne demek istediğini söylesen nasıl olur? Çıkar ağzındaki baklayı. Tam olarak ne yaptığımı düşünüyorsun?"

Trafik tamamen durmuş olmasına rağmen bana bakmadan çenesini tutarak, "Onun hayatına girdiğinden beri-" diye homurdandı.

"Benim yolumu mu *itti*?" İnanamayarak yankıladım. "Aynı yurt odasına atandık. Kız kardeşinden gerçekten hoşlandığım ve onunla arkadaş olduğum için beni affet."

"Onun üzerinde çok fazla etkisi olan bir arkadaş."

Oh ho ho. Şimdi konuya giriyoruz. "Ve bu seni çok rahatsız ediyor, değil mi?"

Sanki bu çok hafif bir ifadeymiş gibi kısa, mizahsız bir kahkaha atıyor. "Evet, Aspen. Beni rahatsız ediyorsun. Hem de olması gerekenden çok daha fazla."

Onu rahatsız *ediyorum*. Sadece onun üzerindeki sözde etkimden rahatsız değil. *Benden* rahatsız oluyor.

Toplu taşıma on dakika öncesine göre çok daha iyi görünüyor. Ama ben burada sıkıştım kaldım, *o* da *benimle* kaldı. Birdenbire onu rahatsız ettiğim için hiç üzülmemeye başladım. Bu da bu yolculuğun onun için de işkence olduğu anlamına geliyor.

"Fikirlerine değer verdiği bir arkadaşı olduğu için mi kızgınsın? Flaş haber. Bu seni kontrolcü bir sik kafalı yapar."

"Bu beni endişeli bir *kardeş* yapar." Cevabını hırıldayarak verir. "Ve evet -Nereye gittiğini bana, öz kardeşine söylemekten korkması beni rahatsız ediyor. Çünkü bir şekilde senin benden daha güvenli bir seçenek olduğuna ve sana güvenmesinin daha iyi olacağına ikna olmuş durumda. Ve Çünkü aniden benden saklanma ihtiyacı duydu. Sen onu cesaretlendirmedığın ya da buna ihtiyacı olduğuna ikna etmediğin sürece neden benden saklansın ki?"

Ona bakakaldım. "Onu sana karşı kıskırttığımı mı düşünüyorsun?"

Ağzı düz, acımasız bir çizgi. "Benden ne kadar hoşlanmadığını gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadın."

"Hayır, yapmadım," diye itiraf ediyorum soluksuz bir kahkaha atarak, çünkü ondan *neden* hoşlanmadığımı ders kitabı gibi gösteriyor.

Ve tanrım, ikiyüzlülük. Beni açıkça küçümsemesi sorun değil ama diğer türlü sevmemesi mümkün değil mi?

Her neyse, benim Bram hakkındaki düşüncelerim Bethany'ninkileri asla değiştirmedim. İkimizi de seviyor ve her zaman kardeşini savunuyor, onun ilk karşılaşmamızdaki kadar kötü olmadığını ve o günden beri bana karşı daha yumuşak olduğunu söylüyor. O

Şimdi konuştuklarında her zaman nasıl olduğumu sorduğunu iddia ediyor - ki bu yarım saniye düşünene kadar beni şaşırttı. Çünkü tabii ki sordu. Muhtemelen tutuklanıp tutuklanmadığımı ya da okulu bırakıp bırakmadığımı öğrenmek için bekliyordu ve onun hayatından kaybolacağımı umuyordu.

Ama öyle olmadı. Şimdi sinirli ve sinirlenen her pislik gibi hıncını uygun bir hedeften çıkarıyor.

Ve ben çok uygun biriyim.

Başımı salladım. "Dünyada senden daha fazla önemseyen biri olduğunu düşünüyorsan aptalsın. Ya da fikirlerine senden daha fazla değer verdiği biri olduğunu düşünüyorsan."

Gülümsemesi dudaklarını alaycı bir şekilde büküyor. "O zaman aptal olan tek kişi ben değilim."

Yani başka biri Bethany üzerinde çok fazla etkim olduğunu mu düşünüyor? "Kim?"

Ortak tanıdıklarımız falan yok. Aklıma gelen tek kişi Bethany'nin zehirli eski erkek arkadaşı.

"Heath Sutherland," diyor.

Zehirli eski sevgili. Benimle dalga geçiyor olmalı. "Ciddi misin?"

Bram gergin bir şekilde başını sallayarak onaylıyor: "Onu geçen ay gördüm. Bana Beth'in onu terk etmesinin ve artık onunla konuşmamasının sebebinin sen olduğunu söyledi."

Gülmeye başlıyorum. Elimde değil. Çünkü Bram'e Bethany'nin o herifi tam olarak neden terk ettiğini söylemek istedim. Ama bu, Bethany'nin neden şu anda burada olmadığını söylemeye çok yakın olurdu. *"Hey, bil bakalım ne oldu?"* demek istedim. *Ne zaman*

Bethany geçen yaz iki aylığına Seattle'daki evine gitti.

onu ecstasy ile tanıştırdı, sonra da kokainle doldurdu. Ve babası harçlığını kestiğinde, kendi bağımlılığını körüklemek ve onunkini teşvik etmek için onun parasını kullanmaya başladı ve neredeyse hayatını tamamen mahvetti.

Bunun yerine, "Ayrıldılar çünkü o şımarık, bencil bir pislik." diyorum.

"Sen de benim için aynı şeyi söyledin."

"Hayır." Başımı sallıyorum, artık gülmüyorum. "Bethany'yi önemsiyorsun. Onun için en iyisini istiyorsun. Heath de Heath için en iyisini istiyor. Benim ahlak hiyerarşimde sen Heath Sutherland'in o kadar üstündesin ki, bu komik bile değil. Ve hayır, ayrılık için beni suçlamasına şaşırmadım. Kendisi dışında birini suçlamak zorunda ve bu ben de olabilirim. Bütün övgüyü seve seve alırım."

Kaşlarını çatıyor. "Neden?"

Sanırım Bethany de ona ayrılıkla ilgili detayları anlatmamış. Verdiğim söz nedeniyle ona her şeyi anlatamam ama anlatabileceğim kadarını anlatacağım.

-Belki de ben etrafta olmadığımda Heath'i ondan uzak tutar.

"Sürekli ayrılmaya çalışıyordu. Heath onu arayıp ağlıyor ve kendisini affetmesini istiyordu, onun ne kadar yumuşak olduğunu bilirsin-"

"Onu ne için affedeyim?" diye soruyor sıkıca.

O konuya girmeyeceğim. "Bir pislik olduğu için. Ama muhtaçlığı onun ruhunu emiyordu. O da bunu biliyordu. Sonunda 'Artık yok. Bitti.' dedi. Ama adam bunu kabul etmek istemedi."

"Ve?" Uzun parmakları direksiyonu sıkıca kavramıştı. "Bir gece odamıza geri döndüm ve o oradaydı. Ve o da ama kadın kapıyı açık bırakıyor ve ben onları duyabiliyorum. Ona gitmesini ve işinin bittiğini söylüyordu ve o da 'Bunu gerçekten kastetmiyorsun' ve 'Birbirimiz için yaratıldığımızı biliyorum' diyordu.

ve "Beni geri götürene kadar gitmiyorum." demek. Her seferinde onun alanına giriyor ve çok ısrarcı davranıyordu. Ben de dışarı çıktım ve ona defolup gitmesini yoksa kampüs güvenliğini arayacağımı söyledim. O da bana kendi işime bakmamı söyledi, ben de güvenliği aradım ve ona kampüs dışına kadar eşlik ettiler, ben de Bethany'nin ona karşı bir rapor hazırlamasına yardım ettim. Artık kampüse girmesi yasak ve eğer geri gelirse hakkında izinsiz giriş suçlamasında bulunacaklar." Üniversiteden ayrılacağını düşünürsek bunun artık bir önemi yok, ama bu ona çok ihtiyacı olan birkaç aylık bir boşluk sağladı. "Ve onun telefonundaki numarasını engelledim."

"Güzel," diyor Bram sessizce ve bu tehlikeli derecede yumuşak cevaptan Heath'in ona tekrar yaklaşma ihtimalinin sıfır olduğunu anlayabiliyorum.

Bu benim için yeterince iyi. "Yani saldırgan bir serserinin fikirlerinin *seni* etkilemesine izin vermen oldukça harika."

"Bu, onun üzerinde etkiniz olduğu konusunda yanıldığı anlamına gelmez. Aksine, bu hikâye sadece bunu doğruluyor. Senin için her şeyi yapsın diye ona yardım ettin." Çenesi çalışıyor ve başını sallıyor. "Ve senin onun üzerinde nasıl Bu da benden sakladığı bir başka şey."

"Tanrım, nedenini merak ediyorum. Belki de Heath'in babası eskiden babanızın iş ortağı olduğu içindir? Ve sen ve Sutherland Senior hala iş anlaşmalarınızı birlikte yaptığınız için"-Ellerimi her şeyi kapsayacak şekilde sallıyorum

çünkü gerçekten emin değilim-"ve aileleriniz Seattle'da aynı çevrelerde mi çalışıyor?"

"Bunların hiçbiri ondan daha önemli değil."

"Bunu biliyorum. Bethany de bunu biliyor. Ama sanırım o da bu durumdan utandı. Senin de Heath'i hiç sevmediğini söyledi."

"Sevmiyorum. O şımarık, işe yaramaz bir serseri." Son kelimedede dudakları seğiriyor, sanki benim terimimi kullanmak onu eğlendiriyormuş gibi.

Beni eğlendirmiyor. Beni kızdırıyor. Çünkü onu zehirli bir pislikten ayırmaya yardım etmiş olmamın bir önemi yok. *Benim* etkim bir şekilde zehirli ve dört yılda hiçbir şey değişmedi. Hâlâ Bethany'nin benim gibi bir arkadaşaya ihtiyacı olmadığını düşünüyor.

Benim de böyle saçmalıklarla uğraşmama gerek yok. Aptalca bir nedenden dolayı boğazım ağrıyor, kulaklıklarımı takıyorum ve Pink'in en öfkeli halini aramak için müziğimde geziniyorum. Bram bana doğru baktı. Delici bakışlarının uzunca bir süre yüzümü incelediğini hissediyorum ve geri dönüp baktığımda yüzündeki eğlence ifadesinin tamamen kaybolduğunu, sert robot modunun yeniden devreye girdiğini görüyorum. Benden uzaklaşıp önündeki yola bakıyor.

Pislik.

Trafik hâlâ akıyor. Yolun geri kalanında Bram'ı görmezden gelmeye kararlı bir şekilde başımı çevirip yolcu tarafındaki camdan dışarı bakıyorum. Pink'i Elle King takip ediyor, sonra Ruth B'yi atlıyorum çünkü o anki ruh halim için fazla tatlı.

Bir sonraki çıkışta tanıdık mavi bir tabela görmek beni öfkemden uyandırıyor. Doğrudum ve işaret ettim. "Şu Walmart'a bir uğrayabilir miyiz? Uyku tulumumu geri vermem gerek."

Arabam olmadığına göre, onu Battle Ground'daki Walmart'a götürmek tam bir baş belası olacak.

Bram rampa dışına doğru baktı. Orada trafik daha hızlı ilerlemiyor. "Seninkinin nesi var? Diğerlerinden biriyle değiştirebilirsin.

Orada. Hiç kullanılmadılar."

"Bunda yanlış bir şey yok. Ve seninkini istemiyorum. *Hiçbirine* ihtiyacım yok.

Artık kampa gitmediğimize göre uyku tulumuna ihtiyacım var. Bu yüzden iade etmek istiyorum."

"Sırf geri götürmek için yolculuğumuza yarım saat daha mı eklemek istiyorsun?" "Belki bir uyku tulumuna yirmi dolar harcamayı göze alabilirsin. İhtiyacım yok ama yapamam. Yani, evet. Benim için yarım saate değer." Tatlı tatlı gülümsüyorum. "O yarım saat seninle olsa bile. Ama o kadar uzun sürmeyecek. Şuraya bak, arabalar kavşaktan geçmeye başladı bile. En fazla on beş dakika sürer."

"Yirmi dolar için," diyor kesin bir dille.

Ne yani, bundan utanmam mı gerekiyor? Utanmıyorum. "Evet."

Çenesindeki bir kas çalışıyor. Aniden aramızdaki saklama bölmesinin kapağını açıp içeri uzanıyor. Bir saniye sonra kapağı kapatıyor ve üstüne bir deste para bırakıyor.

Sadece bir deste para değil. Bir yığın yüz dolarlık banknot.

Çenem açık kaldı. "Ne yapıyorsun?"

"Uyku tulumunu senden alacağım."

Bununla mı alacaksın? O destede üç bin dolar olmalı. "Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiylim." Güneş gözlüklerinin ardından gözlerini göremesem de, başını eğip parayı gösterirken bakışlarının yüzümden hiç ayrılmadığından eminim. "On beş dakikalık zamanımın değeri bu kadar ve uyku tulumunu geri getirmek için zaman harcamaktansa parasını ödemeyi tercih ederim. O yüzden parayı al ve ödemiş olalım."

Parayı al. Üç bin dolar. Muhtemelen yazın geri kalanında çalışarak kazanacağımdan daha fazla. Ama Bramwell Gage için sadece on beş dakika eder.

Boğazım düğümlendi. Onun bir pislik olduğunu hep biliyordum. Ama bu ana kadar ondan hiç nefret etmemiştim. Çünkü "*Al sana yirmi dolar, senden satın alayım*" deseydi muhtemelen kabul ederdim, hatta teşekkür bile ederdim. Bir şeyleri iade etmekten gerçekten hoşlanmıyorum. Ve bir şeyleri iade *etmem gerektiğini* bilmeye içerliyorum çünkü iade etmemeye gücüm *yetmiyor*.

Bunun yerine, sanki onun için hiçbir şey değilmiş gibi üç bin dolar bırakıyor. Onun için hiçbir şey. Ama o yüz dolarlık banknotların tek bir tanesi, önümüzdeki ay boyunca yolculuğa harcamak için kenara koyabileceğim paradan daha fazla. O ucuz uyku tulumu benim için acı verici bir alışverişti. Ve o yığını tokatlamak

zamanının ne kadar değerli olduğunu - *kendisinin* ne kadar değerli olduğunu - göstermek için para *istemesi* yüzüme bir tokat gibi çarpıyor.

Ama ondan gerçekten nefret etmemin nedeni, bu tokadın acısını hissederken bile, parayı almak için hala *çok* cazip olmam. Onu alıp küçük cüzdanıma koymak ve hayatımı çok daha kolaylaştırmasına izin vermek istiyorum. Bunun için kendimden nefret ediyorum, parayı her faturaya yapışacak kadar çok istediğim için

ve bana tekrar böyle hissettirdiği için ondan nefret ediyorum. Kesinlikle yanlış bir şey yapmamış olmama rağmen kendimi açgözlü bir çöp parçası gibi hissettirdiği için.

"Bunun yerine bir sonraki çıkıştan çıkıp beni MAX istasyonuna bırakmaya ne dersin?" Kahretsin, kahretsin. Düşümler sayesinde, ağır bir törpü her zaman

sesimi sertleştiriyor. Şimdi daha da boğuk, daha kalın. "Çünkü on beş dakikanın bedeli buysa, bu yolculuğu *gerçekten* karşılayamam."

Derin bir kaş çatma, ağzının yanında oluklar açıyor. "Senden yolculuk için ödeme yapmanı istemiyorum."

"Bu beni rahatlattı. Ama beni mümkün olduğunca çabuk eve götürmek ikimiz için de en iyisi olacak. Çünkü eve ne kadar çabuk gidersem, senin değerli Benimle ne kadar zaman harcarsan, seni ve paranı o kadar çabuk görmek zorunda kalırım."

Elmacık kemiklerindeki gergin deri soluyor. Belki öfkeyle, belki de hayal kırıklığıyla. Ne hissettiğini bilmiyorum ve umursamayı çoktan geçtim.

Sesi sertleşiyor: "Bu, yolculuk için yanımda bulundurmak üzere çektiğim paraydı. Artık gitmiyoruz ve ihtiyacım olmayacak. Ama yirmi dolara bu kadar *sıkıştıysan*, ihtiyacın olmadığını mı söylüyorsun?"

Aman Tanrım. Evet, zor durumdayım. Ama *o kadar da* zor durumda değilim. Titreyen parmaklarımla kulaklıklarımı geri takıyorum, camlarının arkasındaki yakıcı ıslaklığı gizleyen güneş gözlüklerime şükrediyorum.

Kısık sesle ona, "Eve döndüğümde, kimsenin parasını yüzüme fırlatmak ve kıyaslandığımda ne kadar değersiz olduğumu söylemek için beklemediği bir yerde, lanet uyku tulumunu iade edeceğimi söylüyorum."

İri bedeni aniden hareketsizleşiyor. Gölge bakışları yüzümü arıyor. "Aspen, ben-"

Gözlerimi kapatıyorum ve sesi sonuna kadar açıyorum, her ne söylüyorsa bastırıyorum. Onun robot düşünceli modu var. Ama bende "canın cehenneme" modu var ve on bire kadar çeviriyorum.

Siktir et onu.

5

"Aspen."

Uzun bir yoldan, uykulu bir sisin içinden, derin bir ses usulca adımı söylüyor. Yüzümü o alçak, sessiz gürültüye doğru çeviriyorum. "Mmm?"

"Buradayız." Sanki o da benim gözlerimi açmam kadar beni uyandırmaya isteksizmiş gibi, her kelimeye özür diliyor.

Ama buradayız. Eve geldik. Kahretsin.

Koltuğumda dikleşip çenemi yokluyorum. Tanrıya şükür salya yok. Bram'ın dikkatini çektiğinden değil zaten. Onun yerine bakışları benden öteye odaklanmış, yolcu tarafındaki camdan annemin evine doğru bakıyor.

Kaşları çatılmıştı.

"Doğru adres burası mı?" Sesinde ağır bir onaylamama ifadesi var.

Ne yani, daha önce hiç imal edilmiş ev görmemiş mi? Topluluk Annemin kiraladığı çift kişilik ev, karavan parkından büyük bir adım ama belki de farkı anlayamıyordur-

Pencereden bakıyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Annemin temiz çimenlerinin üzerine dev lastikleri olan bir kamyon ve iki küçük araba park etmiş. Mutfak sandalyeleri, alçaltılmış bir Honda Civic'in bagajının arkasına yarım daire şeklinde yerleştirilmiş. Ezilmiş bira kutuları, boş kutularla dolu bir kutunun etrafındaki çimenleri kirletiyor, sanki kardeşim ve arkadaşları evin önünde oturup o kadar sarhoş olmuşlar ki kutularını fırlattıklarında isabet ettirememişler gibi

koltuklarından birkaç metre uzakta oturan loca.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, sonra emniyet kemerini yırtıyorum ve kapımı iterek açıyorum. "O aptal pislik."

Güçlü bir el bileğimi sıkarak dışarı fırlamamı engelliyor. "Kim?" Bram talep ediyor. "Hangi pislik?"

"Kardeşim." Cevabı hırıldayarak veriyorum ve elini çekip kurtarıyorum.

"Aspen-" diye başladı ama ben çoktan yerimden kalkmış ve kapıyı çarpmıştım.

İşte Nash, benzin istasyonunda çalışırken giydiği üniformasıyla verandaya geliyor. Beni görüp el sallıyor, sonra da hâlâ açık olan ön kapıdan bağıyor:

"Hey, kız kardeşim geldi! Ona iyi davran.

"-gerçi oturma odasından gelen video oyunu silah seslerinden içeridekilerin onu nasıl duyabildiğini bilmiyorum. Ben ayakta duruyorum. ve silah seslerini gün gibi net duyabiliyorum.

Biri "Vurun şu zombi amcığı!" diye bağıyor. Bir saniye sonra, erkeklerden oluşan bir tezahürat korosu patlıyor, sonra Nash kapıyı kapatınca boğuluyor.

Buna inanamıyorum.

Bram Range Rover'ın ön tarafında dolanıyor ama ben ona bakamıyorum bile. Kardeşime de bakamıyorum çünkü onu öldürebilirim. Onun yerine sert adımlarla aracın arkasına doğru yürüyorum.

"Getirdiğin için teşekkürler," diyorum Bram'a odun gibi. "Ben eşyalarımı alayım, sen de gidebilirsin."

Cevap vermiyor ve bunun sebebinin kardeşimin yüzünde büyük bir aptal sırıtışla bize doğru koşmasını izlemesi olduğunu anlıyorum. Nash'in sarı saçları koyu renk ve yeni aldığı duştan dolayı ıslak. Üniforması temiz. Ve lanet olası bir uçurtma gibi uçuyor.

"Hey, abla! Annem ateşli oda arkadaşınla tatile gideceğini söyledi." "Planlar değişti," diyorum, sonra Bram'e işaret ediyorum, o da Yanımda dev bir ağaç vardı. "Bu Bethany'nin kardeşi, Bramwell."

"Öyle mi?" Nash'in gülümsemesi genişliyor ve avucunu uzatıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, dostum. Bethany havalı bir hatun."

Güneş gözlüklerinin arkasından gözleri okunmayan Bram onun elini sıkıyor. "Onunla tanıştın demek?"

"Birkaç kez takıldık. O ve Aspen annemi ziyarete geldiklerinde. Neyse, bu kadar çabuk kaçtığım için üzgünüm" - başparmağıyla omzunun üzerinden sokağı işaret ediyor - "ama gitmem gerek yoksa işe geç kalacağım."

Olamaz. Kolundan tutarak onu çimenlikte birkaç adım sürüklüyorum ve tıslıyorum, "Gitmiyorsun. Annem yokken insanları buraya çağırarak ne halt ettiğini sanıyorsun? Bu karmaşa da ne böyle?"

Kolumu araçlara, bira kutularına doğru uzatıyorum. Nash dönüp orada olduklarını bilmiyormuş gibi onlara bakıyor, sonra dudaklarını büzüp başını sallıyor,

Sanki o boş koleksiyonu görüp, "*Aferin sana*" der gibi.

"Ah, evet." Bir elini saçlarının arasından geçiriyor. "Geçen gece okuldan bazı arkadaşlarla karşılaştım, onları davet ettim. Sanırım sokakta park yeri yoktu."

Tanrım, *lise* arkadaşları. Herhangi bir yere, özellikle de buraya davet etmesi gereken son insanlar onlar. "Geçen gece mi? Hangi gece? Ne zamandır buradalar?"

Omuz silkiyor. "Birkaç gündür."

"Annem yarın sabah eve geliyor," diye hatırlatıyorum ona. "Yarın *sabah*. Eğer işe gideceksen, bunu ne zaman temizleyecektin? Yoksa eve geldiğinde evini ve bahçesini darmadağın bulmasına izin mi verecektin?"

Şimdi sadece sırtıyor ve başını sallıyor. "Sabah 1'de çıkıyorum. Bu bolca zaman demek. Adamları eve gönderip bütün pisliği toplatırım."

Hayır, içmeyecek. Eve gelecek, bir sigara daha içecek, sonra da yatağına uzanacak.

-Belki kendine sabah kalkıp temizlik yapacağını söyler. Ama annem garaj yoluna girdiğinde hâlâ uyuyor olacak.
ön kapı.

Öfke ve hayal kırıklığı gözyaşlarımı tutmaya çalışarak burnumun kenarını sıkıyorum. "İşleri yoluna koymaya çalıştığını sanıyordum. Ama bu eskiden yaptığın saçmalıkların aynısı. Arkadaşlarıyla karşılaştığında *hep* yaptığın eski saçmalıklar."

Kızgınlık sonunda onun yumuşak başlılığını delip geçiyor. Kaşlarını çatı. "Hey. Deniyorum, Aspen. Bir işte çalışıyorum, beladan uzak duruyorum. Ama şu anda bunu hiç kolaylaştırmıyorsun. İşe gitmem *lazım*."

"Ve sen de bu şekilde mi işleri yoluna koyuyorsun? Kafayı bulup işe giderek mi?" "Ah, kardeşim." İyi mizahı hemen geri geldi. "Sakin olman gerek. Pot's artık yasal."

"Evet, bu argümanı patronun üzerinde dene." Ya da polisler, çünkü bahse girerim arkadaşları tedariklerini onaylı bir dispanserden almamışlardır. "Tamam, Her neyse. Gitmelisin, git. Ama önce arkadaşlarına gitmelerini söylemelisin."

Ellerini iki yana açarak bir adım geri çekildi. "Vakit yok. Ama onlar iyi. Fitz'y'i hatırlıyor musun?"

"Jared Fitzgerald'ı mı kastediyorsun?" Dehşet midemi dolduruyor. Fitz'y, Heath Sutherland gibi saldırgan bir serseriye küçük bir anaokulu öğrencisi gibi gösteriyor. "Olamaz. *Nash*."

"Onlara yola çıkmalarını söyle, yola çıkacaklar. Ama benim gitmem gerek." Range Rover'ın yan tarafına yaslanmış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, sert ve anlaşılmaz bir ifadeyle bizi izleyen Bram'e elini kaldırıyor. "Tanıştığımıza sevindim, dostum!"

"Sen de," diyor Bram, ama tabii ki neşeden habersiz kardeşim bu düz yanıtı kendisinin kadar dostça olarak yorumluyor.

Nash, başparmağıyla onaylamaya dönüşen son bir el sallayışla dönüyor ve kaldırım boyunca sokağın sonundaki otobüs durağına doğru koşmaya başlıyor. Çaresizce gidişini izliyorum. Bunun olmasına nasıl izin veriyor? Ben izin vermiyorum.

Biliyorum. Kendime binlerce kez sordum ama *asla bilemedim* ve Nash her şeyin kendi kendine hallolacağından emin bir şekilde yoluna devam ediyor.

Ama öyle olmuyor. Onun yerine genellikle annemiz ilgilenmek zorunda kalır.

Bu sefer,

Yapmak zorundayım. Ve birden Bethany'nin iptal etmesine *çok* sevindim. Şimdi annemin eve gelip Nash'in arkasında bıraktığı karmaşayı görmemesini sağlayabilirim.

Tecrübelerime dayanarak temizlemenin muhtemelen bütün gece süreceğini bildiğim bir dağınıklık. Ağır bir iç çekişle cipe geri dönüyorum. Bram muhtemelen zafer kazanmış bir şekilde benim değersiz kökenimle ilgili tüm şüphelerinin doğrulandığını düşünüyordur ama umurumda bile değil. Daha çok, eşyalarımı çoktan kaldırırma atıp gitmemiş olmasına şaşıyorum.

"Evet," diyorum ona ulaştığımda. "Şimdi eşyalarımı arkadan çıkaracağım. Bıraktığın için tekrar teşekkürler."

Kargo bölümünü açmak için bir hamle yapmıyor. "Arkadaşları gidene kadar beklememi ister misin?"

Bu beni ve Nash'i duymamış olabileceğine dair tüm umutları suya düşürdü. "Hayır," diyorum, çünkü Fitzzy ve arkadaşlarıyla ilgili yaklaşan sahne Muhtemelen kardeşimin üzerine atılmaktan daha az eğlenceli olacaktı. "İyi olacağım."

Ağzı gerildi. "Annen yarına kadar dönmeyecek mi? O şimdi nerede?"

"Vegas'ta," diyorum, boğuk bir bağırış daha duyulunca dikkatim dağılıyor. Evin duvarları, ardından hızlı silah sesleri. Tanrım. Umarım evi paramparça etmemişlerdir.

En azından Bram artık beklemiyor. Uyku tulumumu ve sırt çantamı almak için içeri uzanmadan önce bagaj kapısını açıyor. Ama onları bana vermedi.

çantamı omuzladım ve ön kapıya giden beton yola doğru ilerledim.

Kaba bir şekilde, "Onları senin için taşıyacağım." dedi.

Yaptığı şey bu değil ve ben bunu biliyorum. Ve bu güzel, ama yapamam. Şu anda iyi bir Bram ile başa çıkamam ve özellikle de evime gelip, bakıp, yargılayıp, her şeyi eksik bulup, sonra tekrar aşağılayıcı bir pisliğe dönüşmesini kaldıramam. Yoluna çıkıyorum, avucumu göğsüne dayayarak onu durduruyorum. Aniden duruyor, yoğun kasları elimin altında kaskatı kesiliyor, kalbi güçlü ve sabit bir şekilde atıyor. Ona bu kadar yakınken Üzerimde yükseliyor ve bakışlarıyla buluşmak için başımı geriye eğmek zorunda kalıyorum.

"Hayır," diyorum ona boğuk bir sesle ve orada kalmasına izin vermenin çılgınca cazibesine rağmen elimi geri çekiyorum. "Teşekkür ederim. Ama kardeşim az önce baş etmem için bir sürü bok attı. Hem onunla hem de sizinle uğraşamam. O yüzden git, tamam mı?"

Çenesi gerginlikle beyazlaşıyor. "Aspen. Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Biliyorum. Ama iyi olacağım. Ben her zaman iyiyimdir." Boğazım ağrıyor, sırt çantasını almak için elimi uzatıyorum. "Lütfen."

Uzun bir süre bana bakıyor, nefesi sıkılmış dişlerinin arasından tıslıyor. Aniden başını sallayıp çantayı ve uyku tulumunu ellerime tutuşturuyor.

"Pekâlâ," diye homurdandı. "Sen kazandın. Ben gidiyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum usulca ve robot maskesi bir anlığına çatlar gibi oluyor. Ama altında ne olduğunu görmek için zamanım yok.

Arkasını dönüyor ve ben beton yolda durup Range Rover'ın sürücü tarafına doğru dönerken geniş sırtını izliyorum. Arabaya biniyor ve kapısı göğsümde boş bir şekilde yankılanan nihai bir gümbürtüyle çarpıyor.

Ne boktan, ne boktan bir güne dönüştü bu. Ve daha bitmedi bile.

Bram'in gidişini beklemeden sırt çantamın askısını omzuma atıp verandaya çıkıyorum. Arabada kestirmiş olmama rağmen, daha kapıyı açmadan kendimi tamamen bitkin hissediyorum.

Beni bir çöp yığını ve duman bulutu karşıladı. Annemin evi büyük değil. Sağ taraftaki koridorda üç küçük yatak odası ve bir tek banyo. Fuaye, giriş kapısının önünde kare şeklinde bir muşamba parçası.

giriş, bej halı kaplı oturma odasına açılıyor. Salon mutfaktan kahvaltı barı olarak da kullanılabilen bir tezgahla ayrılıyor.

Bu tezgah kirli bulaşıklar ve fast-food poşetleriyle dolu. Mısır gevreği kutuları açık duruyor, şekerli kırıntılar tezgâhın üzerine dökülmüş ve fayans zemine saçılmış. Boş Red Bull kutuları bir piramit şeklinde alt alta yığılmış. kahvaltı barında ve boş içki şişeleriyle çevrili.

Oturma odası daha kötü, çünkü etraftaki bokların yarısı canlı, nefes alan boklar. Dört erkek ve iki kız kanepenin üzerine yayılmış ve aşk koltuğunda ve televizyonun önündeki halının üzerinde, başkasının *evinde* kendi pislikleri içinde mutlu bir şekilde yuvarlanıyorlar.

Uyku tulumumu bırakıyorum ve sırt çantamın yere düşmesine izin veriyorum. Kapıyı kapatmaya zahmet etmiyorum. Henüz değil. Tüm bunlar bitene kadar bir daha kapanmayacak. pislikler gitmiş.

"Hey!" diye sesleniyorum, sonra televizyondan bir el silah sesi patlayıp zombiler ekranda parçalanmaya başlayınca daha yüksek sesle bağıryorum, "*Hey! Nash'in arkadaşları! Parti bitti. Çıkma zamanı.*"

Birkaç kafa ve göz bana doğru dönüyor, sonra da kanepenin ortasında, elinde bir oyun kumandası ve sehpanın üzerinde duran bağciksız savaş botlarıyla alçak ve rahat bir şekilde oturan figüre bakıyorlar. Jared Fitzgerald beni tamamen görmezden geliyor, bakışları ekrana kilitlenmiş, başparmakları düğmelere basıyor.

Liseden bu yana geçen yıllar ona pek iyi gelmemiş. Nash gibi o da benden iki yaş büyük ve kalın boynu ve kaslı kolları spor salonunda zaman geçirdiğini söylese de sigara, içki ve yaptığı diğer her ne haltsa yüzüne ve cildine zarar vermiş. O

Yirmi beş yerine kırkına merdiven dayamış gibi görünüyor.

"Fitzy," diyorum daha ılımlı bir ses tonuyla, çünkü Ona karşı makul olmayı *dene*. Belki bir mucize olur ve karşılığında makul davranır. "Gitme vakti geldi."

Uzun bir süre hiçbir şey yapmaz. Karısının kazağını giymiş ve solgun gözlerini ekrana dikmiş bir şekilde oturup zombileri öldürüyor. Sonunda oyunu durduruyor ve bakışlarımla buluşmadan önce bacaklarının arasına yerleştirdiği bira şişesinden bir yudum alıyor.

"Şuraya bakın çocuklar," diyor. "Nash'in küçük, kendini beğenmiş kaltak kız kardeşi."

Bu birkaç kıkırdamaya neden oluyor ve artık dalkavukları nasıl davranacaklarını bildiklerinden, kendi biralarından yudum alıp bana aynı küstah bakışları atıyorlar.

"Gitme vakti geldi Fitzy," diyorum tekrar. "Annem eve geliyor ve sen burada olamazsın."

"Öyle mi?" Cesur bir sırtışla kanepeye daha da yerleşiyor. "Kardeşin istediğimiz kadar kalabileceğimizi söyledi."

"Kardeşim burada değil." Bakışlarım oturma odasında düzgünce düzenlenmiş birkaç yüzeyden birine takılıyor; ayaklarının hemen dibinde pipolar ve küçük plastik torbalar var. Bu sadece ot değil ve bunu görmek Annemin sehпасının üzerine yayılmış, damarlarımda yeni bir öfke zonklaması gönderiyor. "Annemin evine metamfetamin getirdiğin anda da hoş karşılanmadın."

Alay ediyor ve arkadaşlarından birine bakıyor. "Bu boku duydun mu? O Her zaman onun hepimiz için fazla iyi olduğunu düşünmüşümdür, Küçük Bayan Bok Kokmuyor. Her ne kadar Jim Harkin'in Ranger'ının arkasında kızlığını bozmasına izin verdiğini bilsem de."

Bunu söylerken solgun gözleri benimkilerle buluşuyor, yüz ifadesi sanki bir puan kazanmış gibi kendini beğenmiş. Çünkü seks yaptım. Belli ki ben tam bir kaşarım.

"Komik, çünkü bunu tamamen unutmuştum," diyorum dürüstçe. Jim Harkin'i ya da kamyonetinın kasasında beceriksizce yaptığımız ilişkiyi en son ne zaman düşündüğümü hatırlamıyorum. "Ama geçen altı yıl boyunca bu anıya sıkı sıkıya sarılman da biraz üzücü. Awwww. Kışkandın mı?"

Yine alay ediyor, bu sefer bakışlarını küçümseyerek başımdan ayak parmaklarıma kadar gezdiriyor. "Pek sayılmaz."

Bununla birlikte beni kovuyor, oyunu açıyor ve tekrar zombileri katlediyor. İyi o zaman. Bunun için basit bir çözüm var. Eğlence merkezinin yanındaki duvar prizine yöneliyorum ve güç şeridini kapatıyorum.

Ve şuraya bakın. Öldürecek zombi kalmadı.

Fitzy koltuktan fırladı. "Ne oluyor lan?"

"Dediğim gibi," diyorum ona. "Oyun bitti. Gitme zamanı."

"Cehennem gibi." Süzülerek kasıklarını tutuyor. "Tabii açılıp bana kibarca sormayacaksan, sürtük?"

Arkadaşları "Ooooooh!" der ve birbirlerine beşlik çakarlar, sanki bu şimdiye kadar duydukları en zekice cevapmış gibi kıs kıs gülerler.

Bu kalabalıkta, belki de öyledir.

Gülümsemem dışlerimi ortaya çıkarıyor. "Hiç sormuyorum. Sana defolup gitmeni söylüyorum. Ve sattığın boku kardeşimden uzak tutmanı söylüyorum."

Gözleri kısılıyor ve onun gibi pisliklerin her zaman yaptığı şeyi yapıyor: Cüsselerini korkutmak için kullanarak yaklaşıyorlar. Yerimde duruyorum ama bu çok zor, korktuğum için değil, nefesinin ve vücudunun kokusunu alabildiğim ve evimden gitmesini istediğim için.

Ve tamam, biraz korkuyorum. Hiç dayak yemedim ya da saldırıya uğramadım ama Fitzy'nin zamanında birkaç kızı itip kaktığına bahse girerim.

Aynısını bana da yapmak isteyeceğine bahse girerim. *Yapacağını* sanmıyorum. Ama yapmak istediğine bahse girerim.

Kalbim kaburgalarımın çarparken ona tekrar "Git," diyorum. Dışarı çıkıp polisi arayacağım noktaya gelmek üzereyiz. Bunu yapmak istemiyorum - polisler gelip evdeki metamfetamin hakkında sorular sorduğunda annemin eve dönüşü *gerçekten* berbat olacak - ama Fitzy bana fazla seçenek bırakmıyor. "Hemen şimdi."

Kırmızı yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Bunu neden yapayım ki?" Cevap arkamdan geliyor, düz, soğuk ve çelik kadar güçlü. "Çünkü sana yapmanı söyledi."

Hızla çarpan kalbim göğsümde tekliyor. Bram. Eve girmedi bile ama verandada duruyor, ellerini rahatça ceplerine sokmuş kapı çerçevesine yaslanıyor ve açık kapıdan oturma odasına bakıyor.

Ve belki de o görüldüğünde başka bir yere odaklanamayan tek kişi ben değilim, çünkü diğer herkes de ona bakıyor. Sanki savaş ya da kaç tepkileri karıncalanıyor. Ama benimkiler değil. Bu sefer sadece rahatlama hissediyorum.

Artık güneş gözlüğü takmıyor ama yine de bakışları kısa süreliğine benimkilere değdiğinde gözlerinden hiçbir şey okuyamıyorum. Ama benim alanıma doluşan Fitzy'ye baktığında buzları okuyabiliyorum. Ani sessizlikte ekliyor: "Gitmeniz için bir diğer neden de ehliyetinizin fotoğrafını çekmiş olmam.

ve onları eyalet devriyesinde çalışan bir arkadaşımın göndermeyi planlıyorum."

Bu Fitzy'nin şaşkın sessizliğini bozdu. "Kim bu herif?" O soruyu bana yöneltiyor ama Bram'e dönmeden önce cevabımı beklemiyor. "Peki sen neyin fotoğrafını çektiğini sanıyorsun? *Polis* misin?"

Fitzy'nin dalkavuklarından biri, "Polis olmasına imkân yok," diye ekliyor. "Şuna bir bakın.

Hiçbir polis böyle kıyafetler giymez. Ya da böyle bir araç kullanmaz."

Yanındaki kız da ona katılıyor. "O takım elbise, avukat gibi bir şey." "Bir avukat," diye tekrarlıyor Fitzy, kollarını açmış kapıya doğru yürürken Bram'i atış yapmaya davet eder gibi genişçe. "Hiçbir korkak avukattan korkmuyorum. O yüzden bir sorun yaşamadan önce neden buradan defolup gitmiyorsun?"

Fitzy'nin sırtı bana dönük olduğu için yüz ifadesini göremiyorum ama tam olarak biliyorum ki

Çünkü az önce bana yaptığının aynısını Bram'e de yapıyordu - Bram'in yüzüne bakarak, fiziksel gözdağına güvenerek. Aptal, Bram'in hâlâ verandada, evin girişinin bir basamak altında durduğunu fark etmek için bir saniyesini ayırmalıydı. Bram'ın kapı çerçevesine gelişigüzel yaslanmasıyla birlikte Fitzy muhtemelen

Diğer adamlarla arasında birkaç santim ve kas vardı.

Bram bu izlenimi sadece doğrulup fuayeye adım atarak yok eder, ağzında küçük, tehlikeli bir gülümseme oynar. Uzun parmaklarıyla gömleğinin kol düğmelerini yavaşça açıyor; önce sağ, sonra sol.

Gözleri Fitzy'ninkilere kilitlendi. Yumuşak bir sesle, "Ben avukat değilim. Ben sadece avukatlara çok para ödeyen biriyim. sorunlar ... ortadan kalkar." Sol paçasını ön kolunun üzerine tam olarak katlarken bu ifade havada asılı kalmış gibi görünüyor. "İstemiyorsun benim için bir sorun haline geldi, Fitzy. Ve Aspen'in sorunu haline geldiğini öğrenmemi gerçekten istemezsin. O yüzden sana söylediği gibi hemen şimdi buradan çıkıp gideceksin. Ya da ortadan kaybolacaksın."

Sesini hiç yükseltmiyor ama sonunda ben bile biraz titriyorum. Fitzy çenesini kaldırmış, Bram'e bakarken bile onu aşağı çekmeye çalışıyor ama bu tamamen kabadayılık. Bram'ın sağ kolu aralarına girdiğinde, Fitzy sanki bir darbe bekliyormuş gibi hızlı bir geri adım atıyor.

Bram sakince kolunu sıvazlamaya başladı. Ama o kazandı. Herkes onun kazandığını biliyor, çünkü Fitzy yere düştü.

Pislik herif görmemiş gibi davranıyor. Bunun yerine yine alay ediyor ve kafasını. "Her neyse, avukat adam." Dönüp çenesini diğerlerine doğru salladı. "Hadi gidelim. Bu amcık ve kardeşi uğraşmaya değmez."

Sehpadan pipolarını ve çantalarını aldıklarında içim titreyerek tepki gösteriyorum. Dışarı çıkmaya başladıklarında Bram kapıdaki yerinde kalır, alay eder ve alay eder. Uzun bir saniye boyunca

çarpan araba kapılarının sesinden başka bir şey yok. Kamyonun susturulamayan motorunun gürültüsü öğleden sonraki sessizliği yırtarken Bram'in yanına gidiyorum.

"Şu sandalyeleri devirecek," diyor Bram.

Fitzy, o büyük kamyonun içinde. Ve evet, öyle. Çatlayan tahtaların sesiyle irkiliyorum, sonra Bram'in karanlık bakışlarını üzerimde hissediyorum.

"Sen iyi misin?"

"Evet." Ona bakmıyorum, sadece Fitzy sonunda havalanırken iç geçiriyorum. Mutfak sandalyelerinden ikisi çimenlerin üzerinde kıymıklardan başka bir şey değil. "O kadar da kötü değil. İki tane kaldı. Ve annem muhtemelen *her şeyin* Nash'le bir hafta boyunca tek başına hayatta kalabileceğini düşünmemiştir."

"Sandalyeler değil. Sen."

"Evet, iyiyim." Ona bakıyorum ama şu anda bana bakmıyor. Onun yerine, oturma odasındaki dağınıklığı incelerken ağzı acımasız bir çizgiye dönüşmüştü. oda. "Eninde sonunda onlardan kurtulacaktım, ama sen bunu çok daha hızlı yaptın. Bu yüzden teşekkür ederim."

Minnettarlığımı kabul ederek sertçe başını sallıyor ama yüzü daha az acımasız görünmüyor.

Merakla, "Gerçekten plakalarının fotoğrafını çektin mi?" diye soruyorum.

"Evet. Ben asla blöf yapmam."

O halde kollarını sıvamasının da blöf olmadığını varsayıyorum. Gerekirse bu sessiz tehdidini yerine getirirdi. "Eyalet devriyesinde çalışan kimi tanıyorsun?"

"Şef Hayden."

Kim olduğunu bilmiyorum ama- "Şefi mi kastediyorsun? Tüm eyalet polisinin mi?"

"Evet." Çenesi kısa bir süre gerildi. "Babamın bir arkadaşıydı."

Ha. Tabii ya. Gülmeye başlıyorum, ama eve bir kez daha bakınca içimi çekiyorum. "Tamam. Teşekkür etmek için sana kurabiye falan pişirirdim ama eminim eve gitmek istiyorsundur ve benim de burayı temizlemeye başlamam gerekiyor."

Tekrar başını sallıyor ama gitmek için dönmüyor. Onun yerine oturma odasına geçti. "Buradan başlayacağım. Mutfakta çöp torbası var mı?"

Oh, hayır. "Bram-"

Yumruğu kahvaltı barına çarpıyor. Çarpmanın etkisiyle kirli bulaşıklar keskin bir takırtıyla mutfak fayansının üzerine devriliyor. Sinirlerim zaten

Sarsıldım, neredeyse yerimden fırlayacaktım ve sessizliğe gömülüp bakakaldım. Alev alev yanan gözleri benimkilere kilitlenmiş, vücudu kaskatı kesilmiş bir halde duruyor.

"Aspen," diye sıkılmış dişlerinin arasından adımı mırıldanıyor. "Neredeyse uzaklaştım. Neredeyse *arabayla gidiyordum*. Çünkü sen istedin. Sonra içeri girdiğimde kafayı yemiş bir herifin sana elini sürmek üzere olduğunu gördüm. Bu yüzden geri gelmeyeceklerinden emin olana kadar seni yalnız bırakmayacağım, çünkü bu karmaşada ne unuttuklarını Tanrı bilir. *Ve sen de sana yardım etmeme izin vereceksin.*"

"Tamam," diyorum, çünkü geri gelmeleri konusunda haklıydı - ama daha çok, nasıl olsa canı ne isterse onu yapacağını fark ettiğim için. "Sadece daha fazla tabak kırmamaya çalış."

Bakışları kapanıyor, yanan ateşe bankacılık yapıyor. "Sana daha fazla alacağım." "Yapma," diye tersliyorum ve dört çöp torbasını sürükleyerek kilere gidiyorum.

ruloyu yırtmadan önce. "Keyfine bak," diyorum ona.

Ben bulaşıkları yıkamaya başlarken o da pizza kutularını temizliyor ve yarısı boş şişeleri atıyor. Onları durulayıp doldurur doldurmaz Bunun düşündüğüm kadar uzun sürmeyeceğini fark ettim. Ev berbat görünüyor ama çoğunlukla geri dönüşüme atabileceğimiz ya da çöpe atabileceğimiz yüzeysel çöpler; fırçalanması ya da paspaslanması gereken hiçbir şey yok.

En azından henüz değil. Bram ilk çöp torbalarını kaldırıma taşımaya başladığında evin arkasına giden koridora yöneliyorum. Banyo da iğrenç. Listemde bir sonraki orası olacak.

Kıyafetlerimi değiştirir değiştirmez. Bu sundress çok şirin ama tuvalet temizlemek için tasarlanmamış.

Yatak odam koridordaki ilk oda. Kampüste yaşadığım dört yıl içinde annem odanın bir kısmını depo olarak kullanmaya başladı ama Yoksa her şey üniversiteye gittiğimde bıraktığım gibi duruyor. Geçen hafta sonu yurttan eve getirdiğim her şey hâlâ yatağın ayak ucundaki kutuda duruyor. Sandaletlerimi tekmeleyip odanın karşısına geçiyorum.

İkinci adımda ayak parmaklarımdan arasına soğuk ve yapışkan bir şey giriyor.

Aman Tanrım. Daha yere bakmadan ne olduğunu bildiğimi hissediyorum ama kullanılmış prezervatifin içindekilerin mor boyalı ayak tırnaklarımdan üzerine döküldüğünü görmek tüylü bir örümcekten daha dehşet verici. Çıglık atıp geriye sıçıyorum, tek ayağımın üzerinde zıplıyorum, boğazıma safra kaçıyor.

Koridora doğru savruluyorum ve Bram'in sert göğsüne çarpıyorum. Neredeyse devrilecekken iri elleriyle üst kollarımı kavıyor, hâlâ umutsuzca kirli ayağımı yere indirmemeye çalışıyorum.

"Aspen? Ne oldu?"

Öğürüyorum ve başımı sallıyorum. "Bilmek istemezsin. Tanrım. Dokunma bana. Üstüne bulaşır."

İçinden bir kahkaha yükseldi. "Tuvalet?" "Lütfen," diye yalvarıyorum.

Beni yarı taşıyor, yarı topallayarak içeri girmeme izin veriyor, sonra kapıda durup küvetin musluğunu sonuna kadar açmamı izliyor.

Ayağımı suyun altına sokuyorum, sabunu alıyorum ve fırçalamaya başlıyorum. Tanrım, küvetin dibinde uzun siyah bir saç var. Nash'e ait olmadığını biliyorum. İğrenç, iğrenç, iğrenç.

"Ev gördüğün kadar kötü değil," diyor Bram. "Pek bir şey kalmamış."

"Evet. Çünkü annem temizlik manyağıdır." Suyu kapatıp bir mendile uzanıyorum. Genellikle havlu askısında bulunan el havlularının hepsi yere. "Yani aslında kirli değil. Sadece dağınıktı." İçine

meni karışmış. *Aggggh.*

Bram yine çok acımasız görünüyor. "Annen bunu çok yapar mı?"

"Ne yapar? Ayak parmaklarındaki pis döllerini temizlemeyi mi?"

Robot gülümsemiyor bile. "Las Vegas'a kaç. Seni kardeşinle ve bununla uğraşmak zorunda bırakıyorum."

İçimdeki her şey dümdüz oldu. "Az önce ne dedin sen?"

"Uyku tulumuna verecek yirmi doların bile yokken Vegas'ta ne halt ettiğini merak ediyorum."

Kalbim kulaklarımda sert ve hastalıklı bir şekilde çarparken ona uzun, çok uzun bir saniye bakıyorum. Bunun olacağını biliyordum. Güzel Bram Küçümseyen Bram. Ama bu aşağılamanın anneme yönelik olmasını beklemiyordum.

Bağırmadan konuşmak için kendime güvendiğimde, sadece "Evimden defol" diyorum.

Kaşlarını çatıyor. Ama hiçbir yere gitmiyor.

Ayağa kalkıyorum. "Benden uzak dur." Çünkü ellerim titriyor ve kırılmaya yakındı. "Ve bu evden çık."

Kaşları birbirine kenetleniyor, karanlık bakışları benimkileri arıyor. "Aspen-"

"Çık dışarı." Sesim kalınlaşıyor. "Fitzy geri gelse de umurumda değil. O senden daha iyi. Annemi yargılamaya nasıl *cüret* edersin? 'Hep Vegas'a mı kaçar?'" Üstün ses tonuyla alay ettikten sonra öfkeden deliye dönüyorum ve işaret parmağımı göğsünün ortasına saplamak için ilerliyorum. "Bu onun *yedi yıldır* ilk tatili ve neden geldiğini biliyorsun.

hafta sonunu da orada geçirmek yerine *cumartesi sabahı* evde mi? Çünkü iki lanet olası işte çalışıyor ve ikisi arasında daha fazla izin alamıyor. Bazı insanların aksine, kovulmadan bir ay boyunca programından çıkamaz! O yüzden çık ve git. "Mükemmel hayatının içinde debelenip duruyorsun, seni kibirli pislik!"

Göğsünü itiyorum ama kıpırdamıyor bile. Ama duramıyorum. Onun gitmesine ihtiyacım var. Tekrar itiyorum ve bileklerimi yakalıyor.

Sessizce soruyor, "Neden iki işte birden çalışıyor?"

Bir insan neden iki işte çalışır ki? Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum.

"Çünkü buna *mecebur*. Çünkü bir zamanlar babamın hayatını kurtarabilecek bir tedavi için ödeme yapmak ya da ölmesine izin vermek arasında karar vermek zorundaydı. Babam *yine* de öldü ama o yine de parasını ödüyor. Ve çünkü, hey - onun tükenişini izledikten sonra, sahip olduğu iyi işe, hemşireliğe geri dönemedi, çünkü bununla başa çıkamadı, artık insanların hastalanması ve ölmesiyle başa çıkamadı. Bu yüzden onun yerine boktan işler aldı ama yine de babamı ve evimizi kaybetti ve fatura tahsildarları gelip her şeyi almaya başladı. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum.

Bu gezi! Teyzemin ona doğum günü hediyesiydi. Ama birkaç gün izin almak için para biriktirmiş olsaydı bile bunun için onu suçlamazdım, çünkü kendini şımartmayı hak ediyor. Bir molayı hak ediyor. Onun hak etmediği şey, buraya gelip onu yargılamanız. Siz, yığınla paranız ve sorunlarınızı ortadan kaldıran süslü avukatlarınızla." Ve oh tanrım oh tanrım oh tanrım. O kadar kızgınım ki ağlıyorum, nefesim kesik kesik hıçkırıklara karışıyor. "Öyleyse siktir git. Siktir git ve git . . . siktir git kendin."

Ellerimi tutuşundan kurtararak geri çekiliyorum, kollarımı karnımın üzerinde kavuşturuyorum çünkü artık öfkem acıya dönüşüyor ve sadece gitmesini istiyorum.

"Aspen." Elini yüzüme doğru kaldırıyor, sonra aniden yumruklarını ceplerine sokuyor. Sesi sertti. "Haddimi tamamen aştım. Neyle uğraşmak zorunda kaldığını gördüm ve en kötüsünü düşündüm. Özür dilerim."

Avucumun içiyle gözlerimdeki ıslaklığı silerek yüzümü ondan çeviriyorum.
"Git."

Uzun bir süre sessiz kalıyor, sonra derin bir iç çekerek parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Sonunda banyodan çıkıp koridora yöneldi, ama ben O söylemeden bile gerçekten *gitmediğini* biliyorum. Onun yerine kaldırıma daha fazla doldurulmuş çöp torbası taşıdığını duyuyorum.

Çünkü Bramwell Gage ne sikim yapmak istiyorsa onu yapacak.
Ama yemin ederim bir daha beni ağlatmasına izin vermeyeceğim.

6

Öfke, temizliğin geri kalanında beni yönlendiriyor. Islak havluları toplayıp lavaboyu, tuvaleti ve küveti fırçalıyorum, sonra aniden gelen korku beni koridordan annemin odasına gönderiyor - orada daha fazla prezervatif, çöp ve sigara külüyle dolu bir komidin ve yatağı kirleten Tanrı bilir ne buluyorum. Korkuyla yatak takımlarını çıkarıp çamaşır yıkamaya başlıyorum, keşke ona yeni çarşaflar alabilseydim. Ama çamaşır suyu ucuz ve işimi görecek.

Kendi odama dönmeden önce onun yatak odasını bitiriyorum. Bir avuç kağıt mendil yerdeki pisliği temizliyor. İkiz yatağın çarşaflarını yırtıyordum ki Bram'in arkamdan odaya girdiğini hissettim.

Şifonyerin yanında durup bakışlarıyla, lisede aldığım kurdele ve ödüllerin iğnelenmiş olduğu mantar panoyu tarıyor. Münazara ve Model BM kupalarım şifonyerin üstünde duruyor ve sanki yazıyı okuyacakmış gibi birini arkaya doğru eğiyor.

Onu görmezden gelmeye kararlı bir şekilde, bir tomar çamaşırı yere atıp dolaptan yeni çarşaflar alıyorum.

"Mezuniyet birincisi mi?" diye sordu.

Yatağın yanındaki sallanan sandalyeden bize sırttan dev oyuncak ayının omuzlarına dolanmış altın mezuniyet cüppesini gördü.

"Evet," dedim sertçe. "Reed'e bedava gitmeyi böyle kazandım."

"Seattle Üniversitesi'ne de mi?"

Bedava yolculuk mu? Yakınından bile geçmiyor. Endişe midemi bulandırıyor.

"Keşke."

Hemen cevap vermiyor ve tek ses, ortada diz çöküp çarşafı yatağın uzak köşesine sıkıştırmak için eğildiğimde dar yatağımın gıcırtısı.

Sessizce, "Bu yolculuğa benimle gel." diyor.

İçimden sert bir kahkaha kopuyor. Bunun yeterli bir cevap olduğunu düşünüyorum.

"Dört hafta," diye ekliyor. "Tüm masraflar ödendi. Yapacak daha iyi bir işin var mı?"

"Seninle bir ay geçirmekten daha mı iyi? Elbette. Burada başparmağımı kırıma sokup oturabilirim."

Yatakta dönüp ona bakıyorum ve yine Robot Bram'le karşı karşıya olduğumu fark ediyorum çünkü isteğinin ve cevabımın saçmalığına rağmen yüz ifadesinde hiç eğlence yok. Bu da ciddi olduğu anlamına geliyor.

Bu sefer benim cevabım da. "Evet. Yapacak daha iyi bir şeyim var. Bir iş bulmam lazım, çünkü yüksek lisans okuluna bedava giremiyorum. Ve bu yolculuğa çıkmayı planlamamın tek nedeni Bethany'nin onunla daha fazla zaman geçirmemi istemesiydi, yani artık bir anlamı yok."

"Şimdi ben soruyorum." Sesine hesapçı bir ton giriyor. "Bir işe mi ihtiyacın var? Gitmen için sana para veririm."

Gülüyorum.

"Seattle Üniversitesi'ne bedava yolculuk. Oda, yemek, kitaplar ve okul harcı." Ani öfke kahkahamı kısa kesti. "Siktir git."

Duvara yaslanıp beni izliyor. "Dört hafta. Bunu sana ben vermeyeceğim. Sen kazanacaksın."

"Nasıl?" Sinirlenerek yataktan kaydım ve çarşafı yatağın üzerine gerdim. karşı köşede. "Sana sürekli pislik diyerek mi? Bunu bedavaya alacaksın."

Şimdi sesine eğlence karışıyor. "Kendini çok ucuza satıyorsun."

Ben kendimi hiç satmıyorum. Ve bununla nereye varmak istediğini gerçekten anlamıyorum. Ya da *neden* böyle yaptığını.

Belki de ben anlıyorum. Tekrar Bram'e döndüm, başımı eğip onu inceledim. "Bu Bethany'yle mi ilgili? Ve onun nerede olduğunu bulmakla mı ilgili? Çünkü bir söz verdim ve sözümünden dönmeyeceğim."

"Belki seni yıpratırım."

"Hayır." Ve buna ihtiyacı olmayacağını fark ettim. "Eminim birkaç gün içinde onu bulması için birini tutabilirsin."

"Bulabilirim."

"Bunun için senden nefret ederdi." Suratsızca başını sallar.

İşte bu yüzden yapmayacaktı. Çünkü Bethany eninde sonunda onu affedecektir. Ama bu aralarındaki güveni sarsabilir. Bethany ona nereye gittiğini söylemediği ya da sır vermediği için zaten kırılğan olduğunu düşündüğü bir şey.

Gözlerimi kısıyorum, onu okumaya çalışıyorum. "Peki bunun benimle ne ilgisi var? Beni yıpratamayacaksın. Peki senin amacın ne?"

Ellerini ceplerine soktu, hâlâ duvara yaslanmıştı. Son derece rahat, ama Fitzy ile hesaplaşmasından sonra bu duruşun gerçekte ne olduğunu anlıyorum: bir saldırı planı hazırlıyor.

Yumuşak bir sesle, "Bence yazarların inzivaya çekilmesiyle ilgili bu hikaye saçmalık. Ama onu takip edersem, bu onu uzaklaştırır. Onun bana gelmesini istiyorum. Bu yüzden bu seyahate çıkacağız ve ona seyahat programına koyduğu her şeyi yaparken iyi vakit geçirdiğimizin fotoğraflarını göndereceğiz. Ta ki o her ne yapıyorsa bırakıp bize katılana kadar."

Tanrım. Bu müthiş bir saldırı. Ve işe de yarayabilir. Ama Bethany'nin ihtiyacı olan son şey yaptığı şeyden vazgeçmek.

Başımı sallıyorum.

Sanki bu ret hiçbir şey değilmiş gibi, yüz ifadesi değişmiyor. "Annenin borçlarını ödeyeceğim. Altı haneli hastane faturasından başlayarak."

Enayi yumruğu gibi. Nefesim ciğerlerimden fırlıyor, dizlerimin bağı çözülüyor ve yatağın kenarına sertçe oturuyorum.

İnanamayarak, "Ne?" diye mırıldandım.

Sabit bakışları acımasız ve öldürmek için yaklaşan bir köpekbalığı gibi odayı geçip bana doğru geliyor. "Sağlık faturaları, krediler, kredi kartları. Hepsi."

Söylediklerinin ayrıntıları birden kafama dank etti. "*Mektuplarına* baktın mı?"

Annem onun işine burnunu soktuğunu ve mahremiyetini ihlal ettiğini öğrenirse çılgına dönerdi.

"Gerek yoktu. Her şeyi bir panoya asmış. mutfak," diyor Bram ve haklı olduğunu anlıyorum. Borçlu olduğu her şeyin bir hesap çizelgesini tutuyor, her ay yaptığı ödemeleri yazmak için sütunlar var - her zaman faiz ve cezalardan daha az olan miktarlar.

Bram bunların hepsini silip süpürecek. Aman Tanrım.

Sesi sertleşir. "Ya da giderim ve Bethany'yi bulması için bir dedektif tutarım."

Ve onun nerede ve *neden* olduğunu keşfedecekti.

Bethany ona söylememem için bana yalvardı. Ona tam olarak söylemeyecektim. Ama onu durduramazdım da.

Onunla giderek bir dedektif tutmasını engelleyebilirim. Ve Telefonu ve dizüstü bilgisayarını elinden alındığından, Bethany bu fotoğrafların hiçbirini üç ya da dört hafta boyunca alamayacaktı; bu yüzden belki de onları göndermek

düşündüğü kadar etkili olmaz. Özellikle de onları aldığında yolculuk bitmiş olabileceği için.

Tanrım, kendimi buna ikna etmeye mi çalışıyorum? Nefesim kesik kesik geliyor, parmaklarımı saçlarımın arasına sokuyorum ve dirseklerimi dizlerime *dayayıp annenin borçlarını nasıl ödeyeceğimi* düşünmeye çalışıyorum.

Baştan çıktım. *Hem de çok.* Ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Bram önümde çömeliyor, gözleri benimkilerle aynı hizada, ama başımı kaldırıp bakmıyorum. Cesaret edemiyorum.

"Sadece dört hafta sonra annenin borçları bitecek ve sen de okul harçlarını kazanacaksın.

-Eğer o kadar ileri gitmek istiyorsan doktora yapmalısın." Duraksıyor.

"Bedava bir yolculuğu asla geri çevirmediğini sanıyordum?"

Sert bir kahkaha daha atıyorum. "Teklifinizde *bedava* olan hiçbir şey yok."

Buna karşı çıkmıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece bekliyor.

Çünkü beni ihtiyaç ve ayartma arasında köşeye sıkıştırdığını düşünüyor.

Bunun için de ondan nefret ediyorum.

Ve kendimden nefret ediyorum çünkü o haklı.

Ama bu öylece topuklayacağım anlamına gelmiyor. "Bethany'ye mesaj atacağım ve ona tam olarak ne yaptığını söyleyeceğim. Onu avlamakla tehdit ederek bu geziye *gitmem* için bana şantaj yaptığını, böylece herhangi bir fotoğraf aldığında bunların yalan olduğunu ve iyi vakit geçirmediğimizi bilecek. Ve gelmemesi gerektiğini bilecek."

"Pekala," diye kolayca kabul etti.

Başımı kaldırıp bakıyorum. Dudakları sanki muzaffer bir sırıtışa engel oluyormuş gibi sıkılmış. Neden bunu bastırmaya çalıştığını bilmiyorum. Bunun dışında robotlar yapar, sanırım.

"Ve biz gitmeden *önce* annemin borçlarını ödeyeceksin. Bunu geri almak yok. Çünkü dört hafta dolmadan seni öldürebilirim ve bunun okul harcı alamayacağım anlamına geldiğini kabul ediyorum. Ama ne olursa olsun, annemin faturaları ödendi."

O da başıyla onaylıyor. "Annenizin borçları da hizmetlerinizi güvence altına almak için iade edilmeyen ücret. Ücretiniz iş tamamlandığında ödenecektir."

Dört haftalık bir tatili tamamladıktan sonra. "İşverenim olduğunuz için, bu seyahatteki tüm masraflarımı siz ödeyeceksiniz."

"Zaten ödeyecektim."

"Hayır. Kendi yemeğimi ve eşyalarımı kendim ödeyecektim. Ama şimdi sen ödeyeceksin."

Omuz silkiyor. "İyi. Ama ben ödeyeceğime göre, McDonald's'a kadar gideriz."

Homurdanıyorum ve ardından gelen çılgın, baş döndürücü kahkahayı durduramıyorum. Bakışları tekrar benimkiyle buluşmadan önce ağzıma düşüyor. Şimdi gülümsüyor, kahverengi gözlerinin kenarları kırışıyor ve nefesim kıkırdamamın ortasında kesiliyor.

Tanrım, o *çok* muhteşem. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. "Bunu yaptığın için hâlâ bir pisliksin," diyorum ona.

Başını sallayarak bunu kolayca kabul ediyor. "Ben kız kardeşiyle ilişkisini onarması gereken bir pisliğim. Ve şu anda ona en yakın olan kişi sensin. Yani ilişkiyi onarmak sana da yakın olmak anlamına geliyorsa, yapacağım şey bu. Ne kadar zor olursa olsun." Sonuncusunu mırıldanıyor.

Evet. Pisliğin teki. Ama umurumda bile değil. Titreyerek nefes alıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Çek defterin yanında mı?"

"Hayır." Bram çömeldiği yerden usulca kalkıyor ve bana telefonunu uzatıyor. "Ama ihtiyacımız olmayacak. Gidip ifadelerin fotoğraflarını çekin. Fotoğraflara Bakiyeleri ve hesap numaralarını, yola çıkar çıkmaz asistanıma göndereceğim."

Ona şüpheli bir bakış attım. "Bu, biz ayrılmadan önce onlara ödeme yapmamak demek." "Paraları ödenecek Aspen," diye garanti veriyor, bakışlarımı sıkıca tutarak. "Ama Bugün cuma akşamı. Ve ben bile sahip olmadığım hesapları ödemek için neredeyse bir milyon dolar transfer edemiyorum. Ama bankalar açılır açılmaz, adamlarım o ödemeleri halledeceğim. Yemin ederim."

Ve sanırım bir anlaşmadan cayacak bir tip olsaydı her zaman bu kadar yargılayıcı ve üstün olamazdı. Bram'ı sevmem ama onun hakkında emin olduğum bir şey var: Sözünü tutacaktır.

Tıpkı benim sözümü tutacağım gibi. Ya da tutmaya çalışacağım.

Dudağımı ısırarak ona bakıyorum. "Tamam. Ateşkes ilan edeceğiz, tamam mı? Yapabildiğimiz kadar ateşkes. Çünkü bütün bu yolculuğu kavga ederek geçirmek istemiyorum. Kendini beğenmiş bir pislik olsan bile."

Ağzının kenarlarında bir eğlence seğirmesi. "Katılıyorum. Seninle birlikte olmak yavaş bir işkence olsa da."

"Oh, öyle mi?" Kalbime garip bir sızı saplansa da ona sevinçle gülümsüyorum. "Bunu bilmek güzel. Böylece ara sıra sana hatırlatabilirim."

Esprisi yine kayboluyor. "Bu unutabileceğim bir şey değil."

Evet. Ben de.

Yarım saatten az bir süre sonra Bram sırt çantamı ve uyku tulumumu annemin ön kapısından içeri taşıyor. Kilitlemek için duruyorum.

"Bir şartım daha var," diyorum sürgüyü çevirirken. Kaşları havaya kalktı. "Sadece bir tane mi? Şaşırdım."

Ve şimdi benimle dalga geçiyor - ama iyi anlamda, pislik anlamında değil. Bu ateşkes gerçekten işe yarayabilir.

Anahtarlarımı çantama atıp verandanın merdivenlerinden aşağıya, Bram'in geç saatlerde parlayan güneşle beklediği beton yürüyüş yoluna iniyorum.

doğrudan gözlerine vuruyor ve siyah saçlarını bakır ve altınla yakıyordu. Hâlâ gündüz. Temizlik beklediğimden çok daha az zaman aldı. Geldiğimizden beri toplamda sadece iki saat geçti.

"En önemli şart bu," diyorum ona. "Telsizin kontrolü bende olacak."

"Yapamam," diyor hemen ve benimle birlikte yürümek için dönüyor. Kırmızı kravatı yok ve ne zaman çıkardığına dair hiçbir fikrim yok. "Sürücü seçtim."

"Sen asansör müziğini seçtin. Gerçekten, seni kendinden kurtarıyorum."

Bir an için kaşları çatılır. "Asansör müziği mi?" diye yineliyor, sonra aniden kıkırdıyor ve başını sallıyor. "O Vivaldi'ydi."

"Güzeldi," diye isteksizce itiraf ediyorum. "Ama uyuyakaldığımı fark ettin mi?" "Kulaklığınızı takarken. O kadar yüksek açmıştın ki şarkı sözleri."

"Yine de bayıldım çünkü asansör müziği *o kadar* güçlüydü."

Uyku tulumumu sol eline geçirip cebinden anahtarlığını çıkarıyor ve asansör kapısının düğmesine basıyor. "Klasik müzik zihninizi zenginleştirir."

"Ve ben zaten horluyorum," diyorum ona, sonra bana eğlenen bir bakış fırlatıyor ve benimle dalga geçtiğini anlıyorum. "Peki zihnin ne kadar zenginleşti?"

"Yeterince zenginleşti. Ama müzik Bethany içindi." "O Vivaldi dinlemez."

"Hayır, ama bu gezinin aile gezilerimiz gibi olmasını istedi." Uyku tulumumu daha önce oturduğu aynı düzgün yere kaydırırken gömleği geniş omuzlarını sıkıyor, sonra sırt çantam için bir Tetris bulmacası yeri buluyor. "Babamız her zaman klasik müzik çalardı. Arabada ne kadar çok saat geçirirsek, bunun bir öğrenme deneyimi olabileceğini söylerdi."

"Yani büyük bir hayranı mı oldunuz?"

"Hayır. Dört hafta boyunca arka koltukta somurttum."

Oh. Bu bir sürpriz. İyi bir sürpriz. Yine de onu somurturken hayal edemiyorum. Ya da alt dudağı isyankâr bir şekilde somurtmuş ve siyah saçları somurtkan gözlerine dökülmüş bir genç olarak.

Ama bu yanıt beni meraklandırıyor: "Gezilerden Bethany kadar keyif aldın mı?"

Bagaj kapısını kapatırken bana donuk bir bakış fırlatıyor. "Hayır."

Bunu beklemiyordum. "Ama bu yıl onunla gitmeyi kabul ettin?" Ama tabii ki kabul etti. Çünkü Bethany öyle istedi.

Uzun bir süre boyunca tek tepkisi omuz silkmek oldu. Sonra şöyle diyor: "Onun için farklıydı. O benden daha gençti ve ben de"-bir an için yüzünü buruşturdu-"babamla anlaşılamadığım bir dönemden geçiyordum."

Sonra anne ve babası bir kazada ölmüş. O dönem bitmeden önce mi sonra mı? Ama bunu sormayacağım. Bir ebeveynin ölmesinin ne kadar acı verici olduğunu bilirim.

Ve babamın öleceğini *biliyordum*. Yani en azından veda etmek için zamanım vardı.

Bram'ın yoktu.

"Ne olursa olsun," diye devam ediyor, sanki babasının konusunu hızla geçiştirmek istercesine, "onunla bu geziye çıkmayı dört gözle bekliyordum."

Dilimi ısırıyorum ama sadece bir an için. Arsız bir sırıtişla soruyorum: "Ama benim yanımda olmak çok *zor* olduğu için mi yanında getireceği arkadaş konusunda o kadar heyecanlı değilsin?"

Pişmanlık yüz ifadesini karartıyor. "Söylememeliydim-"

"Yapabilirsin, Teneke Adam. Gerçek şu ki, işleri senin için zorlaştırmak *hoşuma* gidiyor.

Ama ateşkesimiz nedeniyle şimdilik yapmayacağım."

"Doğru," diye mırıldanıyor, sanki her halükarda yapacağım kesinmiş gibi. "Teneke Adam?"

"Çünkü bir kalbi eksik. Ve kaskatı kesilmiş."

Ağzı sıkışıyor, bir gülümsemeyi daha bastırıyor. Bunu yapmayı bırakması gerekiyor yoksa içinde bir yerlerde bir tıkanıklık olacak. Belki de zaten bir tane vardır.

"Yani artık Sherlock değil mi?" diye soruyor.

İlk tanışmamızdan beri ona böyle hitap etmedim ama hatırlamasına şaşırmadım. Bana söylediği her şeyi ben de hatırlıyorum. "Hayır," diyorum ona rahatça. "O kadar da zeki olmadığını anladım."

İşte şimdi tam anlamıyla sırtıyor. Vay anasını, bir mucize. "Bunu anlaman dört yılını aldığına göre," diyor, "sen de Sherlock değilsin herhalde."

Oh, kahretsin. Gözlerimi ona dikiyorum. Demek böyle olacak.

Biraz eğlenceli. Ama henüz işkence görmedi.

Gülümseyerek kolumu onunkinin arasından geçiriyorum ve sevgiyle sarılıyorum. "Tanrım, artık kanka olduğumuza çok sevindim!"

Tanrım, pazuları çelik gibi. Parmaklarımın sıkılması kaslarda bir etki yaratmıyor gibi görünüyor ama Bram'de yaratıyor.

Tamamen kaskatı kesildi. Bakışlarım onunkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. Bana bakıyor, kara gözleri esrarengiz.

Muhtemelen bir plaketi daha hak ediyor. *Bu kaldırımda, Bramwell Gage koluna bir köylünün dokunuşuna maruz kalmaya tenezzül etti - ama sadece kolundan, dikkatinizi çekerim.*

Kolunu bir kez daha sıktım. "Hiçbir antrenmanı kaçırmıyorsun, değil mi?"

Ağzı buruşuyor. "Harcamam gereken bir sürü bastırılmış hüsrân var."

"Şaşırtıcı değil." Ama alaycı mizahı öyle. Ona sırtıyorum. "Seninle sadece dört hafta birlikte olacağım için üzgün olmalısın. Her zaman yanında olup sana yavaş yavaş işkence etseydim ne kadar yırtık olacağını bir düşün."

Anladığım kadarıyla o kadar da kötü değil. Yeleğinin düz ön kısmının altında, bahse girerim karnı da kolları kadar serttir. Belki de bir şey -ya da biri- bir süredir ona işkence ediyordu.

Ama artık bu *benim* işim.

Bakışları keskinleşiyor. "Bunu bana sadece ara sıra hatırlatacağını söylemiştin."

"Elimden geldiğince sık" demek istemiştin. Çünkü seni dürtmek eğlenceli olacak.

"

Yine sırtıyor, sanki dürtülmekten hoşlanıyormuş gibi. Elimi sallıyorum. Kolunu bırakıp kapıma yönelmeden önce kaşlarımı ona doğru kaldırdım.

Önümüzdeki birkaç hafta o kadar da kötü geçmeyebilir.

Belki de yolculuğun bu kısmı için Vivaldi uygun *olurdu*. Annemin evine olan sapma bizi asıl programımızın neredeyse dört saat gerisine düşürdü, bu da arkamızda güneş batarken Hood Dağı'na gittiğimiz anlamına geliyor - genellikle Portland'a güzel, kartpostallık bir arka plan olarak hizmet eden karla kaplı dağ nefes kesici, altın rengi eriyip pembeye dönüşen bir manzaraya dönüştürüyor. Doğruca ona doğru gidiyoruz ve bir an için bile olsa onun heybetli güzelliğinden gözümü ayıramıyorum. Çarpıcı bir kreşendoya ulaşan bir yaylı çalgılar orkestrası bile bunun hakkını veremezdi.

"Uzun zamandır," diyorum Bram'a bakmadan, öne doğru oturup huşu içinde ön camdan yukarı bakarak, "John Denver'ın şarkısı sayesinde bu alpenglow'a 'Aspenglow' dendiğini sanıyordum."

"Bir şarkı mı var?"

"Bilmiyor muydun?" Hızlı bakışım başını sallayışını yakalıyor. "Kız kardeşin biliyordu. Bana defalarca söyledi. Bütün ikinci yılımız boyunca."

Ve o zamandan beri birkaç kez daha.

Kıkırdaması alçak ve derinden. Çekici bir ses ve son bir saat içinde son dört yılın toplamından daha sık duydum.

Bramwell Gage hıyarlık yapmadığı zamanlarda iyidir.

"Adını böyle mi aldın?" diye soruyor, güneş gözlüklerini çıkarıp arabanın ön paneline fırlatırken. "Ailenizden biri şarkıyı beğendi mi? Ya da Şehir mi?"

"Hayır. Babam ağaçları severdi. Adını bir vampirden mi aldın?" "Yanlış Bram."

Biliyorum. Bethany bir keresinde Bramwell'in bir aile ismi olduğundan bahsetmişti.

"Büyükannenin saygıdeğer soyadını ilk isim yaparak kurtarmak" gibi bir şey.

Memnun bir iç çekişle arkama yaslandım. Dağa tırmanmaya başlamadan önce otoyol boyunca son gerçek kasaba olan Sandy'den geçiyoruz.

Tanıdık altın kemerler yol kenarından bizi çağırıyor.

"Beni beslemen gerekmiyor mu?" Ona hatırlatıyorum. "Bunun göreceğimiz son McDonald's olduğuna eminim."

"Kulübede akşam yemeği rezervasyonumuz var."

Saate bakıyorum. Saat sekizi çoktan geçmiş ve daha bir saatimiz var. "Onlara geç kalmayacak mıyız?"

"Geç kalacaktık. Ama arayıp rezervasyonu değiştirdim."

Bunu hatırlamıyorum. "Ne zaman?"

Bana alaycı bir bakış attı. "Sen ayağını temizledikten sonra."

Annemi yargıladığı için ona bağırırdıktan sonra. Gelmeyi kabul *etmeden önce*. Benden bu kadar emin miydi?

Belki de öyleydi. Ne de olsa bana neredeyse bir milyon dolar verdi ve bu sadece avans ücretiydi. Muhtemelen herkesten emin olabilirdi.

Ama bir ateşkes yaptık ve annemin borçları ödeniyor, bu yüzden şu anda onun küstahlığına kızmak için mutlu olmam gereken çok şey var.

Ayrıca, Bram sanki çözülmemi bekliyormuş gibi görünüyor. Beklediği şeyi yapmak eğlenceli olmaz. Onu diken üstünde tutmak daha iyi.

Bu yüzden boş verip onun yerine "Bethany'nin programında akşam yemeği rezervasyonu olduğunu hatırlamıyorum" diyorum.

İki hafta önce ikimize de e-posta atmıştı. O zaman sadece ne tür kıyafetlere ihtiyacım olacağını bilmek için göz gezdirmiştim ama şimdi telefonumdan e-postaya bakınca *Swim*'i görüyorum. *Tembel ol*. Cuma gecesi için *s'mores* yiyin. Rezervasyon içeren diğer tüm aktiviteler daha ayrıntılı, saat ve adres de dahil, örneğin Pazar günü için beyaz su rafting planımız var.

Şimdi de Bram'i rafting yaparken hayal etmeye çalışıyorum ama bu çok zor. Onu hiç görmediğim kadar rahat, saçları dağınık, kravatı yok ve Kollarının manşetleri hala kıvrıktı. Ama Bram şortlu ya da tişörtlü? Bunu hayal edemiyorum.

Ya da belki de resim çok dikkat dağıtıcı olduğu için hayal etmek istemiyorum.

Tanrım, kollarının bembeyaz görüntüsüne rağmen ön kolları çok seksi. Güçlü, bilekleri sağlam ve koyu renk saçlarıyla pürüzlü. Neden solgun ve yumuşak değil? Ama hayır. Bronzlaşmış ön kolları, pazularının hissettiği kadar çelik gibi görünüyor.

Direksiyonu tutuşunu değiştirdiğinde güçlü tendonları esniyor. "Geçen hafta güzergahı değiştirdim. Bu onu kaçırdığım için telafi etmek içindi."

mezuniyet ve planladığımız kutlama yemeği." Bana okunamayan bir bakış fırlattı. "Artık senin yemeğin."

Oh. "Yapmak zorunda değilsin."

Omuz silkerek bakışlarını yola çeviriyor. "İlk rezervasyonu yaptığım da bizimle olacağını biliyordum. Yani ikiniz içindi. Bunu değiştirmek için bir neden göremiyorum."

Başımı salladım, birden kendimi garip hissettim. Dudağımı ısırarak tekrar telefonuma bakıyorum ve açık e-posta bana söyleyecek bir şey veriyor. "Yani bu seyahat programı, hala yaptığımız şeyler mi?"

"Evet. Gerçi bu gece yüzmek için muhtemelen çok geç."

Yani onu henüz mayoyla görmeyeceğim. Üzgün mü yoksa minnettar mı olacağımı bilemiyorum, çünkü bu konuyu düşünmediğim zaman onunla uğraşmak daha kolay oluyor.

Ne kadar çekici olduğunu.

Kollarını tekrar kontrol ettim.

Evet, *üzgünüm* diyeceğim. Onunki gibi bir güzelliği takdir etmekte utanılacak bir şey yok. Bir dağın güzelliğini takdir etmek gibi. Tamamen doğal. Ve bir dağın muhteşem olması, onu tepelemek istediğim anlamına gelmez.

Yani yüzmek yok. Sadece tembellik edip yemek yiyeceğiz. "S'mores için eşyalarımız var mı?"

"Hayır. Bu bir oda servisi paketi. Şöminenin üzerinde yaparsın." Şöminem.

Bethany aslında kendisi için ayrı oda tutmuştu.

Bram. Beni de davet ettiklerinde planımız onunla aynı odada kalmamdı ama sanırım artık onun odasında tek başıma kalacağım. "Yani sen benim odama geleceksin ve pijamalarımızla şekerleme kızartıp s'mores yerken gülerek mutlu fotoğraflar mı çekeceğiz?"

Daha sözümü bitirmeden kıs kıs gülmeye başladım.

Uzun parmakları direksiyonu sıkıca kavırıyor. "Belki bunu atlayabiliriz. Muhtemelen seninle paylaşmak istemiştir. Ona istemediğimi söyledim."

"Benim için daha fazla o zaman." Ama ona fotoğraf göndermekten bahsedince aklıma geldi ve telefonumdan bir mesaj çıkarmaya başladım. "Şimdi ona o mesajı gönderiyorum - bana nasıl şantaj yaptığınla ilgili."

"Güzel," diyor sertçe.

"İyi mi?" Anlamaya çalışarak ona yan gözle bakıyorum. "Ona şeytani planını anlatmama rağmen işini gücünü bırakıp geleceğinden çok eminsin."

Sesi çıldırııcı derecede kendini beğenmiş. "Çünkü seni benden kurtarmaya gelecek."

Oh Tanrım. Evet, kurtaracak.

Ama haftalardır bu mesajların hiçbirini almıyor. Neler olup bittiğini tam olarak bilmesi daha iyi çünkü Bram ve benim birlikte çekilmiş fotoğraflarımız yeterince kafa karıştırıcı olacak. Mesajı bitirip gönderiyorum. Sonra mesajı e-postaya kopyaladım ve onu da gönderdim.

Görev tamamlandı. İşe dönelim. "Peki o eski fotoğraflardan başka bir şey var mı?

Yeniden yaratmam gereken boşluklar mı? Mesela "Daha gelmedik mi?" diye bağırmalı mıyım? Ya da her zaman bir dinlenme alanını geçene kadar bekleyip 'Tuvaletim geldi!' mi demeliyim - ya da 'Kesin şunu yoksa arabayı geri çevireceğiz!' bile diyebilirim."

Bram'in derin kahkahası içimi gümbürdetiyor. "*Asla* geri dönmezdik."

"Asla mı?" Mutlaklar harikadır. "Ya bir toprak kayması olsaydı?"

"Belki o zaman bile olmaz." Başını sallıyor. "Babamın en sevdiği sözdü. 'Hareket etmen gereken tek yön ileridir.'"

Ah. "Annemin Yaşamak İçin Kuralları'ndan birine benziyor." "Ne kuralı?"

"Asla vazgeçme."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bu nasıl sadece 'bir nevi' her zaman ileriye gitmek oluyor?"

"Bazen 'ileri gitmek' bir seçenek değildir. Bazen yola devam etmek yön değiştirmek anlamına gelir. Özellikle de bir takımınız olmadığında. avukatlar senin için engelleri ortadan kaldıracak." Yüzü karardığında hemen ekliyorum: "Seni hedef almıyorum. Sadece bazen işlerin böyle yürüdüğünü söylüyorum."

Başını sallıyor ve tekrar bana bakmadan önce bir süre sessiz kalıyor. "Diğer kuralları neler? 'Biri' demiştin."

"Çok heyecan verici bir şey değil. Bana temel olarak öğrettiği sadece üç kural var. İlki asla pes etmemek. İkincisi, bir kız arkadaşını asla terk etmemek ya da bir erkek için ona ihanet etmemek."

"Ya da yapmayacağına söz verdikten sonra kardeşine nerede olduğunu söylemek mi?" diyor kuru bir sesle.

"Evet." Ve bunun için özür dilemiyorum. "Üçüncüsü de her zaman eve taksiyle dönmeye yetecek kadar para taşımak." Gerçi benim durumumda sadece bir

aylık otobüs kartı.

"Mantıklı."

"Öyle."

"Ve sen bu kurallara göre mi yaşıyorsun?"

"Evet." Göz ucuyla bakıyorum ve beni keskin bir dikkatle izlediğini görüyorum. Uzun bir süre hiçbir şey söyleyemiyorum. Nabzım ağır atıyor, sanki kanım damarlarımda yavaş ve yoğun akıyormuş gibi, sonunda soruyorum: "Her zaman ilerleyelim mi?"

Bakışları kesiliyor ve tekrar yola bakıyor. Kararlı bir şekilde başını sallayarak, "Her zaman" der.

Kulübeye vardığımızda ışık neredeyse kaybolmuştu. Dağ, sivri çatının arkasında yükseliyor, kar örtüsü çivit rengi gökyüzünde hala görülebiliyor. Pencereleden sızan göz kamaştırıcı sarı ışıklar sıcak bir karşılama sağlıyor.

Bram ön kapıya yanaşır. "Bu gece için neye ihtiyacınız var? Odana götürmelerini söyleyeceğim ve doğrudan yemeğe gideceğiz."

"Sadece sırt çantam," diyorum ona.

İçerisi tam da bir kayak merkezi pansiyonundan beklediğim gibi, ama yine de taş şöminenin devasa boyutuna ve ahşap kirişlerin yükselen yüksekliğine aval aval bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Renkli oturma düzenleri, düz tahta zemin üzerine kalın halılarla sabitlenmiş açık lobiyi süslüyor. Aynı anda hem geniş hem de samimi, rustik ve büyüleyici ve para ılgılları atıyor.

Bram'ın resepsiyonda işi bitiyor ve restorana gidiyoruz; burada bir hostes Bram'ı ismiyle selamlıyor ve bizi duvardan duvara bir masanın önüne götürüyor. duvar penceresi. Yemek odası da tıpkı lobi gibi rustik bir zarafete sahip ve yaz başında olmamıza rağmen şömine ışığı camda parlıyor.

Ve beklediğimden daha boştu. Özellikle de Cuma akşamı, akşam yemeği için rezervasyon gerektiren bir restoranda. Birkaç kişi daha var ama çok değiller ve hepsi de yemeklerinin sonuna gelmiş gibi görünüyor.

"Geç mi kaldık?" Bram'a sessizce soruyorum. "Kapanıyor gibi görünüyorlar." "Kapanıyorlar," diyor, koltuğumu çekerek.

Hay aksi. Hâlâ oturmamızı bekleyen hostese bakıyorum. "O zaman siparişlerimizi alalım mı?"

Bram ondan önce cevap veriyor. "Halledildi, Aspen."

Ev sahibi küçük komik bir yüz ifadesi takınıyor -sıcak gülümsemesinde neredeyse baş döndürücü bir kırılma- ve rezervasyon değişikliğinin geç kalanlar için parasal bir ikramiye içerdiğini anlıyorum. İfadesine bakılırsa, *çok* iyi halledilmişti.

Tamam o zaman. Fazladan para kazanmak mutfak personelini mutlu edecekse, burada kalıp Bram'e para harcatmaktan mutluluk duyarım.

Garson daha şarapla gelmeden menüsünü masaya bıraktı ama seçim yapmakta zorlanıyorum. Her şey güzel görünüyor. İyi değilse bile en azından ilginç, çünkü menüdeki bazı şeylerin benzerini daha önce hiç yememiştim. Seveceğimi bildiğim bir şey mi alsam yoksa yeni bir şey mi denesem karar veremiyorum. Garson beklenti içinde bana baktığında hâlâ yaklaşmamıştım.

"Açım ve her şeyi istiyorum," diye itiraf ediyorum.

Bram'ın sert dudaklarını aralayan sırıtış, onu da yemek için yeterince iyi gösteriyor. "Birkaç gün dağda kalacağız," diyor bana. "Ve çok fazla yemek seçeneği yok. Yine burada olacaksın."

Bu işimi kolaylaştırdı. Menünün her bölümünden ilk seçeneği sipariş ediyorum ve uzun bir iç çekişle arkama yaslanıyorum. Dışarısı pek bir şey göremeyecek kadar karanlık, sadece Cascades'in gölgesi var, ama gündüz manzarası muhteşem olmalı.

Bram'in beni izlediğini hissedebiliyorum. Belki de bu manzarayı daha önce gördüğü içindir. Belki de benim verdiğim tepki daha ilginçtir. Belki de bende başka bir şey arıyordur.

Onu anlayabilecek miyim bilmiyorum. Ama birdenbire ona bakmak her şeyden daha ilginç gelmeye başladı. Son derece rahat görünüyor, sandalyesinde arkasına yaslanmış ve dalgın bir şekilde kadehinin sapını parmaklıyor, ama gözlerinde rahat görünen hiçbir şey yok. Onun yerine beni incelerken bakışları keskin.

Beni inceliyor ama hiçbir şey söylemiyor. Sanırım konuşma sırası bende.

Son masadakiler de kalkıp giderken restoranın diğer ucuna bakıyorum. Hepsi rahat giyinmiş - kot pantolon yok, ama muhtemelen onlar da yersiz olmazdı. Güneş elbisemi hiç değiştirmedim ve bunun için aniden minnettar oldum, çünkü temizlenmek için giyeceğim grubbies beni fena halde kıyafetsiz bırakacaktı.

Peki ya Bram? O da aşırı giyinmenin sınırında.

Şarabımdan bir yudum alıyorum ve kadehin kenarından onun bakışlarıyla buluşuyorum. Kadehi tekrar indirdiğimde gülümsüyorum, bu dürtmenin başlamak üzere olduğuna dair bir uyarı. "Kamp gezilerinde her zaman üç parçalı bir takım elbise mi giyersin?"

Bram bakışlarımı sabit tutuyor. "Henüz kamp yapmıyoruz."

Tabii ki ince eleyip sık dokuyor. Gözlerimi deviriyorum. "Yani bu pansiyon kıyafeti mi?"

Rahatlıyor. "Yolda Tacoma'da bir yatırımcıyla görüştüm."

Seattle'dan gelirken. Yani bugün onun için sadece tatil değildi. "Genelde yatırımcı *sen* değil misin?"

Bethany'nin açıklamasına göre, kendisine yeni para kazandırsınlar diye ailelerinin eski parasını insanlara saçıyor.

"Bu bir ortak girişim."

"Tamam, ama ne olursa olsun, genç milyarderlerin iş toplantılarına ironik tişörtler ve Chuck Taylor'lar giyerek gittiğini sanıyordum, böylece herkes tipik kuralların onlar için geçerli olmadığını bilir."

"Ben milyarder değilim."

Yine küçümseme. "Hangi rakam toplam varlığınıza daha yakın: bir milyon mu, bir milyar mı?"

Cevap vermiyor, bu da yeterli bir cevap. Kendisiyle dalga geçildiğinde bile böbürlenecek biri değil ama bence rakamı küçümseyebilseydi, küçümserdi. Yani değeri beş yüz milyonu aşıyor.

Hayal edebileceğimden çok daha fazla para olduğunu düşünürsek, milyarder de olabilir.

"Gördün mü?" Yeleğine anlamlı bir bakış atıyorum. "Yine de bu ironik bir tişört değil."

"Ben sadece parası olan adamım," diyor Bram sessizce ve ironi yapıp yapmadığını anlayamıyorum, ta ki devam edene kadar, "Yatırım yaptığım insanlar

fikirleri olanlardır. Bazıları için bu fikir yeni ve parlaktır, bazıları içinse hayatlarının işidir. Dolayısıyla bu şekilde giyinmek, onların yeniliklerine ya da sıkı çalışmalarına saygı duyduğumu gösterir ve ben orada oyun oynamak ya da kuralları çiğnemek için bulunmuyorum. Egomu okşamak için orada değilim. İş yapmak için oradayım."

Lanet olsun. "Bunun için seninle alay edemem." Kaşları çatıldı. "Benimle alay etmek mi istiyorsun?" "Evet. Ama hiç eğlenceli değilsin."

"Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, önünde bu yazılı bir tişört yapacağım. 'Ben eğlenceli değilim.'"

Gülüyorum. "Olur, teşekkürler. Ve endişelenme. Eminim içinde yine de güzel görüneceksin."

"Evet, tek endişem bu," diyor kuru bir sesle, yoğun bakışlarından önce Yüzümden aşağı ve neredeyse çıplak omuzlarımdan aşağı süzülüyor, sonra tekrar benimkiyle buluşmak için kalkıyor. "Ve endişelenme. Sen de güzel görünüyorsun."

Telaşla kızarıyorum ve garson ilk yemeği getirdiğinde arkama yaslanıyorum. Ama guruldayan mideme ve muhteşem sunuma rağmen, yemeğe yumulduğumda tadını bile alamıyorum. Tüm dikkatim masanın üzerinde.

Çok güzel elleri var. İri, geniş avuçlu ve uzun parmaklı, ama yine de bıçağı ve çatalıyla hassas ve zarif. Onları izliyorum. bakışları benimkilere kayıyor.

Masanın üzerinde titreyen mumun ışığı koyu renk gözlerinde parıldıyor. "Bethany bu sabah kendi toplantının olduğunu söyledi. Öğleden sonraya kadar ayrılmamamızın nedeni de buymuş."

"Tam olarak bir toplantı sayılmaz. Sadece bir projeyi tamamlıyorum." "Mezun olduktan sonra bitirmek zorunda mıydın?"

Şarabıma uzandım. "Kredi kazanmak için falan değil. Sadece bir devam projesiydi."

"Ne için?"

"Bağımsız bir çalışma projesine. Geçen yıl bir hibe yazma dersi aldım ve birlikte çalışmak için yerel bir okul veya kar amacı gütmeyen bir kuruluş seçmemiz, ardından da kurumun ihtiyaçlarına uygun bir hibe bulmamız gerekiyordu. Ben liselerden birini seçtim.

Her neyse, hibe onaylandı, ben de programı uygulamak ve bağımsız çalışma kredimi kazanmak için öğretmenlerden biri olan Bayan Whitaker ve onun genç danışma grubuyla birlikte çalıştım. Ama işte bu yüzden sonunda Reed'de fazladan bir hafta. Buna ihtiyacım yoktu ama lise yaz tatilini üniversiteden daha geç bitiriyor ve danışma grubunun son oturumu bugündü ve bunu bir tür partiye dönüştürdüler. Bu yüzden . . . Ben de gittim. Pasta kestiler ve bitirdik."

Ve hepsi bu kadardı. Söyleyecek fazla bir şey yok.

Anlaşılan Bram bunu anlamamış. "Hibe ne içindi?" "Utanç karşıtı bir seminer geliştirmek. Sonra da çocuklar diğer ve kursu öğretmek. Her şey öğrenci tarafından yönetiliyor. Ben sadece izledim ve rapor yazdım."

"Müfredatı geliştirdikten sonra."

"Şey, evet. Ama bu sadece araştırma ve uygulama. Diğer öğrencilerin önüne çıkıp konuşmak zorunda kalmadım. Yani işin kolay kısmını aldım."

Gerçekten kolay kısmı. Lisenin bu kadar acımasız olduğunu hatırlamıyorum.

Belki de

Çünkü aklımda başka şeyler vardı; babamın ölümü ve anneme bir yük daha olmamak için çaresizce çabalamak gibi.

"Gelecek yıl bunu mu hedefliyorsun? Eğitim alanında yüksek lisans mı?"

Artık o kadar aç değilim, çatalımla son başlangıç parçasını itiyorum. "Evet."

"Coşkun taşıyor," diye alaycı bir şekilde gözlemliyor ve benim

Bakışları onunkilerle buluşmak için havalanıyor, kaşları meydan okurcasına kalkıyor. "Gerçekten yapmak istediğin şey bu mu? Öğretmenlik mi?"

Çatalımın tabağa çarpmasına izin veriyorum. "Evet, öyle. Her zaman yapmak istediğim şey buydu." Çünkü hedefim hep buydu: Yüksek lisansımı yapmak, tarih ya da edebiyat öğretmeye başlamak - fark etmez, ikisini de seviyorum. "Ve bu hâlâ sağlam bir plan. Gösterişli bir şey değil ve belki bunu yaparken zengin olmayacağım ama istikrarlı ve tatmin edici bir iş olacak."

"Güvenli, sağlam bir seçenek. Tıpkı senin gibi."

Alaycı mı davranıyor ve benim gibi *olmadığını* mı söylüyor? Onu okuyamıyorum.

"Benim gibi," diyorum ona. "Bunca zamandır ne için çalıştığımı sanıyorsun? Ve proje harikaydı. Çocuklar harikaydı."

Ve bunların hepsi doğru. Peki ya o gün kendimi bir sahtekar gibi hissettiğim de doğruysa?

Tüm zaman boyunca mı? Bayan Whitaker tam da olmak istediğim öğretmen tipi. Hırka giymiş bir ejderha, her bir öğrenci için savaştan biri. Komik, vahşi, ilham verici. Artık kendimi onun yerinde hayal etmek çok zor.

Yine de yapacağım. Hayal *edeceğim*. Bunun için vazgeçemeyecek ya da yön değiştiremeyecek kadar çok çalıştım. Bu belirsizlik geçici.

Sadece tükenmişlik. Tek ihtiyacım olan bir mola. Böyle bir tatil ve tekrar eski halime döneceğim.

Ama garson başlangıç tabaklarımızı alıp ana yemeği getirdiğinde Bram'ın delici bakışlarından kurtulduğum için minnettarım.

Sonra yine başladı. "Ne zaman öğretmen olmaya karar verdin?"

"Lise birinci sınıfta." "Ve hedeflerin

hiç değişmedi mi?"

"Hayır." Sıkıca gülümsüyorum. "Seninkiler değişti mi? Yoksa her zaman bir robot milyarder miydin?"

"Hayır. Her zaman bu kadar disiplinli değildim." Yüz ifadesinden kasvetli bir şey geçiyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıp o okunmaz gözleriyle beni inceliyor. "Seni bir öğretmen olarak görmüyorum."

Sinirli bir kahkaha atıyorum. Onun ne gördüğünü hayal etmeme bile gerek yok. Bana birçok kez söyledi.

Ama bir ateşkesimiz var. Ben de şarabımı yudumladım. "Bir avukat, belki," dedi.

Tanrı aşkına. "Sorunlarını ortadan kaldıracak biri mi? Sorunlara genellikle benim *neden olduğumu* söylemez miydin?"

"O da var." Sırıltısı hızlı ve keskin. "Ama bir şirket avukatı değil. Adalet isteyen bir savcı." Sanki beni başka bir açıdan değerlendiriyormuş gibi başını eğiyor. "Ya da bir kamu avukatı. Temsil edilmeye gücü yetmeyenler için ayağa kalkar."

Göğsümde kalın bir basınç yükseliyor. Bu ondan beklediğimden daha nazik bir bakış, ama kesinlikle planladığım gelecek değil. "Ben öyle biri değilim. Ve hukuk fakültesi de bir seçenek değil."

"Neden?" diye açık açık soruyor. "Bu yolculuktan sonra okul harcın ödenecek. O harcın nereye gittiği önemli değil."

"Eğitim programına çoktan kabul edildim. Ve ben böyle biri değilim. Ya da planladığım şey." Başımı sallıyorum ve konuşmayı başka bir yöne çekmeye çalışıyorum. "Her neyse, güvenli ve sağlam seçeneğe karşı çıkmama şaşırdım, Teneke Adam."

Gözleri kısılıyor. "Anlaşmamıza göre okulu bitirene kadar okul harcı, oda ve yemek ücretsiz olacak. Ne zaman olursa olsun. *Tüm* paran Seçenekler artık güvende, Aspen."

Bir an için nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Sanki ne dediğini bile anlayamıyorum.

Belki de geçmişte seçeneklere ulaşmak zor olduğu içindir. Onlara alışık değilim.

Bakışları benimkileri yakarken öne doğru eğiliyor. "Açsın. İstiyorsun *her şeyi*. Ve şimdi sahip olabilirsin."

Sanırım alabilirim. Ve bu konuda ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyorum. Çünkü kazanmak için çalıştığım birkaç şeyden farklı bir şey istemeyi hiç beklemiyordum.

Bakışlarımı ondan ayırıp yemeğe odaklanıyorum. Tütsülenmiş çelikbaş yumurtası eşliğinde deniz tarağı, normalde yiyeceğim bir şey değil.

sipariş ettim. Ama o kadar güzel ki, sipariş ettiğim için pişman değilim.

Ben çatalımı bırakır bırakmaz garson yeniden ortaya çıkıyor ve tabakları topluyor. Bram'a baktı. "Tatlıdan önce mi, efendim?"

Bram başını eğiyor.

Garson hostese işaret ediyor. Bir dakika sonra şampanya patlatıyor ve ev sahibesi kırmızı kurdeleye sarılı bir paketi bize doğru taşıyor. İlk başta bunun bir kek olduğunu düşündüm - yaklaşık dörtte bir büyüklüğündeydi.

ve tam bize bu büyüklükte bir pasta servis etmeyeceklerini anladığım anda, pastayı önümdeki masaya koydu ve üzerindeki logoyu tanıdım beyaz kutu.

"Teşekkür ederim," diyor Bram ve gülümseyen garsonla hostes çekip gidiyor. Ben hâlâ kutuya bakıyorum. "Bu benim için mi?"

Bir dizüstü bilgisayar. İndirimli elektronik mağazalarından alabileceğim türden ucuz bir bilgisayar değil - eskiden sahip olduğum ve bu yılın başlarında bozulan bilgisayar gibi. Reed'deki tüm kampüs bilgisayarları bu işletim sistemini kullanıyor ve fiyatlarına baktım. Benim bütçemi çok aşıyorlardı.

"Öyle." Bram şampanya kadehini kaldırır. "Bir kutlama yemeği, unutma."

"Evet, ama ..." Parmaklarımı kutunun pürüzsüz yüzeyinde gezdiriyorum. Kutuyu yırtıp açmak ve onunla oynamak istiyorum ama bunun yerine soğukkanlı davranıyorum. "Vay canına. Bu harika bir hediye."

Omuz silkiyor. "Bethany bir keresinde bana geri döneceğinden bahsetmişti. çünkü kampüs laboratuvarındaki bilgisayarları kullanmanız gerekiyordu. Bu yüzden yararlı olabileceğini düşündüm."

"Gerçekten olacak. Teşekkür ederim."

"Bethany'ye teşekkür et. Bana hangisini istediğini ve onu nasıl kişiselleştirebileceğimi söyledi."

"Kişiselleştirilmiş mi?"

Kutuya bir göz atıyor. "Devam et ve aç."

İkinci kez söylemesine gerek yok. Kurdeleyi kaydırarak çıkarıyorum ve ne demek istediğini anlamak için kapağı kaldırmam yeterli oluyor. Dizüstü bilgisayarın gümüş kasası bir John Denver albüm kapağının kopyası olan bir deriyle kaplanmış. Şarkıcı, başının üzerinde kocaman kıvrıkcık harflerle *Aspenglow* yazarken hülyalı bir şekilde bana bakıyor.

İçimden bir kahkaha patladı. "Bu inanılmaz. Ve mükemmel."

Bram tepkimden memnun olmuş gibi sırıtıyor. "Güzel."

"Ve sen bana yalan söyledin!" Fark ettim. "Şarkıdan haberin vardı. İçinden gülüyor muydun?"

"Robot tarzımda. Ha. Ha. Ha. Ha," diye mekanik bir şekilde tonluyor.

Tekrar gülerek kutunun kapağını yerine koyuyorum. "Bu inanılmaz. Yani Bethany bunu planladığını biliyor muydu? Bütün bu"-elimi ev sahibine doğru sallıyorum-"sürpriz olayı?"

Başını sallıyor.

"Ona ne aldın? Çünkü bahse girerim iki hediye planlamışsındır." Dilimin ucunu dişlerimin arasında yakalıyorum ama sevimsiz sırıtışıma engel olamıyorum. "Söz veriyorum ona söylemeyeceğim. Ben kilitli bir kasayım."

"Buna inanıyorum," diyor hayıflanarak.

İnanmalı. Annemin evinden beri bana onun nerede olduğunu sormaya teşebbüs bile etmedi.

Beklentiyle kaşlarımı çatıyorum.

"Ona bir anahtar verecektim," diyor bana. "Yeni bir arabanın mı?"

"Cambridge'de bir kahverengi taşa."

MIT yakınlarında. Vay anasını. "Sen harika bir kardeşsin."

İfadesindeki eğlencenin bir kısmı kaybolur ve cevap vermez.

Çünkü şu anda harika bir kardeş gibi hissetmiyor. Ama ne diyebilirim ki? Hiçbir şey. Bu yüzden sessiz kalıyorum ve o da garsona işaret etmek için elini kaldırıyor.

Bram kutuyu işaret ediyor. "Bunu Bayan Phillips'in odasına götürür müsünüz?"

"Elbette efendim. Birazdan tatlınızla birlikte döneceğim."

Bram'ın sipariş etmediğini, garson benim için tek bir tabak kayısılı cheesecake ile döndüğünde anlıyorum. Bu sırada neredeyse ağır tatlıyı yiyemeyecek kadar doymuştum.

Ama her lokmanın farkındayım, Bram beni izliyor. O sabit bakışların altında kendimi ateşli, gergin ve garip hissediyorum.

Şampanyaya uzanıyorum. Tatlı kayısıdan sonra, ilk yudumun tadı tatsız bir şekilde kuru ve kolay inmiyor.

Bir kenara koyup ona "Tekrar teşekkür ederim." diyorum. Elimi sallıyorum. cheesecake ve kırmızı kurdelenin hala tatlının yanında durduğunu gösteriyor

tabak. "Bu gerçekten güzeldi."

Son birkaç dakika içinde kafası nereye gittiye, pek de hoş bir yere gitmemiş. Başını kısa ve ani bir şekilde sallıyor, yüzü yine okunmuyor. Tam robot modu, ama mizah yok.

"Ve bilgisayar için," diye ekliyorum.

"Bunun için Bethany'ye teşekkür et." Ses tonu mesafeli.

"Edeceğim," diyorum ve sonra dudağımı ısırıyorum. "Yine de sanırım ona vereceğim mezuniyet hediyesini yeniden düşünmem gerekecek."

"Neydi o?"

"Sadece bir şişe tekila. Çünkü tüm bunlar bittiğinde birlikte kafayı bulacağımızı söylemiştik ve o da bunu bu hafta sonu yapmamızı ve yolculuğumuza başlamamızı söyledi. Yani sırt çantamda. Ama ..." Sözlerimi yarıda kesiyorum.

Bunun istemediğim bir yere gittiğinin farkındayım.

Onun yanında gardımı düşürdüm.

Kaşlarını çatarak elmacık kemiklerinin altındaki çukurları derinleştiriyor. "Madem istediği buydu, neden tekrar düşündün?"

Çünkü birçok şeyi yeniden düşünmek zorunda kalacak. Ben de düşüneceğim. Geçen hafta sonu annem ve teyzemle akşam yemeğinde sarhoş olmasını izlerken aklıma gelmedi ama belki de gelmeliydi. Ama olan bu, değil mi? İnsanlar bir bağımlılığı başka bir bağımlılıkla takas ediyor ve kendilerine eğer uyuşturucunun kendisi o kadar kötü değilse sorun olmadığını söylüyorlar.

Şarap ve şampanyanın aktığı böyle bir akşam yemeği bile onun için zor olabilirdi. Belki Bram'in önünde kontrolünü kaybetmezdi. Ama o zaman da bunu ondan saklamaya başlamaz mıydı? Bu daha kötü olurdu.

Ama bir cevap beklediğini fark ettim. Ben de ona en kolay cevabı verdim. "Kıyaslayınca biraz zayıf kalıyor."

Bakışları sakinleşiyor. "Eşit değerde bir hediye beklemediğine eminim. Ve senin ona bir tane alman da umurunda değil."

"Hayır. Bunu biliyorum."

Ama midem küçük, ağır bir top gibi kıvrılıyor. Yıllarca Bethany ile birlikte yaşadıktan sonra, onun verdiklerini elimden geldiğince nezaketle kabul etmeyi öğrendim. Genellikle her hediye bencillik olarak göstermekte çok başarılı olduğu için. Sinemaya gidecek param yok mu? Benim için para ödüyor çünkü tek başına görmekten hoşlanmayacak. Sahile gitmek ve bir günlüğüne ev kiralamak.

Hafta sonu mu? Benim için söz konusu bile olamaz, ama o beni orada istiyor ve

Ben daha iyi bir sürücüyüm. Akıllı telefon mu? Onu bana Noel'de veriyor ki istediği zaman beni arayabilsin.

Yani bana verdiği her şey gerçekten onun için - ya da en azından öyle olduğunu iddia ediyor. Artık çok fazla itiraz etmiyorum, çünkü reddetmek de garip. Karşılığında elimden geldiğince cömert olmaya çalışıyorum. Ama şimdi, bir şişe likör ile iki bin dolarlık bir bilgisayar arasındaki eşitsizlik beni tam karnımdan vuruyor.

Bram'ın da bu eşitsizliği gördüğünü biliyorum. Tanrım, bu benim hakkımda söylediği ilk şeydi.

Belli ki senin paranla ilgili sorunları var ve sonunda ya sana kazık atacak ya da seni kullanacak, Beth.

Parayla ilgili sorunlarım var. Bunu biliyorum. Ama parayla ilgili bir sorunum yok.

Bethany'nin parası var ve ben onu kullanmadım. Utanacak hiçbir şeyim yok. Bethany benim günlük eşyalarımı, hatta bana verdiği telefonun aylık faturasını bile ödemiyor. Annem ve ben bir aile planını paylaşıyoruz ve bu benim bencilce değer verdiğim tek büyük, gereksiz masrafım çünkü onunla kolayca iletişim kurmamı sağlıyor.

Kaşlarını çatıyor. "O zaman sorun ne?"

"Sorun değil." Çaresizce omuz silkiyorum. "Sadece bana çok şey verdi. Ve bazen ona borcumu ödeyebilmeyi diliyorum."

Yüz ifadesi sertleşiyor, alaycı bakışları kasıtlı olarak üzerimde geziniyor. "Zavallı küçük Aspen, karşılık beklemeden verilen hediyeleri almak zorunda kalıyor. geri ödeme."

Tanrım. Göğsüm sıkışıyor. "Kastettiğim bu değildi."

"Söylediğin buydu."

Bir şey söyledim çünkü beni bu konuda çok savunmacı hissettiriyor. "Ondan tek bir şey bile istemedim."

Ağzında alaycı bir gülümseme belirdi. "İstemene gerek yoktu."

Bu doğru. Ama onun önerdiği şekilde değil. Sanki Bethany verene kadar bir şeye sahip olmadığım için surat asmış ve sızlanmışım gibi.

Ama yaptığım şeyin bu olduğuna inanıyor. Ve midem sanki cheesecake'im geri gelmek üzereymiş gibi fokurduyor.

"Demek istediğim, kız kardeşin teklif ettiği şeyi kabul etmeyi çok kolaylaştıran bir yöntemime sahip - sanki ona bir iyilik yapıyormuş gibi." Öne doğru eğildim. "Ya da istediği başka bir şeyi kabul etmek için. Ben bile bu geziye geliyorum. Bahse girerim ki

Beni de yanında götürmeyi önerdi, sen bunun kötü bir fikir olduğunu söyledin ve reddettin."

Esprisiz bir kahkaha attı. "Evet, söyledim."

Onaylandığını duymak içimi daha da sıkıyor, sesimdeki törpüyü derinleştiriyor. "Ve muhtemelen bana gelebileceğimi zaten söylediğini söyledi. Sen de pes ettin, çünkü bunu yapmak onu arkadaşına verdiği sözü tutmayan kötü adam olmaya zorlamaktan daha kolaydı." Onun yüzünde bir onaylama titreşimi görüyorum.

tekrar baktı. "*Bana* bu yolculuktan ilk bahsettiğinde senin çoktan kabul ettiğini söylemişti."

Tüm bunları dinlemek anlaşılan onu daha da sinirlendiriyor. "Yani manipülatif bir yalancı olduğuna inandığın biriyle arkadaşsın."

"Oh, hayır." Kısa bir kahkaha atarak arkama yaslanıyorum. "Bence bizi yönetme şekli çok etkileyici, özellikle de tüm bunlar insanları mutlu etme isteğinden kaynaklandığı için. Beni, seni. Ama onun arkadaşı olmam kör olduğum anlamına gelmiyor. Ve birinin eğilimlerine dikkat çekmek, onları bu eğilimlerinden dolayı yargılamakla aynı şey değil. *Senin* her zaman suçlayacak birini araman gibi eğilimler."

Kaşları alçaldı, ifadesi karardı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Kız kardeşin kaçıyor. Ve sen ne diyorsun? 'Ona bunu sen mi yaptırdın, Aspen? Onu sen mi etkiledin?' Suçlayacak başka birini arıyorsun."

Gerçi bu durumda ilk suçladığı kişi kendisiydi. Başka birini araması uzun sürmedi.

Öfke dudaklarını beyazlatıyor. "Ve bugün sende bu sonucu pekiştiren bir davranış gördüm. Bethany aceleci biri değildir. Düzenlidir. Dikkatlidir. Bir de sen varsın; kardeşinin kafası kıyak arkadaşlarıyla dolu bir eve dalıyorsun ve yardım etmeyi reddediyorsun. Pervasızsın.

Düşüncesizsin."

"Bağımsız," diye karşılık veriyorum. "Kendine güvenen. Senin yardımın olmadan da gayet iyi olurum."

Alay ediyor ve arkasına yaslanıp sanki sözümü kesmemişim gibi devam ediyor. "Ve dört yıldır seninle yaşıyor. Bunun onu etkilediğini düşünüyor muyum? Tabii ki etkiledi. Bugün kaçıp gidiyor. Bu fevri davranışı nereden alıyor?"

"Belki ben." Bunun ne önemi var ki? "Ama arada sırada fevri bir karar vermenin onun için iyi olabileceğini bir an bile düşündün mü? *Bu* kararın onun için iyi olduğunu?"

Küçümseyen bakışları benimkilere kilitlendi. "Bir arkadaşını terk etti, bu seyahatin seni zamanından ve harcayamayacağın paradan fedakârlık etmeye zorladığını bilmesine rağmen. Gerçekte nerede olduğu ve neden bizi habersizce terk etme ihtiyacı hissettiği konusunda ciddi ve makul endişelerim olacağını bilmeme rağmen ailesini atlatmak için seni kullandı. Eğer şu anda böyle bir karar veriyorsa, *sen* onun için iyi değilsin."

Onun için iyi değil. Benim en iyi arkadaşım. Dünyada en çok sevdiğim insanlardan biri. Sanki varlığım ona zarar veriyormuş gibi. Bir kanser gibi.

Bram'in beni bok gibi hissettirmek ve tek bir darbeyle içimi boşaltmak için her yolu bulduğunu sanıyordum. Hakkını vermeliyim. Bir tanesini daha buldu.

Ama Bram'in beni ne kadar incittiğini anlamasına izin vermeden önce Fitzynin elli tane kullanılmış prezervatifini yutardım. Bu yüzden sıkıca gülümsedim ve sandalyemi geri ittim.

"Ayağa kalkarken ona "Bu ateşkes sürdüğü sürece eğlenceliydi" dedim.

Telefonu şarap kadehinin yanında yüzüstü yatıyordu. Elime alıp masanın etrafından dolanıyorum, eğilip yanağımı onunkine bastırmadan önce kamerayı açmak için parmağımı ekranda gezdiriyorum. Sert çenesindeki ince sakal benimkinin yumuşaklığını sıyrıyor ve kendime rağmen, kazıyıcı bir farkındalık içim ürperiyor, tenimin her santimi karıncalanıyor. İçgüdüsel olarak kendimi bu beklenmedik duyumdan, nefesinin sıcaklığından, ağzının benimkine bu kadar yakın olduğunu bilmekten korumak istiyorum. Ama yapmıyorum, çünkü kızgınlım ve vücudumun tepkisi beni daha da kızdırıyor.

Ona dokunduğum anda tüm vücudu kaskatı kesiliyor.

Muhtemelen kız kardeşine geçirdiğim zehirli umursamazlığın ona da bulaşmasından korkuyor.

"Bethany için gülümse," diyorum kolumu uzatarak ve yüzlerimizi ekranda ortalayarak. "*Gerçekten* harika vakit geçirdiğimizi bilsin."

Deklanşöre basıyorum, onun acımasız bakışlarını ve benim hırıltılı sırtışıımı ölümsüzleştiriyorum. "Mükemmel." Dikkatsizce telefonu masaya fırlatıyorum ve çantamı topluyorum, gitmeye hazırlanıyor. Ve şimdi iyi davranışları onu terk ediyor ya da artık onlara değmiyorum. Çünkü çenesi kenetlendi ve sağ elini masaya yumruk yaparak oturmaya devam etti.

Başka bir şey söylemeden, onu olduğu gibi kibirli bir pislik gibi kara kara düşünmesi için orada bırakıyorum.

Odama gider gitmez bilgisayar kutusunu açtım ve yanılmışım. Aspenglow çıkarılabilir bir kaplama değil. Bilgisayarın etrafına inşa edilmiş özel bir kasa.

Parmaklarım boyalı alüminyumun üzerinde gezinirken, etrafı kurcalamaya, ayarları yapmaya ve gezi programındaki sonraki birkaç öge hakkında bilgi aramaya başlamadan önce bunun çılgınca savurganlığı karşısında başımı sallıyorum, ancak ilk heyecanımı geri kazanmak zor. O aptal tartışmadan sonra olmaz.

Her şey yolunda gitmişti. Gelecek planlarım konusunda yaşadığımız anlaşmazlık bile sadece bir anlaşmazlıktı. Sonra bu hediye geldi ve Bram aniden yine bir pislik oldu ve şimdi hiçbir şey için suçluluk hissetmeden yeni dizüstü bilgisayarın tadını bile çıkaramıyorum.

Gerçi o sadece var olduğum için kendimi suçlu hissetmem gerektiğini düşünüyor gibi. Tanrım. Ve bunu bu gece yapamam.

Dizüstü bilgisayarı kaldırdım, sonra televizyonda bir film çalarken yatağa girdim. Gözlerim daha fazla açık kalmadan önce sadece yarısına kadar geliyorum.

Yorgunluğuma rağmen uyku kolay gelmiyor. Kendime diyorum ki Çünkü yıllarca Bethany ile küçük bir yurt odasını paylaştıktan sonra büyük bir otel odasında yalnızım. Çok fazla alan var ve çok sessiz ve boş hissettiriyor.

Ve kafamı dolduran tek şey Bram ile yaptığım o aptal tartışma. Her kelimenin üzerinden geçiyorum, tekrar tekrar oynatıyorum. Keşke daha iyi cevaplar verseydim diyorum. Böylesine yaygın bir aşağılamayı hak edecek ne yaptığımı anlamaya çalışıyorum.

Neden umursadığımı merak ediyorum.

Gri ışık pencereden süzüldüğünde, yatakta yatmanın kafamın içindeki yarışı durduracağını iddia etmeyi bırakıyorum. Bir şeyler yapmam gerekiyor. Dışarıda, parlayan gökyüzünün keskin mükemmelliğini bozan tek bir bulut bile yok. Muhteşem bir yaz sabahı, ancak hava durumu uygulamama baktığımda bugün kulübedeki sıcaklığın altmış derecenin üzerine çıkmayacağını görüyorum.

Şu anda sadece kırk derece, bu yüzden büyük boy bir kapüşonlu sweatshirt çekip dar kot pantolonla eşleştiriyorum, sonra ayaklarımı yıpranmış koşu ayakkabılarına sokuyorum. Alt kattaki lobi çoktan dolmuş, insanlar çıkış yapıyor ya da gününbirlik gezilere çıkıyor. Kafedeki sıraya girmeden önce danışma masasına uğruyorum. On dakika sonra, elimde günahkâr derecede zengin bir sıcak çikolata ile

Anneme söz verdiğim resimler.

Ve Tanrım, çok sessiz. Ve çok büyük. Ama burada hiçbir şey boş hissettirmiyor, sadece kulübenin arkasındaki sırt patikasına tırmanırken mutluluk verici bir dinginlik var.

Danışma masasındaki yürüyüş broşürünün bana kaplan zambakları olduğunu söylediği turuncu çiçeklerin ve broşürün adını vermediği mor çan kümelerinin fotoğraflarını çekiyorum. Kulübeye geri dönmeden önce arka planda dağın zirvesi ile birkaç selfie çekiyorum.

Huzurun aniden sona erdiği yerde Bramwell Gage, yüzünü karartan bir kaş çatmayla otoparkta bana doğru ilerliyor.

"Hangi cehennemdeydin?" Kaba talebi aramızdaki mesafeyi aştı.

Öfkesi karşısında şaşkına dönerek yaklaşmamı yavaşlattım. Başka bir zaman olsa, onun görünüşü karşısında sersemlemiş bir halde sessizliğe bürünebilirdim - sağlam botlar, solmuş kot pantolon ve yulaf ezmesi kazak - ama bunun yerine umutsuzca bir yerde olmam gerekip gerekmediğini anlamaya çalışıyorum.

Seyahat programını yanlış mı okudum?

E-postalarımı kontrol etmek için arka cebimden telefonumu çıkarıyorum ve oops, son yarım saat içinde bilinmeyen bir numaradan üç mesaj gelmiş, her biri nerede olduğumu soruyor.

"Oradaydım," diyorum ona, bir elimle seyahat programında gezinirken diğer elimle dağa doğru genel bir yön çiziyorum. "Fotoğraf çekiyordum. Dokuza kadar bir şey yapmayacağımızı sanıyordum?"

Haklıyım da. Kahvaltı, sonra dokuzda yürüyüş. Saat daha sekiz buçuk. "Saat sekizde," diyor sertçe. "Kahvaltı."

"Benimkini çoktan aldım." Artık boş olan fincanımı kaldırıyorum. "Altıda aldım, sonra yürüyüşe çıktım. Seyahat programında birlikte yemekle ilgili bir şey yazmıyordu."

Açıkçası bir yemeğin daha mahvolmasını istemiyordum. Tıpkı bu yürüyüşün sonunun mahvolduğu gibi.

"Yürüyüşe çıktın," diye sertçe yineledi. "Yalnız mı?" "Evet."

Dudakları sıkılı dişlerinin arasından sıyrılıyor. "Hood Dağı'nda *tek başına* yürüyüşe mi çıktın? Bana nereye gittiğini söylemeden mi?"

"Anlıyorum. Bu da başka bir 'Aspen umursamaz ve aptal' anı."

Gözlerini tehlikeli bir şekilde kısarak hırladı, "Sen söyledin."

Göğsümdeki ağır hayal kırıklığına rağmen sesimi hafif tutuyorum ve tekrar yürümeye başlıyorum. "Bilgi masasında patikayı sormam dışında, fotoğraflar için en kolay ve en iyi yönün hangisi olduğunu merak ediyordum. Yani gittiğimi biliyorlardı. Ve dönüş yolunda otuz yürüyüşçüyü daha geçtim. Düşüp bacağımı kırmış *olsaydım* bile bana bir şey olmazdı."

"Yine de sorumsuzca." Yanıma düşmeden önce tek bir saniye bile beklemiyor - muhtemelen beni azarladığı tek bir saniyeyi bile kaçırmamak için. "Hangi cehennemde olduğunu bilmiyordum. Kapını açmadın. Odanda değildin. Ne bir mesaj bıraktın ne de bana bir mesaj gönderdin. *metin.*"

"Odama mı girdin?" Bir anda bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu anladım. "Kaçtığımı düşündün."

Çenesinin yan tarafındaki kaslar çalışıyor ama cevap vermiyor.

Cevap vermesine gerek yok. Çünkü Bethany çekip gitti. Ve buna benim kötü etkim neden oldu. Tabii ki ben de kaçacaktım.

Gülüyorum ama içinde pek mizah yok. Onun yerine ses göğsümdeki boşluktan geliyor. "Sen yaptın. Dün geceki pislik gösterinden sonra 'Siktir et' deyip çekip gittiğimi sandın."

Kulübenin girişine vardık ama Bram geçmeme izin vermek yerine kolumdan tutup beni merdivenlerin tepesindeki geniş taş kemerin yanına yönlendirdi ve gözlerinde birikmiş öfkeyle bana baktı. "Benim ne düşündüğüm önemli değil. Önemli olan tek şey bunu bir daha yapmaman. Artık ortadan kaybolmak yok. Artık spontane şeyler yok. Programa sadık kalacağız. Ve yaptığımız her şeyi *birlikte* yapacağız."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Yürüyüşe bile çıkamıyor muyum?"

"İstiyorsan bana söyle. Ben de seninle gelirim."

"Bu çok saçma."

Zaten beni sıkıştırıyordu, şimdi de yüzüme doğru söylemezse ne demek istediğini anlamayacağımı düşünüyormuş gibi başını eğiyor. "Bacağını kırıp bir yabancının seni bulmasını beklemenden iyidir."

Pek sayılmaz. Buna kıyasla, kırık bir bacağı tercih ederim. "Yani biz *tam olarak* programda ne var?"

"Evet."

"Umarım CPR'ı biliyorsundur, çünkü o programda yüzmek de var ve ben yüzmeyi bilmiyorum. Ama sorun değil! Planladığım gibi havuzun etrafında tembellik etmek yerine, senin yüce emirlerine boyun eğerken boğulmaktan mutlu olacağım."

Aniden biraz geri çekildi, bakışları benimkileri aradı. "Yüzme bilmiyor musun?"

"Hayır."

Uzun bir saniye daha bana bakmaya devam ediyor, sonra bir adım daha geri çekilip parmaklarını siyah saçlarının arasından geçiriyor. "Yarın raftinge gidiyoruz."

"Evet . . . ?"

"Bunu iptal edeceğiz," diye kararlı bir şekilde açıkladı.

"Ne? Hayır." Bu en çok beklediğim aktivitelerden biri. "Ben gitmek istiyorum."

Bakışları benimkilere kayıyor, sanki cevabım kafasını karıştırmış gibi kaşları çatılıyor. "Sen yüzemezsin."

"Biliyorum. Ve bunun raftingle *hiçbir* ilgisi yok."

"Akıntıların üzerinden geçeceğiz. Bir *nehirde*," diye vurguluyor, sanki o kısmı anlamamışım gibi.

"Ve ben can yeleği giyiyor olacağım. Güvenli olacak. Yüzücüler bile can yeleği giymek zorunda."

Başını sallıyor. "Güzergahı gözden geçireceğiz."

Gülmeye başladım. "Bu çok fazla gözden geçirme demek. Dört farklı *gölde* kalıyoruz, Teneke Adam. Tekne gezintisi, jet ski, kano, daha fazla tekne gezintisi, balık tutma" -ki bunun bir teknede yapılacağını varsayıyorum- "bunların hepsi can yeleği gerektiriyor ama yüzmeyi gerektirmiyor. Ayrıca neredeyse her gece yüzmek de var. Sanırım onu da can yeleğiyle yapabilirim. Tabii bana yüzme dersi vermeyeceksen?" Bakışları tekrar

benimkilere kaydı. "Evet."

"Ne?" Ciddi değildim.

"Seyahat programını değiştiririz. Yüzme, yüzme dersi olur."

Dersler mi? Dudaklarımı ayırıp ona baktım. Bocalıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Kaşları çatılıyor. "Nasıl yapıldığını öğrenmek istemiyor musun?" "Elbette biliyorum. Ama-"

"Güzel. Sen yüzmeyi öğrenir öğrenmez tekneyle açılmaya başlayacağız." Yarına kadar öğrenemeyeceğim. "Ve hala beyaz su raftingine gidiyorsun."

"Hayır."

"Evet. Dün gece turun web sitesine baktım. Özellikle yüzücü olmayanların gidebileceğini söylüyorlar. Ve ben gerçekten gitmek istiyorum. Ayrıca, bir gün önce iptal etmek oldukça düşüncesizce verilmiş bir karar gibi görünüyor. Öyle değil mi?"

Benden uzağa bakıyor, dudakları büzülmüş, vücudunun her gergin hattında hayal kırıklığı var.

Sonunda yumuşadı. "Pekâlâ. Lanet olsun."

Belki de ona teşekkür etmeliyim. Ama bunu kendime yakıştıramıyorum. Hele de yalvarmak zorunda kaldıktan sonra. Başımı sallayıp tekrar kulübenin girişine doğru ilerlerken boğazım düğümleniyor.

"Aspen." Sadece ismim ama kulağa bir emir gibi geliyor.

Arkama bakıyorum.

Elleri cebinde, karanlık ve düşünceli bakışlarla beni izliyor. Taş kemerin altındaki gölgelerde, yontulmuş yüz hatları sertçe çizilmiş gibi görünüyor. "Dört hafta dolmadan ayrılırsan, Seattle Üniversitesi'ne ücretsiz biniş hakkını kaybedeceğini unutma."

Nefesim boğazımda acıyla düğümleniyor. Şimdi de bunu yüzüme mi vuracak? Tanrım.

Tanrı biliyor ya, istesem de tepkimi saklayamıyorum. Öfke ama aynı zamanda acı. Giriş kapısındaki cam, solgun yüzümde kocaman ve yaralı gözlerimi yansıtıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve o görüntüden uzağa bakıyorum. Ondan uzağa.

"Merak etme," diyorum ona kalın bir sesle. "Ayrılmak annemin kuralını çiğnemek olur, hatırladın mı? "Asla vazgeçme."

"Yani kalacaksın," diyor Bram arkamdan huysuzca, ama bu kez dönüp bakmıyorum. Sadece başımı sallayıp kapıları itiyorum, yansımamdan ve onunkinden kaçınıyorum. Zaferinden ya da küçümsemesinden ya da her ne haltsa zaferinden kaçınarak onu alır.

Çünkü, evet. Kalacağım. Sonuna kadar.

Başka seçeneğim yok zaten. Çünkü zaten başka bir kuralı çiğnedim.

Eve gidecek kadar param yok.

Yürüyüşümüz sırasında aramızda neredeyse tek kelime geçmedi. Zikzaklı bir kanyondan, berrak derelerden ve kayalık nehir yataklarından geçerek ve kır çiçekleriyle kaplı dik dağ yamaçlarına tırmanarak sekiz saatlik zorlu bir döngü. Yol boyunca daha fazla fotoğraf çekiyorum, sonra Bram'ın Bethany'ye göndereceği fotoğraf için gülümsemeye zorluyorum. Kulübeye tekrar ulaştığımızda tamamen bitkin düşmüştüm -yürüyüşten ve Uykusuz bir gece, aramızdaki gergin sessizlik.

Merdivenlerden pansiyonun girişine doğru ilerlerken, ona akşam yemeğine gitmek yerine oda servisi sipariş edip yatmak istediğimi söylüyorum.

Yorgunca ekliyorum, "Tabii birlikte uyumamız gerektiğine karar vermediysen?" Bram'ın yüzü anında sertleşiyor ve sanki benden uzaklaşıyor.

Domuz ağılında yuvarlanmayı önerdim. "Hayır. Yarın erken ayrılıyoruz. O zamana kadar biraz dinlen."

Duş aldıktan sonra oda servisini atlayıp çarşıların arasına giriyorum ve yastığıma sızan yorgunluk ve sefalet gözyaşlarına engel olamıyorum. Bram'ın yanında tam bir gün geçirmeme rağmen kendimi tamamen yalnız hissediyorum ve önümde uzayıp giden bir dört hafta daha var.

En azından bu sefer uyuyorum.

Uyumak pek de iyi gelmiyor. Ertesi sabah Bram'ın kapıyı çalması üzerine kapıyı açtığımda bana şöyle bir bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "İyi misin?"

"İyiyim." Çok yorgun görünüyorum, gözlerim şiş ve yüzüm solgun, ama her neyse. Bunu gizleyebilirdim, ama nasıl olsa makyajım akıp gidecekti. "Hadi gidelim."

Kıyafetlerimi değiştirdiğim plastik çantayı alıyorum, sonra her iki elinde de birer fincan tuttuğunu fark ediyorum; benim için sıcak çikolata, onun için kahve. Mırıltılı bir teşekkürle içeceğimi alıyorum ve aşağı inip dışarı çıkarken, bu kez uykusuz bir gece geçirenin ben olmadığımı fark ediyorum.

Pek belli olmuyor. Sadece sabahın ilk ışıkları gözlerine vurduğunda gözlerini kılması, tıraşsız çenesi ve buruşuk saçları ve dün küçükken bugün büyük olan kahvesinin boyutu. Ama üniversite kampüsünde geçirdiğim dört yıldan sonra işaretleri tanıyorum.

"Akşamdan kalma mısın?" Range Rover'a ulaştığımızda sordum. Cevap vermiyor. Sadece aracın kilidini açıyor ve benim kapımı açıyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Kaça kadar içtin? Benim kullanmamı ister misin?"

"Sen sürmeyeceksin. Bin arabaya," diyor sertçe.

Hareket etmiyorum.

İç çekişi hayal kırıklığıyla dolu. "Biraz fazla içtim. Şu an sarhoş değilim. Sadece hissediyorum."

"Tamam." Arabaya bindim ve kulaklıklarımı taktım. O sürücü koltuğuna geçmeden önce bile gözlerimi kapattım ve başımı koltuk başlığına yasladım. Onu susturuyordum.

Ya da kapatmaya çalışıyordum.

"Aspen." Ben gözlerimi açana kadar bekliyor. Güneş gözlükleri şimdi bakışlarını koruyor ve çenesi kısa bir süreliğine kenetleniyor, sonra da ekliyor: "Bunu sık sık yapmam.

Bir daha olmayacak."

Gerçekten umurumda değil. Akşamdan kalma olsa da olmasa da asık suratlı bir pislik. Gözlerimi tekrar kapatıp yüzümü yolcu tarafındaki cama doğru çeviriyorum.

Kulübeden ekipmanın bulunduğu dükkâna arabayla bir saatten biraz fazla bir mesafe var.

Rehberimizle buluşup nehir turuna çıkacağımız yer. Dükkân, kırsal bir otoyolda küçük kırmızı bir bina. Bram arabayı çakıllı otoparka çekti.

Daha motoru durdurmadan elim kapının kolunda, ama aniden "Bir ateşkes daha istiyorum" deyince donup kalıyorum.

İnanamayarak ona bakıyorum.

Güneş gözlüklerini çıkarmıştı. Kahverengi gözleri ciddi, bakışları tereddütsüz. "Sonuncusunu berbat ettim. Sen denedin. O ilk gece çok iyi başladı çünkü sen ateşkesi sürdürmek için çok çalıştın. Ama ben çok çabalamadım. yeterli."

Tanrım. "Ve bunu anlaman iki gününü mü aldı?"

"Hayır. Ama aramızdaki mesafenin sana yakın olmaktan daha iyi olacağını düşündüm." Ağzı mizahsız bir gülümsemeye dönüşüyor. "Öyle değil. Benimle hiç konuşmaman yerine bana işkence etmeni tercih ederim."

"Benimle konuşmanı isteyip istemediğimi bilmiyorum. Çünkü ne zaman konuşsan, sonunda bana Bethany'nin hayatını mahveden umursamaz bir pislik olduğumu söylüyorsun.

Onu sevmeme ve asla ona zarar verecek bir şey yapmamama rağmen."

"Biliyorum." Sesi sertleşiyor, çakıllar derinleşiyor. "Ve özür dilerim. Suç benim. Senin değil."

"Sahi mi?" Fikrini gerçekten değiştirdiğine bir an bile inanmadım. "Bunu nasıl anladın?"

"Çünkü sahip olduğun bu dürtüsel eğilim, senin kim olduğun. Başka biri olamazsın. Bu yüzden Beth için seni suçlamak yerine

bu etkiye karşı koymak için daha fazlasını yapmalıydım. Sadece *daha fazlasını* yapmalıydım. Böylece ilk etapta kaçmak zorunda hissetmezdi."

Dudaklarım aralandı, ona inanamayarak baktım ve sonra gülmeye başladım. "Aman Tanrım. Yani temelde, *hala* benim etkimin onun için kötü olduğunu düşünüyorsun. Ama böyle olmama engel olamadığım için, bunun benim suçum olmadığını söylemeye hazırsın. Çünkü benim etkime daha sert bir şekilde karşı koymalı ve her şeyi dengelemeliydin."

Gözleri kısıldı. "Temel olarak."

Gülmeden duramıyorum. Neden bu kadar komik olduğundan bile emin değilim. Belki de sadece geçen günün gerginliği, acıyla birlikte boşalıyor.

Bram'ın ağzı yumuşuyor, neredeyse gülümsüyor ama bakışları yüzümde gezinirken okunamıyor. "Öyleyse buna İki Numaralı Ateşkes diyebilir miyiz?" diye soruyor. "Bu sefer daha iyisini yapacağım."

Umarım öyledir. Ama bu işe körü körüne girmeyeceğim. "Dört haftanın sonunda hangi sayıya ulaşacağımızı düşünüyorsun?"

Şimdi gülümsemesi gözlerine ulaşıyor. "Muhtemelen kırarız ve en az bir düzine daha yaparız."

Muhafazakâr bir tahmin gibi görünüyor. Ama haklı. Geçen gün baktandı. Dünkü gibi bir gün daha geçirmektense denemeye devam etmeyi ve başarısız olmayı tercih ederim.

"Pekâlâ," diyorum ona. "İki Numaralı Ateşkes şimdi başlıyor. Sanırım işkence de şimdi yeniden başlıyor."

Geniş sırtışı o kadar ani ki, ben de kendi sırtışıma engel olamıyorum. Bakışları ağızıma düşüyor. "Güzel," diyor usulca. "Bunu özlemişim."

Bende de var.

Gerçi işkence gören biri varsa o da benim sanırım.

Soyunma odasında, nehir turu şirketi tarafından sağlanan siyah dalgıç giysisini sürüklüyorum, sonra fermuarı boğazıma kadar çekiyorum. Tüm vücudumu saran, ayak bileğimden boynuma kadar daracık bir elbise; kasıklarım ve kalçalarım hariç, buralarda fazladan neopren her adımda garip bir şekilde toplanıyor. Harika. Black Lagoon'daki salağım ben.

Bram'in vitrinden benim için aldığı su ayakkabılarını giyip ön masaya doğru ilerliyorum ve aniden duruyorum.

Çünkü Bram dalgıç kıyafeti mi giyiyor? Aptalca değil.

Aksine neopren onu seviyor. Geniş omuzlarını ve uzun sırt çizgisini seviyor. Pazularını, trisepslerini ve o inanılmaz ön kollarını seviyor. Dar belini ve mükemmel poposunu seviyor.

Tanrım, kışını *gerçekten* seviyor.

Ve bacakları. O uzun, kaslı kalçalar, özel dikim pantolonunda göründüklerinden daha ağır. Ya da kalçaları pantolonunun gösterdiğinden daha dar ve kasları şimdi kıyaslandığında daha kalın görünüyor. Her iki durumda da O etli butlardan bir ısırık al.

Daha önce erkek kalçalarına pek dikkat etmezdim. Şimdi sanırım bir erkeğin vücudunda en sevdiğim kısım olabilirler.

Sonra beni hareketsiz dururken görüyor ve bana doğru yöneliyor, kasıklarının etrafında da fazladan bir şeyler var mı emin değilim ama lanet olsun. Sanki dalgıç kıyafeti onu yeryüzünde yürüyen en inanılmaz erkek örneği gibi göstermek için çok çalışıyor.

Ama gözleri yukarıda, kendime hatırlatıyorum. Yukarıda.

Ancak bakışlarımı kaldırdığımda onun gözleri de aşağıya doğru iniyor. Onlarda hiçbir şey okuyamıyorum ve o yaklaştıkça, gözlerindeki parıltının daha çok farkına varıyorum.

daha önce hiç olmadığım kadar farklıyız. Onun her yeri büyük ya da benim her yerim küçük. Belki ikisi de. Ama üzerimde normal kıyafetler varken bu fark hiç bu kadar keskin görünmemişti.

Belimin altında bir yere odaklanıyor. Muhtemelen garip çıkıntılara. "Her şey yolunda mı?"

Sesinin alçak, derin gürültüsü gerginlikle gergin. Birden emin olamıyorum, neden böyle konuştuğunu merak ederek kendime bakıyorum. "Sanırım öyle. Öyle değil mi?"

Sonunda bakışları benimkilerle buluşuyor ve koyu renk gözlerinde kahkahalar dans ediyor. "Fermuarı arkada olacak şekilde giymeyi denedin mi?"

Kahretsin.

Üç saat sonra -ve artık dalış elbisemi giymeden- Bram ve rehberimizin sarı salı öğle yemeği için duracağımız çakıllı sahile sürüklemesine yardım ediyorum. Kollarım ve omuzlarım kürek çekmekten ağrıyor, tepeden tırnağa buz gibi nehir suyuyla ıslanmış durumdayım ve hayatımda hiç bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum.

Sal emniyete alınır alınmaz Bram bana dönüyor, siyah saçları kafasına yapışmış. O sırtıyor, ben de sırtmaya çalışıyorum ama çoğunlukla nefes nefese kalıyorum, ellerimi dizlerime koymuş, eğilmiş durumdayım.

Can yeleğinin kemerini çözdü. "İyi misin?" Ona bir başparmak işareti yapıyorum.

"Anlıyorum." Sesinde eğlence derinleşiyor ve beni çözmeye başlamadan önce can yeleğimin kayışından tutarak daha da yaklaştırıyor. "Sen otur ve biraz soluklan. Ben öğle yemeğimizi getireyim."

Ne tatlı bir adam. Ateşkesimizi seviyorum.

Kayalık sahil boyunca ilerliyorum. Nehir burada yavaşlıyor ve genişliyor, akıntının yukarısındaki kilometrelerce uzunluktaki dar kanyonların aksine. Piknik masaları bir ağaçlığın yanına kurulmuş. Bizimle aynı salı paylaşan Martins ailesi, anne, baba ve on bir yaşındaki ikiz çocuklardan oluşuyor. kızlar çoktan en yakın masada kümelenmişlerdi. Bir sonrakine yöneliyorum ve sırtımı masaya verip nehre bakarak güneşin altında bir koltuk kapıyorum.

"Görünüşe göre öğle yemeği bir sandviç ve bir kurabiye," diyor Bram, yanımdaki banka çökerek. "Ama bu bir yulaf ezmeli kurabiye, bu yüzden gerçekten bir gıda maddesi olarak adlandırılmaz."

Çok yanılıyor. Ama bunu ona söyleyemem. Hiçbir şey söyleyemem, Çünkü dilim damağıma yapıştı ve beynim uyuştu.

Yarı çıplak, dalgıç giysisinin fermuarı açık ve üst yarısı belinden sarkıyor, gövdesini ve kollarını çıplak bırakıyor. Ve düşündüm ki neopren onu sevdi mi? Onu güneşin sevdiğinin yarısı kadar bile sevmiyor. Altın ışıık pürüzsüz, bronz teninin üzerinde süzülüyor, göğsünün kıllarla pürüzlendirilmiş düzlemlerini okşuyor, çıkıntılı karnının üzerinde dalgalanıyor.

Sandviç paketini açarken güçlü pazuları esniyor. Nefes nefese ondan uzaklaşıyorum ve rehberin de aynı şeyi yaptığını, dalgıç giysisinin fermuarını açtığını ve üst yarısını sarkıttığını görüyorum. Ama Bram'ın aksine, rehberin altında bir atlet var.

Ve Bram'ın aksine, tanrı gibi yapılı değil.

Arkama bakıyorum ve onun beni izlediğini görüyorum. "Eğer altında bir şey varsa, onu çıkarırsan daha sıcak olur," diyor.

"Ne?"

Bakışları aşağıya kayıyor. "Dalış kıyafetin. Hâlâ ıslak."

Oh. Ve o haklı. Islak ve nemli ve güneş sıcak olmasına rağmen pek ısınmış sayılmam. Ama Bram'in açıkta kalan teni zaten kuru.

Fermuarın sırtımdan aşağı sarkan tırnağına uzanıyorum.

"Ben hallederim," diyor Bram. At kuyruğunu kenara itiyor ve uzun saçlarını hissediyorum.

Fermuarı indirmeden önce parmaklarını ensemde gezdiriyor, eli omurgamın uzunluğunu sıyrıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, sesim kalın bir törpüye dönüşüyor, tüm bedenim titriyor. Soğuktan değil. Oh, kahretsin.

Başını salladı ve öne doğru eğildi. Elinde sandviç, ön kollarını kalçalarına dayamış, bakışları nehre kilitlenmiş.

Dar, nemli kollardan kurtulmak için mücadele ediyorum. Altımda mayomun üstü var, liseden beri sahip olduğum ama nadiren kullandığım kırmızı puantiyeli bir bikini, bu yüzden neredeyse yeni görünüyor.

Ve kollarımda ve göğsümde dalgıç kıyafeti olmadan daha sıcak. Dağdan indik ve gün sıcak, güneş vuruyor. Ama bikinim nemli ve üşümüştüm, bu yüzden en azından meme uçlarımin puantiyelere neden 3 boyutlu bir doku kattığına dair çok iyi bir bahanem var.

Sandviçimin yarısını aldım. Konuşmadan yiyoruz, aramızdaki sessizlik Dünkü acılı sessizlik yerine rahattı, ama Bram

yerleşmek için. Sırtını masanın kenarına dayayarak doğruluyor, bana bakıyor, sonra tekrar öne doğru oturuyor.

Belki de ne söyleyeceğinden emin değil - ateşkesimizi bozabilecek bir konuya girmekten korkuyor.

Sandviçimin ikinci yarısını uzatıyorum. "Bunu kurabiyenle takas edeceğim."

"Tamamdır."

Takası yaparken güçlü parmakları benimkilerin üzerinde kayıyor ve ben o sert ellerin başka yerlerde kaydığını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Omuzlarımda. Göğüslerimde.

Bacaklarımda arasında.

Ve bu kötü. Çok kötü. Onun muhteşem olduğunu düşünmek veya tüm güzel yerlerini gerçekten çekici bulmak utanılacak bir şey değildir. Ama aktif olarak Onu mu? İyi bir fikir değil. Çünkü ateşkes ilan etmemize rağmen hiçbir şey değişmedi. Hâlâ Bethany'yi ayarttığımı düşünüyor ve hediye alma ve kız kardeşini parası için kullanma gibi saçmalıklar var.

Böyle bir soruna ihtiyacım yok.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Ağzım kurabiye dolu, ona tekrar bakıyorum. Hâlâ öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış ama şimdi Martin'lere bakıyor. İkizler Anne Martin'in önünde durmuş, onlara yeni bir kat güneş kremi sıkıyor.

Bram bana dönüp bakıyor, bakışları omuzlarımda geziniyor. "Güneş kremine ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Ben yanmam." Su şişemi açıp bir yudum alıyorum. "Neden bu kadar bronzlaştın? Hep çalışıyorsun, hiç oynamıyorsun sanıyordum?"

Bu yolculuk dışında oyun yok. Ama ilk kez güneşe çıkıyoruz.

"Öyleyim." Hafifçe kaşlarını çatarak kendine bakıyor - sanki bronzluğu daha önce hiç fark etmemiş gibi. "Ama ben her sabah yüzüyorum. Ve benim havuzum açık havada."

"Seattle'da

mı?"

"Isıtmalı."

"Çok fazla güneş ışığıyla tanınmayan bir şehirde." Portland'dan daha fazla, bu yüzden bu kadar solgunum.

Omuz silkiyor. "Belki bronzlaşmak için yeterince güneşli. İş için seyahat ettiğimde de otel havuzlarında yüzüyorum. Bazen onlar da güneşli oluyor."

"Yani yatlarda ya da üstsüz plajlarda yaşamıyorsunuz?" "Son zamanlarda değil."

"Bu bir zamanlar yaptığın anlamına mı geliyor?" "Yatlar ve plajlar? Hayır."

Bu cevaptan çok bir kaçamak gibi geldi. Sanki bir zamanlar bir şekilde yaşamış gibi. Sadece kumlu bir plajda değildi.

Ama ben onu sıkıştırmadan Mark -rehberimiz- sakallı yüzünde geniş bir sırıtışla masaya geliyor. "Şimdiye kadar harika iş çıkardınız, ikiniz de! İkiniz de uçurumdan atlamayı başardınız."

Bize aşırı hevesli bir çift başparmak işareti yapıyor ve ben de suyum burnuma çekiyorum. Eğer bir nehir olmasaydı, tur şirketi Mark'ı bir otobüse bindirip insanları gözleri bağlı bir şekilde boş bir çöle gönderebilirdi ve yine de gülerek ve harika vakit geçirmiş gibi hissederdilerdi.

Beni göstererek, "Peki sondaki şelalenin üzerinden geçerken ne hissettin Aspen? Pişmanlık duymadın mı?"

Bir tane bile. "Bayıldım."

"Güzel, çünkü daha büyük bir tane geliyor. O sandviçi dişlerinin arasına geri koyacak 10 metrelik bir düşüş. Ama isterseniz her zaman korkup kaçabilir ve şelalenin etrafında yürüebilirsiniz." Şelale Şu anda taktığı ifade, bunun bir insanın verebileceği en trajik karar olacağını gösteriyor.

Sırıyorum. "Ben giderim."

"Harika!" Bana beşlik çakıyor. "Peki ya sen, Bram?" Sesinde eğlence derinleşiyor. "Ben de geleceğim."

"Mükemmel. İki istekli kurban." Neşeyle ellerini birbirine vuruyor. "İşte şimdi etrafta dolaşıp, size bir şey soracak kadar aptal olup olmadığınızı soracağım.

Bu geziye pahalı ve sudan kolayca zarar görebilecek telefonlarınızı getirmeyin. Eğer getirdiyseniz, birlikte bir fotoğrafınızı çekmemi ister misiniz?"

Bram bana alaycı bir bakış atarak, dalgıç giysisinin katlanmış belinin altına uzanıyor -altında giydiği şortun fermuarlı bir cebinde telefonunu sakladığını fark ediyorum.

Cihazı Mark'a veriyor.

Rehber su geçirmez, kırılmaz kılıfı inceleyerek, "Görüyorum ki o kadar da aptal değilsin," diyor. "Şimdi yaklaş. Benim için gülümse. Şimdi ona kocaman bir öpücük ver, olmaz mı?"

"Sadece arkadaşız," diyor Bram.

Mark kıkırdar. "Kendine bunu söylemeye devam et, koca adam. Aspen, keskin bak

-Karımı benimle evlenmeyi kabul etmesi için böyle bir yolculukla kandırmıştım. O da sadece arkadaş olduğumuzu sanıyordu, ta ki ben onu erkeksi şelalemin üzerinden geçirip aşkın akıntılarına nasıl binileceğini gösterene kadar. Buna ne dersin? İyi mi?"

Bize ekranı gösteriyor. Bram ve benim gerçekten eğleniyormuş gibi görüldüğümüz, ikimiz de gülerken çekilmiş ilk fotoğraf bu.

"Çok iyi," diyor Bram hışımla.

"Olağanüstü! Şimdi yan masaya geçeceğim ve Orada sorun var. On dakika içinde tekrar yola çıkacağız, bu yüzden küçük erkek ve kız odalarını kullanmayı unutmayın. Çünkü daha sonra gitmek zorunda kalırsanız, buz gibi nehir cazip görünebilir ama bir somon balığı kışınızı kemirmeye başladığında bunun hiçbir eğlencesi kalmaz."

Bram telefonu bir kenara bırakıyor, sonra dilimin ucunu dişlerimin arasına sıkıştırıp sevimsiz sırıtışımı takınarak ona baktığını yakalıyor.

Temkinli bir şekilde "Ne?" dedi.

Ben de ona biraz işkence ederek sordum: "Planın bu mu? Beni bu yolculukta yakalamayı mı umuyorsun?"

Aşk mı?"

Onunla birlikte oynama şansı yok. Kavga etmeme konusunda anlaşmış olabiliriz ama muhtemelen onun "bazı şeyler o kadar korkunçtur ki şakasını bile yapamam" çizgisini aşmışımdır.

Hayal kırıklığına uğratmadı. Ama sandviçini kucağına fırlatmadığı için hakkını vermeliyim. "Tipim değilsin" demeden önce çenesi gerildi.

"Bu, Apaçıklık Dağı'ndan gelmemiş olsaydı, zıpkın gibi bir cevap olabilirdi. Peki senin tipin ne?"

Verdiği tek cevap sessizlik, ki bu da sürpriz değil.

"Korkak," dedim ona. "Ama sorun değil, tahmin edebiliyorum. Muhtemelen çok fazla beyaz giyiyordur çünkü bisiklet dersi dışında asla terlemez ve zaten çamaşırlarını da başkası yıkıyordur. Arkadaşlarının ilgilendiği her şeye ilgi duyuyor - tüm moda filmlere, kitaplara, müziğe, yemeklere - ama muhtemelen arkadaşları bunu yaparsa köprüden atlamayacak kadar akıllı. O da kitaplardan anlıyor ve profesyonel bir alanda çalışıyor, ama müthiş bir top avcılığı değil. Daha çok rakamları sıraladığı ve her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olduğu bir alan-"

Sözümü kesiyorum çünkü omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri kısılmış.
"Bethany sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey." Ama tepkisi bana yeterince şey anlatıyor. "Haklıyım, değil mi?
Bu ses kime benziyor?"

Başını sallıyor.

"Awwwww. Hadi ama. Şu anki kız arkadaşın mı?"

Ki şu ana kadar bunu hiç düşünmemiştim. Ama şimdi merak ediyorum
İçimdeki bir şeyi derinden büküyor, içimdeki her şeyi hasta ediyor.

Başını bir kez daha sallaması bunu hafifletiyor. "Eski. Eski nişanlım."

Ağzım açık kaldı. Bethany eski nişanlısından hiç bahsetmemişti. "Eski mi?
Ne zaman?"

"Dört yıl önce."

"Dört yıl önce mi tanıştınız?" Onunla tanıştığım zaman. Bethany bu dört yıl
içinde Bram'le bağlantılı hiçbir kadından söz etmedi.

"Hayır. Dört yıl önce ayrıldık. Onunla üniversitedeki ilk yılımda tanıştım."

Ailesinin öldürüldüğü yıl. Ve bir anda, nasıl ilerleyeceğimden emin
olamadım. Onu okuyamıyorum ya da bunun onu rahatsız edip etmediğini
söyleyemiyorum. Ve

Onu kızdırmak, hatta işkence etmek hoşuma gitse de, gerçekten *incitmek*
istemiyorum.

Onu.

Mümkün olan en iyi niyetli soruyu seçiyorum. "Adı neydi?"

"Caitlyn." Bana doğru attığı alaycı bakış, ayrılıktan dolayı kalbinin kırık
olmadığını, aksine onu sıkıştırdığım için eğlendiğini söylüyor.

Ben de hemen konuya girdim. "Seni neden terk etti?"

Bana hızlıca bir bakış daha attı. "*Beni* terk ettiğini nereden biliyorsun?"

Çünkü birine evlenme teklif etseydi, bence kabul ederdi.

Çünkü bence evlenme teklifini bir söz olarak görür ve bazen kendini beğenmiş
bir pislik olsa bile sözünden kolay kolay dönmez.

Tabii bu Caitlyn Bethany'yi bir şekilde incitmediyse. O zaman yapardı. Ama
kız kardeşiyle iyi anlaştıklarından emin olmadan kimseye evlenme teklif
etmeyeceğinden şüpheleniyorum.

Ama ona bunların hiçbirini söylemeyeceğim.

"Dediğim gibi" -sırıtarak ekliyorum- "muhtemelen akıllıdır."

İşte sırtışı. Dürtülmekten gerçekten hoşlanıyor. "Öyle." "Peki
ne oldu? İkiniz de çok mu gençtiniz?"

Eğlencesi azalıyor ve tekrar öne doğru bakıyor. "*Onun* tipi olmadığını fark etti."

Ve bu onu bir şekilde rahatsız ediyor. Bu yüzden daha fazla zorlamayacağım. "Eminim daha aptal birini bulursun," diye onu rahatlatıyorum.

"Keşke benim tipim olsaydın ..." Ağır bir iç çekişle sözünü kesiyor ve Ben gülmeye başlayınca sırtarak arkasına bakıyor. "Peki ya sen? Ve Jim Harkin. O senin tipin mi?"

Neredeyse suyum boğazıma kaçacaktı. Fitzzy'nin Jim'in kamyonetinin arkasındaki vişne kırma olayından bahsettiğini duymuş olmalı. Sırtarak başımı salladım. "Benim bir tipim yok. Ya da eski sevgilim, erkek arkadaşım ya da başka bir şey."

Kesinlikle eski nişanlım yok.

Bram buna inanmıyormuş gibi bakıyor. "Bir tane bile mi yok?"

"Hayır. Sadece arada sırada iyi bir tamirci buluyorum. Bilirsiniz, tüm parçalarımı iyi çalışır durumda tutmak için. Yağ değişimi gibi." İç çekiyorum. "Ama son zamanlarda genellikle işi kendim yapıyorum. Bu şekilde o kadar da zahmetli olmuyor.

Özellikle de çoğu tamirci kaputun altını biraz kurcalayıp işi bitirdiği için. Zaten sonunda işi bitirmek zorunda kalıyorum, bu yüzden artık dükkâna götürme zahmetine bile girmiyorum."

Bram derin bir iniltiyle başını ellerinin arasına aldı. Parmakları saçlarını yumrukluyor; tüm o muhteşem kasları gerilmiş, vücudu çelik gibi.

Ona hınzırca sırıtıyorum. Bu acı dolu iniltinin, Bram'in içinde olup olmadığından emin değilim.

Berbat benzetmeme ya da ona anlattığım çok fazla TMI'a tepki olarak. Her iki durumda da Aspen'e bir puan.

"Kim bilir?" Düşünüyorum ve bir yudum su daha alıyorum. "Belki bir gün gerçekten bir araba satın alırım. Umarım *gerçekten* çok büyük bir motoru olan bir tane."

Ondan boğulur gibi bir ses geliyor. Aniden ambalajlarımızı, kâğıt poşetlerimizi topluyor ve çöpü atmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

Gülmekten titreyerek, sert adımlarla uzaklaşmasını izliyorum. Zavallı Bram. Seks konuşmanın onu rahatsız ettiğini asla tahmin edemezdim. Bu çağda mı? Ama mantıklı. Muhtemelen gergin robot kişiliği cinsel ilişkiden söz edilmesine bile sinirleniyordur. Sanki nem devrelerini kısa devre yaptırabilirmiş gibi.

Onu hiç namuslu biri olarak görmedim. Bethany hiç de öyle değil ve aynı evde büyüdüleri için aynı olacaklarını düşündüm. Ama, hey. Şimdiden en iyi günüm olarak şekillenen bu günde benim için daha da eğlenceli.

Üç saat ve yedi mil nehir geçtikten sonra gün daha da güzelleşiyor. Günlük kıyafetlerimizi giyip tur ofisinden ayrıldığımızda, neredeyse her şeyi yeniden yapmaya hazırım ama o kadar yorgunum ki Range Rover'ın lüks koltukları bir saldan daha cazip geliyor. İç çekerek yerleşiyorum.

Bram direksiyonun arkasına tırmanıyor. Onu yine bir tişört ve kot pantolonla görmenin şokunu atlatmak üzereyim -solmuş, yıpranmış bir kot pantolon. Bu da takım elbiselerinin aslında giydiği tek şey olmadığını gösteriyor... tabii kotlar soluk görünmek için tasarlanmadıysa. Tanrı biliyor ya, tam da bedenini saracak, kalçalarına tam oturacak ve ağır bedenine uyum sağlayacak şekilde tasarlanmışlardı.

Kalçalarının hatlarını.

Muhtemelen bakmayı bırakmalıyım.

Yanaklarım sıcak, güneş gözlüklerimi takıyorum ve çalıştırma düğmesine basmak için öne uzandığında pazularını kontrol etmek için ona bakıyorum. Çünkü tişörtü *de çok* iyi tasarlanmış, kollarına ve göğsüne yapışıyor ve altındaki tüm kasları çok çekici gösteriyor.

Sadece kıyafetler. Bram değil.

Nehir rehberi Mark'ın da dediği gibi, kendime bunu söylemeye devam etmeliydim.

"Aç mısın?" Bram, otoparktan çıkmadan önce yolda bir arabanın hızla geçmesini beklerken soruyor.

Açlıktan ölüyorum. "Yemek yiyebilirim."

"Bence dönüş yolunda durmalıyız. O zaman çok geç olmadan yüzme dersine başlayabiliriz."

"Bana uyar."

"Canın ne istiyor? Seçim senin."

"Pho?" Taşrada olduğumuzu düşünürsek epey uzakta olabilir ama canım çekti.

"Noodle?"

"Evet. Tabii onları sevmiyorsan, o zaman başka bir şey yapabiliriz. Beni beslemek oldukça kolay."

"Onları seviyorum."

"Tabii ki seversin. Üniversiteye gittin ve bunlar bir üniversite öğrencisinin rameninin süslü versiyonu gibi. Ben ..." Bilgisayarı gösteriyorum.

"En yakın yeri bulmak için mi kullanayım?" "Keyfine bak."

Yaşasın. İş üstündeyim.

"Ve ben üniversitede hiç pho yemedim," diyor ben seçenekleri karıştırmaya başlarken. "Geçen yıl Vietnam'a gidene kadar yememiştim-"

"Oh hayır." Şüpheli bir bakışla sözünü kesiyorum. "Sonunda gideceğimiz herhangi bir yerin boktan olacağını çünkü otantik şeylerle kıyaslanamayacağını söyleyen adamlardan biri mi olacaksın?"

Bakışıma dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek karşılık veriyor. "Muhtemelen aradaki farkı anlayamazdım."

"Tanrıya şükür."

"Bu yorumun varacağı tek yer, muhtemelen Vietnam'ı ziyaret etmekten hoşlanacağın gözlemiydi."

"Bu doğru." *Çok* doğru. Gülerek ekliyorum: "Her yere seyahat etmek isterim. Ama daha önce hiç uçağa binmedim." "Hiç mi?"

Başımı sallıyorum. "Yine de önüme bir fırsat çıksa kaçırmazdım."

"Gelecektir."

Umarım öyledir. Restoran seçeneklerinde duraksayarak, "Hood River'daki şu küçük yere ne dersiniz? Sadece yirmi dakika uzaklıkta."

"Olabilir. En kötü ihtimalle gıda zehirlenmesi olur." Sırıtarak, varış noktası olarak orayı seçiyorum. "Bu riski alacağız."

"Yani uçak yolculuğu yok," diyor. "Ama hiç böyle tatilleriniz oldu mu?"

"Babam ölmeden önce mi? Elbette yaptık." Sandaletlerimi çıkardım ve ayaklarım yukarıda, bacaklarım altımda kıvrılmış oturuyordum. "Birkaç kez Disneyland'e gittik. Bir yıl Yellowstone'a. Ama genellikle Oregon'un merkezine giderdik, çünkü o bölgede ailemiz vardı. Bir araba kiralardık. Sunriver'da bir haftalık ev."

Bu da bana hatırlattı. Nehirdeyken çantamı sakladığım koltuğun altından telefonumu aldım ve teyzeme bir mesaj gönderdim. Bu hafta içinde bölgeye geldiğimde kuzenlerimle irtibata geçebileceğimi söylemişti. Bram'in programa sadık kalma planında bunun gerçekleşeceğinden şüpheliyim ama en azından takip ettiğimi söyleyebilirim.

Telefonum çaldığında Hood River'a yeni girmiştik. Teyzemden gelen bir yanıt değil ama Bram ile paylaştığım bir mesaj. "Annem diyor ki

Nash'in arkadaşları konusunda bana yardım ettiğin için teşekkür ederim." Bana şaşkın bir bakış fırlattı.

"Ona söyledin mi?"

"Evet. Ne olduğunu bilmesi gerekiyordu. Nash her şeyi yoluna koymaya çalışıyor ama söz konusu arkadaşları olduğunda çok kolay vazgeçiyor ve bazen fazladan sert bir ele ihtiyacı oluyor. Şimdi yine hata yaptığını biliyor. Kayıp iki mutfak sandalyesini ya da kaldırımdaki çöp torbası yığınınını saklayabileceğimden değil." Bir cevap yazdım ve birkaç resim ekledim. "Yine de ona henüz ödemelerden bahsetmedim. Anlaşmanın tamamlanmasını bekliyorum."

Bram'in sesi sertleşiyor. "Sana yapacağıma söz verdim, Aspen."

"Oh, biliyorum. Sadece af dilemenin izin istemekten daha kolay olduğunu kastetmiştim. Ayrıca prensip olarak reddedeceği için. Ve tüm bunların elinde olması ve sonra geri vermek zorunda hissetmesi onun için ne kadar boktan olurdu? Bu yüzden bunu bir emrivaki olarak sunacağım ve eğer bana kızarsa ... şey, sürekli çalışıp hiçbir yere varamayarak kendini öldürmesini görmekten iyidir." İç çekerek telefonumu bir kenara bıraktım. "Ayrıca hala ona şantajla uğradığımı nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum. Çünkü para *almak* genellikle şantajın nasıl işlediğini göstermez."

"Yani yanlış mı yapıyorum?" Şimdi verdiği cevapta bir eğlence var.

"Çok yanlış."

"Ona bunun bir hediye olduğunu söyleyebilirsin."

Söyleyebilirim. Ama bu hiç eğlenceli değil. "Buna asla inanmaz. Ona senin ne kadar pislik olduğunu söylediğim onca zamandan sonra. Onun yerine muhtemelen seninle seks yapmam için bana bir milyon dolar ödediğini söylerim."

Bir korna çaldı. Öne doğru fırladım, emniyet kemeri göğsümde kilitlendi. Önümüzde kırmızı bir trafik ışığı yanıyor ve kavşağa yaklaşık on adım kala karşıdan gelen sürücüler aracımızın önünden geçerken bize takla atıyor.

"Kahretsin," diye mırıldandı Bram, parmak eklemleri direksiyon simidinde bembeyazdı. "Özür dilerim." Gülmemi engellemek için dudaklarımı büzüyorum.

Seks için para ödeme şakası muhtemelen onun iffetli devrelerini cızırdattı. Kötü hissetmeliyim ama gerçekten hissetmiyorum. "Benim yapmamı ister misin? Sürmek mi?"

"Hayır." Parmakları yine sıkıştı. "Belki bir dahaki sefere beni hazırlarsın."

"Tamam," diye fısıldıyorum boğuk bir sesle, kirpiklerimi kırıştırarak. "Bir dahaki sefere nazik olacağım."

Şimdi. Söz veriyorum."

Gözleri kapanıyor. "Beni öldürüyorsun, Aspen."

Profiline, o sert çenesine, o sert dudaklarına baktığımda, onu öldürmek yapmayı düşündüğüm son şey. Ama başka bir şey de yapmam *gereken* son şey.

Ve muhtemelen Bram'in de isteyeceğı son şey.

Karnımda bir sıcaklık yayılıyor ama onu görmezden geliyorum. Bunun yerine arkama yaslanıp hafifçe, "Hayır, sadece sana işkence ediyorum. Ve ışık yeşil yanıyor. Erişteye doğru."

Ve belki de gıda zehirlenmesi. Ancak yeni bir şey denerken her zaman risk vardır. Sonunda gerçekten çok iyi bir şeyle karşılaşabilirsiniz-

Ya da iinin dışına çıkmasına neden olursun.

Hood River'da durmak harika bir fikir oldu. Yüzme dersi konusunda o kadar emin değilim çünkü akşam güneşine rağmen dağın tepesi *buz* gibi.

Kulübenin ücretsiz bornozu üzerimdeyken bile, betonun üzerinden havuzun kenarına doğru ilerlerken titremeye başlıyorum.

Burada bir düzineden fazla insan olmasına rağmen, yüzen tek kişi Bram, uzun ve güçlü kulaçlarla suyu temiz bir şekilde kesiyor. Diğer herkes jakuzilerde toplanmış.

Bram havuzun sonuna varıyor ve küçük bir takla atarak suyun sığ kısmına doğru geri yüzüyor. Yolun yaklaşık dörtte üçünde beni fark ediyor ve beline kadar gelen suda aniden ayağa kalkıp siyah saçlarını geniş alnından geriye doğru savuruyor.

Parmağını bana doğru uzattı. "Ders zamanı Phillips."

Bornozu daha sıkı kavriyorum. "Bunu yarın yapalım! Hava buz gibi!"

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor ve yaklaşıyor, havuzun kenarında duruyor ve ellerini ayaklarımın yanındaki fayansların üzerine koyuyor. "Suyun içi daha sıcak. Parmağını sok."

Bunu yaparsam muhtemelen düşerim, bu yüzden çömelip elimi sokuyorum. Ve o haklı. Gerçekten sıcak.

"Güzel, değil mi?" Biraz geri çekildi, su kalçalarının etrafında dönüyordu. Ne yazık ki üzerinde Speedo değil, bol bir şort var. "Ve işimiz bittiğinde gidip jakuzide oturabilirsin."

"İğrenç. Sanki bir sürü insan oturmuş yemek pişiriyor. Ve tüm mikropları kaynıyor."

Tekrar sırtıttığında kaşından elmacık kemiğine su damlıyor. "Ben de hep öyle düşünmüşümdür."

"Çünkü sen zekisin."

"Ayrıca bu yüzden dışarıda titremek yerine sıcak havuzun içindeyim."

Kahretsin. Adam haklı. Ve ben de bu işi bitirebilirim.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde bornozu bir şezlonga fırlatıyorum ve sanki soğuğu uzak tutacakmış gibi kollarımı çıplak karnıma sararak havuz merdivenlerine doğru koşuyorum. Merdivenlerden inerken tenimde tüylerden başka bir şey yoktu. "Aman Tanrım."

"İyi mi?"

Çok iyi. Sıcaklık bacaklarımı sararken zevkle inliyorum. "Hadi o zaman."

Karanlık bakışları benimkilerin üzerinde, Bram daha derin sulara doğru geri gitmeye başlıyor ve ben onu takip et. Ayaklarımı ve dengemi kaybetmeye başladığımda su neredeyse omuzlarıma kadar geliyor.

"Orada dur," diyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Nasıl süzüleceğini biliyor musun?"

Dışlerim hâlâ hafifçe gıcırıyor, kollarım göğsümde kilitli, yumruklarım çenemin altında, başımı sallıyorum.

"Pekâlâ. Ama önce seni ısıtalım, çünkü böyle gergin olduğunda hiçbir şey yapamayız. Dizlerini bük ve biraz eğil."

O da öyle yapıyor, ta ki sadece başlarımız suyun dışında kalacak şekilde yüz yüze gelene kadar. Kollarını iki yana açmış, suyun salınımıyla hafifçe hareket ediyor - pozisyonunu sabitlemeye yardımcı oluyor, fark ediyorum - ve ben de aynısını yapmaya çalışıyorum.

Gözlerinin kenarları bir gülümsemeyle kırışıyor. "Çabuk öğreneceksin."

"Öyle umalım." Dudaklarıma su sıçırıyor. "Bugünkü amacımız ne?" "Seni burada rahat ettirmek. Yüzmek. Sudan çıkmış balığa döndük. Ama Eğer kaskatı kesilirsen ikisini de iyi yapamazsın." "Tamam."

"O yüzden şimdilik sadece nefes al. Suyun etrafınızda nasıl hareket ettiğini hissedin, kendinizi sabit tutmaya çalışın. Acelemiz yok."

Başımı sallıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Onun tam karşımda olması çok dikkat dağıtıcı. "Daha önce birine öğretmenlik yaptın mı?"

"Hayır."

"Uh-oh."

Eğlenen sesi daha derinden, daha yakından geliyor. "Emin ellerdesin. Tüm mekaniği biliyorum. Ve hiçbir adımı atlamadığımdan emin olmak için bir eğitime baktım. Şimdi arkandan geleceğim, tamam mı? Sen ne yapıyorsan onu yapmaya devam et."

"Tamam," diyorum ve nefesim kesiliyor, çünkü o suyun içinde hareket ederken oluşan türbülansı hissedebiliyorum, tüm o sert kaslar ve bronz ten arkamda.

"Şimdi seni desteklemek için elimi sırtına koyacağım ve sen de yatağına uzanır gibi suyun üzerine uzanacaksın. Sadece rahatla ve nefes al . . ."

Rahatla. *Rahatla*. Eli kocaman olsa da ve onu her yerde hissedebilsem de. Boynum geriliyor, yukarı bakıyorum. Göğsünün derinliklerinde, suyun yüzeyi göğüs kaslarına vuruyor, güneş ışığının yansımaları teninin üzerinde dalgalanıyor ve ben bocalayan bir balık gibi onun önünde uzanıyorum.

Sesinin sessiz gürültüsü sıçramalarımın gürültüsünü bastırıyor. "Gözlerini tekrar kapat. Nerede olduğunu görmeye çalışma. Sadece başını suyun içine bırak ve çeneni kaldır. Ve rahatla. Seni tutuyorum."

Beni yakaladı. Öyle de yapıyor, eli arkamda sağlam ve sabit. Bana söylediği küçük ayarlamaları yapıyorum - kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum, dizlerimin bükülmesine ve ayaklarımın suda daha aşağı sarkmasına izin veriyorum.

Sadece önüne uzanmak değil. Küçük göğüslerim havaya kalkmış ve bacaklarım birbirinden ayrılmış bir şekilde küçücük bir bikiniyle önüne uzanıyorum.

Ve eli kıçımın sadece birkaç santim üzerinde duruyordu.

"Aspen." Sesi alçaldı. "Yine sertleşiyorsun. İyi misin?"

"Çok iyiyim."

"Derin nefes al."

Göğsümü genişletiyorlar, meme uçlarım bikini üstünü zorluyor. Tüylerim karnımın çıplak derisini sıkıyor. Gövdemin ön kısmı suyun dışında, kalçalarım aşağı eğilmiş ve uyluklarım sanki Bram'in aralarından kaymasını bekliyormuşum gibi ayrılmış.

"Rahatla."

"Deniyorum." Çok zorluyorum.

"Aferin kızıma. Derin nefes al. Elimini çekeceğim." "Tamam."

Su yüzümü batırıyor. Burnumu, ciğerlerimi yakıyor. Panikle çırpınıyorum ve güçlü kollar beni yakalayıp sert bir göğse doğru kaldırıyor.

Geniş omuzlarına tutunarak öksürüyorum ve gözlerimdeki yakıcı suyu kırıştırıyorum.

Bram bana karşı sert, çenesi sıkılmış. "Söylemeyi unuttuğum bir ipucu: Suyun altındaysan derin nefes almak yok."

Başımı sallayarak daha fazla öksürüyorum.

"Tekrar deneyelim," diyor sertçe.

Sanırım o kadar da çabuk öğrenen biri değilim.

"Tamam." "Tekrar elime yaslan."

Uzandım.

"Rahatla, Aspen."

Deniyorum.

Sabırsızlığı sesine yansıyor. "Derin nefes al." O kadar derin ki memelerim neredeyse yüzüne gelecek.

"Sırtınızı eğmeyi unutmayın. Dizlerini bük, bacaklarını aç-" Aptalca, gergin bir kıkırdama içimi titretiyor.

"Aspen." Sesi sinirli geliyor.

Dudaklarımı ısıırıyorum. "Özür dilerim. Odaklanıyorum."

"Pekâlâ. Derin nefes al. Rahatla. Tekrar deneyelim."

Altına giriyorum.

Bir saniye sonra beni tekrar kendine doğru çekiyor, çelik gibi kolları belime dolanıyor.

"Tekrar," diyor kabaca. Gözleri sert, ağzı düz bir çizgi.

Yine Robot Bram -ama bu kızgın Robot Bram ve bu sefer onu kızdıracak ne yaptım bilmiyorum, ilk denemede mükemmel bir şekilde süzülmemek dışında.

Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor.

Eli omurgamdan aşağı kayıyor. "Rahatla."

Yapamıyorum. Ama arkama yaslandım.

"Aspen-"

"Deniyorum." Ve nefes alıyorum. "Çok sabırsızsın. Öğretmen olmamalısın."

"Komik. Sen de olmamalısın."

"Seni pislik!"

Altına giriyorum ve öksürerek çıkıyorum. Beni bırakana kadar yumruğum ağır omzuna vuruyor. Parmakları tekrar sırtımda geziniyor, ama ben arkamı dönüyorum, körlemesine havuzun kenarına doğru ilerliyorum.

"Aspen." Sesi düşüyor, gergin bir uyarı. "Hangi cehenneme gidiyorsun?"

"Bugünlük işim bitti." Ve aptal gözyaşlarıyla savaşmak. Ne oldu böyle? Bu sefer ne yaptım ben?

Bilmiyorum ama peşimden geliyor. Ve ondan nefret ediyorum. Ondan çok nefret ediyorum. Çünkü bugün çok iyi iş çıkardık. Şimdi de bu.

Havuzun kenarına ulaştım ve kenara tutundum ama kendimi dışarı çekemeyecek kadar yüksekti. Havuzun beton kenarını kullanarak el ele yürüyorum, derin uca doğru ilerliyorum, en yakın merdivene yöneliyorum.

Uzun kollar beni arkamdan kavırıyor. "Ders daha bitmedi."

Ama ben öyleyim. Boğazım ağrıyor, başımı sallıyorum. "Üç Numaralı Ateşkes'e şimdi başlayabilir miyiz?" derken sesim sert bir törpü gibi çıkıyor. Lütfen?"

Arkamda sonsuz bir süre sessiz kaldı. Sonra pazıları şişiyor, kendini bana yaklaştırıyor, bana dokunmuyor ama etrafımı sarıyor, parmakları havuzun kenarında benimkilerin yanında geriliyor. Huysuzca diyor ki, "Neden bir başkasına daha ihtiyacımız var?"

Ateşkes mi? İki Numara'ya ne oldu?"

"Bilmiyorum. Sen söyle. Bana kızgın olan sensin." "Sana kızgın değilim."

Havuzun kenarından sarkmanın verdiği gerginlikle kollarım titriyor. "Yani sebepsiz yere asık suratlı bir pislik oluyorsun. Harika."

İç çekişi ağır. "Sana kızgın değilim," diyor tekrar. "Beni kandırabilirdin."

"Ben kendime kızgıyım."

Arkama bakıyorum ama arkamda beliren geniş omuzlarından başka bir şey göremiyorum, kolları beni hâlâ hapsediyor. "Ne için? Bana hemen nasıl yüzüleceğini öğretemediğin için mi?"

"Hayır. Çünkü -sadece arkanı dön."

Öyle bir şey olmayacak. Ben burada asılı dururken olmaz. "Dibe dokunamam."

"Dokunabilirim. Onun yerine bana tutun."

Bram bana bunu düşünecek zaman bırakmıyor. Ön kolunu karnıma demir bir çubuk gibi indirerek beni kendine doğru çekiyor ve ben otomatik olarak dönüyorum, ellerim onun gücünü arıyor omuzlarıma yapışıyor.

Sonra sırtıma dokunan eli beni daha da yaklaştırdığında nefesim kesiliyor, küçük göğüslerim göğsünün sertliğine karşı düzleşiyor.

Karnım daha sert bir şeye bastırıyor.

Bakışlarım yukarı fırlıyor. Bana bakıyor, koyu renk gözleri şiddetle yanıyor. Belirsizlikten kaskatı kesilmiş bir halde ona karşı titriyorum. "Bram?"

"İşte bu yüzden," diyor kabaca. "Çünkü bana her dokunduğunda, tek düşünebildiğim şey-"

Öp beni. Düşündüğü şey bu olmalı, çünkü yaptığı şey bu, ağzı benimkinin üzerine çöküyor. Ve bir an için hiç düşünemiyorum, farkına varmak dışında- Bram bir robot değil.

O bir volkan. Sıcak ve patlayıcı. Ve beni öpüyor. Aman

Tanrım. Ve bu işte gerçekten iyi.

Çünkü ilk saniyede omuzlarından sarkıyorum, uyuşmuş bir hareketsizlik içinde sersemlemiş haldeyim ve o şaşkınlığımdan yararlanarak hemen içeri kayıyor, şokla ayrılmış dudaklarımın arasından tadına bakıyor, sert ağzı benimkini açmam için ikna ediyor.

Ben de açtım. Tanrım, muhtaç inlememin nereden geldiğini bilmeden yapıyorum, ama onunki benimkinin üzerinde kayarken, sıcak ve ıslak, tam orada dilimde. Boğazından cevap niteliğinde bir gümbürtü geliyor. Güçlü parmakları enseme kavıyor, boynumu destekliyor, daha derin bir tat için beni geriye doğru eğiyor.

Bram beni öpüyor. Bu hâlâ içime işliyor ama daha derine, daha hızlı işliyor, sıcaklığı tenimi kavuruyor ama ben ona karşı titriyorum.

Yaklaşmaya çalışıyorum. Onu daha derine sokmaya çalışıyorum.

Bir başka yumuşak iniltiyle kollarımı boynuna doluyor ve parmaklarımı kalın saçlarına geçirerek onu kendime kilitliyorum. Kalçalarım yanlarına kenetleniyor - Tanrım, sert, çok sert ve ona doğru kalkmak, tam ihtiyacım olan yere, etrafımızdaki tüm sudan daha sıcak ve ıslak olduğum yere sürünmek çok kolay.

Bram'in acı dolu iniltisi ağzımı dolduruyor. İri eli omurgamdan aşağı kayarak kıcımlı kavıyor ve bana daha sert, daha sert vururken beni daha sıkı tutuyor. Dili dudaklarımın arasından geçiyor, yutuyor, arıyor, her delici yalamada yakıyor.

Sonra beni öpmüyor.

Onun yerine yüzü boynuma gömüldü. Kolları beni sarıyor, bacaklarımı kalçalarını çevreliyor. Göğüslerimiz birlikte kabarıyor. Bir yerlerden uzak bir şırıltı ve çığlık geliyor.

Birisi havuza atlıyor. Jakuziden geliyor ve suyun ne kadar soğuk olduğu hakkında çığlık atıyor.

Çok yanılıyorlar. Bu su kaynıyor.

Hâlâ titriyorum. Sanırım, *rahatla. Nefes alıyorum.*

Uçup gitmiyorum. Onun yerine gerçekliğe geri dönüyorum -Bram'in beni öptüğü garip bir gerçekliğe- başını kaldırdığında.

Benimkilerle buluştuğunda gözlerindeki sertliği okuyamıyorum. Yine Robot Bram.

Ama öyle değil. Gerçekten, *Bram Aspen'i öpmek istiyor ve bu yüzden kendine kızgın.*

O Bram'i çok uzun zamandır tanıyorum. Sadece gerçekte kim olduğunu bilmiyordum.

Şimdi o Bram hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. "İyi misin?" Sesi sertti.

Sözsüzce başımı sallıyorum.

"Üzgünüm," diye mırıldandı sonra. "Bir daha olmayacak." Çok yazık. Ama belki de en iyisi budur.

Belki de.

Söyleyebileceğim binlerce şey var ama bu ateşkesi korumak istiyorum. Kalbim hala çarpıyor ve bedenim hala titriyor olsa da, "Ya da en azından önce seyahat programına koy," diyorum hafifçe. "Çünkü bu biraz düşüncesizceydi, değil mi?"

Elmacık kemiklerinin üzerindeki deri geriliyor, sanki bu benim söylemem için tamamen yanlış bir şeymiş gibi - ama cevabı benimki kadar zoraki bir şekilde alaycı, sanki o da bu ateşkesi sürdürmek için çok uğraşıyor gibi.

"Görünüşe göre senin etrafında olmak benim için de iyi değil."

Tıpkı benim onun kız kardeşi için kötü olduğum gibi. Ve bu onun için de yanlış bir şeydi. Ama ben sadece sıkıca gülümsedim. "Evet. Sanırım öyle."

Bakışları benimkileri arıyor. "Birkaç tur atıp bunu yakmaya çalışacağım."

Bana karşı hala sert olan ereksiyonunu yakmak için. Ya da belki sadece ihtiyacını söndürmek için.

Sertçe yutkunarak, "Sığ tarafa gidip biraz daha yüzmeye çalışacağım" diyorum.

"Tamam." Beni o yöne doğru taşımaya başlıyor, suyun içinde yavaşça ilerliyor. "Ben sana göz kulak olurum."

"Teşekkürler."

Ne kadar kibar. Sanki dili az önce ağzımı sikmemiş ve ben de onun aletine binerek neredeyse boşalmamışım gibi.

Ayaklarım dibe değ r değ mez benden uzaklaşıp suya saldırıyor, kolları uzun ve güçlü kulaçlarla yüzeyi kesiyor.

Sı lıkta arkama yaslanıp gökyüzüne bakıyorum. Yanıyor mu?
Yoksa aleti hâlâ kalın ve sıcak mı? Hala sert ve benim için a rıyor mu?

Tanrım. Ereksiyon halindeki penisleri hiç bu kadar düşünmemiştim, daha önce erkek kalçalarına odaklandı ımdan daha fazla. Ama onun tahrik olduğu ve beni istediği düşüncesi?

Bildiğim her şeyden daha ateşli. O kadar muhteşem ki, şimdi omuzlarının neden bu kadar geniş ve vücudunun neden bu kadar zayıf olduğunu tam olarak biliyorum, çünkü daha önce hiç görmediğim bir yüzücü yapısına sahip - ama sonsuza kadar bakabilirim ve onun herhangi bir parçasından, horozunun *benim* için sert olduğunu bilmekten tahrik olduğum kadar tahrik olmayabilirim.

Öyle olmasını istemese bile. Beni istemiyor.
Çünkü ben herkes için kötü olan değ rsiz bir servet avcısıyım.

Tamam, peki. Tersine çevirirsek, ben de onu istemezdim. O hala kendini beğenmiş, yargılayıcı bir pislik. Yani ondan etkilenmek umurumda değil, ama onu *istemek*?

Bu berbat olurdu. Bunun için kendime de kızdım.

Ve onunla seks yapmak çok kötü bir fikir olurdu. Bir öpücükle içimi dışına çıkardı. Vücudum hala sıcak, hala vızıldıyor. Bu tür bir zevk kolayca tam gelişmiş ba ımlılı a dönüşebilir.

Hayır, teşekk rl r. Ona ihtiyacım olacaksa olmaz.

Ama ona işkence etmek, şimdi gerçekten neler olduğunu bildi ime göre? Bu eğlenceli olabilir.

Bunu hayal ederek kollarımı başımın üzerine uzatıp gülümsüyorum.

Rahatlıyorum.

Nefes alıyorum.

Yüzer.

Birine işkence etmekle alay etmek arasında ince bir çizgi vardır.

Bence de.

Çünkü Bram'e işkence etme planlarımın hiçbirini onu aktif olarak *kızdırmayı* içermiyor. En azından cinsel olarak. Sikiyle dalga *geçmek*, tabii. Aslında sikiyle alay etmek, ona dokunmak ya da bir lolipop emip kirpiklerimi kırıştırmak, o kadar değil. Benim için bu çizgiyi aşmak olurdu.

Ama artık neye bakacağımı bildiğim için, önümüzdeki iki gün boyunca ona işkence etmek için hiçbir şey *yapmam* gerekmediğini fark ettim. Sadece normalde ne yapıyorsam onu yapmalıyım.

Bir konuda kararsız kaldığımda ve bakışları sertleşip uzaklaştığında dudağımı ısırمام gerekiyor.

O araba kullanırken sandaletlerimi tekmelemem, arkama yaslanmam ve çıplak ayaklarımı camdan dışarı çıkarmam gerekiyor ki rüzgarı ayak parmaklarımda hissedebileyim. Şort yerine kot pantolon giymem ya da eteği kalçalarımın üzerinde yukarı doğru kıvrılan sundress elbisem bile önemli değil - koltuğunda kayıyor ve büyük elleri direksiyonu boğuyor.

Yemek yemem ya da sıcak çikolatamdan bir yudum alıp krem şantiyi dalgınca yalamam gerekiyor ve dikkati ağzıma kayıyor, çenesi sıkılıyor ve sesi derinleşiyor, sertleşiyor.

Sadece konuşmam gerekiyor. Ya da nefes almalıyım. Ya da sadece olmak. Ve o huysuz bir pislik oluyor.

Ki bu harika bir şey. Çünkü ona işkence etmeyi seviyorum. Ve bunun için hiç çaba sarf etmemek daha da güzelleştiriyor.

Sadece geri tepmesini beklemiyordum. Çünkü sertleştiğini bilmek? Aletinin kalın ve uyarılmış olduğunu ve beni istediğini bilmek?

İlk seferki kadar ateşli.

Kalçalarım birbirine kenetlenmiş halde oturuyorum, amım ağrıyor ve ıslak. Göğüs uçlarım tişörtümün altında çok sıkı ve sert durduğu için neredeyse sürtünüyor. Elllerine, dudaklarına ve ön kollarına bakmaktan kendimi alamıyorum.

ve kalçalarını. Ağzının benimkinde olduğunu ve sikinin bacaklarımın arasında sürtündüğünü hatırlıyorum.

Peki ya bana sert davrandığında? Sinirlendiğinde ya da kızdığında mı?

Tanrım, bu

Sanki her keskin cevabında tenimi yalıyormuş gibi. Çünkü öfkesinin tahrik olduğu anlamına geldiğini biliyorum ve bu beni yeniden ateşlendiriyor.

Yani ben de işkence görüyorum. Hiçbir şey yapmamış olmama rağmen. Hepsi onun suçu.

Çünkü o pislik beni öptü.

Kulübeden ayrıldıktan sonra güneye, bir sonraki varış noktamıza doğru yola çıkıyoruz.

Oregon'un merkezinde birkaç gün yürüyüş yapıp balık tutacağımız ve yüzeceğimiz bir göl.

Mount Hood'dan Paulina Gölü'ne arabayla üç saat sürüyor. Kamp alanına vardığımızda Bram çok ama çok kötü bir ruh hali içindeydi ve benim külotum sırlıslık olmuş, kalçalarım birbirine kenetlenmiş ve gerginlikten titriyordu.

Çadır alanımıza girer girmez kapının kolunu çekiştiriyorum.

"Tuvalet," diyorum ona ve birkaç site geriden geçtiğimiz binaya doğru yola çıkıyorum.

Bir kabine çarparak, metal kapıya yaslanıyorum ve elimi pantolonuma sokuyorum, boğazımda alçak sesle inliyorum -acı, rahatlama- parmaklarım kaygan etin üzerinde kayarken ve umutsuzca ovuyorum, ovuyorum, ovuyorum, Bram'in bana dokunduğunu, beni yaladığını, beni becerdiğini hayal ediyorum, kızgın ve tahrik olduğu sürece ne yaptığı umurumda değil.

Orgazm beni o kadar hızlı ve sert vuruyor ki dizlerim neredeyse katlanıyor. Ağlamaklı bir inlemeye karşı dişlerimi sıkarak orgazmı atlatıyorum, sonra nefes nefese kalarak ahır kapısına yaslanıyorum, sonra da gülüyorum.

Aman Tanrım. Az önce umumi bir tuvalette mastürbasyon yaptım.

Bu *kesinlikle* programda yoktu. Ve az önce Bram'in emirlerinden birine karşı geldim.

Birlikte yapmadık.

Bram'in kontrolünü kaybedip umumi bir tuvalette mastürbasyon yaptığını hayal etmek, sitemize geri dönerken beni harika bir ruh haline sokuyor. Yarısı onda. Range Rover boşaltıldı ve çadırlarımız kamp ateşi alanına bakacak şekilde yan yana kurulmaya başlandı bile.

"Ateşe çok yakın olmayacaklar mı?" Ona işaret ederek sordum.

"Ateş olmayacak." Uyku tulumumu alıp bana uzatırken yüzü sıkı bir maskeye dönüşüyor. "Park servisi açık ateş yakmayı yasakladı. Yangın tehlike seviyesi çok yüksek."

Oh. "Bu berbat olacak." "Evet."

"Ama bir orman yangınında kavrulmaktan iyidir."

"Muhtemelen."

"Ve bu, kulübeden kaçırdığım artık s'mores malzemelerinin çöpe gideceği anlamına gelse bile."

Ani bir eğlence yüz ifadesini yumuşatıyor. "Evet. Gerçi onları kamp ocağının üzerinde de kızartabilirsin."

Tamam o zaman. Uyku tulumumu ve sırt çantamı çadırıma atıyorum, sonra piknik masasının üzerine özenle dizdiği malzemelere bakıyorum.

"Kurulumu yardım etmek için ne yapabilirim?" Bugünkü programda yer alan birkaç şeyden biri bu. Kamp kurmak, yemek yapmak, yüzmek.

"Yoldan uzak durabilirsin."

Bu konuşan Bram denen şerefsiz değil; sanki bunu söylemenin onu şerefsiz yaptığını biliyormuş gibi özür diler gibi konuşuyor.

Ve bir pislik olmaktan kendini alamıyor. "Tamam, Teneke Adam. Seni rahatsız etmeyeceğim.

."

"Kesin bir organizasyon sistemi."

"Yuva yapmanın ilkel erkek versiyonu' diyecektim."

Gürleyen kıkırdaması ve dudaklarını büken gülümsemesi tenimde bir ürperti yaratıyor, meme uçlarımı sıkıyor ve doğrudan kalçalarımın arasına fırlıyor. Kızgın olmasa bile.

Başım biraz belada olabilir.

Bakışlarını benimkilerden ayırmadan masanın üzerindeki kutulardan birine vuruyor. "İlkel bir havalı yatağa ne dersin? Bethany'ninkini ister misin?"

"Tanrım, evet. Lütfen."

"O zaman git buradan ve çalışmama izin ver, kadın," diye alaycı bir şekilde homurdanıyor. Ben de öyle yapıyorum.

Yine bir dağda, daha da yüksek bir rakımda kalıyoruz, ancak Eyaletin daha kurak bir bölgesi ve kavurucu sıcak bir gün. Hava kuru çam ve pişmiş toprak gibi kokuyor. Neredeyse her alanda kampçılar var, ancak çoğu çadır yerine karavanlarda kalıyor gibi görünüyor. Kamp alanının içinden geçen asfalt yolun yarısında bir tekne indirme yeri ve iskele bulunuyor ve gölde en az bir düzine insan balık tutuyor.

Daha yakınlarda çocuklar sığ sularda yüzüyor ve çığlık atıyorlar.

Kamp alanı kurallarının listelendiği büyük ilan panosunda duruyorum. Tüm köpekler tasmalı olmalı. Yiyecekleri araçlarda saklayarak ayıları uzak tutun. Çöpleri uygun kaplara atın. Sessiz saatler akşam 10'da başlıyor. Tuvaletlerde mastürbasyon yapmamakla ilgili bir şey yazmıyor.

Vay be. Sanırım bu konuda her şey açık.

İlan edilen haritaya baktım. Gölün çevresi yedi mil kadar uzanıyor ve etrafını çevreleyen bir patika var - yarınki programda bu patikada yürüyeceğim. Bu kamp alanı gölün güneydoğu ucunda. Batı tarafında bir pansiyon, kabinler ve başka bir kamp alanı var. Tuhaf. Yolculuk boyunca çadırdaki uyuduğumuz tek yer burası. Diğer tüm duraklarda otel odalarında kalıyorduk, bu yüzden tesis içinde bir pansiyon olmadığını varsaydım.

Sanırım yanılmışım.

Kıyı şeridinde, gölün bir fotoğrafını çekiyorum ve mesajlar ve e-postalar, ama şebeke sinyali yok. Bu yüzden önümüzdeki yarım saati taş sektirerek geçiriyorum ki bu o kadar da eğlenceli olmamalı ama gerçekten öyle.

Sonunda kamp alanının en sonunda, gölden uzakta ve dik, ağaçlarla kaplı bir yamacın dibinde bulunan yerimize geri dönüyorum. Bram, yağmurda kullanışlı olabilecek ama gölge için daha da iyi olan branda tentenin altına bir LED fener asıyor.

Soğutucudan bir bira kapıyorum ve buzlu şişeyi boynuma dayayarak bir kamp sandalyesine çöküyorum. "Az önce göle yaklaşık bir milyon taş attım. Bir balık yakalamayı ve akşam yemeğimizi yemeyi umuyordum ama ne yazık ki."

Sözsüz bir homurtuyla karşılık veriyor.

Meme uçlarım ince tankımın altında sıkışıyor. Yine asık suratlı. Sanırım şişeden ve onu boğazımdan aşağı yuvarlayışımın kaynaklanıyor.

Bir yudum alırken ona bakıyorum. Ter siyah saçlarını ıslatıyor ve bronz teninde parlıyor, ama bana baktığında gözleri soğuk, çok soğuk.

"Bira?" Ona soruyorum.

Başını kısa ve ani bir şekilde sallıyor.

Beni bu kadar tahrik etmemeliydi.

Yalıtımlı sandıktan onun için bir şişe ve tekrar oturduğumda boynumu soğutmak için kullandığım bir avuç küp buz çıkarıyorum. O alır Yanımdaki kanvas sandalyeye oturdu. Kampı kurmayı bitirdiği için değil. Biliyorum, ama çok sert olduğu ve ayaktayken ereksiyonunu gizlemenin bir yolu olmadığı için.

"Yemek yapacağım," dedim ona. "Gerçek akşam yemeği. Balık yemeği değil. Bütün bunları sen yaptığına göre."

"Pekâlâ." Sesi sinirli geliyor, sanki teklifim onu kızdırmış gibi.

Ama *bana* kızgın değil.

Uzun bir yudum alırken boğazındaki kasların çalışmasını izliyorum. Tanrım, dişlerimi boynunun yanındaki tendonlara geçirmek istiyorum.

Titreyen bir nefesle sandalyeme gömülüyorum, bacaklarımı uzatıyorum ve sandaletlerimin parmaklarını demir kamp ateşi halkasına dayıyorum. "Gölün diğer tarafındaki kulübede kalmak yerine kamp yapmamıza şaşırdım. Yoksa o kulübe, ailen bu gezilere başladıktan sonra mı inşa edildi? geziler?"

Bakışları donuyor. "Hayır. Eskiden orada kalırdık."

"Neden durdunuz? Fare falan mı istila etmişti?" Başını sallıyor.

Şimdi gerçekten merak ediyorum. "Neden o zaman?"

Öne doğru oturuyor, ön kollarını kalçalarına dayamış, kasları gergin - ama bu sefer uyarılmışlığını gizlediğinden olduğunu sanmıyorum. Bence o sadece bana bakmak istemiyor. "Ailemin geri dönmesine izin verilmedi," diyor. "Misafir olarak kara listeye alındık."

Dudaklarım aralanıyor ama tek kelime edemiyorum. Sadece ona bakıyorum.

Daha fazlasını bekliyorum. Teklif etmiyor.

Sonunda sesimi bulana kadar. "Neden?"

Çenesi sıkıştı ve uzun bir süre cevap vermeyeceğini düşündüm. Sonra huysuzca, "Bir gece gizlice dışarı çıktım ve marinadan bir sürat teknesi çaldım. Geri döndüğümde başka bir tekneye çarptım. Ve ikisini de batırdım."

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Kaç yaşındaydın?" "On dört."

Daha iyisini bilecek kadar yaşlı. "Ve bunu bilerek mi yaptın?"

Ağzı sert bir çizgi halinde geriliyor. "Bilerek çaldım. Enkaz bir kazaydı."

"Yaralandın mı?"

"Hayır."

"Başka kimse yaralandı mı?"

"Annemin utancını ve babamın gururunu saymazsak hayır." Dişlerinin arasından bir nefes tısladı. "O kadar kızgındı ki. Ve ona geri dönemeyeceğimiz söylendiğinde Başka bir göl bulmak yerine burada kamp yapmaya başladığımıza eminim, sırf ne kadar aşağılandıklarını asla unutmamayım diye."

Tanrım. Yani bu hatanın bedelini her yıl Bram'e mi ödetiyordu? "Baban sana karşı hep böyle sert miydi?"

Yüz ifadesi kilitlendi. Gözlerini yine benden kaçırıyor. "Hak etmediğim bir şey değildi."

Onu bilemem. "Kara liste bile oldukça sert görünüyor. Hayır. kimse yaralanmadı. Ve eminim baban hasarları falan ödemiştir, değil mi?"

Bu sefer bana doğru gönderdiği sinirli bakışlar tamamen bana ait. "Para her şeyi düzeltmez."

Düzelttiğini hiç söylemedim. Yine de yolu kolaylaştırdığı kesin.

Ama şimdi cevap vermiyorum, çünkü buna karşılık söyleyecek pek bir şey yok.

Bram zaten bunu duymak için beklemiyor. Aniden sandalyesinden kalkıyor. "Ben göle gidiyorum. Yemek hazır olduğunda bana mesaj at. hazır."

Arkasına bakmadan uzaklaşır.

Biramı yavaşça yudumlayarak gidişini izliyorum. Akşam yemeği için fazla çaba harcamayacağız. Bethany kamp yaptığımız zamanlar için de tüm menüleri planladı, bu yüzden yolda bir marketten onun listesindeki her şeyi aldık.

Bu akşam hamburger ve salata var. Yirmi dakikada hazırlayabilirim.

Ama Bram'in sakinleşmek için yirmi dakikadan fazlasına ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Benim de bana söylediği her şeyi düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Yine de bir şey açık.

Kendine kızmasının tek nedeni beni istemesi değil.

Yemek hazır olduğunda ona mesaj atamıyorum çünkü sinyal alamıyorum. Range Rover'ın Wi-Fi'si bile işe yaramıyor - muhtemelen o da şebeke sinyali alamadığı için. Ben de onu aramaya çıktım.

Güneş hâlâ tepede, ancak gölün etrafındaki kaldera kenarının yüksekliği havanın normalden biraz daha erken kararacağı anlamına geliyor. Yüzme -ve yüzme dersimiz- programda yer alıyor, ancak şu tarihe kadar beklemek zorunda kalabiliriz

Yarın.

En azından benim için. Bram için değil.

Kıyı şeridinde kargo şortunu, ayakkabılarını ve tişörtünü buluyorum ve bu onu göl kenarı yerine gölde aramaya başlamam için ilk ipucum oluyor.

Gözlerimi güneşten koruyarak suyu tarıyorum.

Ve onu göremedim.

Kalbim güm güm atıyor. Panik beni ileri itiyor, tam su hizasına. Bakışlarım tekrar suyu tarıyor-

Ve geri dönüyor, gölün karşısına. Aman Tanrım. *Çok* uzakta. Bu güvenli olamaz, değil mi? Dışarıda motorlu tekneler var ve elbette gölün hız sınırı saatte sadece on mil, ama kim bilir kaç tane pislik sarhoş ya da oltalarıyla dikkatleri dağılmış ya da suda olan diğer aptalca şeyler.

Bu taraftan geri dönüyor. Ellerimi gözlerimin üzerine kapatıp donakalıyorum, yorgunluktan, kramptan ya da paranın düzeltemeyeceği başka bir şeyden ölmesini izlemek üzere olduğumdan eminim.

Ama o istikrarlı bir şekilde içeri giriyor. Ve benim tansiyonum giderek yükseliyor.

Sonunda sudan çıkıp kıyıya doğru yürümeye başlayacak kadar yaklaştığında güneş arkasındaydı, bu yüzden yüz ifadesini okuyamıyorum, iri vücudu gölün fonunda gölgeli bir silüet. Ona saldırmadan önce bana ulaşmasını beklemiyorum.

"Aklından ne geçiyordu?" Kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca kavuşturdum. "Güvenli bir patikada yürüyüşe çıktığım için bana bağıırıyorsun ama sonra dönüp dev bir gölün ortasında yüzüyorsun? Hem de bana haber vermeden? Bu ne pervasızlık böyle!"

Sırtışının beyaz parıltısı yüzünün gölgesinde beliriyor.

Bu beni daha da sinirlendiriyor. "Yemek hazır, seni pislik!" Ona söyledim ve topuklarımın üzerinde döndüm.

Arkamdan "Teşekkür ederim, Aspen'ciğim." diye seslendiğini duyuyorum.

Demek keyfi yerinde. Alaycı bir ruh hali. Beni neredeyse ölümüne korkuttuktan sonra.

Siktir et onu.

Alana döndüğünde çadırının içinde kayboluyor.

kıyafetlerini giyiyor ve mayo yerine geçen sırlıslık bir çift siyah boxer külot giyiyor - ve kot pantolon ve lacivert fermuarlı kapüşonlu bir tişörtle çıkıyor. Hava sıcaklığı da ışık gibi hızla düşüyor. Yemekten sonra kendi kıyafetlerimi değiştiriyorum ve çadırımdan tozluk ve sweatshirt ile çıktığımda, gazlı kamp ocağının yanında duran feneri çoktan yakmış oluyor.

Yemek sonrası sıcak çikolata da beni bekliyor.

"Haklısın," diyor bardağı uzatırken. "Bir dahaki sefere haber veririm."

"Teşekkür ederim." Buharlı kupayı alırken parmaklarım onunkileri okşuyor. "Gerçekten çok uzaklara yüzmüşsün."

"Evet, şey"-elinde birası, sandalyesine çöktü ve parmaklarını nemli saçlarında gezdirdi-"İçimden atmam gereken çok fazla hayal kırıklığı vardı. sistemi."

Sanırım öyle.

Ondan sonra sessizleşiyoruz - güzel, rahat bir sessizlik, güneş gölün üzerinden batarken ve gökyüzü çivit rengine dönerken içkilerimizi yudumluyoruz.

Biraz titremeye başladım. "Peki ateş olmadan ne yapacağız? Sakın kamp ateşi şarkıları söyleyelim ya da hayalet hikayeleri anlatalım deme. Ben hiç bilmiyorum."

"Yıldızlara mı bakacağız?" Bram öneriyor. "Telefonlarımızla oynayalım mı?"

Benimle yatağa girip sistemlerimizden daha fazla hayal kırıklığı mı çıkaralım? Düşünüyorum. Acaba o da düşünüyor mu?

Ama ben sadece "Seninkinde bağlantı var mı?" diye sordum. "Hayır ama kitaplarım ve oyunlarım var."

"Benim de var." Telefonumu çıkarıyorum, sonra kollarımı parmaklarımın üzerinden aşağı çekiyorum. Aman Tanrım, güneş battığı için hava çok soğuk. Birkaç saniye sonra telefonumu kapüşonumun cebine geri sokuyorum ve başımı arkaya yatırıyorum.

Vay anasını. Zaman geçirmek için yıldızlara bakmak konusunda şaka yapmıyordu. Parlaklar, çok parlaklar, gökyüzüne dağılmışlar.

ezilmiş elmaslar.

"Vay canına," diye nefes alıyorum.

Bram ayağa kalkıyor ve feneri kapatıyor. Hâlâ biraz ışık var -yakındaki karavanlardan ve tuvaletlere giden yolu aydınlatan projektörden- ama onun dışında karanlık. Çok karanlık.

Tekrar yanımdaki sandalyeye oturuyor ve ben yıldızlara bakıyor olsam da içimdeki her şey ona odaklanmış durumda. Aldığı her nefesin, yaptığı her hareketin, birayı dudaklarına götürdüğü her anın ve yutkunurken çıkardığı sessiz sesin farkındayım.

Yavaşça, "İstersen kamp yapmak için başka bir yer bulabiliriz. On dört yaşındayken yaptığın bir hatayı sana hatırlatmak gibi bir niyetim yok."

Cevabında öfke yok. Sadece yorgun ve alaycı bir şey. "Hatalarım on dört yaşında bitmedi."

"Kimsenin hataları on dört yaşında bitmez." Ama öyle olmasını bekliyor muydu? Yoksa biri ona bunu yapmaları gerektiğini mi söyledi? "Ne olursa olsun, eminim Bethany de seni bunun için cezalandırmaya devam etme niyetinde değildi.

buraya gel. Böylece gidebiliriz."

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, hiçbir şey söylememişim gibi mi davranacak diye merak ediyorum. Sonra karanlıkta başını hafifçe salladığını görüyorum.

"Hayır." Sesinde yumuşak bir şeyler var. Karanlıkta gözlerinin parıltısını yakalayarak ona bakıyorum. Sonra başını arkaya eğip, "Burası güzel, değil mi?" diyor.

"Evet." Soğuk ama güzel.

"Öyleyse kalacağız."

Tamam. Ben de başımı arkaya eğiyorum. "Saat sekizde kreplerimiz ve yürüyüş için sandviçlerimiz var. Hangisini yapmak istersin?"

"Sandviç. Krepler hazır olduğunda beni uyandırabilirsin." "Pislik."

"Bana seçenek sunmamalıydın." Belki de vermemeliydim. Ama artık çok geç.

Burada onunla daha uzun süre kalmak istesem de soğuğa daha fazla dayanamıyorum. Ayağa kalkıyorum ve o da kalkmaya başlıyor.

Onu durduruyorum. "Kalkma. Ben yatmaya

gidiyorum." Aşağı inmiyor. "El fenerin var mı?"

"Çadırımda."

Sonunda tekrar oturuyor ve ben fermuarla uğraşırken ve beceriksizce içeri sürünürken bile onun her nefesinin farkındayım. Ben çadırın içinde hareket ederken, iki çift çorap giyerken, ucuz uyku tulumumu açarken onun sessizce oturduğunun farkındayım.

Sonunda yerleştim. Dışarıda hâlâ sessiz. Çok sessiz.

Düşüncelere dalma modu muhtemelen 10'a ayarlanmış. Ya öyle, ya da siki kalkmış oturuyor ve yine kendine kızgın.

"Kendine işkence etmeyi bırak," diye sesleniyorum ona çadırın naylon duvarları arasından. "Bu benim işim."

Gülümsemesini göremiyorum ama cevabını duyabiliyorum. "İyi geceler, Aspen."

Gülümseyerek donmuş ellerimi kalçalarımın sıcaklığının arasına sokuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Güzel bir gece.

12

Korkunç bir geceydi. İkiyi biraz geçe soğuktan titreyerek ve ağrıyarak uyandım ve tüm kıyafetlerimi uyku tulumumun üstüne yığıdıktan sonra bile ancak yarı uykuya dalabildim.

Bu yüzden krep yapma vakti gelmeden çok önce kalkmış, kamp ocağının önünde tir tir titriyor, ellerimi bir gaz ocağına tutarken diğer yandan sıcak çikolatam için su ısıtıyordum.

Bram gölden döndüğünde hâlâ orada dikiliyordum - buz gibi sabahta üzerinde mayo ve omuzlarında havludan başka bir şey yoktu - ve çılgın bir pislik gibi sırtıyordu.

"Sen de mi erken kalkmışsın?"

Ona ters ters bakarak cevap veriyorum.

Sırtışı genişliyor. "Çaydanlıkta kahvem için yeterince su var mı?"

Başımı sallıyorum, sonra çadırına girmesini izliyorum, uyluk kasları esniyor ve şortu mükemmel kıcını sıkıca sarıyor. Oh Tanrım. İçimdeki her şey şimdi daha sıcak.

Bu küçük canlandırıcı için teşekkür olarak kahvesini yapıyorum ve zamanlaması mükemmel. Kot pantolon ve yürüyüş botlarıyla tekrar dışarı çıktığında Fransız presi dolduruyorum.

"Gölün etrafında yürümek ne kadar sürer?" diye sordum.

"Hiçbir yerde durmazsak yaklaşık dört saat. Ancak obsidyen akışında ve tatil bölgesine ulaştığımızda acele etmeyebiliriz." Karanlık bakışları yüzümü arıyor. "İyi uyudun mu?"

"Harika," diye yalan söylüyorum, çünkü ona zar zor alabildiğim uyku tulumunun tam olarak ödediğim paraya değdiğini söylememin hiçbir yolu yok.

"Saat iki ya da üç gibi çadırında hareket ettiğini duyduğumu sandım."

"Uyandım. Nedenini bilmiyorum." Omuz silktim. "Sonra hatırlayamadım.

Sırt çantamdan s'mores malzemelerini

çıkarmıştım." Kaşlarını çattı. "Çıkardın mı?"

"Evet." Çünkü ayılar tarafından yutulmak bu yolculuğu bitirmek istediğim yol değil. "Neden uyanıktın?"

Cevap gelmiyor, ama çenesi sıkılıyor ve birdenbire gecenin ikisinde neden hâlâ uyanık olduğunu anlıyorum.

Çünkü sertleşmişti ve beni istiyordu - ve şimdi ben de ağrıyorum, çadırında yattığını hayal ediyorum, aleti çok sıcak ve sert. Belki de orada yatarken benim çadırıma gelmeyi düşünüyor, sonra da boşalıyor, boşalıyor ve boşalıyordu.

Titreyen bir nefesle dönüyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum, kalbim çarpıyor, bacaklarımın arasındaki et kaygan, sıcak ve muhtaç.

"Aspen?" Bir saniye içinde hemen yanımda, uzun bacakları adımlarımı kolayca takip ediyor. "İyi misin?"

"İyiyim." Sıkıca gülümsüyorum ve adımlarımı hızlandırıyorum. "Sadece tuvalete gitmem gerek."

Cehenneme gideceğim. Ama Bram bana ailesinin burada kamp yaptığı zamanlarda tek tuvaletin müştemilat olduğunu söyledi, yani sanırım onların içinde mastürbasyon yapmak daha kötü olabilir.

Kuşluk vakti yola çıkıyoruz. Yürüyüş Hood Dağı'ndakinden daha kolay ama iki kat daha sıcak ve Bram birkaç buzlu içecek almak için tatil köyü mağazasında durmayı önerdiğinde minnettarım. Sonra da tatil köylerinden birinde kalıyoruz. Piknik masaları amaçlanandan daha uzun süre dışarıda, çünkü ikimiz de sinyal alıyoruz.

Cevaplamam gereken birkaç mesaj var ama Bram dinlememeye çalıştığım ama gerçekten kendime engel olamadığım birkaç telefon görüşmesi yapıyor. İlki, elinde halledilmesi gereken bir sorunlar listesi varmış gibi görünen asistanıyla. Çoğu için ona talimatlar veriyor, ancak diğer aramalar görünüşe göre kendi başına halletmeye karar verdiği sorunlar ve çoğunlukla Bram'ın diğer uçtaki ürkek bir kişiyi rahatlatması gibi geliyor. Sert ve komik biri ve asla sabırsız değil.

Güneş gözlüklerini çıkarışında ve burnunun kenarını çimdikleyişinde hayal kırıklığı görüyorum ama bu asla sesine yansımıyor.

Sonunda işini bitirdi ve bana baktı. "Özür dilerim. Gergin geliştiriciler. Üretime geçmek üzereyiz, bu yüzden her şey temelde onların

İşte o zaman tüm şüpheleri ortaya çıkıyor ve geri çekilmeyi düşünüyorlar. Çünkü artık ya batacak ya da yüzeceklerdir."

"Sorun değil." Aslında daha fazla telefon almamasına şaşırdım ama Salı günü biz buraya gelirken asistanından gelen birkaç telefon dışında telefonuyla fazla vakit geçirmede. Ya da bilgisayarıyla, gerçi biz pansiyona döndüğümüzde her gece otel odasında çalışmış olabileceğini tahmin ediyorum. "Üretime ne giriyor?"

"Yabancı dilleri gerçek zamanlı olarak tercüme eden bir kulaklık." Ağzında alaycı bir gülümseme belirdi. "*Uygun fiyatlı* bir kulaklık."

"Yani başka bir ülkeyi ziyaret ederken bunu takıyorsunuz ve herkesin ne dediğini duyuyorsunuz?"

"Evet. Ya da bu ülkede, eğer birisi İngilizce konuşamıyorsa. İş yerleri ve okullar için iyi."

O zaman sadece gezginler için değil. Dil engeliyle karşılaşan herkes için. "Bu inanılmaz."

"Ve eğer şanslıysak, herkes böyle düşünecek." Güneş gözlüklerini tekrar yerine kaydırıyor. "Annenin ödemeleri tamamlandı. Yani ne zaman istersen oldubittini sunabilirsin."

Göğsüm aniden daraldı, çok daraldı. Uzun bir süre konuşamıyorum, sonra nihayet "Teşekkür ederim" diyorum.

Tek yanıtı belli belirsiz gülümsemesi oluyor. Belki de gerçekten anneme parayı almak için onunla yattığımı söyleyeceğimi düşünüyor.

Ki, tamam. Yine de söyleyebilirim. Çünkü komik olurdu.

"Beth henüz hiçbir resme yanıt vermedi," diyor sessizce. "Seninkilere cevap verdi mi?"

Midem ağır bir yumakla doluyor. "Hayır. Ama cevap vermesini beklemiyordum."

Başını sallıyor, bakışları uzaklara, göle odaklanmış, ama gerçekte değil. "İyi olduğundan emin misin?"

"Evet." Boğazım düğümlendi. "İyi olmasaydı burada olmazdım. Onunla birlikte olurum. Ve eğer iyi olmasaydı, sana da söyledim."

Bana bakıyor ama lenslerinin kalkanından bakışlarını okuyamıyorum. "Söyler miydin?"

"Evet."

"Peki ya bunu gizli tutacağına dair verdiğin söz?"

"O iyi değil' denklemin bir parçası haline geldiğinde bu durum ortadan kalkar." Ve bu da ancak rehabilitasyon merkezi acil durumu

iletişim numarası.

Sonsuz bir saniye daha beni inceliyor, ifadesi anlaşılmaz.

Sonunda derin bir iç geçiriyor ve ayağa

kalkıyor. "Tekrar yola koyulmalıyız."

Yürüyüşü bitiriyorum. Ben de ayağa kalkıyorum. "Kuzenlerimden birinden bir mesaj aldım, buraya yakın Pine Valley'de yaşıyor. At binmeye gidiyorlarmış. bizi de davet etti. Sabah çiftliğe gitmemiz gerekecek. Programda olmadığını biliyorum ama-"

"Gitmek istiyor musun?"

"Evet. Eğlenceli olacağını düşünüyorum. Eğer istemiyorsan, belki beni bırakabilirsin?"

Bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Binicilik mi?"

"Evet." Muhtemelen onun hayal ettiği türden bir binicilik değil, ama kuzenimin kastettiği türden bir binicilik pek iyi gitmeyebilir. "En sevdiğin değil mi?"

"Pek sayılmaz," diyor, sonra bana dönmeden önce bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Pekâlâ. Seni oraya götürebilirim, ben de günü kasabada geçirir, işlerimi hallederim."

"Harika." Ona sırtıyorum. "Ama şimdi bahsetmemin asıl nedeni Çünkü bu, yarınki programın bittiği anlamına geliyor ve bir kano kiralayıp günü gölde geçirmemiz gerekiyordu. Ama madem buradayız. . . neden şimdi kiralayıp kamp alanımıza geri dönmüyoruz? Güzergahları birleştirebiliriz ve sanki hala onları takip ediyormuşuz gibi olur."

"Ve kanoyu yürüyüşe tercih ediyorsun," diyor kuru bir sesle. "Evet. Ayrıca, bir ayı tarafından kovalanma ihtimali daha mı az?"

Dudakları bir kahkahayı bastırıyormuş gibi büzülüyor. "Pekâlâ. Ama güzergahları birleştirmek aynı zamanda yüzme derslerinin iki katına çıkması anlamına geliyor."

"Sorun değil." Ona işkence etmek için daha fazla şans. Ve buraya geldiğimizden beri yüzmedim. "Yeniden başlamak için sabırsızlanıyorum."

Bana bir bakış daha atıyor, yarı sırtıma yarı bastırılmış bir kahkaha.

Ve bir dahaki sefere, bu bakışın bir uyarı olduğunu bileceğim.

Su o kadar soğuk ki yüzemiyorum. Hood Dağı'ndaki kulübeden ayrılmadan önce ustalaştığım yüzmeyi bile beceremiyorum. Gölde belime kadar durmaktan başka bir şey yapamıyorum, titrerken su ayakkabılarım çamura batıyor

ve titreyen orta parmağımı Bram'in yüzüne doğru kaldırıyorum. Yanımda sadece gülüyor -sanki suyun soğukluğu ona dokunmuyormuş gibi.

Tanrım. Dün gölde oynayan çocukların çılglık atmasına şaşmamalı.

Kıyıya dönmeden önce beş dakika kadar dayanıyorum, havlumu seriyorum ve sıcak güneşin sihrini yapmasına izin veriyorum. Bir dakika sonra, Bram yanımdaki havluya uzanıyor.

Çelik gibi kasların üzerinde yumuşakça hareket eden ıslak, bronz tenin dikkatimi dağıtmasını engellemek için gözlerimi kapatıyorum, çünkü ısınıyorum ama aşırı ısınma riskini almak istemiyorum. Ve bir kez daha tuvalete gitmeye ihtiyacım yok.

"Orada yüzdüğüne inanamıyorum," diyorum ona. "Özellikle de sabahları."

"Isındıktan sonra o kadar da kötü

değil." "Sana inanmıyorum."

"Göreceksin. Ay sonuna kadar benimle birlikte yüzüyor olacaksın."

Bu düşünce beni zevkle dolduruyor. Çok fazla zevk. Yanlış türden bir zevk.

Cinsel değil, gerçi onun yanımda olduğunu bilmek her şeyi güneşten daha hızlı ısıtıyor. Ve kendimi yüzerken hayal etmenin, sonunda nasıl yüzüleceğini öğrenmenin ve bir başarıdan gurur duymanın verdiği zevk de değil.

Hayır. *Onunla* birlikte yüzme düşüncesinin verdiği zevk.

Ya da onunla herhangi bir şey yapmaktan. Birkaç hafta sonra hâlâ onunla birlikte olma düşüncesi.

Aptalca. Savaş ya da kaç tepkisi beni başarısızlığa uğrattıyor. Çünkü her zamankinden daha fazla karıncalanmalı, hayır, çılgılık atmalı. Tehlike!

Onun yerine sessiz. Ve hayatta kalma içgüdülerim de tatilde olmalı. Çünkü Bram'la geçireceğim üç buçuk haftayı düşününce dehşete kapılmam gerekir.

Ama korktuğum tek şey, onunla geçirdiğim bu zamanın ne kadar çabuk sona ereceği.

13

Çiftliğe daha önce hiç gitmemiştim ve ana yoldan çıkıp uzun bir araba yoluna girdiğimiz anda GPS yol tarifi için işe yaramaz hale geliyor. Kuzenim Aaron'ın bana gönderdiği rehberi kullanarak Bram'a yol gösteriyorum.

"Şu çataldan sola dönmemiz gerekiyor - bira fabrikasına doğru gitmeyin diyor. Büyük bir evin önünden geçeceğiz ve sonunda onları bulacağız."

Bram başını sallar. "Seni ne zaman alayım?"

"Emin değilim. Oraya vardığımızda sorarım. Belki de beni göle geri götürür."

İleride, yoldaki yumuşak bir virajın hemen arkasında bir bina kümesi belirir. Bram köşeyi dönüyor-

Ve sert bir fren yaparak aniden durdu.

Önümüzde otuz kırk motosiklet düzgün sıralar halinde duruyor. Siyah deri yelekler giymiş motorculardan oluşan kalabalık o kadar da düzgün sıralanmamış. Otuz kırk kafa bize doğru dönüyor.

Aman Tanrım. Bu kadar kalabalık olacaklarını tahmin etmemiştim.

"Yanlış yerdeyiz," diyor Bram, arka camdan bakmak için koltuğunda dönerek, belli ki geri dönüp buradan defolup gitmeyi planlıyor.

"Hayır! İşte burası." Kapı kolunu çekiştiriyorum ama otomatik kilitler hâlâ devrede. "Kuzenimi bulmama izin ver."

"Kuzenin bir motorcu çetesinde mi? Tanrım, Aspen-"

Ayrılıyor. Motorculardan biri bize doğru geliyor ve belki de onu durduran şey şaşkınlık - çünkü motorcu bir kadın, kısa saçlı ve çakmak çakmak gözlü uzun boylu bir sarışın.

Elini daire şeklinde sararak belirgin bir hareket yapıyor.

Camını indirirken Bram'in nefesi sıkılmış dişlerinin arasından tıslıyor. Kadın zayıf kollarını kapısına dayamış, duruşu rahat, bakışları kurşun gibi sert. Yeleğinin omzundaki yamada *Zoomie* yazıyor.

"Kayıp mı oldunuz?" Ağzı gülümsüyor. Ama gözleri değil.

"Biz de tam gidiyorduk," diyor ben ona söylerken, "Kuzenimle burada buluşmam gerekiyordu. Aaron Wall."

Kaşları havaya kalkıyor ve bana bir göz atıyor. "Sen Stone'un kuzeni misin? Hâlâ çocuk olduğunu söylemişti."

İçimi çektim. "Hiç şaşırmadım."

"Geleceğinden emin değildi."

"Geliyorum."

Bram'e baktı. "İkiniz de mi?"

"Sadece ben," diyorum aynı anda Bram "Evet," diyor.

Amansız bir ses tonuyla ekliyor: "İkimiz de."

Kadının sırtışı geniş ve ani, bakışları aramızdaki gerilimi okuyormuş gibi bir ileri bir geri gidip geliyor. Tekrar Bram'a yerleşir. "I

Stone ile çift paket yaptığını biliyorum. Peki ya sen? Kollarını birine mi dolayacaksın yoksa bir domuzla başa çıkabilir misin?"

"Başa çıkabilirim." Çenesi kısa süreliğine sıkıştı. "Şehirde bir tane alabileceğim bir satıcı var mı?"

"Ne?" Ona dik dik bakıyorum. "Öylece gidip bir motosiklet alamazsın. Ya da süremezsın. Sürebilir misin? Sürmek mi?"

Sert bakışları yine bana doğru kayıyor. "Sürebilirim. Ve sürebilirim."

"Muhtemelen sana bir bisiklet ayarlayabilirim." Zoomie yumruğunu hafifçe kapısına vurur ve geri çekilir. "Ama önce Başkan'a sormam lazım. Bir sivilin bizimle gelip bizi omurgasız bir pislik gibi göstermesini istemeyebilir. Ama çok yumuşak görünmüyorsun. Yumuşak mısın?"

"Nadiren," diyor kuru bir sesle.

Bir kahkaha atıp uzaklaşıyor ve ben de tüm bu süre boyunca motorcu kalabalığının bizi izlediğini fark ediyorum. Şimdi Zoomie'ye bakıyorlar. arkasını döner ve onda gördükleri bir şey onlara bizim bir tehdit olmadığımızı söylemiş olmalı, çünkü hepsi o sırada ne yapıyorlarsa onu yapmaya geri dönerler. içeri girdik.

Bram'a bakıyorum, o da bana bakıyor, bakışları öfkeyle yanıyor.

"*Binicilik* demiştin," diye homurdanıyor. "Çiftlik dedin. Ne düşündüğümü biliyorsun."

Doğru. "Motosiklet gezisi dersem beni vuracağını düşünmüştüm. Çok tehlikeli olduğunu söyleyeceğini düşündüm."

"Sürüş değil. Ama lanet *motorcu çetesi*? Evet."

"Bir *motosiklet kulübü*," dedim. "Ama içinde bu kadar çok motorcu olduğunu bilmiyordum."

"Ama olacağını biliyordun." Öfke elmacık kemiklerindeki deriyi beyazlatıyor. "Yani bir oldu bitti daha mı sundun? Ortaya çıktık ve bunun yerine güzergâha sadık kalacağımızı söylemem için çok mu geç?"

Dudağımı ısırdım. Neden kızgın olduğunu anlıyorum. Ama o anlamıyor - bunu umursamazlık olarak görüyor ama öyle değil. "İyi olacağım," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Kuzenim benimle ilgilenecek. O iyi bir adamdır. Ve Aaron'ın bana bir şey olmasına izin vermesine imkân yok. Gelmek zorunda değilsin."

"Siktir et." Kapısını iterek açtı. "Seni bir *çeteye* teslim edeceğimi sanıyorsun, hakkımda tek bir şey bile bilmiyorsun."

İç çekerek arabadan indim ve Range Rover'ın önünden dolaşmaya başladım.

Bir ıslık havayı deler. Motorculardan biri, "Şuna bakın!

Stone bize taze et getirmiş!"

Yüksek sesli kahkahalar diğerlerinin arasında dalgalanıyor.

Bram kolumu sıkıca kavırıyor ve beni sürücü tarafına doğru yönlendirerek SUV'u benimle motorcuların görüş alanı arasına sokuyor. "Şu andan itibaren," diyor sıkılmış dişlerinin arasından, "sadece güzergahı. Unutmuş olabilirsin ama yapman gereken lanet bir iş var."

Unutmuştum. İşi, bedava gezintiyi.

Arkadaş olarak seyahat etmediğimizi unutmuştum. Onun bir arkadaş *olmadığını* unutmuştum.

Aniden boğazımı tıkayan bir ağrıyla başımı salladım.

Bu onu tatmin etmedi. "Bir daha böyle bir şey yaparsan seni eve gönderirim."

Göğsümdeki acı derinleşiyor. Buna ne demem gerekiyor? Affetmesi için yalvarmalı mıyım?

İş o noktaya gelirse, eve gitmeyi *tercih ederim*.

Kısık sesle "Tamam." diyebiliyorum.

Hızlıca kabul etmem onu bir adım geri attırmış gibi görünüyor. Bana bakıyor, sonra boğazından kısık bir ses çıkıyor, bir hayal kırıklığı hırıltısı.

Sonra yan tarafa, Range Rover'ın kaputunun üzerinden bakıyor.

Bakışlarını takip ediyorum, tanıdık bir yüzün bize doğru geldiğini görüyorum.

Ağrıma rağmen gülümsemeye zorlayarak el sallıyorum ve öne doğru bir adım atıyorum. Bram beni geri çekti.

"O benim kuzenim," diyorum ama Bram hâlâ kolumu bırakmıyor ve Aaron'un bize gelmesini sağlıyor.

Kuzenim iri bir adam, Bram kadar uzun ama daha kilolu. Koyu sarı saçları kafatasına yakın kesilmiş ve derin bronzluğu, kaşını ve yanaklarını kesen soluk yara izlerini tam bir tezat haline getiriyor.

Bakışları hâlâ beni tutan Bram'ın eline düşüyor. Yara izlerinin kenarları daha da beyazlaşıyor ama adımları uzun ve rahat.

"Selam Penny Dreadful!" diye sesleniyor. "Gelebildiğine sevindim!"

Tekrar ona doğru yürümeye başladım. Bu sefer, neredeyse isteksizce, Bram beni bırakıyor.

Aradaki mesafeyi geçtiğimde gülümsemem gerçek oluyor ve Aaron'ın büyük kolları beni kucaklıyor.

"Tanrım, çok küçüksün," diyor. "Hâlâ büyümüyor musun?"

Gülüyorum. "Kusura bakma. Hepsi bitti."

"Kahretsin. Küçük bir böcek gibisin." Elleri omuzlarımda, yüzümü incelemek için geri çekiliyor. Daha sessiz bir şekilde, "Kim bu herif ve neden Sana elini mi sürdü? Annen arkadaşlarıyla kamp yaptığını söyledi."

Arkadaşlarımla değil. "O benim işverenim," diyorum acı acı.

"Öyle mi? Çünkü daha önce de bana öldürmek ister gibi bakan adamlar oldu ama birinin patronu oldukları için değil."

İçimi çektim. "O aynı zamanda arkadaşımın ağabeyi."

Yeşil gözleri içimi görüyor. "Öyle mi? Başka ne var?" "Ve ata binmeye gideceğimi sanıyordu."

Aaron yemin ediyor. "O zaman bu işin içine girmesine izin mi verdin? Bu adamdan nefret falan mı ediyorsun? Tanrım, Penny." Başını sallayarak yanımdan geçti,

Bram'a elini uzattı. "Taş Duvar. Penny bunu senin üzerine yıktığını söylüyor."

Bram sertçe onun elini tutar. "Biraz, evet."

"Ve şimdi onu kucağına alıp buradan defolup gitmene iki saniye kaldı."

Ağzında isteksiz bir gülümseme belirdi. "Yaklaşık bir saniye."

"Yeterince adil," diyor Aaron, kollarını büyük göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Bu kutteleri giyen tüm pisliklerin namuslu vatandaşlar olduğunu söyleyerek zekanıza saygısızlık etmeyeceğim. Size söyleyebileceğim tek şey

tek bir tanesi bile ona dokunmayacak. Eğer ortaya çıkarsa, ona dokunamayacaklarını söyledim bile. Ve tek bir kardeş bile bu çizgiyi aşmayacak."

"Yeterince adil," diye karşılık veriyor Bram. "Sözünden şüphe ederek sana saygısızlık etmek istemem ama yine de seninle gelmek isterim."

"Ata biniyor
musun?"

"Eskiden."

"Eskiden mi? Geçmiş zaman gibi mi? Senin derdin ne ki ata binmeyi bıraktın?"

Bram'in dudakları bükülür. "Liste için vaktin var mı?" Aaron sırtıyor.

Bram'in eksik bıraktığı yerleri tamamlamaya çalışıyorum. "Seattle'da yaşıyor. Biri onu gezdiriyor."

"Şoförden mi bahsediyorsun?" Aaron'un spekülatif bakışları Range Rover'a ve tekrar Bram'e kayıyor. "Bisiklet için ehliyetiniz var mı?"

Bram başını
sallar. "Ne kadar
zamandır?"

"On bir yıldır."

On altı yaşından beri. Aaron ehliyeti görmek istemiyor ama ben görmek istiyorum. Bram'e inanmadığım için değil. .. ama neredeyse inanılmaz olduğu için. Bramwell Gage'in motosikletle dolaştığını hayal bile edemiyorum. O ehliyetle dokunmak ve kendim için gerçek kılmak istiyorum.

Gürleyen bir motor bize doğru geliyor. Zoomie, mat siyah bir motosiklette. Arkamızdaki sıra sıra motosikletlerden parlayan parlak kromdan eser yok. sanki gece yarısına daldırılmış gibi parlıyor.

Aaron'a bakıyor. "Patron, lanet bir hipster gibi giyinmediği sürece bizimle gelebileceğini söyledi."

Kuzenim sırtıyor. "İyi görünüyor."

Umarım öyledir. Bram'in kot pantolonu ve siyah tişörtü Aaron'inkinden pek farklı değil. Tek fark Aaron'ın deri yeleği ve kahverengi deri yürüyüş botları yerine siyah motosiklet botları giymesi.

Bu açıdan Zoomie'nin giydiklerinden de pek farklı değil.

Bram'e bakıyor. "Peki sana sorum şu: Apehanger mı yoksa drag bar mı?"

"Sürüklenme çubukları olsa iyi olur. Aşına olduğum şey bu."

"Ne sürüyorsun?"

"2005 model bir Night Train'im var."

Gözlerinde minnettar bir ışık parlıyor ve ona tekrar bakıyor. "Demek alçaktan ve rahat sürüyorsun."

Bram başını sallar.

"Uygun bir şey bulacağız." Aaron'a bakar. "Onu Erickson'ların garajına götüreceğim. Şu kırmızı Standart orada duruyor. Yolcu arkılığı da monte edilmiş."

"Bu işe yarar ama yolcu konusunda emin değilim." Aaron ona bakıyor. "En son ne zaman düzenli sürdün Seattle? Bisikletini sadece çalışır durumda tutmak için değil, düzenli olarak sürdüğün?"

"Yaklaşık sekiz yıldır."

Bu bilgiye çok açık bir tepki vermemeye çalışarak yavaş bir nefes alıyorum. *Sekiz yıl.* Anne ve babasının araba kazasında öldüğü yıl. Babasının işini devraldığı yıl.

Bu noktaları birleştirmek için dahi olmaya gerek yok. Sekiz yıl önce Bram, Bethany'nin ve ailesinin servetinin sorumluluğunu üstlendi ve bisikletini bir kenara bırakıp bir şoför tuttu.

Aaron ve Zoomie onun cevabından sonra bakışlırlar ama belli ki herhangi bir noktayı birleştirmeyi düşünmemektedirler. Onların kaygıları farklı.

"Pekâlâ," diyor kuzenim ona. "Sen Zoomie ile git. Sana bir yol testi yapacak. Bugünkü yolculuğumuz sahile dört saat uzaklıkta. Dağların üzerinden geçen uzun bir yol da dahil olmak üzere iki yüz millik bir otoyolumuz var ve kendi büzülme faktörleri ve kış delikleri olan geri dönüşler göreceğiz.

Bizi ezmek isteyen kafesler. Kum tepelerinde biraz zaman öldüreceğiz ve dönüş yolunda gün batımını zorlayacağız, bu yüzden sonunda tamamen karanlıkta sürüyor olabiliriz. Bu acemi sürüşü değil, anlıyor musun? Yani Zoomie bunu başarabileceğinden emin değilse, yaşlı kadınlarla birlikte minibüse bineceksin."

"Yaparım." Bram'in cevabında hiç tereddüt yok. Acımasız bakışları bana kayıyor, ağzı düzleşiyor. "Ve Aspen-"

"Arkana binmek değil," diye durduruyor Aaron onu. "Parlak tarafını yukarıda tutabileceğinden emin olana kadar olmaz. Kum tepelerine vardığımızda ve sen tek parça olduğunda, belki bu soruyu tekrar gözden geçiririz."

Zoomie arkasındaki koltuğa vuruyor. "Kışını buraya koy, Seattle."

Bram bana son bir kez sertçe bakarak bacağını sallıyor ve onun arkasına yerleşiyor.

Onlar havalanırken Aaron kıkırdamaya başlıyor. "Patronunla başın büyük belada Penny."

"Evet." Ve bu kez Bram'in öfkesi beni tahrik etmiyor, aksine incitiyor. Ellerimi çaresizce kaldırıyorum. "Eskiden ata bindiğini bilmiyordum. Ya da geleceğini."

At sürmenin tehlikeli olduğunu söyleyeceğini düşünmüştüm. Sinirlenebileceğini ama Aaron'la tanışır tanışmaz bunu unutacağını düşündüm. Ama dikkatsiz olduğum için bana bağırmanın ötesinde, gerçekten umursayacağını düşünmemiştim.

Aaron omuz silkti. "Hâlâ ata binebiliyor mu göreceğiz. Ve sen"-baştan ayağa bir kez daha süzüyor beni-"hadi seni hazırlayalım."

Yolun yarısına yakın bir dinlenme alanında durana kadar Bram'ı bir daha görmüyorum. Sürüş alışık olmadığım, bisikletçi sürüşünün yanından geçerken bacaklarım titriyor. Siyah deri kuttelerden birini giymeyen tek sürücü olduğundan fark edilmesi kolaydır; ancak bunun tek nedeni yeleğinin olmaması değildir. Ne

Bu hafta başında neopren onun için ne ifade ediyorsa, şimdi de motosiklet onu ifade ediyor. Durduğunda, ayakları asfalta basarken çelik canavarın üzerinde alçak ve rahat bir şekilde oturuyor. Tanrım, dokunduğu hiçbir şeyin onu sevmediğini ve bu sayede daha iyi görüldüğünü sanmıyorum. O motorun üzerinde büyük, sert, tehlikeli ve neredeyse gülünç derecede seksi görünüyor, kıkırdıyor ve Zoomie'nin ona söylediği bir şeyi başıyla onaylıyor.

Geldiğimi fark ettiğinde gözleri sertleşiyor ve sessizleşiyor, sadece bekliyor.

Kahretsin. Ve bu daha kolay olmayacak, o yüzden yapıyorum. "Özür dilerim," diyorum ona ve bir şişe su uzatıyorum. "Bunu senin üzerine yıkmamalıydım. Gerçekten de kulübünün birkaç üyesiyle sadece bir motosiklet gezintisi yapacağımızı sanmıştım. Bu değil."

Suyu kabul ediyor ama bakışları yumuşamıyor. "Haklıydın. At yerine motosiklet olduğunu bilseydim programa sadık kalırdım."

Bunu nasıl karşılayacağımı bilemiyorum. Bu bir itiraf ama özür değil. "Ama bu o kadar da kötü değil, değil mi?"

"Sadece bugünü atlatalım."

O zaman beni affetmedi ve bunu bilmek göğsümde bir kaya gibi oturuyor. Aleti sertleştiği için olmadığı sürece bana kızmasından gerçekten hoşlanmıyorum.

Şişenin kapağını kapatıyor. "İyi misin? Seni pek göremedim."

"İyiyim. Ön taraftayız."

Şimdi alaycı bir gülümseme nihayet ağzını çekiyor. "Kuzenin beni arkaya koydu ki kaza yaparsam tüm sürüyü devirmeyeyim."

En azından birazcık bile olsa espri görebildiğim için o kadar rahatladım ki, gülümsemem muhtemelen gereğinden fazla parlak oldu. "Akıllıca. Ama pek gurur verici değil."

"Kimsenin gururunu okşamakla ilgilendiğini sanmıyorum." Başını geriye atıp uzun bir yudum alıyor, güçlü boğazı çalışıyor, şişeyi kavrayan parmaklarının üzerinden bir damla buğu kayıyor. Tanrım, elleri. O damlayı avucuna kadar yalamak ve şişenin ucunu ısırmak istiyorum.

Başparmağını.

Kolunun tersiyle ağzını sildikten sonra tekrar bana bakıyor. "Bu sıcakta dayanabiliyor musun?"

Çünkü Aaron kot pantolonumu ve sağlam tenis ayakkabılarımı onaylamasına rağmen, bana eldiven giydirdi ve tişörtümün üzerine uzun kollu dar bir binicilik ceketi giydirdi. Biraz gülünç hissettiriyor ama aynı zamanda sert, harika ve seksi. aynı anda. "Yapıyorum. Yemek yapacağımı sanıyordum ama ata binerken sorun olmuyor. Bunu hissettiğim tek zaman şu an."

Yavaşça başını sallıyor, bakışları bir kez daha boyumda geziniyor, gözleri her santimde ısınıyor. "Peki. Seni böyle görmek her şeye değer."

"Sen de." Sırıttıyorum, tahrik oluşunun geri dönüşünü görmek neredeyse başımı döndürüyor. "Vahşi bir tarafın olduğunu bilmiyordum."

On dört yaşında tekne çalmakla bitmeyen bir yan.

Bakışları donuyor. "Yok." Düz ve soğuk gözleri benimkilerle buluşuyor. "Görünüşe göre yola çıkıyoruz. Kuzenin yanına dönsen iyi olur."

"Evet," diyorum ve kalbim bir taş gibi düştü. "İyi olur."

Kum tepelerine varır varmaz Aaron'ın heybesinden kıyafetlerimi çıkardım. Güneş yüksek, parlak ve sıcak. Kum tepelerinin üzerinde ve okyanusa yakın yerlerde hava çabuk soğuyor ama biz çoğunlukla kum tepelerinin sıcak tarafında takılacağız.

Yaşlı kadınlar fiçıları, soğutucuları ve ızgaraları taşıyan minibüste bizden önce davranıyorlar. Kimse kurulum için yardım istemiyor ya da yardıma ihtiyaç duymuyor gibi görünüyor, ben de bir Solo bardak alıp fiçıdan dolduruyorum. Bram beni bulduğunda Aaron'ı arıyordum.

Kaskını çıkarmış, sıcak, terli ve sinirli görünüyor; saçları diken diken ve siyah tişörtü gövdesine her şekilde yapışmış.

"Demek tek parça halinde gelebildin,"
diyorum. "Öyle görünüyor." Hâlâ kısık
sesle.

Giydiğim küçük kot şort ve bikini üstünden olabilir. Ya da hâlâ kızgın olduğu için olabilir.

Derin bir nefes alıyorum. "Dört numaralı ateşkes mi? Bu sefer sıçtım batırdım. Bunu biliyorum."

Sert bakışları sonsuz gibi görünen bir süre boyunca benimkileri arıyor.
"Bana şu fincandakinden biraz verirsen."

Sırıtiyorum ve bardağı ona uzatmadan önce çok ihtiyacım olan bir yudumu alıyorum. Birayı uzun bir yudumda bitiriyor.

"Tanrım, hava çok sıcak," diyor ve kum tepelerine doğru bakıyor. "Burada şort giymek için fazla hipster olmak gerek, değil mi?"

Gülüyorum. "Muhtemelen. Yanında hiç getirdin mi?"

"Hayır. Biri beni bu yolculuğa çıkardı." Bunu söylediğinde bu sefer kınama yok. Sadece alay ediyor.

İkimiz de baktık ki, gri sakallı kocaman bir motorcu arabalardan birinin üzerine çıkmış.

piknik masaları. Sesi gürliyor, "Susadıysanız için! Ayrılmamıza bir saat var ve eğer sürüş kapasitenizle ilgili en ufak bir *şüpheniz* varsa, sadece minibüsle eve dönmekle kalmayacaksınız, bizzat ben öyle bir dayak atacağım ki, bir hafta boyunca ölü babamın yırtık ayak tırnaklarına sıçacaksınız!"

Kahkahalarla homurdanarak Bram'e bakıyorum, o da sırtarak başını sallıyor.
"Belki de ölçülü olmak en iyisidir."

"İçkiyi minimumda tutacağız," diye kabul ediyor.

Aaron geliyor, bir elinde bira, diğerinde futbol topu. Botlarını çıkarmış ve çıplak ayakları kuma batıyor.

"Bu yolculuktan sonra bir oyunla gevşeyeceğiz. Oynuyor musun Seattle?"

"Lisedeyken oynadım."

"Yeterince iyi. Ellerin nasıl?" "Çoğu zaman yapış yapış."

"Koşabiliyor
musun?" Bram
başını sallar.

"Tabii ki koşarım. Bu tembel heriflerin yarısı top doğrudan onlara gelmedikçe hareket etmiyor." Bana baktı. "Benim için topa vuracaksın, Penny?"

"Elbette."

"O zaman ben de diğerlerini toplayayım. Şuradaki düz alanı düşünüyorum."

Bir kum tepesinden aşağı ve diğerinden yukarı küçük bir yürüyüş. Bram botlarının bağcıklarını çözerken ben de soğutucuya gidip birkaç şişe su alıyorum. Yumuşak kumda yalınayak yürümeye başlıyoruz.

"Sana Penny mi diyor?" Bram öyle diyor.

"Ah, evet. *Harika* bir hikâyedir. Beşinci sınıfın sonlarına doğru çocuklar birdenbire 'Aspen'in kulağa 'göt kalemi' gibi geldiğini fark ettiler. Bu yüzden ne zaman bir kaleme dokunsam, birisi bunun kışkımdan çıkıp çıkmadığını sormanın çok zekice olduğunu düşünürdü. Oh, ve sakın onun kalemlerinden birini ödünç alma! Sana kış kalemi verir."

"Bu çok sert," diyor ve bunu kastettiğini görebiliyorum, ama aynı zamanda ağzının bir gülüşe karşı nasıl düzleştiğini de görebiliyorum.

Çünkü bu çok saçma. Şimdi. "O yaz adımı Penny olarak değiştirmeye karar verdim, böylece sonbaharda geri döndüğümde artık kimse bunu söyleyemeyecekti. Herkes bana Penny demek zorundaydı. Annem, babam, kardeşim, kuzenlerim."

"Ama sonunda Aspen'e geri döndün."

"Daha okula dönmeden önce. Kim olduğumu değiştirmelerine izin vermektense 'siktir et onları' demeyi tercih ettiğimi fark ettim. Beşinci sınıfta tam anlamıyla 'canları cehenneme' dediğimden değil. Ama duygularım oradaydı."

Şimdi sırtıtışını bastıramıyor. "Yani başka bir deyişle, hiç değişmemişsin."

"Sanırım değil." Gülüyorum ve ayaklarım yumuşak kuma daha da gömülüyor. Kum tepesine tırmanırken kalçalarımız yanıyor. "Her neyse, Aaron o yazdan sonra bunu kullanmayı hiç bırakmadı. Bana uyduğunu söylüyor."

"Yakışıyor."

"Neden? Kötü bir kuruş olduğum için mi?"

"Gözlerin yüzünden. Aynı bakırımsı kahverengi."

Gayri ihtiyari söylüyor, bakışları ileriye odaklanmış, ama birinin göz rengine bu kadar yakından dikkat etmek nasıl gayri ihtiyari olabilir bilmiyorum. Ben de bilmiyorum.

nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Ama kalbimin çarpmasını, göğsümün kabarmasını ve ani sessizliğimi kum tepesine tırmanma çabasına bağlayabildiğim için mutluyum.

Neyse ki Bram bir yanıt bekliyor gibi görünmüyor. Onun yerine biz kum tepesine çıkarken diğer oyunculara bakıyor. Çoktan takımlara ayrılmışlar bile- Gömlek ve deri gibi görünüyor.

Gerçi gömlek ve mürekkep de aynı derecede doğru olurdu. Neredeyse deri kadar santimetrekarelik dövmelelerin yanı sıra biraz ağır kas, birkaç ağır göbek ve Portland'ın en hipster bölgelerine uyacak kadar sakal var.

Gerçi muhtemelen bunu belirtmemeliyim.

Aaron bize el sallıyor, sonra da onaylamıyormuş gibi başını sallıyor. "Yanlış takım için giyinmişsin."

Bikini üstümle. Yolun karşısında Zoomie'yi, herhangi bir tankininin üstünü ikiye katlayabilecek bir egzersiz sütyeniyle görüyorum. Sanırım kızların hepsi tenli değil. Ki bu kalabalıkta bu beni hiç şaşırtmazdı.

"Onu öyle bırak Stone," diyor diğer adamlardan biri sırtarak.

Şu anda hiçbir yeleklerini giymiyor, bu yüzden elimde isim etiketleri yok.

"Bizim için sakıncası yok."

Aaron bana karşı kullandığı şaka tonundan hiçbir şey kaybetmeden, "Kapa o aptal çeneni, Beaver," diyor. "Daha on beş yaşında ya da onun gibi bir şey."

"Gerçekten değilim," diyorum ama beni görmezden geliyor. Bram'in başı öne eğik, dudakları sımsıkı kenetlenmiş ve omuzları deprem olmuş gibi titriyor. Ha-ha. Gül bakalım, göt herif.

Aaron ikimize de el sallarken ona bir orta parmak atıyorum.

"Pekâlâ. Siz ikiniz daha önce bizimle hiç oynamadınız, işte temel bilgiler. Kickoff dönüşleri ya da penaltılarla uğraşmayız. Ya dört sayı ya da ölüm. Başlamak için ve bir touchdown'dan sonra, otuz beşte ya da bu sahadaki eşdeğerinde kuruluruz. Demir adam oynuyoruz, yani herkes temelde aynı fiziksel noktada hücum ve savunma oynuyor, çünkü pisliklerin kafası karıştığında ve yanlış pozisyonlarda dizildiklerinde herkesi kızdırıyor. Yani pivot aynı zamanda defans oyuncusu, öyle mi? Ve oyun kurucu da çizgiye doğru hareket ediyor. Bu benim." Bram'e bakıyor. "Senin kafanın karışmayacağını varsayıyorum, bu yüzden seni sıkı uç ve güvenlik olarak koyuyorum."

"Pekâlâ."

"Herhangi bir set oyunu oynamıyoruz ve top önce bizde. Hücüm, çizgide kalmayın. Siz sadece boş bir yer bulmaya çalışın, ben de size topu getirmeye çalışayım. Ve o şerefsizlerin sana çalım atmasına izin verme yoksa bunu hissedersin.

Savunma, onlara bunu hissettir."

Bram kaşlarını çatıyor ve bakışları bana kayıyor. "Dokunarak oynamıyor muyuz?" "Dokunmadan biraz daha sert, çoğu zaman. Endişeli misin?"

"Benim için değil. Aman Tanrım." Çoktan sıraya girmiş olan diğer takıma doğru el sallıyor. Ortada bir mürekkep ve kas dağı var. "Ön libero olarak kimi yerleştirdiklerini görüyor musun?"

Aaron sırtıyor. "Evet. Bu Bull. Demek ki başkan dalga geçmiyor, çünkü ben olsam onu da oraya koyardım."

"Aspen dümdüz olacak."

"Penny lanet bir duvar olacak." Bram'in omzuna vurur. "Güven bana."

Çenesini sıkan Bram bana baktı. Her ne kadar Bull *denen* adam içimi titretecek kadar büyük olsa da Aaron'a güveniyorum. Bu yüzden başımı sallıyorum.

"Lanet olası bir duvar," diye yankıladım.

"Tamam o zaman." Aaron telefonunu geniş alıcımıza fırlatıyor ve birisinin portatif bir hoparlörle birlikte başka bir fiçıyı taşıyıp katlanır bir kart masasının üzerine kurduğu sahanın yan tarafını işaret ediyor. "Hashtag, sen bizim şarkımızı çal. Nasıl hissettiğimizi anlasınlar."

Çizgiye doğru gidiyoruz, kum ayaklarımın altında yanıyor. Ve aman Tanrım, Bull yakından daha da büyük. Sakalı orman, omuzları dağ gibi, kıllı, kaslı bir göğüs. Sanırım ön kolundaki pinup kızı dövmesi benden daha büyük.

Karşısında sıraya giriyorum ve başımın üzerinden Aaron'a bakmak için yarı çömelmiş halinden kalkmasına bile gerek kalmıyor.

"Ne oluyor lan?"

Aaron cevap vermiyor; tabii cevabı DJ Khaled'in "All I Do Is Win" şarkısının kumda aniden patlayan sesi değilse.

Kalbim küt küt atıyor, çömeliyorum ve elimi topun üzerine koyuyorum. Bull bana bakıyor, gözleri kısılmış, alnından ter damlıyor. Aaron bacağıma vuruyor.

Topu kaldırıp kendimi ileri fırlatıyorum, bir kas duvarına çarpıp sekiyorum. Dev eller omuzlarımı kavırıyor, beni yakalıyor, sabitliyor.

Sonra gitmeme izin verdiler.

Düzleştirilmiş avuç içlerimle kaya gibi sert bir göğsü itiyorum. Bull ileri doğru bir adım atacakmış gibi görünüyor -ki bu muhtemelen beni bir oyuncak gibi kenara fırlatacaktı- sonra duruyor ve ellerini iki yana açıyor.

Homurdanarak daha sert itiyorum. Bir santim bile hareket etmiyor.

Sesi gürlüyor. "Ne yapmam gerekiyor? Onu kırayım mı?" Kimse ona cevap vermiyor. İlk başta müziğin sesinin çok yüksek olduğunu düşünüyorum, ama sonra

Oyunun bittiğini, topun Bram'de olduğunu ve neredeyse herkesin gülmekten yerlere yattığını fark ediyorum. Bağırsaklarını tutarak sendelemelerine bakılırsa, Bram'in bir çalım tehdidi altında bile olmadığını tahmin ediyorum.

Bull arkasındaki adama dönüyor - oyun kurucu pozisyonunda oynayan kulüp başkanına. "Patron, kızlardan birini buraya getirsen iyi olur."

Başkanları gülerken bile büyük ve kaba görünüyor ve bu saniyeden önce bana doğru bakıp bakmadığından bile emin değilim. Şimdi beni tekrar görmezden gelmeden önce bakışlarını üzerimde gezdiriyor. "Bana denkmişsiniz gibi geliyor. Ama onun seni geçmesine izin verirsen, Old Timer'ın kış tekmelerinden birine maruz kalırsın."

Gülüyorum ve diğer otuz beşe doğru ilerlerken Bull'un iri kolunu sempatiyle okşuyorum. Sırıtan bir Bram bana yetişiyor ve topu Bull'a atıyor.

Aaron yumruğunu sıkıyor. "İyi yakaladın Seattle. Şimdi, dinle. Başkanın iyi bir kolu var ama daha çok kısa pasa yöneliyor. Eğer uzun atarsa, seçenekleri çoğunlukla yağdanlıklar olur. Dikkat etmeniz gereken kişi Zoomie'nin yanındaki şerefsiz. Öldürecekmiş gibi görünen Biri mi?"

"Onu görüyorum."

Ben de öyle. Ve tam olarak Aaron'ın söylediği gibi görünüyor, sanki birini öldürecekmiş gibi. Yüzünde ifade yok ama bu Bram'in robot ifadesizliği gibi değil. Daha çok, *ölü ya da diri olman umurumda değil ama ilk ifadeye doğru sana yardım edeceğim* gibi bir ifade.

"Eğer top onun eline geçerse, yandık demektir. Bir kere başladı mı, onu durdurmak imkansız. O yüzden hiç deneme bile. Sadece yolundan çekilin. Ama topun eline geçmesini engelleyebilirsen? Bu işe yarayacaktır."

Bram başını salladı ve gitti. Aaron omzuma vurdu. "Konu kızlara gelince Bull çok yumuşaktır. Ona elini sürersen seni kımıldatmaz çünkü canını yakmaktan korkar. O yüzden sen onu olduğu yerde tut, ben de başkanın peşinden gideyim."

Bende işe yaradı. Aaron için de işe yarayabilirdi ama kuzenim ona ulaşmadan başkan hızlı bir kısa pas attı.

Ama hızlıca tekrar sıraya girmemize rağmen, henüz kimse duruşuna geçmiyor. Bunun yerine herkes yüzünü buruşturan ve omzunu döndüren Başkan'a bakıyor gibi görünüyor.

Ve bu adamların her yerinde yara izleri var, bu yüzden başkanın omzunu bir şey çiğnemiş ve tükürmüş gibi görünen yara izleri hakkında fazla düşünmedim. Ama şimdi anlıyorum ki daha yeni bir yaralanmadan kaynaklanıyorlar. Belki de asfalt tarafından çiğnenmiştir.

"Enkaz mı?" Aaron'a sordum.

"Pompa tüfek."

"Pompa tüfekle mi gidiyordu?"

Aaron başını sallıyor.

Oh. Şey, tabii ki. Bir av *tüfeği*. Vurucu cümleyi bekliyorum.

Aaron kıkırdadı ve ben de öyle bir şey olmadığını fark ettim.

Prez dudaklarını bükerek omuzlarını tekrar yuvarladı ve kuzenime baktı.

"Sanırım düşündüğüm kadar iyileşmemiş. Atış yapmayacağım. Spiral nerede?"

Biri sesleniyor, "Eminim minibüste sikini yalattı, patron!"

Karşımdaki Bull başını sallayıp mırıldanıyor, "Oradan çıkan mayonezli sandviçlere güvenme."

Homurdanıyorum ve kahkaha patlamamı bastırmak için ağzımı kapatıyorum. Bull bana sırtıyor. Sonra başkan "Sen. Seattle." dediğinde ikimiz de başımızı kaldırıp bakıyoruz. Bram'i işaret ediyor. "Düzgün atabilir misin?"

"Yeterince iyi."

"O zaman buraya gel. Kimi istiyorsun?" diye soruyor Aaron'a. "Zoomie."

Başkan başını sallıyor ve döner. "Zoomie! Takım değiştiriyorsun!"

Onların tarafından genel bir homurdanma korusu ve bizim tarafımızdan tezahüratlar yükseliyor ve bunun üzerine birisi "Bu konuda çok iyi!" diye bağırıyor.

"Evet, öyleyim." Koşarak Bram'in az önce boşalttığı yere doğru ilerliyor. "Ve senin kız benim takımında oynamayı *çok severdi*, Mankafa. Hâlâ o takımda oynadığını duydum."

Aaron sırtarak, tekrar yanıma dizilmeden önce onun yumruğuna vuruyor. Omzumu dürtüyor.

"Dikkatin dağılmasın, Koca Göz," diyor.

Çünkü hücum çizgisinin karşısında Bram çoktan tişörtünü çıkarmış ve derililere katılmıştı. Ve yalan yok, benim de dikkatim dağıldı. Çünkü Bull yırtık, prez yırtık ve burada dikkatimi dağıtacak bir sürü erkek eti var ama hiçbiri Bram gibi gözlerini kısarak güneşe bakmıyor. Hiçbirinin sert karın kaslarını ikiye bölen ve bakışlarımı kot pantolonlarının önüne çeken mükemmel küçük hazine saç izi yok.

Ya da belki de var da ben fark etmedim.

Yanımdan hafif bir kahkaha sesi geldi. "Kafan oyunda, Penny." "Evet," diyorum iç çekerek. "Tamam."

Atış anında Bull'a yine aynı şekilde müdahale ediyorum; ben ona tutunuyorum, o da öylece duruyor. Bir saniye sonra Aaron "Lanet olsun!" diye bağıyor ve ellerini kısa saçlarında gezdirirken Bram birini öldürecekmiş gibi görünen adama bir kurşun fırlatıyor.

Aaron'ın ona dikkat etmesini söylediği adama, çünkü top onun eline geçerse yandık.

Zoomie onu yakalamak için sahayı bir uçtan bir uca koştursa da, başka kimse onu yakalamaya çalışmıyor bile. Orada öylece durup topu bitiş çizgisine taşımamasını izliyorlar.

Aaron ellerini havaya kaldırır. "Neden ona söyledim ki?" "Tüyo için teşekkürler dostum!" diye bağırın Bram'e dik dik bakıyor ve ekibinin geri kalanıyla birlikte diğer otuz beşliğe doğru koşuyor.

"Zoomie," diye homurdanıyor Aaron biz aşağı inerken. "Bir dahaki sefere Blowback'te olacaksın. O topun bir daha onun eline geçmeyeceğinden emin ol. Onu durdurmak için ne yaparsan yap umurumda değil."

Hashtag diyor ki, "Lanet olsun, eğer her şey olur diyorsan, motorumda 45'lik taşıyorum. Geri koşup alabilirim."

"Kahrolası bir 45'lik mi?" Zoomie ona iğrenmiş bir bakış atar. "Bunun onu gerçekten durduracağını mı sanıyorsun, çaylak?"

Kuzenim *hepsine* tiksintiyle bakıyor.

Sıraya giriyoruz ve ben topu avuçluyorum, Aaron yine arkamda, Bull önümde, Bram onun solunda.

Topa vuruyorum ve onun geldiğini bile görmüyorum.

Hızlı ve koordineli bir hareketle, Bull benimle kafa kafaya çarpışmak yerine geriye doğru adım atıyor ve Bram çizgiyi yanlamasına geçiyor.

Eğilerek beni omzunun üzerinden alıyor ve Bull'un yolundan çıkarıyor. İri adam ileri doğru fırlıyor ve doğrudan kuzenime yöneliyor.

Aaron topu fırlattıktan bir saniye sonra kuzenim kumlara gömüldü.

Bram'in omzunun üzerinden baş aşağı sarkarak yumruğumu sırtına vuruyorum. "Tutuyorum!"

"Buna değer," diyor ve beni ayağa kaldırmadan önce kıcıma bir tokat atıyor.

Evet. Bir dahaki sefere kotunun altına kum koyacağım. Tam bel kemerinin arkasındaki o küçük boşluğa - ki bu bir erkeğin vücudunun herhangi bir kısmının olması gerekenden çok daha seksi.

Aaron'ın bir dahaki sefere izin vereceğinden değil. Yanımda sıraya giren adama ölümcül bir bakış atıyor ve adam şöyle diyor: "Bu olmayacak. Yine."

Bram beni yine yakalayamadı ama hücumumuz bitmişti. Punt yok, bu yüzden Aaron dördüncü hakta arkama geçtiğinde, yap ya da öl.

Tamamlanmamış bir pasla ölüyoruz.

"Pekala," diye mırıldandı Aaron bana. "Yeni plan. Ben Bull'u çıkaracağım. Çizgideki diğerleri sana dokunmayacak. Onları öldüreceğimi söyledikten sonra olmaz. Sen de geçip Seattle'ı bir şekilde indireceksin."

Oh, yapacağım. Sıraya giriyoruz ve gözlerimi Bram'e kilitleyip yumruklarımı sıkıyorum ve ona en iyi oyun suratımı gösteriyorum. "Senin için sert geliyorum, Teneke Adam!"

Kibirli bir gülümseme ağzını kavislendiriyor. "Geleceğini biliyorum."

Bekle. Şunu mu demek istedi? ? Kuzenim tiksintiyle iç çekerken ben telaşla ona bakıyorum.

"Senin kafanı karıştırıyor Penny," diyor. "Oyunun içinde kal." Doğru.

Bull topu kapıyor ve ben onu geçip gidiyorum. Arkamdan bir homurtu ve kasların kaslara çarpma sesi geliyor ama gözlerim dümdüz ileride, Bram'in geri çekildiği, baktığı, baktığı yerde-

Kendimi ona doğru fırlattığım anda kolu ileri fırladı. Tam ortasından vurdum. Bacaklarım onunkilere dolanıyor ve aslında ona o *kadar* sert vurduğumu düşünmesem de, ben onun üstündeyken sırt üstü yere düşüyor.

Sonra dünya dönüyor ve bir şekilde onun *altındayım* ve elleri saçlarımda. Dudaklarıma karşı adım haykırıyor, sonra ağzı benimkinde sıcak, dili derinliklerimi okşuyor.

Oh Tanrım. Tadı çok güzel. Bira, Bram ve tuzlu deniz havası, güneş ve ter kokuyor.

Kum sırtımda sıcak, ağır kalçası benimkinin arasına giriyor. Yeterince yakın değil. İnleyerek ona doğru eğildim, karın kaslarının üzerindeki çıplak terli deri kaburgalarım kumlu bir sıyrık oluşturdu, parmaklarım pazularına saplandı.

Düzensiz bir nefesle ağzımı onunkinden ayırıyorum. "Bram." Çenesine karşı cılgınca bir yalvarış. "İhtiyacım var-"

Ve o gitti. Üzerimde yükselen bir gölgeden başka bir şey değil, sonra güneşin parıltısına karşı elimi kaldırıyorum. Aaron bir koluyla, Hashtag de diğer koluyla onu tutuyordu.

Vay anasını. Onu üzerimden *sürüklediler*.

"Kimse ona dokunmayacak," diyor kuzenim ve sesi bıçak sırtı gibi. "Yani sen de Seattle."

Geniş göğsü kabaran Bram başını sallıyor. Kabaca, "Yeterince adil," derken gözleri benimkileri yakıyor.

Sonra bakışlarını benden kaçırdı ve Aaron onu bıraktı. Biri "Kuzeninin minibüste biraz zamana ihtiyacı var gibi görünüyor!" diye bağırıyor ve benim yüzüm kızarmıyor bile.

Çünkü minibüste biraz zaman geçirmek isterdim.

Aaron Başkan'a bakıyor, o da başını sallayıp Bull'a bakıyor. Büyük adam dönüyor ve sesi gürliyor, "On kişi alın!"

Bir anda fıçıya doğru bir göç başladı. Bram'i arıyorum ama o dönüp ellerini saçlarının arasından geçirerek kum tepesinin kenarına doğru ilerliyor. Yürümeye gittiğini fark ettim. Bu cehennem kadar sıcak ve onu takip etmek istememe neden oluyor, ama ona yetiştikten sonra kuzenimin onu öldürme ihtimali var.

Aaron bu riski göze alacak gibi görünmüyor. Biz biraya doğru giderken o da yanıma yapışıyor. "Sadece patronun, ha? Sadece arkadaşının ağabeyi mi?"

Artık bilmiyorum. Onun ne olduğunu bilmiyorum.

Cevap vermesem de aptal suratımı okumak çok kolay. Aaron başını sallıyor ve "Emin değil misin? Yoksa şu anda karar veremiyor musun? Eğer ikincisiyse, senin için işi kolaylaştıracağım. Dönüş yolunda onun arkasına binmene izin verecektim. İstiyorsan öyle yap. Ama geri çekilmek istersen, sen söyle, ben de bunun olmayacağını söyleyeyim ve sorumluluk bana ait olsun."

Bunu düşünmeme bile gerek yok. "Onunla gideceğim." Ama bunun işleri kolaylaştıracağından emin değilim.

Bram'ın arkasına binmek Aaron'ın arkasına binmekten tamamen farklı. Kuzenim sadece tutunacak bir beden gibiydi. Her nefesinin ya da kaslarındaki gerginliğin farkında değildim. Onun yerine geçen manzaraya odaklanabiliyordum. İç kalçalarımın Bram'ın sert vücudunu kavrayışını ve ellerimin onun taş gibi karnına yayılışını.

Yolculuğu amım sıırılsıklam bir halde bitirmediğimden de emindim.

Doğrudan çiftliğe geri dönmeyeceğiz. Bunun yerine Pine'a ulaştığımızda Valley, görünüşe göre başkanın sahibi olduğu ve kuzenim Anna'nın çalıştığı yerel bir bara girerken neredeyse iki düzine diğer motorcunun arkasındayız. Ön tarafta yer bulamıyoruz, bu yüzden Bram birkaç motorcunun daha araçlarını park ettiği meyhanenin yan tarafına yöneliyor.

Burada sokak aydınlatması yok ve Bram motoru kapattığında diğerlerinin çoğu çoktan içeri girmiş oluyor.

Ani sessizlik ve karanlıkta kaskımı çözüyorum. Yavaşça hareket ediyorum, kışım sürekli titreşimden hafifçe uyuşmuş ve uyluk kaslarım sürüşün alışılmadık gerginliğinden ağrıyor.

Bram kaskını çıkarmak için başını eğdiğinde neredeyse inleyeceğim, vücudunun bacaklarımın arasında en ufak bir kayması aşırı hassas et. Ama muhtemelen benim inmemi bekliyor. Titreyerek bacağımı beceriksizce selenin arkasına doğru sallıyorum ve iki ayağım yere pek sağlam basmadan aşağı atlıyorum.

Bram bileğimi yakalıyor ve beni kendine doğru çekiyor, böylece yarı yarıya onun sert kalçasına oturuyorum ve o da beni göğsüne doğru yan tutuyor, kolu sırtıma dolanmış ve sol eli kalçamda.

Sağ eli boynumun yan tarafını kavlıyor, başparmağı çeneme bastırıyor ve başımı ona doğru çeviriyor. "Neye ihtiyacın vardı, Aspen?" Her kelime alçak ve sert. "Altımdayken bana neye ihtiyacın olduğunu söyleyecektin?"

Bir anda kum tepesine geri döndüm, sırtımı sıcak kumlara dayadım, onun ağırlığı üzerimdeydi. Nefesim titriyor.

Aaron'ın sesi sessizliğı böldü. "İçeri geliyor musun Penny?"

"Birazdan." Sesim boğuk ve nefessiz, bakışlarım karanlıkta Bram'inkilere kilitlenmiş. "Kara ayaklarımızı yeniden bulmaya çalışıyoruz."

"Pekâlâ. On dakika içinde sana bir mesaj göndereceğim. Sonra aramaya gelirim."

"Tamam."

"Beni aramaya gelmeye zorlama."

Bu kez Bram cevap veriyor, çünkü hepimiz biliyoruz ki bu uyarı benim için değildi. "Zorunda kalmayacaksın."

Çakılların çitirtisi onun uzaklaşan ayak seslerinin altında kayboluyor. Bram'ın gölgeli bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Kuzenimin gerçekten gidip gitmediğini kontrol etmiyor. Kıçım motosikletin deposuna dayanana ve bacaklarım onun kalçasına dolanana kadar beni yukarı çekiyor.

"Dediğim gibi ..." Başparmağı yanağımlı okşayarak ağzımın köşesine hafifçe bastırıyor. "Ama belki de bir hatırlatıcıya ihtiyacın vardır."

Başparmağını dudaklarımın arasına iterek beni dilinin sıcak hamlesine açıyor. Kavurucu arzu içime işliyor. Açgözlülükle öpücüğe karşılık veriyorum, boğazımın derinliklerinde umutsuz bir uyarılma notası duyuluyor, vücudum sıkılaşıyor, kalkıyor, ona yaklaşımaya çalışıyorum.

Bram kısık bir iniltiyle ağzını benimkinden ayırıyor. Parmaklarını saçlarıma dolayarak başımı geriye yatırıyor ve boğazımı ortaya çıkarıyor. Dişleri boynumun kenarını sıyrıyor, sonra dudakları hızla atan nabzımın üzerinde açılıyor ve yukarı doğru yalayarak

Ben ona karşı titrerken ve ürperirken çenemin kıvrımı, bedenim yanıyor.

Sesi kulağıma sert bir komut gibi geliyor. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Aspen."

"Daha fazla," diye nefes nefese kaldım. "Sadece daha fazla."

"Burada daha fazla mı?" Dar motosiklet ceketimin içinden başparmağının sertleşmiş meme ucuma değmesi beni tekrar ürpertiyor, gergin tenimde şarkı söyleyen zevke karşı dudağımlı ısıyorum. "Yoksa burası mı?"

İri avucu bacaklarımın arasına giriyor ve kalçalarımın bileğinin etrafında kenetlenmesine engel olamıyorum. Ellerim çelik gibi ön koluna doğru uçuyor, sıkıca kavırıyor - onu uzaklaştırmak için değil. Onu orada tutmak için.

Bana karşı tamamen hareketsiz kalıyor.

"Sırılsıklam olmuşsun." Sesi ihtiyaçla sertleşiyor, bir merak notasıyla yükseliyor. "Benim için sıırılsıklam olmuşsun."

Titrememe, nefes nefese kalmama engel olamıyorum. Sırtım dikleşiyor, kalçalarım onun etrafında daha da sıkılıyor, kalçalarım amımı eline doğru daha sert itiyor.

Beni daha sıkı kavradığında boğazımda vahşi bir inilti patlıyor, sonra kotumun içinden sıcak, uyarılmış etimi ovmaya başlıyor. "Bunu benimle binmek mi yaptı?"

"Evet." Nefesim kesildi. "Burada daha fazlasına ihtiyacın var mı?"

Parmaklarım onun kolunda sıkılaşıyor. "Evet."

Sesi saf çakıl. "O zaman bırak bebeğim. Sadece arkana yaslan ve sana ihtiyacın olanı vermeme izin ver."

Sırtıma yaslanan güçlü kol daha da aşağıya iniyor, ta ki ben kucağında yere serilip kör bir şekilde elmas gibi parlayan gökyüzüne bakana kadar. Uzun Parmakları kot pantolonumun çitçitini çekiştirmeden önce göbeğimin altındaki çıplak tenin üzerinde geziniyor. Gerilen kot kalçalarımın etrafında gevşerken titriyorum. Fermuarımın sesi yüksek, çok yüksek, ama yine de kalbimin çarpıntısıyla bastırılıyor.

"Nefes al, Aspen," diyor usulca.

Deniyorum. Ama yapamıyorum, yapamıyorum. Parmakları külotumun dantelinin altına girdiğinde kaskatı kesiliyorum ve erotik bir gerilimle titriyorum.

Titreyen kalçalarımın arasından yavaşça daha derine iterken, kaba parmakları sırlıslıkla buklelerimin üzerinden kayarken, şişmiş kıvrımlarımın arasından geçerken ondan acı dolu bir inilti kopuyor. "Çok ateşlisin. Ve çok ıslaksın."

Ve parmakları usulca okşuyor, alay ediyor, her şeyi daha da kötüleştiriyor. Titriyorum, yüzümü omzuna doğru çeviriyorum. "Lütfen. Bram, lütfen. Sertliğe ihtiyacım var."

"Sana bunu vereceğim. Ama önce bana bir şey söyle." Yavaşça klitorisimin etrafında dönüyor, ama ıslağım, çok ıslak. Sürtünme yok ve yeterli basınç yok. "Benim için her zaman böyle misin?"

Oh Tanrım. Her şeyi itiraf edeceğim. "Havuzdan beri."

Uzun parmağı amımın kıvrımlarında geziniyor, kayıyor, kayıyor, çok pürüzsüz ama sesi her kelimedede derinleşiyor. "Ve sen bana gelip benimle ilgilenmemi istemedin mi? Sana söyletmek zorunda kaldım. O zamandan beri kendine bakıyor musun? Bunu sen söyledin. Kendine bakıyorsun çünkü birlikte olduğun hiç kimse ne halt ettiğini bilmiyor."

"Evet," diye fısıldıyorum.

Sertçe, "Ne yaptığımı biliyorum," diyor ve parmakları derine doğru itiyor, beni geriyor, dolduruyor. İstemsizce iç kaslarım kasılıyor

ve ben haykırıyorum, zevkten çıkan ses omzunda boğuluyor.

"Bana ağzını ver." Yukarı çıkmamı beklemeden başını eğiyor, dudakları açlıkla benimkini arıyor. "Sana dokunurken tadına bakmama izin ver."

Çılgınca kollarımı boynuna doluyorum ve ağzımı ona açıyorum, parmakları derine, sertçe sokulduğunda çılgınca inliyorum. Tanrım, tam da ihtiyacım olduğu gibi. Başparmağı klitorisimin üzerinde kabaca kayıyor ve tekrar tekrar yaptığında titremeye başlıyorum. Kalçalarım sallanıyor ve duramıyorum, duramıyorum Elini beceriyorum ve onu öpüyorum, sonra deniyorum, çekmeye çalışıyorum çünkü nefes alamıyorum ya da düşünemiyorum, dişlerim bir çığlığa karşı sıkılmış ve yüzüm boğazına gömülmüş halde beni tam eşige itiyor.

Sonra bitti.

Çaresizce haykırıyorum, sırtım eğiliyor, iç duvarlarımın onun parmakları etrafındaki sarsıcı nabızı dışında her şey kilitleniyor.

"Aynen böyle, bebeğim. Siktir, beni çok sıkıyorsun." Bram'in iniltisi sert ve derin, kalın kasları gerginlikle çelik gibi, beni yakın tutuyor, parmakları içime gömülü.

Ben aşağı inerken nefesi sıcak ve düzensiz bir şekilde boynuma çarpıyor. Uzun parmakları amımdan kayarken usulca inliyorum. Başını kaldırıyor, gözleri karanlıkta parlıyor.

"Aspen," diyor kısık sesle, küt parmak uçları dudaklarımı uyarılmışlığımın ıslaklığıyla boyuyor. Sonra başı eğiliyor, beni aramızdaki o samimi tatla öpüyor, şimdi daha derin, daha yavaş, ama bir şekilde önceki çılgın öpücüklerden daha ateşli.

Telefonum arka cebimde titriyor, çelik benzin deposunda sert bir tıkırtı. *Hayır*. İnkâr boğazımın gerisinde yumuşak bir iniltiye dönüşüyor ve ona tutunmaya çalışıyorum ama Bram sertleşip başını kaldırıyor.

Fermuarımı çekerken konuşmuyoruz, ikimiz de çıtçıtıma uzanırken parmaklarımız birbirine karışıyor. İri elleriyle belimi kavırıyor ve beni nazikçe yere bırakıyor.

"İçeri gir." Sesi sert, vücudu kaskatı. "Bir dakika sonra geliyorum."

Kalmak istiyorum. Kontrolünün kırılıp kırılmadığını görmek için kalmak istiyorum, büyük elini sikinin etrafına sarar ve az önce bana verdiği serbest bırakmanın aynısını kendine verirse.

Ama yapacağını sanmıyorum. Ben de gidiyorum.

Mekan motorcularla dolu ama Aaron kuzenim Anna'nın içki servisi yaptığı barda bizim için iki kişilik yer ayırmış. Herkes gürültülü, müzik daha gürültülü ve ben sadece yeterince patates kızartması siparişi vermek için bağırarak zorundayım ve

üç kişiyi doyuracak kadar. Gerginim, titriyorum ve açlıktan ölüyorum.

Ve Bram beni bir motosikletin üstünde parmakladı.

Birkaç dakika sonra geldi ve yanıma oturdu.

Kaçamak bir bakışla ona baktım. Beni izliyordu, bakışları sıcak ve sertti. Yine sinirlenmişti. İyi anlamda.

Sanırım oradaki gerginliği azaltmadı. Ama benimki hafifliyor, çünkü yiyecek bir şey sipariş edip etmediğimi sormak için eğildiğinde Belli ki ateşkes hâlâ bozulmamış.

Aynı anda hiç bu kadar gergin ve rahat olmamıştım. Gergin, Çünkü onun çok farkındayım. Rahat, çünkü konuşmadığımız zamanlarda bile onunla oturmak çok kolay. Ben yemek yemekle ve Anna'yla sohbet etmekle meşguldüm ve Aaron Bram'ı diğer tarafında oturan kadınla tanıştırdı - Anna'nın arkadaşlarından biri ve Çiftliğe giderken önünden geçtiğimiz bira fabrikası. Müzik ve gürültüden yakaladığım konuşmalar pazarlama, başlangıç maliyetleri ve kâr marjları hakkında.

Anna tekrar önümde beliriyor ve bara yığılmış gibi yapıyor. "Vay be! On beş dakikam var. Bana her şeyi anlat!"

Sırıtiyorum. Anna da benim gibi ufak tefek ama daha narin, benim aptal kare suratım yerine bir perininki gibi bir suratı var. Ve zahmetsizce muhteşem, uzun kestane rengi saçları ancak kutu boya hayallerimde elde edebileceğim renkte. Makyajsızken bile gözleri koyu ve boğucu, dudakları kırmızı ve dolgun; onu bu kadar sevmesem ondan nefret ederdim.

"Nereden başlamamı istersin?"

Başını eğip gözlerini açıyor ve bakışları dikkatle Bram'e gidip geliyor.

Kıkırdarak başımı sallıyorum. Belki de o değildir.

"Pekâlâ." Patates kızartmalarımdan birini kapıyor. "Sıkıcı şeyler o zaman. Annen nasıl? Vegas'ta iyi vakit geçirdi mi? Ve Chippendales şovuna gittiklerini biliyor muydun, çünkü hala nasıl hissettiğime karar vermeye çalışıyorum

"Yağlı erkekler payetli tangalarla dans ederken annelerimizin küçük kızlar gibi çılgılık atması hakkında."

Gülüyorum. "Bunu bana anlatmadı. Ama bence iyi vakit geçirdi, evet."

"Okul nasıl gidiyor? Bekle, hayır-sen yeni mezun oldun, değil mi?"

"Evet. Sonbaharda yüksek lisansına başlamak için Seattle'a gideceğim." "Hâlâ eğitim mi?"

"Evet." Kokteyl pipetimi bardağımdaki buza saplamak için kullanıyorum.

"Yine de bazen keşke ben de senin yaptığını yapabilsem diyorum."

"Ne yaptın sen?" Bram yanımda söyledi. Beni dinlediğini fark etmemiştim bile.

Anna ona şöyle dedi: "Tıp fakültesine hazırlanıyordum. Ama lisans eğitimimi tamamladıktan sonra tıp fakültesine gitmek yerine seyahate çıktım. Sonra geri döndüm ve barmen oldum." Tekrar gözlerime bakıyor. "Belki de en çok tavsiye edilen kariyer yolu değil."

"Yalnız söylemediği bir şey var, o da yakın zamanda bazı resimlerini satmaya başladığı," diye araya giriyor Aaron, "ve artık barmenlik yapamayabilir."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Çünkü bazı insanların zevki yok ama görünüşe göre çok paraları var."

Başımı sallıyorum. Onun çalışmalarını gördüm. Eğer o insanların zevki yoksa, benim de yok demektir. "Ünlü bir sanatçıyla akraba olduğumda harika olacak."

"Ne olacağını göreceğiz. Belki de tükeneceğim. Ben hiç Jenny gibi değilim." Bram'in diğer tarafındaki arkadaşına bakıyor. Diğer kadın artık bize bakmıyor ama başkanla konuşuyor. "Üniversitede bira fabrikası kurmak istediğini biliyordu ve bunun peşinden gitti. Peki ya sen? . . İsminiz aslında Seattle değil, değil mi?"

"Bram," diye sırtarak tedarik ediyor. "Ben de aile işine girdim."

"Üniversiteden hemen sonra mı?"

"Üniversite sırasında. Daha birinci sınıftayken işi devraldım." Çünkü ailesi ölmüş. Ama o bundan bahsetmiyor.

"Gördün mü?" Tekrar bana baktı. "Bazı insanlar ne yapacaklarını bilirler. Bazılarımızinsa -benim gibi- gideceğimiz yere varmamız biraz daha uzun sürer. Ve belki de hiçbir yere gitmiyormuşuz gibi görünür. Ama aslında her şeyi anlamak için zaman ayırıyoruz."

Aaron bir kahkaha attı. "Evet. Anna pek çok şeyi anlamak için zaman harcıyor."

Onu tersliyor. "Ben de seni seviyorum kardeşim." Öpücük işareti yapıyor.

Kadın gözlerini devirir. Sonra dikkatlice, "Kardeşlerden bahsetmişken, Nash nasıl?" diyor.

İç çekiyorum.

"O kadar iyi mi?" Elimi okşuyor ve Bram'e dönüyor. "Jenny'ye anlattığın her şeyi kaçırmışım. Ne iş yapıyorsun, aile işi nedir? Oldukça iyi gidiyor olmalı çünkü başkan bana gecenin geri kalanında herkesin içkisini karşılamayı teklif ettiğini söyledi."

Kaşlarım havaya kalktı. "Öyle mi?"

Omuz silkiyor. "İyi bir yolculuk ve iyi bir oyun geçirdik. Teşekkür edeyim dedim."

"Kahretsin," diyor Aaron. "Açık bir hesapla teşekkür edersen, her gün bizimle gelebilirsin. Gerçi şimdi o bisikletin anahtarlarını değiştireceğim."

Göz ucuyla bakıyorum. Çelik yelekli gençlerden biri kuzenime başka bir anahtar seti veriyor. Aaron onları barın aşağısına, Bram'a doğru kaydırıyor.

"Aracına. Çiftliğe kadar gitmene gerek kalmasın diye biz getirdik."

"Vale hizmeti," diyorum. "Güzelmiş."

"Biz bu şekilde klasız." Dikkati aniden yana kayıyor ve bakışlarının yönünü takip ettiğimde ağzım açık kalıyor. Bir kadın bilardo masasının üzerine yayılmış, elbisesi beline kadar inmiş ve bir motorcunun yüzü bacaklarının arasına gömülmüş. Ben izlerken bile, bir başkası onun göğsüne binmiş ve iri göğüslerini birbirine bastırıyor. Elleri hevesle adamın kemerini yırtıyor. "Çoğunlukla şık. Ve zamanlama da doğru. Eğer içki içilecekse, ikinizin gitmesi en iyisi olacaktır."

"Uh ..." Ağzım bir karış açık, Bram'e dönüyorum.

Bakışlarını vitrinden çekip gözlerimle buluşuyor ve çenesi sıkılıyor. Çok sert. Ama bana kızgın olduğunu sanmıyorum.

Kabaca, "Göle dönmeye hazır mısınız?" diyor. Sözsüzce başımı sallıyorum.

Ben Anna ve Aaron'a sarılıp vedalaşırken o bekliyor. Park alanını geçip Range Rover'a doğru giderken kalbim küt küt atıyor.

Bram'in beni aracın yan tarafına itmesini ve tekrar öpmesini bekliyorum. Ama o sadece kapımı açıyor ve içeri girmemi bekliyor.

Direksiyona geçtiğinde sessizdik. Yola çıkarken sessizdi. Bir benzin istasyonuna girdiğinde sessiziz - ta ki görevli benzin doldurmaya başlayana kadar. ve Bram aniden kapısını açar.

"Burada kal," diye kısa bir emir verir ve markete doğru yönelir.

Bu çok garip. Belki de yarım saatlik kamp alanına dönüş yolculuğunu geçirmek için bir soda ya da kahve arıyordur, ama tam bir pislik gibi davrandığı zamanlarda bile genellikle bir şey isteyip istemediğimi sorar.

Görevli memeyi yerine taktığı sırada, Bram elinde plastik bir poşetle dükkândan çıkar. Adama bahşış verip arabaya tırmanıyor. Poşet kucağıma atılıyor.

Kaşlarımı çatarak içeri bakıyorum. Nefesim kesildi. Bir kutu prezervatif.

Bir kutu prezervatif almış.

Bakışlarım yüzüne kayıyor ama bana bakmıyor. Profili sert, gözleri dosdoğru ileriye odaklanmış.

Tek kelime etmeden tekrar yola çıkıyor.

Ellerim titriyor ve nabzım hızla atıyor olsa da sesimi dengede tutmaya çalışıyorum. "Bunlar senin için mi yoksa benim için mi?"

"Bizim için," diyor sertçe.

Kalçalarım sıkışıyor, derin ve ani ağrıyı zapt etmeye çalışıyorum. Hâlâ rahat bir şekilde kutuyu çantadan çıkarıp inceliyorum. "Muhtemelen geri dönüp onları değiştirmeliyiz. Ekstra büyük beden almışsın ve bu bedeni alan her erkekle birlikte oldum, tek sığıdığı şey egosuydu."

Tekrar kaybolmadan önce ağzında sıkı bir gülümseme beliriyor. Sonunda biraz duygu. Ama her ne kadar eğleniyor olsa da, o gülümsemede çok fazla başka şey vardı ve çok fazla gerilim.

Belki de diğer erkeklerden bahsettiğim içindir.

Bana sert bir bakış fırlattı. "İstemiyorsan hayır de." İstiyorum.

O kadar çok istiyorum ki bu beni korkutuyor.

İçimdeki her şey titriyor. Ön cama bakıyorum. Dışarısı neredeyse tamamen karanlık, dağın yamacındaki yol dar ve virajlı, virajlara girene kadar geldiğini göremiyorsun.

"Bu kötü bir fikir olurdu," diyorum sessizce.

"Neden?"

Gerçekten ama gerçekten nedenini sormasını beklemiyordum. Bir nedenler listesi hazırlamasını bekliyordum. Benim de bir listem var. Olduğunu biliyorum. Ama birdenbire aklıma tek bir madde bile gelmiyor.

"Şey"- dudaklarımı yalamak için durakladım, umutsuzca bir şey arıyordum -"Birbirimizden nefret ediyoruz."

Çenesi sıkıştı. Uzun, sonsuz bir saniye boyunca ileriye odaklanıyor, aracı dar bir virajda yönlendiriyor. Sonunda, "Belki bu işi daha ateşli hale getirir," dedi.

"Eski güzel bir nefret sikişi mi?" Aynı anda gülüyorum ve kahkahanın içi boş gibi gelse de, onu bu şekilde götürme düşüncesi şimdiden boşluğu dolduruyor. "Belki daha ateşli *olur*. Çünkü sürekli birbirimizi itiyoruz. Belki de sonunda üstünlüğü ele geçirmemin bir yoludur bu. Çünkü sen beni istemiyorsun ama ben seni *çok sert* boşaltacağım. Seni çok iyi becereceğim ve sonra sana *sahip olacağım*."

Nefesim kesik kesik geliyor. Çünkü bunu hayal edebiliyorum. Tanrım, hayal edebiliyorum.

Bence o da yapabilir.

"Yoksa sana sahip olurum," diyor kabaca.

"Kendine bunu söylemeye devam et." Kalbim küt küt atıyor, gözlerimi kapatıyorum. "Şu anda sertleştin mi?"

"Çelik gibi sertim."

İhtiyaç o kadar keskin, o kadar derin ki, yumuşak inlememi durduramıyorum. Nefesim titriyor, kalçalarımı sıkıyorum, koltuğumda kıpırdanıyorum.

Sesinde çakıl taşları gümbürdüyor. "Bu senin için yeterli mi? Aletimin sert olduğunu bilmek mi?"

Onunla ilgili her şey beni etkiliyor. "Evet."

Bana sertçe, "Sikim senin için dört lanet olası Aspen."

Oh Tanrım. Ellerim bacaklarımın arasından aşağı kayıyor ama kendimi durduruyorum, koltuğumda eğilip arkama uzanıyorum ve arkamdaki koltuk başlığını kavıyorum.

"Kendine dokun." Boğuk bir komut. "Sıcak ve ıslak ol ki içine hızlı ve sert bir şekilde girebileyim."

Başımı sallıyorum. Onun işini ben yapmayacağım. Zaten yeterince avantajı var. "Üzgünüm, Teneke Adam. O kadar kolay değilim."

Alaycı bir kahkaha atıyor. "Seninle ilgili hiçbir şey kolay değil."

Bram'in de hiçbir şeyi kolay değil. Beni arka koltukta becerebilmek için manzara noktasında ya da herhangi bir yavaş araç sapağında kenara çekmesini ya da bir hendeğe park etmesini bekliyorum ama o acı verici yarım saat boyunca bir kez bile durmuyor.

Kamp alanına döndüğümüzde ve karanlık döngü yolunda yavaşça süründüğümüzde, ihtiyaç ve gerginlikten sıkıldım. Bitkin ama hiç bu kadar farkında, bu kadar uyanık olmamıştım.

Arazimize yanaşıyor ve motoru durduruyor. "Çadıra gir," diyor ve sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor. "Hangisi olduğu umurumda değil. Ben alanı gece için kilitleyene kadar vaktin var. Sonra peşinden geleceğim. Ve kimin kime sahip olduğunu göreceğiz."

Ona sahip olan ben olacağım.

Elimde prezervatif kutusu, çadırıma koşuyorum. *Benim* çadırıma. Neredeyse benim bölgem gibi. İlk avantaj benim. Üstünlük bende olacak, lanet olsun.

Çadıra çömelip karanlıkta etrafa bakıyorum. Tanrım, ama şimdi ne olacak?

Bram bunu anlamam için bana zaman vermiyor. İçeri giriyor ve kapının fermuarını bile çekmiyor, sadece kanadın kapanmasına izin veriyor. O an Parmakları üst kollarımı yakalayıp beni kendine doğru çekerken ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bir şeyler görebilmek için feneri ya da hatta bir el fenerini yakmalıydım, böylece ağzı bana yaklaştığında bu vahşi ihtiyacı hissetmekten başka bir şey yapamazdım.

benimkini ele geçirir.

Açlıkla dudaklarımın derinliklerine dalıyor ve ben ona yapışıyorum, öpücüğe karşılık veriyorum, kontrolü ele almaya çalışıyorum ama o bırakmıyor. Dizlerimizin üzerine çöküyoruz, yumruklarım saçlarında ve elleri kıcımdan aşağı kıvrılıp beni sikinin inatçı sertliğine doğru kaldırıyor.

Nefes nefese ağzımı onunkinden ayırıyorum ve üstünlüğü yeniden ele geçirmeye çalışıyorum ama o bunu saf gücüyle sürdürüyor. Gömleğini yırtıyorum ama sadece o izin verdiği için ve açgözlü parmaklarım, beni geriye doğru yatırmadan, kaygan naylon uyku tulumunu kenara itmeden ve beni havalı yatağa taşımadan önce kot pantolonunun arkasındaki kalın çıkıntıya giden oluklu kasları izlemek için sadece bir dakikam var.

Sert eller gömleğimi başımın üzerinden yukarı çekiyor. Tenimde bir ürpertir. Ağzının bikini üstümün kenarı boyunca izlediği sıcak yolu takip ediyor, dili göğsümün kıvrımını izliyor.

"Bu puantiyeler beni deli ediyor," diye inliyor bana karşı, sonra ağzının kavurucu sıcaklığı bikinimin kumaşını yakıyor.

Dişleri meme ucumu yakalayıp hassas etimi ağrıyan bir zirveye doğru çekiştirirken haykırıyorum. Gece havası buz gibi ama o mayoyu kenara itip tenimin tadına bakarken ben yanıyorum, yanıyorum.

Aşağı doğru inerken parmaklarım omuzlarını kavıyor, ağzı karnımı sıyrıyor, elleri kotumun düğmelerini açıyor.

Dili göbeğime dalıyor. Sertçe inliyor, "Seni *çok sert* boşaltacağım."

Aman Tanrım. Ona yapmam gereken şey buydu. Göğsüm kabarıyor, onu geri çevirmeye çalışıyorum. Onu kavramaya çalışıyorum ama o aşağı iniyor, aşağı iniyor, kotumu ve külotumu tek bir hamlede bacaklarımdan aşağı çekiyor. Oturmak için kalkıyorum ama o benim için hazır ve beni tekrar aşağı itiyor, omuzlarım yumuşak bir gümbürtüyle havalı yatağa çarpıyor.

Çelik gibi ön kolu kalçalarımı sabitliyor. Geniş omuzları kalçalarımı birbirinden ayırıyor.

Acımasız ağzı yıkıcı bir yalamayla amımı ele geçiriyor.

Ecstasy hassaslaşmış sinirlerimde patlıyor. Elimini tersiyle boğuk çığlığını bastırarak eğiliyor ve haykırıyorum. Açgözlü iniltisi çadırı dolduruyor. Sanki daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi beni kabaca itiyor, dilini içime sokmadan önce girişimi açlıkla yalıyor, sonra klitorisimi kırbaçlamak için yukarı kayıyor. Aldığı zevkten neredeyse delirecek gibi oluyorum, beni tutan kolun demir çubuğuna karşı kıvranıyorum, başını itiyorum ama o durmuyor.

Geniş parmakları içime girerken aynı anda klitorisimi emmeye başlıyor, dili elinin her hamlesiyle ritim tutarak acı çeken ete kabaca vuruyor.

Ve boşalıyorum. Çok sert.

Sonra devam ediyor, iç kaslarımdan acımasızca daha fazla kasılma çekiyor, ben dönmeye çalışsam da, neredeyse zevk olamayacak kadar iyi olan akut duyuma dayanamıyorum. Titremelerim azaldığında nihayet başını kaldırıyor.

Orada yatıyorum, nefes nefese, kemiksiz ve titriyorum.

Folyonun yırtılması beni kendime getirdi. Çünkü üstünlüğün bende olması gerekiyordu. Ama ona dokunmamıştım bile.

Karanlık çadırda üzerimde beliren daha koyu bir gölge, açılmış kalçalarımın arasında diz çökmüş. Dirseklerimin üzerine çıktım.

Çok geç kalmıştım.

Sert eller belimi kavlıyor. Kalçalarımı havaya kaldırıp güçlü bir ön kolunu belimin altından geçirirken omuzlarım tekrar yatağa çarpıyor. Aman Tanrım. Ellerim yatağı çılgınca itiyor ama o bacaklarımın arasına diz çökmüş, yumuşak iç kalçalarım kalçalarının etrafına kenetlenmiş, vücudum omuzlarım yatağın üzerinde ve ayak parmaklarım yüzeye zar zor degecek şekilde bir köprüye dönüşmüş.

Elimde hiçbir koz yok. Ona tamamen açığım, onun için alıyorum. Burada yatıp sikilmekten başka bir şey yapamam.

Ve *hiçbir şeyi* bu kadar çok istememiştim.

Sesi karanlıkta gergin bir törpü gibi, vücudu gerginlikten kaskatı kesilmiş. "Senin için ne kadar sert olduğumu hisset."

"Bram." Onu bana karşı hissettiğimde adını haykırıyorum, sikinin kalın başı amımın dudaklarında aşağı yukarı kayıyor, klitorisime sürtünüyor. "Oh Tanrım. Lütfen."

Islak kıvrımlarımdan aşağıya doğru itiyor ve girişime sataşılıyor. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Aspen."

"Daha fazla." Bu düzensiz bir yalvarış.

Kolu altımda esniyor ve kaygan bir hamleyle sikini derinlere sokuyor. Çok derine. Vücudum sertleşiyor, onu almak için mücadele ederken boğazımda bir çılgılık sıkışıyor - zaten içime gömülmüş ama büyük, beklediğimden daha büyük ve ben ıslak ve hazırım ama yine de gerilmek ve tamamen doldurulmak bir şok.

Bram sert bir iniltiyle kendime gelmemi beklemeden geri çekiliyor ve tekrar içime giriyor. İç kaslarım onun kalın shaftını sıkıca kavlıyor ve bu kez çılgılığım serbest kalıyor, adı dudaklarımdan kaçıyor.

Duraklıyor, gerginlik vücudunu çelik bir kavramayla tutuyor, horozu derinlere sıkışmış. "Tanrım, aletimin etrafında çok mükemmel hissediyorsun. Çok ıslak ve sıkı, beni içine çekiyorsun." Beni acımasızca yukarı kaldırıyor, sıcak, kaygan etime sürtünüyor, içime daha sert giriyor. "Sanki amın sikim için yaratılmış gibi. Her seferinde taşaklarıma kadar dibe batabilirim."

Her kelimeye keskin bir itme eşlik ediyor, horozu yüksek ve sert vuruyor. İçimde, neredeyse acı verici ama çok iyi hissettiriyor. Elimin arkasına doğru zevkle haykırıyor, çaresizliğini bastırmaya çalışıyor

Benden sikmeye devam ettiği sesler çıkartıyor, hala biraz kontrol bulmaya çalışarak tutuşuna karşı koyuyorum ama gitti. O sadece tutuşunu sıkılaştırıyor ve Beni daha hızlı, daha sert, her itiş içimde kontrol edilemeyen bir uyarılma sarmalını ateşleyen bir şeye arpına kadar beni daha yükseğe açıyor, sıkılaşıyor ve sıkılaşıyor.

Sonra boşalırken yumruğuma doğru çığlık atıyorum ve o beni becermeye devam ediyor, amımın sıkılaşan i duvarlarını zorluyor, tekrar, tekrar, çok fazla zevk olmasına rağmen, çok keskin ve güçlü ve sanki etrafına gelme hissim en tatlı işkenceymiş gibi inliyor.

Topuklarının zerine geri çöküyor, beni üzerine indirirken itişlerini yavaşlatıyor, kalçaları hala kalçaları boyunca genişçe yayılıyor, ama şimdi bacaklarını kaplayan kaba kotu ve kışımın altındaki fermuarının kaba sıyrıklarını hissediyorum.

Kotunu bile çıkarmadı. Sadece fermuarını açtı ve sevişmeye başladı.

Gülümseyerek kollarımı başımın üzerine doğru uzatıyorum. Ayaklarım artık yatağa değiyor ama beni hâlâ önüne yatırmış, avucunu karnımın üzerine koyarak bana koz vermiyor.

stnlğn onda olduğunu düşünüyor. Ama kendimi çok iyi hissediyorum. Ve tekrar boşalmamın imkanı yok.

Ama Bram'in hâlâ buna ihtiyacı var.

Kalçalarımı esneterek kalçalarımı kaldırıabildiğim kadar kaldırıyorum, yavaş itişlerine karşı koymaya çalışıyorum, içimden her kayışında sikini aşağı doğru itiyorum,

Amımın ağzl sıcaklığından ona hiç nefes aldırımıyordum. Sıkılmış dişlerinin arasından çıkan nefes tıslamalarını duyuyorum. Karanlıkta terinin parıltısını görüyorum.

İ kaslarımı sıkıyorum ve göğsünden bir inilti yükseliyor. Elleri belimde sıkılaşıyor ve keskin bir itiş beni yukarı doğru itiyor.

Hafifçe glerek daha da yükseliyorum ve onu tekrar daha derine inmeye zorluyorum. "Ee, Bram. Nefret sikişi nasıl gidiyor?"

Ondan boğuk bir kahkaha kopuyor. "şu anda nefret ettiğim tek şey sana ne kadar ihtiyacım olduğu. Ve bu bir seferin yeterli olmayacağı."

Hayır, olmayacak. Ama cevabı içimde acı veren bir şeye çarpıyor, beni kızdırıyor ve oturmak için mücadele ediyorum, bir tür lanet üstünlük elde etmek için ve adımı uyararak hırılıyor, sesi sert, ama oturmaya çalışıyorum ve o Beni tekrar dümdüz itiyor, avucunu karnıma dayıyor ... sonra aşağı kayıyor.

Başparmağı klitorisimi buluyor ve horozunun sabit itişiyile aynı anda kaygan sinir demetini okşamaya başlıyor.

Oh Tanrım. Tekrar boşalamıyorum. Ama şimdi sert ve kaba ve ona karşı savaşıyorum ve bu sadece daha sıcak, daha sıcak hale getiriyor.

Çaresizce ellerinden kurtulmaya çalışıyorum.

Vahşice beni yukarı çekiyor ve ağzı göğsüme yapışıyor, daha da sert bir şekilde içime girerken meme ucumu emiyor.

Tırnaklarımı omuzlarına geçirerek haykırıyorum. Sonra aniden tekrar sırtüstü yatıyorum, ama bu sefer üzerimde, derinlere vuruyor ve onu öpüyorum ve saçlarını tutuyorum, kalçalarım onu zorluyor ve sonra orgazm bana çarpıyor, beni tekrar fırlatıyor, horozu sert ve derin içimde titreşirken ağzına çığlık atıyor.

Ve her şey yumuşuyor. Bacaklarım onu sımsıkı sarıyor ve parmaklarım saçlarının derinliklerine gömülüyor, o hâlâ beni öpüyor ve ben de onu öpüyorum, ağzının tadını, göğsünün düzensiz kabarışını ve üzerimdeki ağırlığını seviyorum.

Bu bir nefret sikişinin parçası değil.

Sanmıyorum. Ama gerçekten umurumda da değil.

Ağzı benimkinden kayarak çenemde öpücükler bırakıyor. Sesi alçak ve derindi. "İyi misin?"

İyiden de öte. *Çok* iyiyim. "Evet."

Ağzı tekrar benimkini buluyor, beni boş bırakarak uzaklaşırken beni öpüyor. Arkasına yaslanıyor, sonra bir anda tekrar gerginlik, yorgunluk ve belirsizlikle titriyorum.

Ve soğuk.

El fenerim yanıyor. Yumuşak parıltıda prezervatifi çıkarışını izliyorum - kesinlikle doğru boyutta - ve çöpüm için kullandığım küçük plastik torbaya sokmadan önce bağlıyor.

"Bunun üzerine basmanı istemiyorum," diyor ve ben kıkırdamaya başlıyorum.

Sırıtarak uyku tulumuma uzanıyor ve ben kalbimin aptalca küçük sıçrayışını durduramıyorum.

"Burada mı kalacaksın?"

"Evet." Kot pantolonunu iterek çıkarıyor. "Çünkü seni sabaha kadar tekrar becereceğim. Muhtemelen birkaç kez."

"Tamam." Bu iyi. İyiden de öte. Ama ben daha çok onun sıkı kışına ve o kıllı, çıplak kalçalarına bakmakla ilgileniyorum. "Benim arabama sığmayacağız."

uyku tulumu."

"Öyleyiz." Çantanın fermuarını açıyor, sırt üstü yatıyor ve beni üzerine uzanmam için itiyor, başımı omzuna yaslıyorum ve Kalçalarım onun beline sarılıyor, ayaklarım baldırlarının yanına sıkışıyor. Ben içine girer girmez fermuarı tekrar çekiyor; sıkı ve garip ama bir o kadar da güzel. Ve çok, çok sıcak.

Uyanıyorum, biraz titriyorum ve Bram'in altımda hareket ettiğini fark ediyorum.

"Aspen. Burada kal."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Çok sıcak." En azından ön tarafım öyle.

"Ve ayaklarım tamamen donmuş durumda."

Fermuar gıcırıyor ve soğuk hava içeri doluyor. Bram altımdan kayarak çıkıyor ve çantanın fermuarını tekrar çekip aceleyle kot pantolonunu giyiyor. Bir saniye sonra gitmişti.

Doğruluyorum, titriyorum ve karanlığı izliyorum. Dışarıda, cipin bir kapısını açtığını duyuyorum. Sonra cırt cırt sesi ve diğer çadırdaki fermuar sesi.

Sonra daha fazla fermuar sesi.

Benim çadırıma geri dönüyor. "Hadi gidelim."

Kalkmamı beklemeden eğilip beni uyku tulumundan çıkarıyor ve göğsüne doğru çırılçıplak kaldırıyor, sonra da dışarı çıkmadan önce eğilip prezervatifleri alıyor.

Aman Tanrım. Hava çok soğuk. Çadır fazla ısı tutmuyor ama içerisi dışarıdan daha sıcak. Nefesim havada pufliyor ve o çadırına giden kısa mesafeyi geçerken vücudumu ürpertiler sarıyor.

"Uyku tulumumu unutmuşsun!"

"Bırak o bok parçasını," diye homurdanıyor. "Her gece orada donuyor musun?"

"Geceleri *soğuk* oluyor. Fark etmediysen söyleyeyim." "Bu donman gerektiği anlamına gelmez."

Çadırının içinde ne yaptığını fark ediyorum: İki uyku tulumunu birleştirip büyük bir yatak yapmış.

Beni yere yatırıyor ve hemen arkama geçip beni kendine çekiyor. Hâlâ titriyorum ama onun örtüsüyle benimki arasındaki farkı hemen anlayabiliyorum. Büyük ölçüde daha ağır, daha sıcak, pazen astar tenime karşı yumuşak.

"Bethany'nin bir tane olduğunu unutmuşum," diye mırıldanıyorum ve başım neredeyse tamamen örtülene kadar daha derine sokuluyorum. "Bu kesinlikle çok daha iyi."

Sesi keskin ve öfkeli. "Neden bana daha sıcak bir şeye ihtiyacın olduğunu söylemedin?"

"Çünkü sen bir pisliksin."

Beni karnımın üzerine yuvarladığında nefesim aniden kesiliyor. İri vücudu üzerime geliyor, kalın siki kıcıma yapışıyor.

"Bir şeye ihtiyacın varsa Aspen, bana gel," diye mırıldanıyor ve aleti sertleştiriyor, benim için çok sıcak ve sert. "Neye ihtiyacın olursa. Veririm. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa. *Söyle.*"

"Bir şeye ihtiyacım olursa," diye fısıldıyorum, sonra bacaklarımı kabaca ayırdığında çaresiz bir inlemeye karşı dişlerimi sıkıyorum.

"Vereceğim. Tanrım, Aspen," diye inliyor. "Çok çabuk ıslanıyorsun."

Çünkü çok hızlı sertleştiriyor. Ama bunu söyleyemiyorum, parmakları açgözlü etimde kayarken inliyorum.

"Şimdi söyle bana, amının neye ihtiyacı var?"

Karşı koyabilirim ama bununla savaşmak istemiyorum.

"Sen." "O zaman kıcını kaldır ve bana ver."

Dizlerimin üzerine çöküyorum, ahlaksız bir gösteri. Derinlere itmesi için yalvarıyorum.

Bunun yerine yavaş, uzun bir kayma oluyor, yanağım yumuşak fanilaya bastırıyor, ağırlığı üzerime çökerken, siki beni tamamen doldururken havalı yatak dizlerimin altına çöküyor.

Dirseklerini omuzlarıma dayamış, koca gövdesiyle beni sarıyor. Ağzını kulağımın kabuğuna doğru açmadan önce dişleriyle kulak mememi çekiştiriyor. "Bunun nefret olduğuna emin misin? Çünkü sen tanıdığım en ateşli, en sıkı, en tatlı amcığa sahipsin. Mükemmel bir amcık ve sen onu sikmem için bana verdin. Bu nefret gibi *hissettirmiyor.*"

Ellerim yumruk oluyor, fanilalarımı sıkıyorum. O üzerimdeyken, amım onun sikiyle doluyken, üstünlüğü ele geçiremiyorum. Bu yüzden söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. "Bunu verdiğim tek kişi sen değilsin."

Arkamda uzun bir süre kaskatı kesiliyor, sonra aniden sert parmakları çenemi kavırıyor ve başımı geriye itiyor. Sert bir şekilde, "Ama seni bu kadar sert boşaltan tek kişi ben olacağım. Seni o kadar ıslatacağım ki. İhtiyacın olan o büyük siki sana ben vereceğim. İşim bittiğinde başka kimseyi böyle istemeyeceksin."

Piç kurusu. Altında debeleniyorum, çünkü az önce söylediği her şey tam da korktuğum şey. Ama kaçamıyorum ve tek yaptığım, titreyene ve amım umutsuzca onun kalın uzunluğunu kavrayana kadar sikini içimde daha da derinleştirmek.

Kıpırdamadan duruyorum ve sert kahkahasını boynumda hissediyorum.

"Siktir git," diye tükürüyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Ve devam et."

Yapıyor, beklediğim gibi sert ve kaba değil, ama yavaş, yavaş, tüm vücudu benimkine karşı hareket ediyor ve her vuruşta dibe vuruyor ama onun içimde daha da derine battığını hissediyorum. Ve boşaldığımda, daha önce hiç gelmediğim kadar sert geliyor, dişlerim onun adını haykırmamak için kenetleniyor.

Ama Bram biliyor olmalı. Çünkü bana karşı sertleştiğinde, aleti derinden titreşiyor, kulağıma doğru iniyor-

"Senin *sahibin* benim."

Ağrılı ve esnek bir şekilde uyanıyorum ve kendimi çok iyi hissediyorum. Tembelce geriniyorum ve elim prezervatif şeridini okşuyor. Bir düzine ile başlamıştık. Sadece sekiz tane kaldı.

Bram yanımda değil. Gerçekten olmasını beklemiyordum. Güneş tepede, çadırın içi sıcak. Geç uyudum, soğuk geceler ve yorgunluk sonunda beni yakaladı.

Ayrıca unutulana kadar sikildim.

Dört kez. Ve her seferinde bana sahip oldu.

Bram kesinlikle yatakta üstünlüğü ele geçirmeyi seviyor. Ben de ona vermeyi çok seviyorum. Ama *her* seferinde değil. Bu değişmek zorunda.

Yakında.

Çadırın öbür ucuna uzanarak spor çantasını aldım ve yaklaştırdım. İçinde bir tişört bulup başıma geçiriyorum. Ayağa kalktığımda dizlerimin yarısına kadar iniyor.

Bazı eteklerimden daha uzun.

Ayaklarımı onun büyük ayakkabılarının içine sokup çadırdan çıkıyorum ve tuvalet çantamı almak için benimkilere uğruyorum. Onun ağır tabanları Tuvalete giderken ayakkabılarım asfalta sürtünüyor. Utanç çadırı yürüyüşü. Yine de hiç utanç hissetmiyorum.

Tuvalette yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra yansımamı inceliyorum. Saçlarım karmakarışık. Bıyık yanıkları kalçalarımı, boynumu ve çenemi kızartıyor. Beni gören herkes muhtemelen bir ayı tarafından parçalandığımı düşünmüştür.

Hayır, hayır. Sadece bir adam tarafından parçalandım.

Kamp alanımıza geri döndüm. Bram'i kamp sandalyesinde, üzerinde yüzme şortu, çıplak omuzlarında havlusu, saçları ıslak ve suratı asık bir şekilde otururken görünce hiç şaşırmadım.

Soğuk bakışları yüzümü tarıyor. "İyi misin?"

"Evet," diyorum sakın bir şekilde. "Ama anladığım kadarıyla pişmanlık duyuyorsun?"

Sanki bu soruyu kolayca sormam onu kızdırmış gibi çenesi sıkılıyor. "Dün bir hataydı," diyor sertçe. "Hepsi. Dikkatsiz davrandık. Sorumsuzduk."

"Hmm," diyorum önünde durmak için hareket ederek. "Görünüşe göre bu göl her türlü sorumsuzca şeyi yaptığınız yer. En azından bu sefer hiç tekne batırmadın. Sadece aletini içime soktun."

Ağzı öfkeyle soluyor. "Söyle bana Aspen, nefret ettiğin birinin aletine bu kadar sert boşalmak nasıl bir histi?"

"Gerçekten iyi hissettirdi," diyorum ve havluyu omuzlarından çekip ayaklarının arasından yere attığımda beni durdurmuyor. "Dar, ıslak, *mükemmel* amımı gerçekten sevmediğini mi söylüyorsun? Boşaldığımda sikini sıkmasını sevmediğini mi söylüyorsun?"

Çenesindeki bir kas çalışır. Çünkü bunu söyleyemez. Beni sikmeyi sevdiği kadar, sikinin üzerine boşalmamı da sevdiğini biliyorum.

O yüzden başka bir yol seçti. "Haklıydın; kötü bir fikirdi. Sen kız kardeşimin arkadaşısın. Bu çok yanlış."

Bu sabah söylediği başka hiçbir şey beni şaşırtmadı. "Neden?"

"Bunu gerçekten sormak zorunda mısın? Bu yolculukta sana göz kulak olmak benim sorumluluğum. Seni becermek değil."

Sırıtiyorum. "Bir babaya ihtiyacım yok," diyorum ona ve atılmış havlunun üzerine çöküp bacaklarının arasına diz çöküyorum.

"Aspen." Sesi birden gerginleşti. Mayosunun önü de öyle. "Ne yapıyorsun?"

Bunu düşünüyorum, alt dudağımı yalıyorum ve onu ıslak ve parlak bırakıyorum. "Emmekten nefret mi ediyorsun?"

Bakışları ağızıma düşüyor. Nefesi titriyor.

"Benimle ilgilenmek mi istiyorsun? Bana göz kulak olmak mı?" Alay ederek tırnaklarımı çelik gibi kalçalarının üzerinde gezdiriyorum. "O zaman beni o koca sikiyle besle. Çünkü açım."

O da öyle. Boğuk bir sesle, "Açıktayız," demeden önce boğazı çalışıyor.

"Pek sayılmaz." Çadırlarımız patika yolunun manzarasını kapatıyor ve Range Rover da yolun manzarasını kapatıyor. Birinin ne yaptığımızı görmesi için sahamızdan geçmesi gerekiyor. "Ama ya biri beni senin sikini gırtlığıma kadar emerken görürse? Düşünürken bile ne kadar ıslak ve ateşli olduğumu fark ederlerse ne olacak? Çünkü öyleyim. Islak ve ateşliyim. Şu anda."

Bir iniltiyle sandalyeye daha da gömülüyor, karın kasları esniyor. İri eli şortunun belinin altından itiyor. Sikini kavriyor. Benim için dışarı çıkarıyor.

Bana yediriyor.

Tanrım. Çok ateşliyim ve şimdi daha da ateşliyim, nihayet bir gece önce beni mükemmel bir şekilde dolduran şeye ilk kez iyice bakabiliyorum. Kalın ve uzun, şaftı ağır damarlı ve geniş başı kızgın kırmızı.

Kızgınlık tam da benim sevdiğim gibi.

Onunla oynamak istiyorum. Okşamak, yalamak ve kızdırmak istiyorum.

Ama kafasını oyuna vermesi için ona zaman tanımıyorum. Dün gece beni alt ettiği gibi ben de onu alt edeceğim, tek bir hızlı ve sıcak vuruşla.

Ama onun beni aldığı gibi ben de onu sonuna kadar alamam. Ama alabildiğim kadarını alıyorum, onun hırıltılı iniltisini, kalçalarının sarsıntısını seviyorum. Parmakları saçlarımı kavriyor ve ben yavaşça ucuna kadar emerken ve dilimi pürüzsüz, kalın başın etrafında dolaştırırken sıkılaşıyor.

Yavaşça, parmakları beni tekrar aşağıya doğru

itiyor. Tanrım, evet. Bunu istiyor. *Daha*

fazlasını istiyor.

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Gözleri kapalı ve başı geriye atılmış, boynundaki tendonlar keskin bir kabartma halinde duruyor. Yüzünü buruşturuyor ve nefesi büyük soluklarla geliyor.

Sonra onu tekrar derinlere çekip boğazımın arkasına doğru iterken uzun, alçak bir iniltiyle nefes veriyor.

Duruyorum.

Bram bana bakıyor ve siki aniden dilime çarpıyor. "Siktir." Sıkılmış dişlerimin arasından gıcırdadı. "Kendine bir bak. Şu haline bak.

sikimi emiyorsun."

Şimdi öyle. Ve ben onun kalın uzunluğunu yalarken ya da onu tekrar ağzıma aldığımda başka tarafa bakmıyor. Ön meninin inci gibi boncuklarını öperken vücudu titriyor.

Ve aniden bunu nasıl bitireceğimi biliyorum.

Dilimdeki tuzla ayağa kalkıyorum ve onunla birlikte sandalyeye kayıyorum, kalçalarına biniyorum. Bakışları benimkini tutuyor, uzun tişörtümün altından onu sıcak, sert ve ağzımdan ıslak bulmak için uzanırken göğüslerimiz birlikte kabarıyor.

Yakında çok daha ıslak olacak.

Onu öpüyorum, derin değil, henüz değil ve ağzı benimkini takip ediyor, bu yüzden dudaklarına karşı yumuşakça söylüyorum, "Hiç ne olmadığımı biliyor musun? Bir erkekle prezervatifsiz sevişecek kadar pervasız olmadım."

"Bir tane al." Sesi sert ve katı ama yalvarıyor. "Bir tane al, Aspen, ve beni becer."

Kımıldamıyorum. "Hiç aleti olmayan biriyle birlikte oldun mu?"

Başını sallıyor, sonra sikinin ucunu çıplak amımın kıvrımlarından geçirirken kısık sesle inliyor.

"İçime ilk boşalan sen olmak ister misin?" Tüm kasları sertleşir. "Aspen-"

"Eğer her zaman korunduysanız, muhtemelen temizsinizdir. Temiz olduğumu biliyorum. Ben de hap kullanıyorum ve bir gün bile kaçırmadım. *Asla*." Yalayarak yukarı çıkıyorum.

"Önerdiğim şey aslında o kadar da pervasızca değil."

Bir titreme koca vücudunu sarıyor ve kalçalarımı sallıyorum, ıslak amımı shaftının uzunluğuna yukarı ve aşağı sürtüyorum.

İnleyerek başının öne düşmesine izin veriyor, elleri sandalyenin kollarını sıkıca kavriyor. "Yapmamalıyız."

"Hayır, yapmamalıyız. Bu seferlik hariç. Ve sen benim ilkim olacaksın." "*Tek*" diyor kabaca.

Ve ben ona sahibim.

Ama umurumda değil. Çünkü şimdi ihtiyacım o kadar güçlü ki içimde ondan başka bir şey düşünemiyorum.

"Evet mi?" Dudaklarına doğru fısıldıyorum, sikinin başı girişime yaslanmış bir şekilde onun üzerinde duruyorum. "Bu seferlik mi?"

"Evet," diye inliyor ve ben de dayanıyorum ama o kadar kalın ki kolay olmuyor, ta ki elleri kalçalarımı kavrayıp beni daha da aşağı itene kadar, tamamen içime oturana kadar durmuyor.

Ve Tanrım, bu *çok* iyi hissettiriyor.

Zevkten başım dönüyor, parmaklarımı saçlarına gömüyorum ve ağzımı onunkine yaklaştırıyorum ama onu öpmüyorum. Henüz öpmedim.

Onun yerine boğuk bir sesle soruyorum: "Kız kardeşinin en iyi arkadaşının içine taşaklarına kadar girmişsin.

Bu nasıl bir his?"

Acı dolu bir kahkaha atıyor. Başı geriye düşüyor, güneş yüzünün gergin düzlemlerini okşuyor. "Çok *iyi* hissettiriyor."

Evet, öyle. Üzerine çıkıp ağzımı onunkine yapıştırıyorum ve yavaşça sürmeye başlıyorum, tişörtüm kalçalarımın yukarı doğru kıvrılıyor. Bu bir nefret sevişmesi gibi değil, sıcak, muhtaç ve lezzetli bir şey gibi hissettiriyor ve orgazm beni sarstığında, onun sikinin kayması kadar yavaş ve derin.

Ama ben bitirdikten sonra hızlanmıyor. Aksine, kendini tutuyor gibi görünüyor.

Çünkü içime bir kez böyle giriyor.

Ve sonunda boşaldığında, ikimiz de bitkin düşmüş ve güneşin sıcak parıltısı altında terliyoruz, başı göğüslerimin arasında öne düşüyor, kolları bana sarılıyor. Kollarımı omuzlarına doluyorum, nefes alış verişimiz yavaşça düzelerken onu kendime yakın tutuyorum.

Sonunda ona karşı kıpırdanıyorum. "Ee," diyorum usulca. "Bugünkü programında ne var?"

Bram başını sallıyor. "Programın canı cehenneme," diye homurdanıyor. Sonra beni kaldırıp çadırın içine taşıdı.

"Yeni bir ateşkes numarasına ihtiyacımız var."

Bram sürücü koltuğundan kaşlarını çatarak bakar. "Hâlâ dört numaradayız. Değil mi?"

Çünkü motosiklet yolculuğumuzdan beri kavga etmedik. Daha doğrusu, kavga edecek kadar uzaklaşmadık. Çünkü o sinirlendiği anda, ben de onun üzerine gidiyorum. Ve eğer sinirlenirsem, beni öpüyor.

"Son birkaç gündür, ne zaman tartışmaya başlasak, sevişerek konuyu kapatıyoruz. Bence buna Ateşkes Altmış Dokuz demeliyiz."

Bir sırtıma bekliyorum ama kaşları daha da çatılıyor. "Son birkaç gündür hiç tartışmaya başlamadık," diyor.

"Evet, başladık. En az on farklı kez-" "Beni kenara çekip seni sikmek zorunda bırakma."

Gülüyorum. Sonra umutla ona bakıyorum. "Gerçekten mi?"

Şimdi sırtıyor ama başını salladığında gerçekten şaşırmıyorum. Kamp alanından olması gerekenden daha geç ayrıldık ama en azından bugünkü yolumuz uzun değildi. Sadece güneydeki Krater Gölü'ne, üç gece kalacağımız pansiyona.

Telefonu çaldığında ikimiz de bilgisayara bakıyoruz ve Bram'ın sırtışı genişliyor. Genelde asistanı arar, ama bu sefer ekranda başka bir isim ve resim beliriyor; Bram'in yaşlarında gülen bir adam kamerayı kapatıyor, flaş gözlerinde şeytanca parlıyor.

Jackson Murphy. Bethany'nin ondan birçok kez bahsettiğini duymuştum, Bram'in bir arkadaşıydı. İsmi hatırlıyorum çünkü Bram'in arkadaşı *olmasına* çok şaşırmıştım.

Şimdi o kadar şaşırmıyorum.

"Murphy," diye cevap veriyor sırtarak. "Bir daha aramayacağını sanıyordum."

Karşıdaki adam sanki uzun bir uykudan yeni uyanmış ve hâlâ esniyormuş gibi konuşuyor. "Evet, işim vardı ve kafein ve viski serumuyla kilitli kalmıştım. Mesajını yeni aldım. Ne var ne yok?"

Bram bana bir bakış attı. "Bethany'den haber aldın mı diye merak ettim."

"Beth mi? Hayır, son zamanlarda değil. Sanırım mezuniyetinden beri. Neden, bir haber mi aldı?"

"Hayır. Ama onunla son konuştuğunuzda sesi iyi geliyor muydu?" Oh.

Dudağımı ısırarak pencereden dışarı bakıyorum.

"Evet." Bir duraklama oluyor ve arka planda bardak şingirtıları duyuluyor.

"Şimdi beni korkutuyorsun, dostum. Siz ikiniz yolculuğa çıktınız, değil mi?"

"Öyleyim. O değil." "Bu ne demek oluyor?"

"Yazarların inzivasına çekildi ve geziyi benim yüzümden iptal etti. Ben de bu konuda bir şey duyup duymadığını merak ediyordum."

"Hiçbir şey." Sesi ya şaşkın ya da şaşırmış geliyor. "Oda arkadaşıyla konuştun mu? Yakınlar."

Bram'e gizlice bir bakış attım. Kızgın görünmüyor ya da sesi kızgın çıkmıyor. Belki de sadece arkadaşıyla konuştuğu içindir. "Aspen burada benimle," diyor.

"Seninle mi? Ne demek seninle? Neredesin?" "Krater Gölü yolundayım."

"Ve o da seninle birlikte arabada mı?"

"Evet." Gözlerime bakıyor, başını bilgisayara doğru eğiyor.

İşareti alıyorum. "Merhaba Murphy. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de memnun oldum" demeden önce uzun bir sessizlik oldu. Ama yalan söylemeyeceğim dostum. Şu anda kafam çok karışık."

"Bethany bir yazar inzivasına çekilmek istedi," diye tekrarlıyor Bram. "Senden herhangi bir tavsiye istemedi mi?"

"Hayır. Kahretsin, ona gitmemesini söyledim. Gittiğim tek inzivada bütün zamanımı bayat simit yiyerek ve duvara bakarak geçirdim. Tek bir kelime bile yazamadım."

Aman Tanrım. Bram'ın yazarların inziva hikâyesinin tek kelimesine bile inanmamasına şaşmamalı. Elbette Bethany -süper organize ve süper hazırlıklı Bethany- yazar olma fikrini gerçek bir fikri olabilecek birinden geçirecekti.

"Yani öylece kalkıp gitti mi?"

"Evet. Şimdi Aspen ve ben onu bize katılmaya ikna etmeye çalışıyoruz. Ona resimler gönderip neler kaçırdığını anlatıyoruz."

Midem sıkışıyor, sıcak ve mide bulandırıcı. Onu gerçekten ayartmaya çalışmıyorum. Olduğu yerde kalmasını istiyorum.

Ve Bram'a neden orada olduğunu söylemek istiyorum. Ama söyleyemiyorum.

Murphy gülüyor. "Yani onun özlediği şeyi yüzüne vuruyorsun."

"O da var." Bram'ın sırtışı geri döndü. "Gelmek ister misin? Özellikle seni görmeyi özleyecek."

"Sen hesapçı bir pisliksin, dostum. Ve duygularım incindi. En azından yüzümü özlediğin için beni davet ediyormuşsun gibi davranabilirsin. kız kardeşini cezbetmek."

"Yüzünü ıskaladığım tek zaman yumruk atamayacak kadar sarhoş olduğum zamandı."

"Şimdi ölümcül bir yara aldım. Senin için gelmiyorum. Aspen'le buluşmaya geliyorum. Benimle konuşacak mısın, Aspen? Benim gibi davranacak mısın? arkadaş mı?"

Rol yapmak zorunda kalmayacağımı hissediyorum, çünkü midemdeki ağır topa rağmen beni gülümsetiyor. "Yapacağım."

"Tamam, Oregon'a uçuş, yapabilirim." Klavye sesi telefonla geliyor. "Gerçi bu kadar kısa bir süre içinde muhtemelen hiç oda rezervasyonu bulamayacağım. Yaz aylarında olmaz. Senin için bankta yatacak değilim."

Bram ona "Her yerde iki oda ayırttık," diyor. "Yani seninle mi kalacağım?"

"Fazladan bir odan olacak."

Kalbim küt küt atarken, yüzümde belirebilecek her şeyi saklayarak tekrar pencereden dışarı bakıyorum. Bram arkadaşına benimle yattığını tam olarak söylemiyor. Ama saklamıyor da.

Ve Murphy ya bunu anlamıyor ya da umursamıyor. "Tamam, takvimimi kontrol edeyim. Kahretsin. Bugün günlerden ne? Haftanın hangi günü?"

"Salı," diyor Bram.

Murphy inliyor. "Perşembe akşamı kuzenimin düğünü var. Perşembe gecesi kim evlenir ki?"

"Görünüşe göre kuzenin."

"Bu parlak gözlemin için çok teşekkürler, pislik. Kahretsin. O lanet şeyi atlardım ama büyükannem derimi yüzerdi. Peki ya Cuma?"

"Cuma günü Shasta Dağı'na gidiyoruz," diyor Bram, sonra da ona seyahat programının geri kalanını veriyor. "Bir hafta orada, sonra bir hafta Tahoe Gölü'nde. İstedğin zaman gelip gidebilirsin."

"Yani muhtemelen iki hafta boyunca Beth'i özçekimlerle yanıma mı çekeceksin? Ben varım. Gerçi iki hafta yapamayabilirim. Önümüzdeki hafta hafta sonu tatili var. Bayramda Tahoe Gölü'nde kalıp havai fişekleri falan mı izleyeceksiniz?"

"Evet. Biz çocukken Bethany'nin gezinin en sevdiği bölümüydü. Yani eve dönmeden önce yapacağımız son şey."

"Kahretsin. Bunun için kalmak isterdim ama tatil için başka planlar yaptım bile. Görünüşe göre bir haftadan biraz daha uzun bir süre kalabileceğim."

"Kulağa hoş geliyor. Uçuş bilgilerini aldığında bana gönder ve seni havaalanından alalım."

Bağlantıyı kesiyorlar ve ben söyleyecek bir şey arıyorum. Ama ne söyleyeceğimden emin değilim.

Yazarların inzivaya çekilmesiyle ilgili bu yalan tam bir karmaşa. Öyle olduğunu biliyorum. Ve Bram'in dile getirilmeyen kınamasını hissediyorum, sanki ona Bethany'nin nerede olduğunu söylesem bu saçmalığa gerek kalmayacakmış gibi.

Ama belki de kınama ondan gelmiyordur. Belki de sırrı saklamanın baskısını hissediyordumdur. Bram, Bethany'ye verdiğim sözden dönmeyeceğimi anlamış görünüyor. Ama yine de keşke ona söyleyebilseydim.

"İyi birine benziyor," diyorum usulca. "Öyle."

"Nereden geliyor?"

"Boston'dan."

"Seattle'dan değil mi?"

Bram başını sallıyor. "Geçen yıl taşındı."

Ama sanki hâlâ yakınlarmış gibi geliyor. Birbirlerine karşı rahatlar. Mesafe ve zamanın yaratabileceği gariplik. Sanki aralarında koca bir ülke olmasına rağmen sık sık konuşuyorlarmış gibi. "Onunla nasıl tanıştınız?"

"Aynı liseye gittik. Sonra aynı üniversiteye gittik ama o ilk yıl dolmadan ayrıldı."

"Nereye gitmek için ayrıldı?"

"Hiçbir yere. Bir süre Bethany ve benimle yaşadı." Oh. "Bu yüzden mi onunla da yakın?"

"Evet."

Bram'a daha yakın ama. Ona arkadaşına benim hakkımda ne söyleyeceğini sormak istiyorum ama vereceği cevaptan korkuyorum. Onun için ne olduğumu bilmiyorum.

Son birkaç gündür güzergahımız sikişmek, sikişmek ve daha çok sikişmekti. Ama ne düşünmem gerektiğinden emin olamadığım şey sikişmelerin arasındaki her şey. Çünkü yine kendi çadırımda uyumadım. Her gece kollarını bana doluyor. Bazen hiç küsmeden ya da tartışmadan saatlerce konuşuyoruz. Bazen daha fazla sevişmeye yol açmasa bile beni öpüyor. Mesela yüzmeye gittiğinde geri döndüğünde kahvesini yaptığımı görüyor. Yüzümü ellerinin arasına alır ve beni uzun uzun öper.

Her şey karışık ve karmaşık. Ama bir şey açık: Henüz bitmesini istemiyorum.

Dikkatlice, "Yani resmen aynı odayı mı paylaşıyoruz?" diyorum.

"Evet." Sesi de aynı dikkatle eşit. "Pratik görünüyor." "Evet,"

diyorum kibarca. "Nefret sikişi çok pratik."

Elleri direksiyonun üzerinde sıkılaşıyor. Ve çenesini sıkmaya başlıyor.

Aman Tanrım. "Sertleştin mi?"

Bakışları düzleşir. "Islak mısın?"

"Şimdi öyleyim." Hınzır bir sırıtışla koltuğumda dönüyorum ve elimi onun taş gibi sert kalçasının üzerinde kaydırmaya başlıyorum.

Beni durduruyor, eli elimi yakalıyor. "Ben araba kullanırken olmaz."

"Tamam," diyorum ve önüme bakıyorum. Neredeyse hiç yol olmayan uzun, düz bir

Trafik. Elimi kalçasından çekip gömleğimin altından geçiriyorum. "Aspen," diye homurdanıyor.

"Hmm? Oh bana aldırma. Sadece işimi hallediyorum."

Meme uçlarımla oynuyor, onları ince atletimin altında sert tepeler haline getiriyor, ellerine bakıyor ve parmaklarının verdiği hissi hatırlıyorum. Onun eklemler tekerlek üzerinde beyazlaşıyor.

Gittikçe daha çok ısınyorum. Çıplak ayağımı gösterge paneline dayayıp koltuğumu yatırıyorum.

"Gözünü yoldan ayırma, Teneke

Adam." O da öyle yapıyor.

Parmaklarım uyluğumun iç kısmında geziniyor. Giydiğim kot etek kısa, o kadar kısa ki külotumun kenarına ulaşmak için zar zor yukarı kaldırmam gerekiyor. "Bana sertleştiğini söyle."

Yakıcı bakışları kalçalarımın arasındaki elime yerleşiyor. "Çok sert, bebeğim. Çok derinlere iner ve çok hızlı boşalırdım."

Parmaklarımdan daha derine. Kendimi hiç boşaltmadığım kadar sert. Yumuşak bir iniltiyle parmaklarımı ıslaklığında gezdiriyorum.

Bram bakışlarını tekrar yola çeviriyor. "Söyle bana," diye kabaca emrediyor. "Çok kayganım," diye nefes alıyorum. "Ve klitorisim sadece-oh tanrım. Çok ıslak. I

daha fazla sürtünmeye ihtiyacım var."

"Dilim gibi."

"Evet." Nefes nefese, sertleşmiş yumrunun etrafında dönerek alay ediyorum.

"Bana parmaklarını ver. Lanet parmaklarını bana ver."

İtaat etmemi beklemiyor, bileğimi yakalıyor ve elimi dudaklarına götürüp parmaklarımdaki ıslaklığı emiyor. İnliyorum, sıcak ağzının hissi ve acil ihtiyacı beni kendi dokunuşunun yapabileceğinden daha fazla ateşlendiriyor. Nefes nefese koltuğumda kıpırdanıyorum.

Avucumun ortasını genişçe yalayarak bitiriyor. "Şimdi arkaya geç ve şu külotu çıkar."

"Ne?"

"GPS toprak bir servis yolunun yaklaştığını gösteriyor. Kenara çekiyorum." Aman Tanrım.

Çabucak kemerimi çözdüm ve arkaya atladım. Araç sarsılıyor ve otoyoldan çıkarken çarpıyor. Kapısı çarpıp arka kapı açılırken bile külotumu bacaklarımdan aşağı sürüklüyorum. Kot pantolonunun fermuarı çoktan açılmıştı, siki kalın ve sert duruyordu.

Arka koltukta geniş bir bank var ve bacaklarımı kavrayarak beni kendisine doğru sürüklüyor. Yeterince yaklaşıp yaklaşmaz beni ağzıyla kaplıyor ve tüm ıslaklığı yalıyor, tadıma bakarak inliyor, çılgınca bir ihtiyaç içinde kıvranana kadar klitorisimle alay ediyor.

Başını kaldırıyor, bakışları vahşileşiyor. "Kıçını geriye at ve bacaklarını aç."

Koltuğa geri dönüyorum ve o da arkamdan geliyor, kapıyı arkasından çarparak kapatıyor. Sonra üzerime çıktı, sikini derinlere soktu. Bağırıyorum ve beni vahşi bir uzuv taklasıyla sikiyor, sağ dizim ön koltuğun arkasına sıkışmış ve sol ayak bileğim omzuna asılmış, ellerim beynimi kapıya çarpmamak için başımın üzerinde desteklenmiş. Amım onun kalın aletini sıkıca kavırıyor, o kadar sıkı ki

Ben gırtlaktan gelen bir ılıkla boşalana ve o inleyerek içime pompalayana kadar her itişte.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum o terli bir yığın halinde üzerime yığılırken. "Aman Tanrım."

"Evet," diye hırıltılı bir şekilde onaylıyor, sonra benden hafifçe uzaklaşırken sesi derinleşiyor. "Lanet olsun. Yine içine boşaldım."

"Her şey yoluna girecek."

Başını sallıyor ama ağzı sert bir çizgi halinde geriliyor. Bana kızgın değil. Prezervatifi unuttuğu için kendine kızgın.

Sürücü tarafındaki camdan keskin bir dizi vuruş geliyor.

Bram'ın kafası yukarı fırladı ve beni tekrar vücuduyla sardı. Bakmak için kıvrılıyorum. Oturmaya çalışıyorum ve bir eyalet polisinin geniş kenarlı şapkasını fark ediyorum.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum ve kıkırdamaya başlıyorum.

Fermuarları çekip düzeltme telaşıyla birbirimizden ayrılıyor ve kalçalarımın arasına damlayan spermleri silmek için külotumu kullanıyoruz. Sonra Bram "kahretsin" diye mırıldanıyor ve kapıyı açıp güneşin parıltısına doğru kayıyor.

Ben de onu takip ettim.

Polis memuru sabırla bekliyor, biz dışarı çıkarken gözlerini bizden ayırmıyor ve inanılmaz bir poker suratı takınıyor. Yüz ifadesi kıkırdamıyor bile. "Nasılsınız millet?"

"Pekâlâ, efendim," diyor Bram ona.

Asker bana daha dikkatli bakmadan önce başını sallıyor. Sanırım istekli olduğumdan emin olmak istiyor. "Siz de mi bayan?"

"Gerçekten çok iyi, efendim."

Bunun üzerine ağzı biraz sıkıştı. "Eyalet dışından mı geliyorsunuz?"

Washington plakasını çoktan görmüş olmalı ama Bram onaylamak için başını sallıyor. "Krater Gölü'ne gidiyoruz."

"Anladığım kadarıyla bu yolların sadece Orman Hizmetleri'nin kullanımına açık olduğunu bilmiyorsunuz?"

"Farkında değildim."

"Yangın sezonunda, çalıların arasında araç kullanmak tehlike yarattığında bu tabelaları asıyorlar. Ama belki de siz dikkat etmiyordunuz."

Bram derin bir iç çekti. "Dikkatim dağılmış olabilir."

"Hmm." Şapkasını geriye doğru eğdi. "Pekala, eğer yanınızda varsa ehliyetinize ve ruhsatınıza bir göz atacağım."

Polis memuru evrakları arabasına geri götürdü. Bram benimle birlikte bekliyor, ikimiz de Range Rover'ın yan tarafına yaslanıyoruz. Sert ve sessizdi, çenesi sıkılmıştı.

Polis memuru ehliyet ve ruhsatla dönene kadar on sessiz dakika geçiyor - ve bir de off-road cezası. Bram onları başını sallayarak alıyor, mahkeme tarihleriyle ilgili konuşmalar boyunca bekliyor, sonra polis bizi ana yola kadar takip edeceğini söyleyince yine başını sallıyor.

Cipin içine geri dönen Bram, bileti parayı sakladığı bölmeye atar. Hâlâ kızgındı.

Otoyola geri dönene kadar bekliyorum, sonra sessizce soruyorum, "Ceza sorun olacak mı? Büyük bir ceza mı?"

"Ceza umurumda değil."

Tabii ki umurunda değil. Ve muhtemelen ceza da umurunda değil. Avukatları bunun için var. "O zaman neden bu kadar kızgınsın?"

"Çünkü bundan daha sorumlu olmalıyım." "Olmalı mı?"

Kim demiş?"

Cevap vermiyor.

Ama belki de yanlış soruydu. "Neden?"

Bana inanmayan bir bakış fırlattı. "Ne tür bir örnek teşkil ediyorum? Seni yol kenarında becererek."

"Kime örnek oluyorsun?"

"Bethany."

"Haklısın. Bunun affedilemez olduğunu bilmesini sağlamalısın. birlikte vakit geçirmekten gerçekten hoşlandığı biriyle kendi rızasıyla, son derece ateşli bir şekilde spontane seks yapması *yanlış*."

Bu onu hazırlıksız yakalamışa benziyor ve öfkesinin bir bacağını kırıyor.

"Belki de artık senin baba olmana ihtiyacı yoktur," diyorum. "Belki de bir erkek kardeşe ihtiyacı vardır."

Ve o bacak yeniden sağlam ve öfkeli bir zemin bulur. "Onun bir babaya *ihtiyacı var*. *Sahip* olduğu şey bir erkek kardeş, ona karşı görevini daha iyi yapması gereken bir erkek kardeş. Ona geri dönecek şeyler yapmaması gereken bir ağabey."

Çaresiz bir hayal kırıklığıyla ellerimi kaldırıyorum. "*Bu ona* nasıl geri dönecek?"

"Mesele de bu zaten. Umursamazca yaptığım şeylerin nasıl geri döneceğini ve başka birine zarar vereceğini bilemem. İş bitene kadar sonucu ya da ne kadar zarar verebileceğimi bilemem. Bu yüzden ona geri dönecek hiçbir şey yapmıyorum-ya da başka biri."

Robot Bram'ın arkasındaki programlama bu. Ve şu anda bu kodlardan herhangi birini değiştirmeyi düşünecek bir ruh halinde olmadığını görmek kolay. "Polisin hâlâ peşimizde olması çok kötü," diyorum. "Bu tartışmayı toprak bir yolda kenara çekip sevişerek çözebilirdik."

Bana bir kez daha sert ve inanmayan bir bakış fırlatıyor ama bu kez yavaşça yumuşuyor. Eli benimkini buluyor ve parmaklarımı dudaklarına götürerek parmak eklemlerimi nazikçe öpüyor.

"Ben de seninle olmaktan gerçekten keyif alıyorum," diyor sert bir sesle ve içimde bir şeyler usulca açılıyor, bir umut fısıltısı ve henüz adlandırmak istemediğim başka bir duygu, sıcak ve hafif bir şekilde parlıyor. Ta ki alaycı bir şekilde "Muhtemelen yapmam gerekenden daha fazla." diye ekleyene kadar.

Ve içimdeki her şey yeniden sımsıkı kapanıyor.

Sonraki iki gün boyunca, sevişme nöbetleri arasında Bethany'nin Krater Gölü programındaki birkaç maddeyi yapmayı başardık. Ama sevişme sona eriyor. En azından bir süreliğine.

Bram'e usulca, "İyi ve kötü haberlerim var," dediğimde teknede Büyücü Adası'ndan dönüyorduk.

Endişeyle kaşlarını çattı. "Ne?"

"Göğüslerim ağrıyor ve doğum kontrol döngümün dördüncü haftasına yeni başladım. Bu da bir iki gün içinde reglimin başlayacağı anlamına geliyor. İyi haber: Bir kez hata yapmamıza ve bir kez kasten içime boşalmana rağmen, hamile kalmadığımdan yüzde 99,99 eminim."

Dudakları seğiriyor. "Peki kötü haber ne?"

"Şey. Regl dönemim başlamak üzere. Yani sevişmek beş gün kadar masadan kalkacak."

Ve yerden de. Ve yataktan. Ve duş kabininden. Dehşetle nefesini içine çekti. "Hayır."

"Evet. Ve büyük ihtimalle o günlerden en az bir ya da ikisini kıvrılmış ve sefil bir halde ölümü dileyerek geçireceğim."

"Ah peki." Omuz silkiyor ve inanılmaz mavi sulara bakıyor, rzgr gr saçlarını savuruyor, güneş ışığı kahverenginin arasındaki tüm altınları ve kırmızıları yakalıyor. "Bir yere kapanıp mutsuz olman beni etkilemez. Murphy beni eğlendirmek için geliyor."

İçimden bir kakhaha patlıyor ve onun sağlam omzunu yumrukluyorum. Yumruğumu yakalıyor ve başını eğerek ağzımı tatlı, kakhahalı bir öpücükle kapıyor

Beni kendine doğru çekmeden önce kollarının arasında tuttu ve parmaklıklara yasladı.

Tekne suyun üzerinde zıplarken ona doğru sallanıyorum. "Bir fikrim var. Döndüğümüzde oda servisi sipariş edelim ve önümüzdeki beş günlük kuraklığı atlatmamıza yardımcı olması için bu gece birkaç kez sevişelim."

"Bu planı sevdim."

"Birbirimizi öldürmeden yolun yarısına gelmenin kutlaması olarak sırt antamdaki tekila şişesini alalım ve birlikte sarhoş olalım. Çünkü onu taşıtmaktan yorulдум."

"Bu da iyi bir plan." Sesi derinleşiyor ve sessizce, "İki hafta mı oldu?" diyor.

"Evet. Yarın ikinci Cuma."

Tekne sallanıyor ve kolları beni daha sıkı sarıyor. "ok hızlı geçti."

Evet, yle. Geçti.

Çok hızlı.

şyerek uyandım. Donmuyorum ama Bram'in sıcak bedeninin beni sarmadığının farkındayım.

Planladığım kadar sarhoş olamadım. Tek bir vücut vuruşu bir sürü yalamaya dönüştü, sonra birbirimizi yorgunluktan becerdik. Ama Bram'in yine şişe üzerinde çalıştığını görüyorum. Pencerenin yanında durmuş gle bakıyor, üzerinde sadece kot pantolonu var. Gömleğini bulup giydim, sonra da sit boyunca. Kollarımı arkadan beline dolayarak yanağımı kürek kemiklerinin arasındaki sıcak ten aralığına bastırıyorum.

"İyi misin?"

Cevap yok. Önüne geçiyorum ve kalbim sıkışıyor. Onun Yüz hatları kasvetli çizgilerle kazanmış. Sanki onu görmemi istemiyormuş gibi, kolu belimi sarıyor ve beni döndürerek sırtımı göğsüne yaslıyor.

Karanlık penceredeki yansımalarımızı belli belirsiz görebiliyorum. Göl altımızda uzanıyor, ay ışığı durgun sulara berrak bir ayna gibi yansıyor.

"Hamile mi?" Sesindeki çakıl daha derin, daha sert, sanki göğsünden sırtıma doğru gürlüyor gibi. "Yoksa kürtaj mı yaptırdı? İyileşmek için zaman mı kazanıyor?"

"Bethany mi?"

"Evet."

"Hayır." Onunla yüzleşmeye çalışıyorum ama beni sıkıca tutuyor, ön kolu göğüslerimin altında göğsümün etrafında kilitlenmiş. "İkisi de değil."

"Hamile kaldığı için onu yargılayacağımı düşünür müydü? Ya da yapması gereken seçimi yaptığı için?"

"Hayır." Avucumu ön koluna sürterek onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Her neyse, bu bir sorun değil. Neden bunu düşünüyordun?"

"Çünkü hiçbir şey yüzde yüz değildir. Ve bazen birini istediğinde çılgınca riskler alırsın. Bizim yaptığımız gibi."

Oh. O zaman bunu düşünmesine şaşmamalı.

Ama söyleyecek fazla bir şey yok. Seks bir risktir. Prezervatif ve hap olsa bile.

Göğsü ağır bir iç çekişle kalktı. "Heath onu aldattı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Yani, bunu söylemek zor çünkü Seattle'da yaşıyorduk ve geçen yazdan sonra, aslında sadece Hafta sonları. Ama yaptıysa bile Bethany'nin bildiğini sanmıyorum. Çünkü o bilseydi muhtemelen ben de bilirdim." Dudağımı ısırıp ekliyorum: "Ama bence Bethany'nin kendine olan güvenini kırdı. Kendisinden ve kararlarından şüphe etmesine neden oldu. Ve bence ... Bence *senin* desteğinden o kadar emin olmamasının nedeni kısmen bu. Çünkü kendine o kadar güvenmiyor, dolayısıyla *senin* nasıl olacağından da emin değil."

Arkamda tamamen hareketsiz kaldı. "Ona tecavüz etti mi?" "Ne? Bunu neden soruyorsun?"

"Çünkü bana ayrılıklarını anlattın. Onun saldırgan olduğunu ve ondan kurtulduğunu söyledin, ama bana ne hakkında her şeyi anlatmıyorsun."

oldu."

"Hayır, anlatmayacağım, çünkü anlatmak bana düşmez. Ama tecavüze uğramadı. Bildiğim kadarıyla değil."

"Onu öldürürdüm," diye homurdanıyor. "Onu öldürürdüm ve sonuçlarına da katlanırdım." "Biliyorum." Elimi tekrar kolunda gezdiriyorum. "Ama bunu yapmak zorunda değilsin.

için."

"Ama bu yüzden saklıyor olabilir. Ne yapacağımdan korkuyor. Ya da onu suçlayacağımı düşünerek. Suçlamazdım."

"Biliyorum."

"Tecavüze uğrasaydı bana söyler miydin?"

"Söylemememi isterse söylemezdim." Bana karşı aniden sertleştiğinde başımı sallıyorum. "Ama öyle değil, Bram. Yemin ederim."

Sert bir şekilde, "Yalan söyleyeceğini söylediğinde buna inanmak zor."

dedi. Acı içime işledi. Ben bir hemşirenin kızıyım. Annemin aksine, Profesyonel olarak Bethany'nin mahremiyetine saygı duymak zorunda değilim, ancak bana öğretilen her şey, rızası olmadan birinin durumu hakkında konuşulmayacağı yönünde. Bir hastalığı olduğundan bile bahsetmezsin. Tehlikede değilse ya da muhakemesi bozulmamışsa.

Bethany'ninki değil. Yardım arıyor. Ama arkadaşı olmasaydım bile, ona söylemek bana düşmezdi. Özellikle de benden söylemememi istediye.

"Yalan söyleyeceğimi söylemedim," diye sertçe karşılık veriyorum. "Sadece sana söylemeyeceğimi söyledim."

"Ama o güvende mi? Ve o iyi mi?"

"Evet."

"Senden istese bu konuda yalan söyler miydin?"

Tanrım. Boğazım düğümleniyor, başımı sallıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Bunu yapmak zorunda değilim."

Bunu yapamam.

"Siktir et o zaman." Peşimden geliyor, beni geniş göğsüne doğru savuruyor.

"Onun yerine bunu yapacağız."

Ağzı benimkine çarpıyor ve ben de onu aynı sertlikte öpüyorum, hayal kırıklığıyla dudaklarını ısıriyorum, parmaklarım kotunu yırtıyor ve acımasızca sikini okşuyor. Dişlerinin arasından tıslayan nefesiyle beni yatağa fırlatıyor ve üzerime çöküyor, dizlerini benimkilere doğru itiyor, güçlü parmaklarıyla bileklerimi başımın üzerinde sabitliyor.

VahŖi bir hamleyle içime giriyor, vücadumun yumuŖaklıđı onun acımasız sahipliğine boyun eğiyor, uyarılmam keskin, inleyen bir dalgalanmayla yükseliyor. Adı dilimde sonsuz bir yakarış, ağır homurtuları beni orgazma doğru acımasızca becerirken cevap, horozu yüksek ve sert vuruyor

Ben uçurumun kenarından uçup, onun altına sertçe çarpana kadar içimde.

İ kaslarımın sıcak kasılmaları göğsünden düzensiz bir inilti koparıyor. Üzerime eğilmiş, bakışlarımı tutuyor, gözleri yanıyor, boşalması sıkılaŖan kılıfımın derinliklerinde nabız gibi atıyor.

"Benim için çok yanlıŖsın," diye homurdanıyor. "Ama seni istemeden duramıyorum."

Sonra beni öpüyor ve az önce göğsümde açtığı yırtık deliğe rağmen ben de onu öpüyorum çünkü ben de onu istemekten vazgeemiyorum.

Daha sonra kollarını bana doluyor ama ben hâlâ üŖüyorum. Ve tüm nefret lanetine rağmen, ilk kez *nefretin* aslında onun yaptığı Ŗeyi tanımladığını hissettim.

Ertesi sabah, kalbim ağır ve umutsuz hissediyor. Vücudum ve ruh halim de çok geride değil ve Bram'ın özenli ilgisi her şeyi daha da kötüleştiriyor. Belli ki regl dönemimin geldiğini ve beni sefil bir topa çevirdiğini düşünüyor ama henüz gelmedi. Onun yerine sözleri tekrar tekrar içime işliyor. *Benim için çok yanlış birisin.*

Yine de benimle ilgileniyor. İstemediği biri.

Yolculukta sessizdim, yolcu koltuğunda kıvrılmışım. Shasta Dağı'ndaki bir tatil köyüne gitmeden önce Murphy'yi Redding'deki havaalanından alıyoruz. Gündemde biraz balık tutmak var. Bir sürü golf. Birkaç spa Bethany'nin programa dahil ettiği günler.

Hiçbirini dört gözle beklemiyorum.

Telefonum çaldığında moralim kısa süreliğine düzeliyor. Annemden bir mesaj.

Mesajı okur okumaz tekrar düşünüyorum.

BENİ ARA.

Olamaz.

Bram iç çekişimi duyunca bana baktı. "Ne?"

Annemi aramak için ekrana dokunuyorum ve telefonu kulağıma götürürken onun gözleriyle karşılaşıyorum. "Sanırım az önce sürpriz yapma avantajımı kaybettim."

Hemen cevap veriyor. "Aspen?"

"Merhaba anne!" Parlak bir şekilde söylüyorum. "Nasıl gidiyor?"

"Bilmiyormuş gibi bana 'nasıl gidiyor' mu dedin?" "Evet?"

"Çünkü az önce sıfır bakiyeli bir ekstreye baktıktan sonra çevrimdışı oldum. Ben de birkaç bakiyeye daha baktım. Ve hepsi sıfır. Bana söyleyecek bir şeyin var mı? Çünkü söyleyecek *çok şeyim* var."

"Bethany'nin kardeşini öldürebileceğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" Şaka yaptığımı anlaması için gözlerimi Bram'e dikiyorum.

Onu gerçekten öldürmek konusunda. Çünkü tabii ki gerçekten söyledim. "Evet."

"Onun yerine ona şantaj yaptım."

Koyu renk gözleri yoldan ayrılıp yüzümü arıyor. Kaşlarımı kaldırıyorum, "*Seninle bir milyon dolar için yattığımı söylemekten daha iyi, değil mi?*" demeye çalışıyorum.

Ama *ona* şantaj *yapmamın* daha iyi bir açıklama olduğunu düşünüyor gibi görünmüyor.

Annem de öyle düşünüyor gibi görünmüyor. "Tatlım, başka zaman olsa bu komik olurdu."

İçimi çektim. "Bu bir hediye."

Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor ve memnun bir şekilde başını sallıyor. "Ne için bir hediye? Neden *bana* bir hediye versin ki?"

"İyi bir adam olduğu için mi?"

"Tatlım," diyor *saçmalamayı kes* anlamına gelen bir sesle.

"Tamam, bu benim için gerçekten bir hediye. Çünkü Bethany'ye çok iyi bir arkadaş oldum. Ve dünyada her şeyden çok istediğim tek şeyin senin artık bu yükü taşımayacağını bilmek olduğunu biliyordu, o yüzden bunu yapmayı teklif etti."

Ki bu doğru. Sayılır. Bunu her şeyden çok istediğimi biliyordu, bu yüzden benden istediğini elde etmek için onun borçlarını kullanarak bu yolculuğa çıkmam için bir yığın nedenin üstüne bunu da ekledi.

Ama ona yaptığım açıklamadan tatmin olmuş görünüyordu.

"Orada beni dinliyor mu? Bunu o da duyabilir."

Şaşırdım ama itiraz etmedim. Hoparlörü açarak, "Artık bizi duyabilir" diyorum.

Yumuşak bir şekilde, "Kızınız kız kardeşim için çok özel. Eğer izin verseydi onun için daha fazlasını yapardım. Bu haliyle, hediyeyi kabul etmesi için onu ikna etmek zorunda kaldım."

Telefondan ağır bir iç çekiş sesi geliyor. "İkinize de teşekkür ederim. Yaptığınız şey inanılmaz derecede cömertçeydi. Ve Aspen-seni sevdiğimi biliyorsun. Bunu benim için istediğin için seni daha da çok seviyorum. İyi niyetli olduğunu biliyorum. Biliyorum. senin kalbindendi."

Olamaz. Yüzümü çevirip pencereden bakıyorum, böylece Bram gelen şeye verdiğim tepkiyi göremiyor. "Ama?"

"Ama bir şeyin gizli olmaması özel olmadığı anlamına gelmez. Yaptığın şey korkunç bir etik hataydı Aspen. Mahremiyetimin iğrenç ve aşağılayıcı bir şekilde ihlaliydi. Bunu daha iyi bilmen gerekirdi."

Göğsümde kocaman bir utanç yumağı oluşuyor. O haklıydı. Ve bir parçam bunu zaten biliyordu. Ona söylemeyi bu kadar geciktirmemin nedeninin, bu işin içinden nasıl çıkacağımı bilememem olduğunu da biliyorum.

Boğazım ağrıyor, fısıldıyorum, "Çok üzgünüm anne."

"Üzülme Aspen. Sadece daha iyisini yap."

Güçlü bir el benimkini buldu. Gözyaşlarım taşıtığında ona bakmadan Bram'ın parmaklarını kavıyorum. "Tutacağım."

"Bay Gage. Dediğim gibi, borçlarım gizli değildi. Geçen hafta evimdeyken muhtemelen bazı kanıtlar görmüşsünüzdür. Ya da büyük olasılıkla Aspen bir noktada bunu yüzünüze vurdu."

Parmakları benimkilerin arasından geçiyor ve nazikçe sıkıyor. "İyi nişan alır, hanımefendi."

Annem gülüyor. "Eminim öyledir."

"Özel hayatın gizliliğinin ihlali konusunda söylediklerinizi dikkate alacağım. Ancak burada suçu da üstlenmem gerekiyor. Bu seçeneği önüne koyarak ona imkânsız bir seçenek sundum."

"İmkansız bir seçim değildi. *Zor* bir seçimdi ve o yanlış olanı yaptı. Açıkçası sizi kızımı etkilediğim gibi etkileyemem ve her şeyi kendi bildiğiniz gibi yapmaya alışık olduğunuzdan şüpheleniyorum. Ancak ona, bir şeyi yapabilme ayrıcalığına sahip olmanızın onu yapmaya hakkınız olduğu anlamına gelmediğini empoze etmeye çalıştım. Ve eğer ona bu hediye vermek istiyorsan, almak yerine önce benimle konuşmalıydın.

kişisel bilgilerimi toplamayı kendinize görev edindiniz. Onun izninin benimkiyle aynı olmadığını bilmeniz gerekirdi."

"Evet." Sesi de ifadesi kadar gergin. "Elbette haklısınız. Bunun için de özür dilerim."

"Teşekkür ederim. Ve Aspen, seni seviyorum. Lütfen nankör olmadığımı anla. Ama bir dahaki sefere benim yerime karar vermemeni rica ediyorum. Bu hayatta zaten çok az seçeneğimiz var; benimkileri de senin almanı istemiyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum ama sesim hâlâ kalın bir karmaşa halinde. "Bu sana daha fazla seçenek sunacak."

"Bunu biliyorum. Dediğim gibi, nankör değilim. Gerçek şu ki, beni bunaltan bu jest ve ikinizin de gösterdiği cömertlik. Unutmayın.

Jurassic Park."

İçimden küçük bir nefes kaçıyor. "Yapacağım."

Şimdi kendi sesi kalın. "Ve şimdi bitti. Sana teşekkür etmek ve ne kadar harika bir evlat olduğunu söylemek dışında bu konudan bir daha bahsetmeyeceğiz.

Şimdi seyahatinizin geri kalanında iyi vakit geçirin. Bana fotoğraflarını gönder."

Bağlantıyı kesmeden önce "Göndereceğim," diye söz veriyorum ve bir anda gözyaşlarım yeniden başlıyor, utanç hala sıcak ve yoğun bir şekilde göğsümde yanıyor. Yüzümü başka tarafa çevirip yanaklarımı siliyorum.

Bram sessizce, "Annen iyi bir kadın," diyor.

"Evet." Ve benim için çok hayal kırıklığına uğramış olmalı. Daha fazla gözyaşı süzülüyor.

"*Jurassic Park*'la ilgili olan neydi?"

"Filmden bir replik." Ezbere bildiğim bir film ama duygusal olarak kafam o kadar karışık ki işbirliği yapamıyorum. "Kendilerini bir şeyler yapıp yapamayacaklarına kaptırmış insanlar hakkında-"

"Durup düşünmeleri *gerekip gerekmediğini* düşünmediler."

"Evet." Tam olarak buydu. Ona şaşkın bir bakış fırlattım.

"Çocukken en sevdiğim film." Gülümsemesi genişleyerek sırıtmaya dönüştü. bana bakıyor. "Dinozorları klonlayabilen birine yatırım yapmak için her zaman tetikteyim."

"Bu, o filmde öğrenmen gereken şeyin tam tersi."

"Evet, şey. Bu konuda

iyiyimdir." "Ne?"

Parmakları benimkileri sıkıyor. "İstememem gerekeni istiyorum."

Küçük havaalanına vardığımızda Murphy çoktan dışarıda bekliyordu, ayaklarının dibinde bir spor çantası ve omzunda bir bilgisayar çantası vardı.

Orada burada fotoğraflarını gördüğüm için traşlı siyah saçlarını ve geniş sırıtişını tahmin edebiliyordum. Bir defans oyuncusu gibi yapılı olduğunu fark etmemiştim.

Onu selamlamak için yolcu koltuğundan kaydım ve bana yukarıdan aşağıya baktı.

"Bir kavağa benzemiyorsun. Onlar daha uzun."

Güldüm. "Eğer uzun boydan bahsediyorsak, sen de bir yazara benzemiyorsun."

"Yazara benzemiyor muyum? Bram, dostum," diye sesleniyor Bram cipin önüne geldiğinde, "kız arkadaşın ırkçı."

Dehşete kapılmış bir halde ellerimi kaldırdım. "Hayır, demek istediğim-" Onun dev cüssesini göstermeye çalışıyorum ve durumu daha da kötüleştirdiğimi fark ediyorum.

Bram başını sallıyor. "Sadece seninle dalga geçiyor, Aspen."

Murphy sırtıyor. "Dalga geçiyorum. Yazarların genelde bu kadar yakışıklı olmadığını biliyorum."

"Hadi öyle olsun," diye gülüyorum.

"Selam dostum," diye selamlıyor Bram. Erkeklerin yaptığı gibi el ele tutuşuyorlar, sanki bilek güreşi yapıyorlar ama gerçekte öyle değil. "Seni takım elbisenin dışında neredeyse tanıyamayacaktım. Dağ adamı gibisin."

Bram çenesindeki kılları ovuşturur. "Uzun zaman oldu, değil mi? Bunları arkaya koymak ister misin?"

"Bunu değil." Bilgisayar çantasını göğsüne bastırıyor. "Bu bebek her zaman yanımda."

"Neden öne oturmuyorsun?" Ona söylüyorum. "Arka koltuğa oturabilirim."

"Arkada oturabilirim, ama-" Murphy biraz kaşlarını çatıyor, bakışları yüzümde geziniyor. "Kendini iyi hissetmiyorsan başka tabii. Bram, senin kızın sesi biraz hasta gibi geliyor."

"Çünkü ses tellerimde nasır var."

Ama şimdi Bram de bana bakıyor, gözlerini karartan bir endişe var. "Ve sen de zor bir gün geçirdin."

Duygusal olarak, evet. Sadece birkaç dakika sürmesine rağmen, annemin telefonu beni mahvetti.

"Onu çok mu yoruyordun? Yoksa sadece hıyarlık mı yapıyordun?"

"İkisi de değil," diye cevap verdim. "Sadece biraz yorgunum. Yolda uyuyakalırsam diye arkayı ben alacağım."

Murphy çantasıyla birlikte kargo bölümüne yöneliyor. Bram yanağımı sıcak eliyle kavırıyor, bakışlarıyla beni süzüyor.

"İyi olduğuna emin misin?"

Zayıf bir gülümseme veriyorum. "Gerçekten. Sadece yorgunum."

"Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver," diyor usulca kapıyı açarken, ben de başımı sallayıp içeri giriyorum.

Yorgunum. Hâlâ duygusal ve umutsuzum ve belki de regl döneminden muzdaribim ve artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Kız arkadaşına karşı çıkmamıştı. Ya da *senin kız arkadaşına*. Ve Murphy durumun böyle olup olmadığını bile sormadı - oysa benim hakkımda bildiği her şey onu sadece Bethany'nin arkadaşı olduğumu varsaymaya yönlendirmeliydi.

Hangi

bir noktada Bram'ın ona birlikte olduğumuzu söylediğini düşündürüyor.

Ve bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum. Beklediğim bu değildi.

Bram'ın aramızda gerçekten bir şey yokmuş gibi davranacağını düşünmüştüm. Ama belki de arkadaşının, kız kardeşinin en iyi arkadaşıyla şiddetli bir nefret seksi yaptığını bilmesine izin vermektense bana kız arkadaşım demeyi tercih ederdi.

Murphy ön tarafa yüklendi. "Vay anasını. Burası uzay gemisi gibi." "Ben de öyle dedim," diyorum ona.

Arkadaşı bilgisayara uzandığında Bram, "Çek ellerini," diye uyarıyor. "O hassas biri."

"Bu çok soğuk, dostum."

"Onunla oynamama izin veriyor," diyorum daha iyi düşünmeden.

Murphy homurdanıyor. Aman Tanrım. Bram sırtıyor ve ben de aniden ısınan yanaklarımı kapatıyorum. Bram motoru çalıştırırken arkama yaslanıp koltuğun ortasına oturuyorum.

Arkadaşı ona doğru bakar. "Bethany'nin bir yazar inzivasına çekilmesi de neyin nesi?"

Bram, "Öyle iddia etti." der. "Ve sen de öyle olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Olmadığını biliyorum."

"Nerede o zaman?" Bram omuz silkiyor.

"O bok kafalı Sutherland'la konuştun mu?"

Omuzları aniden sertleşen Bram, "Onunla işi bitti," der. Murphy uzun bir süre onu inceler. "Ne demiyorsun?" "Sadece onunla işinin bittiğini."

"Pekâlâ. Güzel." Murphy dönüp bana baktı. "Sana bir şey söylemedi mi?"

"Söyledi."

Bram'ın gözleri dikiz aynasında kısa bir süre benimkilerle buluştu. "Aspen onun nerede olduğunu biliyor."

Murphy'ye "Söylemememi istedi, o yüzden söylemiyorum" derken göğsüm sıkışıyor. Bu yüzden söylemeyeceğim."

"Tanrım." Baskıya hazır olmama rağmen geri çekildi. "Ve sen bu adamla iki haftayı boyun eğmeden mi geçirdin?"

"Evet."

"Kahretsin. Senin kız tam bir asker."

"Biliyorum." Bu cevapta isteksiz bir hayranlık, hayal kırıklığı ve gurur birbirine karışıyor.

"Yani Bethany gizli kalmak istiyor. Pekâlâ. Biz de onu dışarı mı çekeceğiz?"

"Planımız bu."

"Ama pek iyi gitmedi, değil mi? Bu yüzden büyük silahları çekiyorsunuz." Murphy devasa pazularını esnetiyor ve espriyi kaçırma ihtimalimize karşı kaslarını dürtüyor.

Gülmeme engel olamıyorum, o da bunu takdir ediyor gibi görünüyor. Bram'e "Silahlardan bahsetmişken, sana havaalanında yaşadığım bir olayı anlatmalıyım. Tarayıcıdan geçtiğimde bacağımdaki metali fark ettiler ve yemin ederim beni tam üç saat beklettiler ve TSA takım elbiseli birilerini içeri aldılar. Sanki ben derimin altına bir silah kaçırmak. Sanki katil bir cyborgmuşum

gibi." Bram başını sallıyor. "Sadece normal bir cyborg."

"Şimdi düşününce çok yazık oldu."

Öne doğru eğildim. "Bacağında neden metal var?"

"Parçalanmış bir diz ve kaval kemiği ve üç büyük ameliyat yüzünden." "Ah."

"Evet, ouch dört yüz kiloluk bir piçten darbe almaktı." "Futbol sakatlığı mı?"

"Evet. Ona birlikte oynadığımızı söylemedin mi?"

Bram kaşlarını çattı. "Sanırım oynamaktan bahsettim. Sakatlıktan değil."

Murphy bana baktı. "Kolejdeki ilk yılımda beni oyundan aldı. Eastern Washington'da oynayarak bunun ötesine geçecek değildim. Ama okul masraflarımı karşıladı. Ya da ödeyebilirdi."

"Üniversitede oynadığını söylememiştin," diyorum Bram'a. "Sadece lisede."

"Uzun süre oynamadım. Spokane'de uzun süre kalmadım."

Murphy, "O üniversiteden benden önce ayrıldı," diyor.

"Sakatlık mı?" Ama sorarken bile ne olduğunu anlıyorum.

"Ailem öldürüldü."

Doğru ya. Nefes alıyorum. "Özür dilerim."

"Önemli bir şey değil." Bram Murphy'ye bakar. "Ona bir süre bizimle yaşadığını söyledim."

"İyileşirken mi?" Sanırım.

"Evet. Hastaydım ve Bram beni evlerinde kalmam için davet etti.

Bainbridge Adası'na gittikten sonra beni her gün yalnız bıraktı, Bethany ortaokula gidiyordu ve bu şerefsiz her gün Seattle Üniversitesi'ne ve babasının ofisine feribotla gidip geliyordu, sabahın köründe yola çıkıp gece yarısı geri dönüyordu." Duraklıyor. "Tanrım, şehirdeki yeni yerini seviyor olmalısın."

Bram sırtıyor. "Seviyorum."

"Çok küçük olmasına rağmen." Murphy dönüp tekrar bana bakıyor. "Sana aldığı şu çatı katından hiç bahsetti mi?"

"Hayır."

"Böylece modern kapitalizme övgü niteliğindeki bu dört bin metrekarelik devasa yeri satın alıyor. Sonra komşusu taşınınca, 'Hey, ben de burayı satın alayım, belki duvarı da yıkarım' diye karar veriyor."

"Henüz duvarı yıkmadım."

"Neden? Hâlâ diğer daireyi isteyebileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Kapitalizme yaptığım korkunç övgü için yeni planlarım var."

"Güzel. Seni seviyorum dostum ama sürekli pencereden dışarı bakacağım için hiçbir şey yapamam. Dolapta daha iyi çalışıyorum." Murphy bana dönüp bakıyor. "Neyse, bu hepimizin hâlâ adada yaşadığı ama benim her gün yalnız olduğum zamanlar."

"Hizmetçi ve hemşire dışında."

"Erkek bir hemşire, çünkü bu pisliğin bana karşı hiç sempatisi yok."

"Hemşirelere çok fazla sempati duyuyordum."

"Mükemmel bir beyefendi olurdum. Her neyse, her şey en iyisi için sonuçlandı. Malikanelerinin arkasındaki elma bahçesini biliyor musun, havuzlarının arkasındaki patikada?"

"Hayır. Hiç gitmedim."

"Hiç mi?" Kaşları havaya kalktı. "Bethany seni hiç davet etmedi mi?" Hiç davet edilmedim. Ama nedenini sormama gerek kalmadı.

Omuz silktim. "Hayır."

"Ama o kadar uzakta yaşamıyorsun. Yaşıyor musun? Portland'da değil misin?"

Ben Reed'deyken. Vancouver'ın dışındaki evim Seattle'a daha da yakındı ve Bethany'nin düzenli olarak yaptığı birkaç saatlik yolculuktan ibaretti. Yukarı çıkarken sık sık annemin evine uğrar, beni bırakır ve aşağı inerken tekrar alırdı.

"Hiç gündeme gelmedi," diyorum sessizce.

"Hiç gündeme gelmedi." Sesinde ağır bir alaycılık vardı. "Gerçekten mi?"

Bram'e bakıyor ama ben bakamıyorum çünkü dört yıl boyunca hiç umursamadıktan sonra şimdi böyle bir şey yüzünden incinmek aptalca ve onun bunun gerçekten incitici *olduğunu* görmesini istemiyorum.

"Önemli bir şey değil." Tekrar omuz silkiyorum, boğazım ağrıyor. "Her neyse. Meyve bahçesi hakkında bir şeyler söylüyordun."

"Ah, doğru ya. Ve adada kalmanın nasıl en iyisi olduğunu.

-Çünkü bir gün meyve bahçesinde dolaşıyordum ve zombi kıyameti olursa adanın en iyi yer olacağını düşünüyordum; çünkü enfeksiyonun anakaradan yayılması daha zordu.

Ve sonunda adanın diğer sakinlerini yamyamlaştırmadan önce en azından bir süre elmalarla yaşayabileceğimi."

Bu beni bir kahkaha ile irkiltti. "Ne?"

"Yeterince oksi ve yalnız zaman geçirince pek çok şey düşünmeye başlıyorsun. Ama ilk kitabı oradan aldım. Yatiyordum, yapacak bir şey yoktu, ben de yazmaya başladım. Sonra bu herif bana bunun boktan olduğunu söyledi."

"Öyleydi," diyor Bram.

"Muhtemelen ilaçlarla yazdığım için. Ama merak ettim ve zombi böcekler hakkında bir tane daha yazdım."

"Korku yazarı mısın?"

"Sormak zorunda mısın? Demek ki benim hiçbir kitabımı okumamışsın." Elini göğsünün üzerine koyup Bram'e baktı. "Dostum. Yaralandım amına koyayım. Kitaplarımı Noel hediyesi olarak

iletişim listesindeki herkes. Bu zorunlu arkadaşlık saçmalığı."

Bram, "Aspen'i kafamın içinde çalışan bir beyin olduğuna daha yeni ikna ettim," diyor. "Ona senin kitaplarını okuduğumu söyleyerek tüm bu sıkı çalışmayı yok edecek değilim."

"Ah."

Sırıtarak ona, "Bir tanesini okuyacağım. Ama hâlâ arayı kapatmaya çalışıyorum çünkü ikinizin lisede birlikte olduğunuzu sanıyordum ama daha önce adada kalmadınız mı? Yani liseye orada gitmediniz mi?"

"Seattle dışında özel bir okula gittik," diyor Bram.

Murphy, kulağa İngiliz gibi gelmesi gerektiğini düşündüğüm ama daha çok GEICO kertenkelesinininki gibi çıkan bir aksan benimsiyor. "Saint John's of Bellevue, Kuzeybatı Pasifik'teki en seçkin erkek hazırlık okulu."

Sanırım bu broşürden olmalı. "Yatılı okul mu?"

"Evet. Burslu olarak oradaydım. Bana baktığınızda ne düşündüğünüzü biliyorum ama gerçek şu ki ben sadece güzel bir yüz değilim. Beynim ve kas gücüm sayesinde. Düzgün ve dar bir yolda ilerlediğim için, futbol dışında bu herifle hiç tanışmayacaktım. Buna inanamazsınız, çünkü şimdi çok tatlı ve uysal bir adam, ama o zamanlar tam bir pislikti."

Gülerek başımı sallıyorum. "Asla tahmin edemezdim."

Bram ona alaycı bir kızgınlık ifadesiyle bakıyor. "Kim kişi listesine kitap gönderilmesini ister ki?"

"Ben sana hıyar mı dedim? Pislik değilsin. Seni seviyorum dostum."

Neredeyse dilimden dökülecekti: *Ben de seni seviyorum.*

İçimdeki her şey dondu. Aman Tanrım. Aman

Tanrım. Ne yaptım ben?

"Aspen." Bram dikiz aynasından beni izliyor, kaşları endişeyle kalkık. "İyi misin?"

Kalbim gümbürdüyor, parmaklarım titriyor, gözlerimi kaçırıyorum. "Evet. Sanırım oraya varana kadar uzanacağım."

Ve nasıl tamamen mahvolduğumu düşünmemeye çalışıyorum.

Shasta Dağı yakınlarındaki tatil köyünde kaldığımız yer bir otel değil, gölün hemen kenarında yer alan iki yatak odalı bir dağ evi. Tam donanımlı bir mutfak var ama hiçbirimiz yemek pişirmek ya da dışarı çıkmak istemiyoruz, bu yüzden pizza sipariş ediyoruz, sonra da sallanan çam ağaçlarının altındaki güvertede yiyoruz.

Yorgun bir şekilde erkenden yatağa girdim ama uyuyamadım. Bu yüzden kucağımda bilgisayarımınla yastıklara yaslanmış bir şekilde oturup Seattle Üniversitesi'nin sunduğu lisans programlarına bakıyorum.

seçenekleriniz varsa, en azından onları keşfetmemek aptalca görünüyor.

Bram odaya beklediğimden erken geldi. Onları güvertede bıraktığımda Murphy'yle birlikte uzun bir atış gecesi için yerleşmiş görünüyorlardı. biralarının üzerine sıçıyorlar.

Karanlık bakışları yüzümde geziniyor, sonra pijama pantolonuma kayıyor. Birlikte uyumaya başladığımızdan beri yatağa külot dışında bir şey giymemiştım, bu yüzden pantolon kolay okunan bir ipucu. "İyi hissediyor musun?"

"Beklediğim gibi."

"Daha iyi hissetmeni ne sağlayacak?"

"Histerektomi," diyorum iç çekmeden önce. "Kramplar için biraz ilaç aldım. Muhtemelen bu yüzden şu anda uyuyamıyorum."

"Kafein mi?"

"Evet." Çok fazla içmiyorum, bu yüzden biraz içtiğimde kıcıma tekme basıyor.

"Sırt masajı hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sanki bir tanesi sana bin tane sakso kazandırabilirmiş gibi geliyor."

Bram sırtıyor. "Bu geri dönüş oranını kaçırmak aptallık olur. Bırak da duşa gireyim. Sonra dışarı çıkıp seni uyuyacak kadar rahatlatıp rahatlatamayacağımıza bakacağım."

"Pekâlâ."

Tuvalete gitmeden önce tişörtünü ve kot pantolonunu çıkarışını izliyorum. Duş. Çok çabuk alıştığım bir rutin. Yatak odasına dönmeden önce sadece birkaç dakikasını alıyor.

Yorganın altına girip onu beklemek istesem de, kendimi yataktan çıkmaya zorluyorum ve kendi rutinimi tamamlıyorum.
telefon ve bilgisayar, dişlerimi fırçalıyorum.

Tam yatağa dönüyordum ki banyodan beyaz bir havluyu kalçalarına dolamış, bir diğeriyle de saçlarını ovuşturarak çıktı.

Odanın ortasında durup onu izliyorum. Çünkü lanet olsun. Her şey benim elimdeydi ama bazen bakmak da bir o kadar eğlenceli olabiliyor.

"Yazın geri kalanında yukarı gelmelisin," diyor.

Cevap vermem bir saniyemi alıyor çünkü havluyu omzundan geçirirken karın kaslarını esnetmesi inanılmaz. "Ne?"

Sanki dikkatimi neyin dağıttığını çok iyi biliyormuş gibi dudakları kıpırdıyor. "Dört hafta dolduktan sonra Seattle'a gelmelisin. Şimdi bir iş bulmana gerek yok. Hafta içi benimle şehirde kalabilirsin, hafta sonları da adaya gideriz. Ya da evde kalırsın, ben de feribotla gelirim. Bethany ortaya çıkarsa, planı doğuya dönene kadar adada kalmaktı."

Şu anda karın kaslarına bakmıyorum. Onun yerine yüzüne bakıyor, içimden taşan duygu cümbüşünün üstesinden gelmeye çalışıyorum. Hemen sonuca varmamaya çalışıyorum.

Dikkatlice, "Bu seninle mi yoksa Bethany ile mi kalacağım anlamına geliyor?" diyorum. Bram'in bakışları benimkilere kilitleniyor. "Yani, o gittiğinde sen de gidecek misin?" "Evet."

"Hayır." Sesi derinleşiyor. "Yani benimle kalacaksın. Şehirdeki evim Seattle Üniversitesi'nden çok uzakta değil."

Seattle Üniversitesi'ne yakınlığının yaz bittiğinde bir önemi kalmayacak. Sıkıcı bir ağrı başlarken kollarımı karnıma doluyorum. "Seninle *yaşamaktan* bahsediyorsun."

Bakışları hiç değişmiyor. "Evet."

Oh Tanrım.

Cevap vermeyince havluyu topluyor ve çoktan başlamış olduğumuz küçük kullanılmış çarşaf yığınının doğru fırlatıyor. Spor çantası yatağın ayak ucunda yerde, hâlâ paketlenmiş. Hareketleri aniden keskinleşti ve tedirginleşti, onu yatağın üzerine kaldırdı ve bir çift pamuklu pijama pantolon çıkardı. "Ya da kendi evine çıkabilirsin. Sana bunun sözünü verdim."

Bana söz verdiği şey bu muydu? "Yani 'oda ve pansiyon' derken kendi dairemi mi kastediyorsun?"

"Tabii ki." İkinci havluyu bıraktı, pijamaları yukarı kaldırdı.

Tabii ki. Sadece onun için. Ve bunu kabul etmek çok zor. Nefesim kesiliyor. "Ama seninle *yaşamamı* istiyorsun."

Her gün onunla olmamı. Bu dört hafta bittikten sonra bile. Aman Tanrım, bunu çok istiyorum.

"Evet." Çenesi sıkıştı ve ellerini nemli saçlarında gezdirdi. "Bak, Aspen. Biliyorum, hiç doğru düzgün ayrılamadık. Bu muhtemelen aklıma gelen en kötü fikir. Benim için doğru kişi değilsin. Kendime milyonlarca kez uzak durmam gerektiğini söyledim. Eğer akıllı olsaydım, hemen şimdi giderdim. Ama yapamam. Bu yüzden seni yanımda istiyorum. Her sabah ve her gece, olabildiğince uzun süre."

"Oh." Midemdeki iğrenç ağrı yayılıyor ve göğsümü dolduruyor. Ona "Sanmıyorum" dediğimde sesim kalın bir törpü gibi çıkıyor.

"Hayır mı?" Hayal kırıklığı sesini sertleştiriyor. "Yani kendi evini istiyorsun."

"Hayır. Demek istediğim, bu dört hafta dolduktan sonra birbirimizi bir daha görmememiz gerektiğini düşünüyorum."

Aniden hareketsizleşiyor, ifadesiz bir şekilde bana bakıyor. "Birbirimizi görmeyelim," diye yineliyor sanki kelimeler anlamsızmış gibi.

"Ya da birbirimizi becermekten nefret ediyoruz, ya da her ne yapıyorsak."

"Ne?" Kaşlarını indirip gözlerini gölgeleyerek elini tekrar saçlarının arasında gezdiriyor. Hayal kırıklığına uğramış. "Neden?"

"Sanırım haklısın. Bu kötü bir fikir olurdu."

Kısa ve sert bir kahkaha atıyor. "Beni becermek de öyle, ama bunu sen yaptın."

Kendimi tutmaya çalıştığım acı içimde patlıyor. "Ve beni istediğin için kendinden nefret etmene rağmen beni becerdin! Şimdi beni yanında istiyorsun, senin için, kız kardeşin için, herkes için kötü olduğumu düşünmene rağmen! Seninle bir hayat böyle mi olurdu? Sabah uyanıyorum ve 'Hey, Aspen, sen kimseye yaramazsın' diyorsun. Yatağa giriyorum ve 'Hey, Aspen, eğer akıllı olsaydım seni terk ederdim'."

Yüzü beyazlaşıyor. "Hayır. Bu asla *seninle* ilgili değildi."

Bana doğru gelirken geri çekiliyorum, boğazımdan vahşi, acı dolu bir kahkaha yükseliyor. "O zaman kiminle ilgiliydi? Dün gece senin için çok yanlış olduğumu söyledin."

Bu başka birinin doğru olduğu anlamına gelir. İimdeyken, başka biri olmamı diledin! İstemekten bu kadar utanmayacağın biri!"

Çenemi avuçlarının arasında tutuyor, elleri nazık, sesi boğuk. "Hayır-"

"Evet!" Ellerinini tokatlayarak uzaklaştırıyorum, göğsünü itiyorum. Yüzü bulanıklaşıyor, gözyaşlarını yakıyor. "Birlikte olduğumuz her lanet gün, bana benden başka bir şey yapman gerektiğini söylüyorsun. Bu yüzden neden benimle olmak istediğini anlayamıyorum!"

"Anlaması bu kadar zor olan ne?" Sesi bir haykırışa dönüşüyor. "Seninle olmak istiyorum çünkü seni seviyorum!"

Kalbim duruyor ve bir anlığına neredeyse kendimi buna inandırıyorum, her şey sıcak ve mükemmel. Sonra tekrar atmaya başlıyor ve ıstırap içeri dalıyor. Nefes nefese ona şöyle diyorum: "Birini, onunla ilgili her şeyin farklı olmasını dileyerek sevemezsin."

Gözleri parlıyor. "İstemiyorum," diye ısıırıyor. "Seninle ilgili *hiçbir şeyin* farklı olmasını istemiyorum."

Aman Tanrım. Bana bunu söylediği tüm yolları sıralamam mı gerekiyor? "ok düşüncesiz olduğumu söylüyorsun. Pervasız olduğumu. Sorumsuz olduğumu ve Bethany için iyi olmadığımı. Etkime karşı koyamadığın için kendini suçluyorsun, ama en başta kötü etkinin bende olduğunu söylemeyi de ihmal etmiyorsun!"

"Lanet olsun, Aspen." Ellerinini iki yana açarak benden uzaklaştı ve odanın diğer ucuna doğru yürümeye başladı. "Ne söylememi istiyorsun? Ondan ben sorumluyum. Kız kardeşimin bir sebepten ötürü tamamen karakter dışı davrandığı gerçeğini görmezden mi gelmem gerekiyor? Ya da hâlâ kayıp olduğunu?"

"O kayıp değil!" Tersliyorum. "Sadece olmasını istediğin yerde değil."

Duruyor, göğsü kabarıyor. Avuçlarını yavaşça yüzüne indiriyor, sonra tekrar bana bakıyor, bakışları işkence görmüş, ifadesi kasvetli. "Seni gerçekten seviyorum."

"Evet, öyle diyorsun." Acı sesimi sertleştiriyor. "Ama acaba kendine bunun aşk olduğunu mu söylüyorsun ki çöplerle takılırken kendini bu kadar kirli hissetmiyorsun?"

"Pislik mi?" Öfke dudaklarını beyazlaştırıyor. "şimdi de sana çöp dediğimi mi söylüyorsun? Ben asla böyle *bir şey* söylemedim."

"Oh ve sen bunu düşünmedin mi?"

"Hayır, yapmadım! Sulanabileceğim pek çok şey var ama birinin parası olmadığı için değersiz olduğunu düşünmek bunlardan biri değil.

onları."

"Saçmalık! En başından beri Bethany'nin benim gibi bir arkadaşına ihtiyacı olmadığını söyledin."

"Evet, vardı. Ama paran ya da ailen yüzünden değil. Ama paran ya da ailen yüzünden değil."

Nereden geldiğine karar ver. Bunu söyledim çünkü seninle ilk tanıştığımda, o buna hazır değilken onu lanet olası bir partiden eve sarhoş getiriyordun. Ve bana söylediğin, parası sayesinde hiçbir sorun yaşamayacağı, bu yüzden de yaşadığı sorunları ciddiye almayacağını anlamına gelen saçmalıklar yüzünden. Zenginliğimiz yüzünden onun ve benim hayatım hakkında varsayımlarda bulunan sendin. Ve, Tanrım. Sen gerçekten

seninle birlikte olmayı düşüneneğime *inanıyor* musun? Seni böyle gördüğümü mü sanıyorsun? *Herhangi birini* böyle mi görüyorum?"

"Ne düşünmem gerekiyor? Tek söylediğin bana dokunmaman gerektiği. Beni istememelisin. Neden? Mükemmel Lord Robot Bram için yeterince iyi olmadığımın başka ne sebep olabilir ki!"

"Kendimi mükemmel sanan son kişi benim." Buz sesini sertleştiriyor. Öfke, yüzünün düzlemlerini soğuk çizgiler halinde keskinleştiriyor. "Yoksa nereden geldiğine o kadar takıldın ki kendi bokunu bana mı yansıtıyorsun? Çünkü ağzıma koyduğun bu yargılayıcı saçmalıklar benden gelmiyor."

"Ağzından çıkanı kulağın *duydu* mu hiç? Bana dokunmamalısın. Beni öpmemelisin. Beni istememelisin. Beni becermemelisin. Her zaman kendine benimle birlikte olmaman gerektiğini söylüyorsun." Sesim kesiliyor. "Belki de dinlemeye başlamalısın."

"Belki de dinlemeliyim," diye homurdanıyor. "Çünkü artık nasıl bağınaz bir pislik olduğuma inandığını bildiğime göre, sana bir daha dokunmayacağımdan emin olabilirsin."

Hırçın bir hareketle çantasını yataktan aldı ve kapıya yöneldi. Hiç durmuyor.

Ve kapıyı arkasından kapatır.

Açlık beni kuşluk vakti odamdan çıkarmaya zorluyor. Mutfağa girer girmez Murphy'yi güneşli kahvaltı köşesinde dizüstü bilgisayarında çalışırken görüyorum. Neredeyse arkamı dönecektim ama başını kaldırıp bana el salladı.

"Otur," dedi.

Oturuyorum ama sonsuza kadar saklanamayacağım için. Bana bakıyor, pijama pantolonumu ve kapüşonlu tişörtümü, karışık saçlarımı ve solgun yüzümü inceliyor. Bok gibi göründüğümü söylemesine gerek yok.

Muhtemelen nedenini sormasına bile gerek yok. Muhtemelen Bram ve benim bağırışlarımızı duymuştur. Muhtemelen yatak odasının kapısının çarptığını duymuştur. Muhtemelen şafak sökene kadar hıçkırıklarımı yastığıma bastırdığımı duymamıştır ama şiş gözlerim muhtemelen bunu ele veriyordur.

Derin bir iç çekerek başparmağını pencereye doğru salladı. "O dışarıda. Anladığım kadarıyla geceyi çekyatta geçirmiş."

Dışarıda göl var. Uzakta yüzüyor, kollarının her bir hareketi uzun ve düzgün.

"Sanırım bir saattir orada," diye ekliyor Murphy. "Belki daha da fazla. Bir saat önce uyandım."

Gözlerim doluyor ve bakışlarım masaya düşüyor.

Dün gece Bram beni sevdiğini söylemişti. Belki de seviyordur, kendi çapında. Ama bu uzun sürmeyecek. Beni istememek için her gün kendine bunu yapmaması gerektiğini söyleyebileceği o kadar çok nedeni varken olmaz. Beni çabuk unutacaktır.

Ama incinmişti. Ve kızgındı.

Ben de öyle. Ama onun dışarıda acı çektiğini bilmeye dayanamıyorum. Tanrım, umarım ben de onu çabuk unuturum.

Ama o kadar şanslı olacağımı sanmıyorum.

Murphy dizüstü bilgisayarını kapatır ve ayağa kalkar. "Kahve ister misin? Yeniden dolduracağım."

"Bitki çayı var mı?" Sesim cılız bir vıraklamaya dönüşüyor, ağlamakla geçen bir gecenin ardından boğazım çizilmiş ve şişmiş durumda ve her zamanki sıcak çikolatamın

midemi bulandırıyor. Çok kalın ve ağır. "Ben kahve içmem."

"Az önce ne dediğini anlamadım. Duydum. Anlamıyorum." "Bu pahalı bir alışkanlık."

"Ah." Espresso makinesindeki sıcak su musluğundan bir fincan dolduruyor. "Şimdi anlıyorum."

Bakışlarını göle dönüyor. "Sen yüzüyor musun?"

"Onun gibi değil. Ve aynı nedenlerle değil."

Cevap vermiyorum ya da nedenlerini sormuyorum. Soramıyorum.

Boğazındaki yumru bir türlü geçmiyor.

Murphy oturuyor ve bardağı önüne koyuyor. "Dört dakika demlenmeye bırakmamı söylüyor."

Başımı sallayarak yaklaşıtıyorum ve yükselen buharı içime çekiyorum. Saman solumak gibi.

Kendi kupasının kenarından beni izliyor. "İyi hissediyor musun? Sadece onunla ilgili değil. Sağlık açısından. İyi misin?"

"Çok sıcak hissetmiyorum. Muhtemelen bugün evde kalacağım."

"Emin misin? Golf oynamayı özleyeceksin." Ona bir bakış attığımda kıkırdıyor. "Eğlencelidir. Sadece izlerken öyle olduğunu düşünmezsin ama gerçekten öyle."

Bunu küçük bir baş sallamasıyla kabul ediyorum. "Sadece buna hazır olduğumu sanmıyorum." Murphy başını göle doğru eğiyor.

"Muhtemelen o da değil." "Ama ilerlemeye devam edecek," diyorum kısık sesle.

"Evet, devam edecek." Bana düşünceli bir şekilde bakıyor. "Sana neden Boston'a taşındığımı söyledi mi?"

"Hayır." Ama tahmin edebiliyorum. "Bir kız mı?"

Geniş sırtışı parlıyor. "Bir kız vardı. Ama o bir bahaneydi. Yaklaşık iki ay sürdü ve daha fazla sürmeyeceğini biliyordum. Gerçekte olan şey, onun kendini cezalandırmasını izlemekten yorulmamdı."

"Ne için?"

"Olması gerektiği gibi olmadığı için. Ama şimdiye kadar kendini cezalandırmanın *gerçekte* neye benzediğini bilmiyordum."

Gözlerimi ondan kaçırmak zorundayım yoksa yine hüngür hüngür ağlamaya başlayacağım. "Olmadığım biri olmamı istiyor."

"O da olmadığı biri olmak istiyor. Asla olamayacak. Ama denemeye devam ediyor."

"Neden?"

Kaşlarını çatıyor. "Bethany hakkında baklayı ağzından çıkaracak mısın?"

"Hayır."

"O zaman neden ona söylemediğimi anlarsın." Hafif bir gülümsemeyle omuz silkiyor ve dizüstü bilgisayarını tekrar açıyor. "Her neyse. Ona bize katılmayacağını söyleyeceğim."

Başımı salladım ve ayağa kalktım. "Teşekkür ederim."

Bram'den iki gün daha kaçmayı başarıyorum, çünkü odamdan neredeyse hiç çıkmıyorum. Saklanmak korkakça. Ama kalbimde sivri bir yırtık var ve yaralı şeyler acı çektiklerinde böyle yaparlar. İçlerine kapanırlar.

Üçüncü sabah kapım iki kez sertçe vurulduğunda, gelenin Bram olduğunu anlıyorum. Murphy'nin kocaman ellerine rağmen, sanki uyurken beni rahatsız etme riskini almak istemiyormuş gibi her zaman hafifçe vurur.

Kalbim küt küt atıyor, omurgamı çelikleştiriyorum ve kapıyı açıyorum.

Tanrım, onu görmek acı veriyor. Gözlerinin altındaki gölgeleri görmek acı veriyor. Saatlerce yüzdüğünü belli eden nemli saçlarını görmek acı veriyor. Beni öpmeyen ağzını, geniş omuzlarından çıkarmadığım tişörtünü ve tutamadığım ellerini görmek acı veriyor.

Ve onun bana ilk gün baktığı gibi baktığını görmek acı veriyor - soğuk bir kayıtsızlıkla. Sanki bana olan aşkı çoktan bitmiş değil de, sanki hiç umurunda değilmiş gibi.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor önsözsüzce. Bu soruda sıcak bir endişe yok.

"Çoğunlukla." Kalbim hariç her şey.

"Güzel. Çünkü hâlâ yapman gereken bir iş var. Ve programa geri döndük. Sen ve Bethany'nin günü spa'da geçirmanız gerekiyordu. Yani günü orada geçireceksiniz. Akşam yemeği için üç kişilik rezervasyon yaptırdı. Yani Murphy ve benimle yemeğe gideceksin."

Boğazım sıkışıyor ve ağrıyor, sadece başımı sallıyorum, omzunun ötesindeki duvarda bir noktaya odaklanıyorum.

"Bu papatya elbisesi sahip olduğun tek elbise mi?" Tekrar başımı sallıyorum.

"O zaman tatil köyü mağazalarından yeni bir elbise alman gerekecek. Pansiyon hesabımıza yükleyin."

Bu gerekli görünmüyor. Sundress elbisemi birçok restoranda giydim. "Papatya elbisemin nesi var?"

"Hiçbir şey yok." Bram'in ani öfkesi irkilen bakışlarımı tekrar ona çeviriyor. Yumruklarını ceplerine sokmuş, gözleri yanıyor ve dudakları ince bir hırıltıya dönüşüyor. "Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, bu senin yeterince iyi olmamanla hiçbir alakası yok. Papatya elbisen gündüz ya da daha rahat bir ortam için iyi, ama bizim olduğumuz yer için değil.

bu gece gidiyor. Fark edersin ve kendini yersiz hissedersin. O yüzden mağazadakilere nereye gideceğimizi söyle, onlar da sana uygun bir şeyler seçmende yardımcı olurlar - ayakkabı, mücevher, her neyse. Bunu yapabilir misin? Yoksa basit bir işi nasıl yapacağını göstermesi için asistanımı buraya mı çağırmalıyım?" "Hayır." Cevabımı zehirli bir ses tonuyla söylemeye zorladığımda

Boğazıma bir yumru oturdu.

"Yapacağım."

Sert bakışları yüzümü taradıktan sonra aniden arkasını dönüp son bir emir savuruyor. "Altıda hazır ol."

Bu sefer Bram kullanmıyor; bizi almak için kiralık bir araba geliyor. hepimizin içki içeceğini varsayıyorum. Bu bir limuzin değil, siyah bir Escalade ve Range Rover'daki koltukların ne kadar rahat olduğunu ve derinin ne kadar tereyağlı olduğunu düşündüğümde şımartıldığımı anlıyorum.

Sohbetin neredeyse tamamı Murphy ve Bram arasında geçiyor. Murphy birkaç kez beni içine çekmeye çalışıyor ama Bram'in bakışlarındaki soğuk parıltının farkındayım ve yolculuğun çoğunu pencereden dışarı bakarak geçiriyorum.

Güneş batarken başka bir dağ. Başka bir süslü akşam yemeği. Ama bu sefer ateşkes yok. İlk seferinde de o kadar başarılı olmamıştı.

Ama en azından sosyal olmaya çalışmalıyım. Çünkü eve kapanıp yalnız ve mutsuz olmaktan çok yoruldum.

Bram'in haklı olması da yardımcı oldu: Sundress elbisem yerinde olmazdı. Dayanırdım ve bunun beni etkilemesine izin vermezdim ama fark ederdim. Çünkü o ana kadar gittiğim en güzel restoran Hood Dağı'nda yediğimiz akşam yemeğiydi. Ama buraya birkaç adım attığımda o restoranın da

McDonald's ile kıyaslandığında, sanki aynı rustik atmosferi almışlar ama onu neredeyse acı verici bir zarafet derecesine kadar rafine etmişler gibi.

Bu sabah tam bir pislik gibi davranmıştı. Ama nasıl hissedeceğimi düşünmüştü. Ve kendimi garip hissetmek yerine, şimdi minnettar hissediyorum.

Bu yüzden biraz daha gayret ettim.

Benim için sandalyemi çektiğinde oturdum, sonra menülerimizle baş başa kalana kadar bekledim. "Bu gece çok hoş görünüyorsunuz," dedim onlara.

Onlar da öyle. Murphy kravatlı şık bir siyah takım elbise giymiş, Bram ise spor çantasında olmadığını *bildiğim* daha da şık bir smokin giymiş. Şimdi beni görmezden gelip menüsüne dönmekten önce o okunmaz gözleriyle sadece bana bakıyor.

Murphy cevap veriyor. "Evet, iyi temizlik yapıyoruz. Ve harika görünüyorsun. Dostum, biz de bir spa gününe gitmeliydik."

Bram kayıtsız bir ses çıkarıyor.

Murphy'ye "Teşekkür ederim" demeden önce alt dudağımı usulca ısıyorum.

Çünkü gerçekten de harika görünüyorum. Kuaförde saçlarımın koyu rengini yenilediler ama asla bir kutudan alamayacağım muhteşem röfleler ve açık tonlar eklediler. Sonra hepsini kendi başıma asla yaratmaya çalışmayacağım türden pürüzsüz, zarif bir rulo halinde başımın üstüne süpürdüler. Makyajım Gözlerim yumuşak ve kocaman görünüyor ve dudaklarımdaki kırmızı leke, yerinde kalırken parlak kalan bir tür sihirli karışım. Hayatımda hiç bu kadar güzel görünmemiştim.

Ve Bram bana bakmıyor bile.

Murphy kendi yanaklarını okşuyor. "Orada bir gün geçirsem eminim ben de senin kadar pürüzsüz görünürdüm. Ama muhtemelen o elbisenin içinde senin kadar iyi görünmezdim. İçinde nasıl bu kadar iyi görüldüğünden emin değilim. Hepsi düğmeli. Bir öğretmen gibi. Ve 'okul çocuğu' ve 'çok seksi' benim kafamda genellikle birbirine uyan iki tanım değildir."

Gövdesi siyah dantelden ve boğazıma kadar uzanan minik siyah düğmelerden oluşan çok güzel bir elbise. Şapka kolları ve dizlerimin etrafında sallanan A kesim eteği ile tam olarak tenimi örten bir gecelik değil ama Çok açık da değil. Sadece muhafazakâr ve aynı zamanda incelikli bir şekilde seksi.

"Yemek için yeterince iyi," diye karar veriyor Murphy. Isı yanaklarımı yakıyor.

"Teşekkür ederim."

"Yemek için yeterince iyi görünmüyor mu, dostum?"

Çenesini sıkan Bram menüsünü bir kenara bırakıp garsona işaret ediyor. "İyi görünüyor."

Başlangıç olarak bir viski sipariş ediyor ve ikisinin de yemeklerini sipariş etmeye hazır olduklarını fark ediyorum. Bakışlarım menüme takılıyor. Her şey sevgiyle tarif edilmiş ve kulağa lezzetli olması gerekiyormuş gibi geliyor ama ben hiçbir şey istemiyorum.

Garson bana baktığında çorba sipariş ediyorum.

"Sadece bu mu?" Garsona bu kadar olduğunu söylediğimde Bram kaşlarını çattı. "Günlerdir neredeyse hiçbir şey yemedin."

"Aç değilim."

"Sen hep açsın." Garsona baktı. "Ana yemek olarak bıldırcın alacak."

Dudaklarımı büzüp yüzümü ondan çeviriyorum, parmaklarım kucağımdaki peçeteyi kıvrıyor.

Garson gittiğinde Murphy rahatça, "Sen yiyemiyorsan ben yerim," diyor.

Bunu söylerken bana bakmıyor ve önümdeki masada sessiz bir tartışma yaşandığını hissediyorum, ama Bram'a bakmıyorum - ve Murphy'ye de gerçekten bakmıyorum.

Sadece *denemeye* odaklanıyorum. "Bir teslim tarihinden yeni çıktığını söylemiştin.

Kitap ne hakkındaydı?"

"Muhtemelen akşam yemeği yemek üzereyken anlatmam gereken bir şey değil."

Biraz gülümsüyorum ve bakışlarımı kısa süreliğine onunkilere dikiyorum.

"Tüm yaptığın bu mu? Yani *tek* yaptığın bu değil. Yeterli olduğuna eminim. Demek istediğim, sanatla geçinmek bazen zor olabiliyor. Ben de ikinci bir işiniz olup olmadığını merak ediyordum."

"Geceleri yazarlık, gündüzleri garsonluk mu?" "Evet."

"Hayır. İşimi iyi yaptığım için şanslıyım. Stephen *King* değilim -henüz- ama rahat edebilecek ve biraz özgürce dolaşabilecek kadar iyiyim. Buraya seyahat ediyorum, konferanslara katılıyorum, bunun gibi şeyler."

Rahat, etrafta dolaşmak için biraz özgürlük. Tanrım, kulağa hoş geliyor.

"Senin ailen de Boston'da mı?"

Başını sallıyor. "Boise. Buraya gelmeden önce oradaydım."

Bir kuzenimin düğünündeydim, hatırlıyorum. "Bu kadar başarılı olduğun için gurur duyuyor olmalılar."

Kendisinden önce homurdanarak cevap veriyor. "Sadece büyükannem. Aileme ne yapacağımı söylediğimde neredeyse sıçacaklardı. Saint John's'a başvurduklarında ve bir mucize eseri beni kabul ettirdiklerinde, tıp fakültesine gireceğimi hayal ettiklerinden eminim. Ve ben yatarken planları hâlâ buydu. Okula geri dönecektim, devam edecektim. Sonra ilk kitabımı satarak onların doktor bir oğulları olacağı hayallerini yıktım."

"Sanırım senin için endişelendiler. Bir yol muhtemelen başarıya giden kesin bir yol gibi görünüyor, diğeri ise daha riskli."

Omuz silkiyor. "Büyük bir güvenlik ağı olan bir risk. Zaten yatıyordum, yani zaman ya da para kaybetmiyordum. Ve eğer iş batarsa, okula geri dönebilirim. Riskten konuşmak istiyorsan, Bram'la konuş."

Sanırım bir noktada onunla konuşmak zorundayım. Madem deniyorum. Son viskisini de yudumlarırken ona bakıyorum. "Başarısızlık yaşadın mı?"

"Elbette. Bu işin bir parçası." Alaycı bir gülümseme ağzını büküyor. "Bazı olağanüstü başarısızlıklarım oldu."

Şarabıma uzanıyorum. "Bu beni şaşırtıyor, biliyorsun. Sen çok Davranışlarında muhafazakar. Asla pervasız değil. Ya da düşüncesiz. Yine de işiniz tamamen riskle ilgili. Sanırım daha çok, ne bileyim. -emlak."

Odağı bana doğru daralıyor. "Gayrimenkul risk getirir."

"Aynı türden bir risk değil. Demek istediğim, emlak her zaman değerli olacaktır. Elbette, iniş çıkışlarda biraz para kaybedebilirsiniz, ama zamanla, bahse girerim, eşitlenir. Özellikle de birileri çok fazla mülke sahipse."

"Gayrimenkul eşitlenmez. Özellikle de çok büyük bir kısmına sahipseniz. İniş ve çıkışları yumuşatın ve zaman içinde neredeyse her zaman değer artışı olur. "

"Yani temelde kesin bir şey. Yine de odak noktanız bu değil."

"Öyleydi," diye ekliyor Murphy. "Onun değil ama Gage ailesinin odak noktası. Babasının yaptığı şey buydu."

"Gerçekten mi?" Onay için Bram'e bakıyorum.

O da başını salladı. "Ailenin servetinin çoğu buradan geliyor." "Neden değiştirdin?"

"Bana uymuyordu."

"Daha fazla risk mi istedin?"

"Belki. Ama aynı zamanda insanlara yatırım yapmak istedim. Mülke değil." Ağzında küçük, sıkı bir gülümseme beliriyor. "Gerçi hâlâ gereğinden fazla malım var."

"Ve yatırımlarınız daha fazla risk taşıyor."

"Ama ödülü de daha fazla. Sadece finansal değil. Vizyonu olan birini desteklemek ve bu vizyonun hayata geçtiğini görmek? Bu para kazanmaktan daha değerli."

"Yine de paranın zararı olmaz."

"Hayır, yaramıyor." Yüz ifadesinden kasvetli bir ifade geçiyor ve garsona tekrar işaret ederek ekliyor: "Ama her zaman yardımcı olmuyor."

"Belki de etmez." Şarap kadehimin sapıyla oynuyorum. "Gerçi biraz daha düşündüğümde, senin için riskin aslında o kadar da yüksek olmadığını tahmin ediyorum. En azından finansal risk."

Bakışları tekrar üzerimde keskinleşiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Peki, risk nerede? Bir şeye biraz para atıyorsun, başarısız oluyor, gerçekten ne kaybettin?"

"Birkaç milyon dolar," diyor kuru bir sesle.

"Peki bu senin için ne ifade ediyor?" Omuz silkiyorum. "Ben bile arada sırada bir doları çöpe atabilirim. Loto makinesine bir dolar atabilirim ve bu gerçekten bir risk değil, çünkü canımı acıtacak kadar çok kaybetmiyorum. Sadece oynuyorum. Yani temelde yaptığınız şey bu değil mi? Sadece oynamak mı?"

Murphy'nin dişlerinin arasından bir nefes çektiğini duyuyorum.

"Oynamak mı?" Bram arkasına yaslanıp bana soğuk soğuk bakıyor. "Bir loto makinesi, başarısız olursam hayatının emeğinin çöpe atıldığını görmez."

"O da var," diye kabul ediyorum.

"Evet," diyor sertçe. "*Bu var.*"

"Ama yine de önemli bir finansal risk görmüyorum." "Peki finansal riski önemseydiğimi kim söyledi?"

Boğazım düğümleniyor. "Hiç kimse. Daha önce de söylediğin gibi yatırım yapıyorlardı. Ben sadece ..." Aptalca bir konuşma yapmaya çalışıyordum. Başımı sallayıp suyuma uzandım. "Önemli değil."

Çorba geldi. Zar zor yiyebiliyorum.

Bram de tabağına dokunmuyor. İkinci viskisini içmeye başladı.

Ya da üçüncüsüne. Bunca zamandır onu izlemiyordum.

Murphy risottosuna yumuldu. "Neden Seattle Üniversitesi'nde karar kıldınız?"

"İyi bir eğitim programı var," diyorum şarabımı yudumlarken. "Babam da oraya gitmişti."

"Yani aynı okuldaki kız arkadaşını mı görmek istiyor?" Ağzına götürdüğü lokmanın yarısında donup kalıyor, gözleri Bram'da; Bram başını sallıyor, soruyu durdurmak istercesine aniden öne doğru oturuyor. "Oh kahretsin. Ne oldu?"

"O öldü," diyorum sessizce. "Sorun yok."

Bram'ın delici bakışları yüzüme kayıyor. "O da mı öğretmendi?"

"Evet." Çenem sıkıştı. "Ama düşündüğün gibi değil." "Ne düşünüyor muyum?"

"Sadece onun yüzünden öğretmen olmaya karar verdiğimi. Benim sebebim o değildi."

"Öyle olmadığına eminim. Ama belki de hiçbir zaman bir şey olmaya karar vermedin.

onun yüzünden. Ona bir söz verdin mi?" "Hayır."

Ama kendime bir söz verdim. Çok çalışacaktım. Anneme yardım edecektim. Tüm hedeflerime ulaşacaktım. Asla pes etmeyecektim.

Murphy'nin omuzları titremeye başlar.

Bram kaşlarını çattı. "Ne?"

"Hiçbir şey." Peçetesiyle gözlerini siliyor. "Kahretsin!" -kahkahayı patlattı- "Siz ikiniz tıpatıp aynısınız! Deniyorum babalarınıza olan yükümlülüğünüzden dolayı biri oldunuz. Onun başka biri olmasını istemene şaşmamalı dostum. Onda kendini görmeye dayanamıyorsun."

Bir anda öfke Bram'ın yüzünü buz gibi bir maskeye dönüştürür. "Git kendini becer. Onun başka *biri* olmasını istemiyorum."

"Ve buna mecbur değilim," diyorum Murphy'ye. "Benim istediğim bu."

"Emin misin?" Bram soğuk bakışlarını bana çeviriyor. "Çünkü öğretmenlikten o çorbayı içerkenki kadar tutkuyla bahsediyorsun."

Ki ona dokunmadım bile.

Kasıtlı olarak kaşığımı kaldırıp kremalı çorbadan bir ısırık alıyorum, vecd içinde inliyormuş gibi yapıp bir tane daha alıyorum ve bu sırada ona sol elimin orta parmağını gösteriyorum.

Her kaşığı ağzıma götürüşümü izliyor, sonra parmağıma bakıyor. Yüz ifadesi birden yumuşuyor ve sert dudaklarını hafif bir gülümsemeyle bükerek arkasına yaslanıyor.

İnlemeyi bırakıyorum ve parmağımı indiriyorum. Çorba gerçekten çok güzel. Ama hâlâ çok aç değilim.

Yine de midemde şaraptan başka bir şey olması muhtemelen en iyisi. Bir kaşık daha alıyorum.

Murphy bana sırtıyor. "Bram bana onu tekrar motosiklete binmeye ikna ettiğini söyledi."

"Onu ikna ettiğimden emin değilim. Daha çok, bunu ona ben teklif ettim."

"Gerçekten mi?"

"Kuzenim bir motosiklet kulübüne üye-" "Motorcu çetesi," diye araya giriyor Bram sırtarak.

"-ve Bram, aynı zamanda madalyalı bir denizci olan güçlü kuzenimle güvende olacağımı düşünmedi," diye devam ediyorum, onu yine tersleyerek. "O da benimle geldi."

Murphy gülüyor. "Eski günlerdeki gibi hissettirdi mi?"

"Eski zamanlar mı?" Şaşkınlıkla Bram'e bakıyorum. "Bir sopayla mı at sürdün? Bir yama takabilir ve kendine Teneke Adam diyebilirsiniz."

Bram başını sallıyor, gülümsemesi sıklaşıyor. "Hayır. Ve bu eski zamanlardan daha iyiydi," diyor Murphy'ye.

"Gerçekten mi? Müthiş bir yolculuk olmuş olmalı." Murphy bana baktı. "Hep kaçardık. Birlikte takılmaya başladığımız ilk yıl, kulüplerde sınıftan daha fazla zaman geçirdik. Kıcıma tekme yemediğim için şanslıyım. Sen kötü bir etkiydin dostum."

Murphy'nin sesi hafiftir ama Bram'in mizahı aniden kaybolur. "Evet, öyleydin. Hayatta kaldığın için şanslısın."

"Kahretsin, dostum." Murphy yüzünü buruşturur, yüzünde pişmanlık ifadesi vardır. "Onu dürtmek istemediğimi biliyorsun."

"Biliyorum."

Bakışları, sonra Bram kadehini boşaltır. Aralarındaki her şey affedilmiştir.

Ama Murphy'nin ifadesi içimde bir şeyleri paramparça etti ve kırık cam yutmuş gibi hissediyorum. "Kötü bir etkisi mi vardı?" Yankıladım. "Gerçekten mi?"

"Evet," diyor Murphy.

Bram gözlerini kapamış, öylece bana bakıyor.

"Tanrı aşkına," dedim ona. "Eğer sen *onun* üzerinde kötü bir etkiye sahipsen ve ben de *senin* üzerinde kötü bir etkiye sahipsem, o zaman ben Şeytan'ın ikinci gelişi olmalıyım."

Bakışlarında acılı bir şey titreşiyor. "Aspen-"

Ama daha bitirmedim. Murphy'ye dönerek, "Ya da belki de bu olumsuz bir etkidir," diyorum. "Ben umursamaz ve sorumsuzum, ama o düzgün biri ve kötü etki

Daha çok şöyle: Onu ne kadar çok tanırsan, kışına soktuğun sopa da o kadar derin olur."

Murphy'nin kaşları havaya kalktı. "Hazırlık okulları hakkında ne duydunuz bilmiyorum ama biz üniversiteye kadar sopalarla deney yapmaya başlamadık."

O kadar incindim ki gülümseyemiyorum bile.

"Evet. Yani." Murphy ellerini kaldırdı. "Gerçekten kişisel bir şeye takıldım, değil mi? O yüzden geri çekiliyorum. Siz ikiniz yemeğinizi nasıl buldunuz?"

"Çok lezzetli," diyorum açıkça.

Bram'in gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Bıldırcınına dokunmadın bile." "Ben sipariş etmedim."

"Ama yiyeceksin. Lanet bir sıvı diyetiyle yaşayamazsın."

"Belki yaşayamam. Ama en azından benim sıvı diyetim şişeden değil. Hood Dağı'nda bunun bir daha olmayacağını söylemiş olmana rağmen."

Kaşlarını çatarak boş bardağına baktı. Ve onu bir kenara bırakıp yerine çatalını aldı.

Bakışları hızlı bir özürle benimkilere
değiyor. "Bıldırcını hâlâ yemiyorum,"
diyorum ona.

Ellerini yüzünde ovuşturan Murphy inliyor. "Tanrım. Burada olmasaydım, bifeğim kanayan tek şey olmazdı gibi bir his var içimde.

Şimdi. Birbirinizi öldürmeden nasıl bu kadar ilerleyebildiniz?"

Sikişerek. Bram'in gözlerine bakıyorum, orada da aynı cevabı görüyorum. Ama "Ateşkes ilan ettik." diyorum.

Sert dudakları bükülüyor. "Bir sürü ateşkes
yaptık." Çok fazla. Aleti içimdeyken.

Beni izlerken bakışları kararıyor. Tıpkı boşalmamı izlerken olduğu gibi.

Kalbim çarpıyor, yüzümü çeviriyorum.

Murphy umutla bize bakıyor. "Belki yemeğin geri kalanında birini
arayabilirsin? Lütfen?"

Derin bir nefes alarak başımı sallıyorum. "Deneyeceğiz."

Deniyoruz. Ve çoğunlukla başarıyoruz. Ama bu eskisi gibi kolay bir ateşkes değil. Artık aramızda bu kadar çok şey varken olmaz.

Dağ evine döndüğümüzde Murphy doğrudan odasına yöneldi. Ben de kendiminkine yöneliyorum ve Bram'ın arkamda olduğunu fark ediyorum.

Kapıda durdum. Aptal bir yanım beni takip etmesini istiyor. Beni öpmesini ve tam burada, koridorda becermesini istiyor. Benim için ateşli ve sert olmasını istiyor.

Ama Bram bana bir daha dokunmayacağını söyledi ve kapıma son gelişi beni istediği için değildi.

"Ne oldu patron?" diye sordum. "Yarınki seyahat programını konuşmak ister misin?"

Başını hafifçe sallıyor, okunamayan bakışları benimkilerin üzerinde. "Başka bir ateşkesi görüşmek istiyorum."

"Bu gecenin ötesinde mi?"

Yavaşça başını sallıyor. "Haftanın geri kalanını atlatmamız için. Sanırım Yetmiş Numaralı Ateşkes'teyiz." Yüz ifadesini hafif bir mizah yumuşatıyor. "Ama yetmiş birden yüze kadar olan numaraları da hazırlayabiliriz."

Bir ateşkes. Bu akşamki yemeğin ikinci yarısı gibi daha fazla gün, gergin, kibar ve çok dikkatli.

Dikkatli, çünkü her kelime acıtiyordu. Onunla konuşmak, onu görmek. Onu istemek, ona ihtiyaç duymak.

Ve ben bunu yapamıyorum. Şimdi onunla arkadaş olup ona dokunamam. Kalbim acıyarak ona "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum" dedim.

Yüz ifadesi kapanıyor. "O zaman yapmayız."

"Sanki benim kabul etmeme ihtiyacın varmış gibi. Bu sabah yaptığın gibi bana emirler yağdır. Ben senin çalışanıyım. Giydir beni. Yemek yedir. Bana iyi davranmamı söyle."

İç çekiyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Bu sabah çizgiyi aştım. Seninle konuşma şeklim."

Hiçbir şey söylemedim. Söyleyemem. Çünkü anısı hâlâ acıtiyor ve bu, ona sahip olmamaktan ya da beni istememesi gerektiğinin söylenmesinden farklı bir acı.

Geçtiğimiz haftalarda bazen dikkatsiz ve acımasız ya da kaba ve öfkeli olabiliyordu. Ama bana asla bok gibi davranmadı.

Bu sabah yaptı.

Sanki yüzümdeki acıyı görmüş gibi çenesi gerildi ve Ellerini yumruk yaptığı ceplerine sokuyor. Sesi çığ. "Senin

Yolculuğun geri kalanında tek işiniz ne isterseniz onu yapmak. Burada geçireceğin zamanın tadını çıkar."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Tereddüt ediyor, bakışları yüzümü tarıyor. "Ama yarın için planladığım bir şey var. Eğer gelmek istersen."

"Yol programında olan bir şey mi?"

"Hayır. Daha önce ayarladığım bir şey." Gergin bir şekilde cevabımı bekliyor, tüm vücudu hareketsiz. "Ama iptal etmek için bir neden yok."

Şimdi meraklandım. "Tamam. Saat kaçta?"

Gerginlik bir anda onu terk etmiş gibi görünüyor. Ağzında bir gülümseme belirliyor. "Dokuz."

"Pekala. Dokuzda görüşürüz." Kapımı açıp içeri adım atmaya hazırlanıyorum ama sert sesi beni durduruyor.

"Aspen, bu gece gerçekten çok güzel görüldüğünü söylemeliydim." Karanlık bakışları yüzümde geziniyor. "Güzelin de ötesinde. Çok güzel."

Kalbim aniden çok sıcak, çok hafif hissediyor. "Teşekkür ederim." Duraksıyorum, dudağımı ısırıyorum. Ama söyleyecek başka bir şey yok, "İyi geceler" dışında.

Kapıyı kapatırken usulca "İyi geceler," diyor.

Saat dokuzda, Bram benim için bir bardakta sıcak çikolata hazırladı. Ateşkes ilan etmedik. Ama yine de bir ateşkesimiz var.

Range Rover'a gidiyoruz, sadece Bram ve ben. "Murphy gelmiyor mu?"

"Sadece biz," diyor.

Barış koruyucusu yok. Moderatör yok.

Tamam.

Yolda sessiz kaldık. Belki ikimiz de konuşmanın bu hassas barışı bozacağından korkuyoruz, ama bozulmayı bekleyen bir ateşkes gibi gelmiyor. Sadece rahat hissettiriyor.

Eskiden olduğu gibi.

Yaklaşık otuz dakika sonra, "Yani oraya varmadan önce herhangi bir ipucu vermeyecek misin?" diye soruyorum.

Sanki bir gülümsemeyi durduruyormuş gibi ağzını sıkıştırıyor. "Hayır." "Bir tane bile mi?"

Başını sallıyor.

Ama yine de ana yoldan sapmasına çok kalmadı. Tam olarak ne aradığımı bilmiyorum. Etrafımızda birkaç tarla var ve ileride uzun gümüş bir ahır var-

Ya da bir ahır değil. Yan tarafındaki büyük tabelada kocaman kırmızı harflerle UÇUŞ TURLARI yazıyor.

Burası küçük bir havaalanı.

Sanırım neden burada olduğumuzu biliyorum ama kalbim çarpıyor ve göğsümün içinde şişmiş gibi hissediyorum. "Bu da ne?"

Arabayı park yerine çekti. "Shasta Dağı üzerinden güneye Yosemite'ye, oradan da batıya, Bay Area'ya bir tur ayarladım. Daha önce hiç uçağa binmediğini söylerken kastettiğin şey muhtemelen ticari bir uçuşa daha yakın, ama programımız-Aspen, *yapma*. Ağlama."

Sonuncusu acı dolu bir yalvarış, ama artık çok geç. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor çünkü bu benim için şimdiye kadar yapılmış en harika şey.

"Bu mükemmel," diyorum ona kısık sesle. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Şimdi kes şunu. Beni öldürüyorsun." Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve başparmaklarıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını nazikçe siliyor.

"Daha iyiyim," diye yumuşakça ekliyor. "Hazır mısın?"

Avuçlarına karşı başımı sallıyorum. "Hazır."

Uçuş neredeyse dört saat sürüyor ve Bram'le bu süre zarfında neredeyse hiç konuşmuyoruz ama bunun tek nedeni pilotun yanında oturuyor olmam ve hepimizin kulaklık takıyor olması. Bram arkamda oturuyor, güneş gözlükleri gözlerini koruyor ve ne zaman arkama baksam yüzü pencereye dönük oluyor. Ama muhtemelen benim yaptığım gibi manzara karşısında büyülenmiş görünmek yerine, sadece dalgın görünüyor.

Sonunda, sarsıntılı bir inişten gülerек geçiyorum ve ikimiz de nihayet yere inip Range Rover'a doğru yürüdüğümüzde gülümsememi engelleyemiyorum.

"İyi miydi?" diye soruyor bana.

"En iyisi," diyorum ona. "Tekrar teşekkür ederim."

"Tekrar rica ederim." Benim için kapıyı açtı ve "Aç mısın?" diye sordu.

"Açlıktan ölüyorum."

"Bir tercihin var mı?"

"Döner?"

"Araştır" diyor ve ben de yerel restoran listelerine bakmaya başlıyorum.

Bir tanesinde duraksadım. "Buna ne dersin? Aslında bir at arabası ama gölün bu kısmının hemen yanında. Dışarıdan yemek alıp su kenarında oturmak ister misin? Bu çok

"İçeride oturmak güzel."

Dağ evine dönüp güvertede oturana kadar bekleyemeyecek kadar açım.

"Kulağa hoş geliyor," diyor.

Yirmi dakika sonra, bir piknik masasının üstünde onun yanında oturmuş, ördeklerin yüzüşünü izliyor ve parmaklarımdan cacık yalıyordum. Bram'ın Yine dalgın, benden daha yavaş yiyor ve bitirdiğinde gitmek için acele ediyor gibi görünmüyor. Ben de öyle, ama sessizlik şimdi farklı. O kadar rahat değil, sanki tıka basa dolu ve yarılmaya hazır gibi.

Bram bir an sonra konuşmayı kesiyor, bir elini saçlarının arasından geçiriyor ve güneş gözlüklerini çıkarıp bana dönüyor, bakışları karanlık ve Okunmuyordu ve yüzümün her yerinde hareket ediyordu. "Seninle birkaç dakika konuşmama izin verir misin? Söylemek istediğim birkaç şeyi söylememe izin verir misin?"

Gergin bir kakhaha içimi titretiyor. "Seni durdurabilir miyim?"

"Evet."

Bu ölümcül ciddi cevap gülmemi durduruyor. Dudağımı ısırıp yüzüne bakıyorum. "Tamam," diyorum sonunda usulca. "Ama sözünü kesmeyeceğime söz veremem. Çünkü muhtemelen böyleceğim."

"Biliyorum." Sırtışı hızlı ve yavaşça kayboluyor, kaybolurken bakışları benimkini tutuyor. Sesi derinleşiyor. "Benim için yanlış olduğunu ya da seninle birlikte olmamam gerektiğini söylediğimde, bunun asla senin yüzünden olmadığını bilmeni istiyorum."

Bana söyleyeceği şey bu mu? Öğle yemeği aniden midemde çok fazla yer kaplıyormuş gibi hissediyor ve yukarı çıkmak istiyor.

Tüm bunları tekrar duymak istemiyorum. Yüzümü onun bakışlarından kaçırarak körlemesine ördeklere bakıyorum.

Kabaca devam ediyor: "Çünkü sen mükemmelsin Aspen. Yeni bir şeye tutunma ve onun peşinden gitme şeklin. Seksi, çılgın kakhahaların, yaptığın o vahşi ifadeler ve binlerce şey söyleyebilmen.

tek bir bakışla. Çok sert, komik ve inanılmazsın.

Seni istemem sürpriz mi? İnanılmaz birisin. Sana aşık olmamak gibi bir şansım yoktu."

Ciğerlerim sanki bir mengineenin içindeymiş gibi hissediyorum. Zorlukla nefes alabiliyorum ve cevabım acı verici bir törpü. "Hâlâ sorun benmişim gibi geliyor."

"Hayır," diyor şiddetle. "Öyleyim. Çünkü seninleyken, yolun kenarında seni becermek için kenara çeken adam olmak çok kolay. Ama Bethany için başka biri olmalıyım."

Oh. Murphy de bana bunu söylemişti - Bram'in olmadığı biri olmaya çalıştığını.

"Yani benimleyken gerçekte olduğun adam gibi davranıyorsun." Olması gerektiğini düşündüğü kişi yerine.

"Ve seninle olmak çok güzel Aspen. Çok kolay. Evde olmak gibi." Sesi kalınlaşıyor ve göle bakmadan önce sertçe yutkunuyor.

"Her zaman doğru yolda yürümediğim çok açık, değil mi?" "Evet. Ayrıca, ailen öldüğünde, senin de bir şey hissettiğin oldukça açık.

Ailenin mirasını devralmak ve Bethany'yi yetiştirmekle yükümlüsün. düz ve dar gitti."

"Bir zorunluluk," diye yankılanıyor kasvetli bir şekilde. "Tam olarak öyle değil. Bunu zaten yapardım. Onunla ilgilenirdim ve onunla ilgilenmenin bir parçası da parayla ilgilenmektir. Bundan daha fazlası var."

"O zaman nedir?"

Uzun bir süre sessiz kaldı, sanki cevap vermeye niyeti yokmuş gibi - sonra ben Çünkü "Babamla hiç anlaşılmadık." diye başladığında sesi çığ ve kalındı. Onun için işleri kolaylaştırmadım."

Gözlerime bakıyor. "Hazırlık okulu Murphy için bir fırsattı ama benim için disiplinsizlikti. Babam Bethany üzerinde çok fazla etkim olacağından korkuyordu."

Kendi kız kardeşi üzerinde mi? "O kadar kötü müydün?"

"Olaylara geniş açıdan bakarsak... hayır. Ben sadece aptal, şımarık bir zengin çocuğuydum. Motosiklete onay vermedi, ben de bana verdikleri bir sürü şeyi satın bir tane aldım. Ehliyetimdeki veli iznini imzalamadı, ben de sahtesini yaptım. Adada, istediğim bir telefonu almak yerine hırsızlık yapmak, lisede bazı sınıfları dağıtmak gibi önemsiz şeyler yaptım ve her zaman onu utandırmayı düşündüğüm için yakalanmayı umursamadım. Ve yakalandım da. Bu yüzden Saint John's'a gönderildim. Oradan da kasten atılmış olabilirdim ama ondan uzak olmak hoşuma gidiyordu. Futbolu ve yüzmeyi de seviyordum."

"Çünkü hayal kırıklığının bir kısmını atlatmanı sağlıyordu."

Bana alaycı bir gülümseme fırlatıyor. "Hâlâ öyle. Ve rekabet etmeyi seviyorum. İradelerin çatışması."

"Anlayamıyorum," diyorum kuru bir sesle.

Sırtışı hızlı ama uzun sürmüyor. "Oynamak ve yarışmak notlarımı yükseltmek anlamına geliyordu. Ama sadece takımlara girebilmek için yeterli çabayı gösterdim. Not ortalamam öyle aman aman bir şey değildi. Özellikle de evde babam varken. Harvard'a gitmemi istiyordu ama bu gerçekleşmiyordu. Belki miras ve bağışlarla beni içeri sokabilirdi ama ben gitmezdim. Eastern Washington'a başvurduğumda da önümü kesti çünkü

Orada yarışmaya devam edebileceğimi düşündüm. Ama Spokane'e taşındıktan sonra hâlâ her gece içiyordum, dersleri kaçıırıyordum ve akademik gözetim cezasına o kadar hızlı çarptırıldım ki yedek kulübesinden hiç çıkamadım."

"Okuldan atıldıktan sonra her gece dışarı mı çıkıyordun?" Beş parasız bir üniversite öğrencisinin yapacağı bir şey değil bu. Bunu çok iyi biliyorum. "Nasıl geçiniyordun?"

"Annem onun arkasından bana para gönderiyordu." Bana alaycı bir bakış attı. "Bir şey söylemek zorunda değilsin."

"Zorundayım. Ana kuzusu."

Derin kıkırdaması bir iç çekişe dönüşüyor. "Evet, öyleydim. Annem para verirdi. Babam öğütler verdi. Daha sorumlu olmam, daha iyisini yapmam, daha iyi olmam gerektiğini söyledi. Sonra aptal bir bar kavgasına karıştım ve tutuklandım."

"Oh," diye nefes alıyorum. "Bu pek iyi gitmemiş olabilir."

Suratsızca başını sallıyor. "Olmazdı. Ama reşit değildim ve babam Şerif, Şef Hayden'ı aramış. Şef de babamı aramış. Gecenin bir yarısı, oğlunuzu hapse attık, ne yapmamızı istiyorsunuz? Babam da ona, bana bir ders vermek için bir gece orada kalmamı, annemle birlikte eyaleti geçip beni almaya geleceklerini söylüyor. Ama yolda öldürüldüler."

"Aman Tanrım." Kalbim sıkışıyor ve elini elime alıyorum. "Özür dilerim."

Parmakları benimkileri hafifçe sıkıyor ama bakışları çok çok uzaktaki bir şeye odaklanmış durumda. "Onunla konuşuyordum. Şerifin ofisindeydim ve babam cep telefonu ile bana ders veriyordu. Hat kesildi ve görüşmenin kesildiğini sandım ve çok rahatladım. Ertesi öğlene kadar arabayı bir ağaca sardığını bilmiyordum."

Gözlerim yanıyor, sertçe yutkunuyorum. "Çok özür dilerim."

"Şef geldi ve bana bizzat söyledi. O telefon görüşmesi ile kazanın zamanlamasını ve nasıl öldüklerini bir araya getirene kadar birkaç gün geçti ama rahatlamıştım çünkü bana ders vermeyi bırakmıştı."

"Bilemezsiniz."

"Hayır. Ama her zaman eğer kendime çeki düzen vermezsem birilerinin zarar göreceğini söylüyordu. *Ve birileri incindi*. Bethany de onları kaybederek zarar gördü. Bu yüzden daha iyisini yapmam gerektiğini biliyordum. Daha iyi olmalıydım. Ve denemeye devam ediyorum."

"Baban olmaya çalışıyorum."

Bana bakarken gözleri ciddiye. "Olabilir. Ama bu konuda pek iyi değilim."

"Bu senin hatan değil, biliyorsun."

Kolayca omuz silkiyor. "Biliyorum."

Yani bunu söylüyor ama buna gerçekten inanmıyor. Derin bir nefes alıyorum ve kendimi çelikleştiriyorum çünkü bundan sonra söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek. "Eğer bu senin suçunsa, o zaman daha çok onların suçu. Gecenin bir yarısı arabaya binip seni almaya gelmeyi onlar seçti. Belki de araba kullanamayacak kadar yorgundular. Sekiz yıl önce araba kullanırken cep telefonu ile konuşmak yasalara aykırı değildi ama İnsanlar bunun dikkat dağıtıcı olduğunu biliyordu. O yüzden annenin sana bağırmasına izin vermeliydi. Ya da kenara çekip yolun kenarından sana bağırmalıydı."

İri bedeni çelik bir tuzak gibi fırlamaya hazır, Bram gözlerinde buzla bana bakıyor, yüz ifadesini sertleştiren bir inançsızlık ve öfke var.

Yaklaşan patlamayı durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Sadece söylüyorum. Hepimiz seçimler yaparız, çoğu zaman kötü niyetle değil -bazen en iyi niyetle- ama sonuç bok gibi olur. Sonucu bilmek mümkün değil. Annem Nash için kendini suçluyor. Babam ölürken onunla ilgilenmekle çok meşgul olduğunu ve Nash'in iyi olduğundan ve ihtiyacı olan ilgiyi gördüğünden emin olmak için yeterince iyi bir iş çıkaramadığını düşünüyor. Ve belki de bu doğrudur. Ama biliyor musunuz? Nash'ten gerçekten sorumlu olan tek kişi Nash'tir. Yani, eğer gerçekten bir şeyi suçlamak istiyorsanız, belki de babanızın siz yaramazlık yaptığınızda sizi yanına çekmek yerine uzaklaştırmasını suçlayabilirsiniz. Çünkü belki de seni Saint John's'a göndermeselerdi, sen EW'ye gitmeyecektin ve onlar da Spokane'e doğru yola çıkmayacaklardı. Ve evet, bar kavgasına karışarak gerçekten aptalca bir şey yaptın. Ama sadece insanlar Olanlardan sorumlu olanlar aslında o arabada bulunanlardır. Eğer babanız bir ağaca değil de bir çocuğa çarpmış olsaydı, polis onu tutuklar mıydı? Sen mi? Ve biliyorum. Bunu söylemenin benim için kötü bir şey olduğunu biliyorum, çünkü o gitti ve kendini savunamaz. Ama seni savunacak birine ihtiyacın var,

Çünkü sen de bu işi *gerçekten* boktan bir şekilde yapıyorsun."

Bram hâlâ bana bakıyor ama öfkesi artık yok ve konuşabildiğini de sanmıyorum çünkü elimi ağzına götürüp avucuma sert bir öpücük konduruyor.

Sesim kalınlaşarak ekliyorum: "Ve madem seçimlerden bahsediyoruz, Bethany için mükemmel bir örnek olma seçimini de ekleyelim." Bir erkek tarafından verilen bir karar.

suçluluk ve sorumluluk dağının altına gömülmüş on dokuz yaşında kederli bir çocuk. "Çünkü seçimlerinizin diğer insanları gerçekten nasıl etkilediğini bilemezsiniz. Ve belki de senin bu kadar katı olduğunu gördüğünde Eğer o da mükemmel değilse onu affetmeyeceğini düşünüyor."

Başını kaldırırken dudakları dişlerinin arasından sıyrılıyor ve bana hırlıyor: "Ondan *asla* öyle olmasını beklemem."

İşte yine öfke, hemen ortaya çıkıyor - çünkü konu Bethany. Çünkü ona yanlış yapmaktan çok korkuyor. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan.

Ne kadar tahmin edilebilir bir şekilde saldırganlaştığının farkında mı bilmiyorum. Bir gün bunu göstereceğim. En azından bu sefer doğrudan kendini ya da beni suçlamıyor.

Yani en azından deniyor.

"Kimse yapacağını söylemedi," diyorum ona eşit bir şekilde.

Bakışları titriyor. Öfkesini kasıtlı olarak geri çevirmesini, boğazını temizleyip yeniden başlamasını izliyorum. "Yaptığı her şeyi kabul edeceğimi bildiğinden her zaman emin oldum."

"Bunu görebiliyorum. Sana kızgın olduğumda bile, bunu biliyorum. Ama Bazen insanların yaptıkları, söylediklerinden daha etkilidir. Ve birine ne kadar yakın olursanız, bazen her şey o kadar karışır."

Gözleri yumuşuyor. "Benim seninle olduğum gibi mi?"

"Ve benim seninle." Parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. Ve kalbinin buna nasıl uyduğunu bilmek istediğim için ona "Bana Caitlyn'den bahset." diyorum.

"Caitlyn mi?" Adını boş bir şekilde yankılıyor. Sanki neden sorduğumu anlayamıyormuş gibi.

Ya da onun neden sorulacak kadar önemli olduğunu hayal edemiyorsa.

Bu düşünceyi olması gerekenden daha çok seviyorum. "Onunla Seattle Üniversitesi'nde tanıştığını söylemiştin. Yani bu EW'den sonraydı. Onlar öldükten sonra. Bu daha iyi olmaya çalışmanın bir parçası mıydı?"

"Evet. Her zaman birlikte olduğum türden kızlar da onaylanmıyordu. O da öyle olurdu."

Babasının beni onaylayıp onaylamayacağını düşünerek tek bir dakikamı bile boşa harcamayacağım. "O zaman neden ayrıldınız? Onun tipi olmadığını keşfettiğini mi söyledin?"

"Heh." Mizahsız bir kahkaha. "Hayır, gülmüyordum."

"Yatakta nasıl olduğun yüzünden mi?"

Bram bana uzun uzun bakıyor. Sanki tam olarak hangi tarzdan bahsettiğimden emin değilmiş gibi.

Ona söylemekte bir sakınca görmüyorum. "Bu robot şeyini yatak dışında da sürdürmekte çok iyisin. Ama seks yaparken değil. Sert birisin. Ve biraz korkutucu-"

"Korkutucu mu?" Kaşları çatıldı, yüzü karardı.

"İyi anlamda," demek için acele ediyorum. "Heyecan verici bir şekilde. Çünkü sen ezicisin. Ve yoğun. Ve biraz da edepsiz. Sanki her an beni yuvarlamaya ve koca aletini bakire kıcıma sokmaya karar verebilirsin ve ben titrerim ve çok korkarım, canım acır ama sen beni buna zorlarsın. Yine de beynim dışarı çıkacak." Gözlerimi büyütüyorum ve nefes nefese küçük bir sesle ekliyorum, "Ama oh, bekle. Bunu zaten yaptın."

Titremeye başlıyor ve yavaş yavaş kendini kaybediyor, ta ki başını eğip gözyaşlarını silerek kontrolsüzce gülmeye başlayana kadar.

Sonra bana ve benim geniş, masum gözlerime bakıyor ve kendini tekrar kaybediyor.

Sonunda elimi öpüyor, titremeleri azalırken tenime karşı derin nefesler alıyor. Ve şöyle dedi: "Onunla hiç böyle olmadım. Seninle olduğum gibi değil. Kimse senin gibi olmadı. Seninle olmak taşaklarımdan tutulup bir uçurumdan aşağı atılmak gibi. Sonra da dibinde parçalanmak gibi."

Benim için de öyle. Ama ona "Çünkü sana *sahibim*." diyorum.

"Evet, biliyorsun." Bakışlarını kaçırmadan önce hararetli bakışları benimkileri tarıyor ve onun sert olduğunu biliyorum, çok sert ama bu konuda kızgın değil. "Her neyse. Birine bu kadar yakın olduğunda, tüm çatlaklar eninde sonunda ortaya çıkar. Caitlyn onların arasından gördüklerinden hoşlanmadı."

"Gerçekte olduğun kişi mi?"

"Sanırım öyle."

Onun kaybı. İki elimi de onunkilerin etrafında kavuşturuyorum.

"Açık sözlü olabilir miyim?" Kaşları eğlenerek kalkıyor. "Ne zaman değilsin ki?"

Haklısın. "Bu belki de duymak istemediğin bir şey. Çünkü bazen birine yakın olduğunuzda çatlaklar ortaya çıkmaya başlar. Ve Bazen gördükleriniz daha net *görünür* ama aslında *o kadar* yakınsınızdır ki resmin tamamını göremezsiniz." Derin bir nefes alıyorum. "Sen kız kardeşini yerden kaldıran ve bildiğin en iyi şekilde ilerlemeye devam eden bir çocuktun. Ve harika bir iş çıkardınız. Ama artık rotayı düzeltmenin ve

Babanın olmanı istediği kişi olmaya çalışıyorsun. Çünkü sen o kişi *değilsin*. Ve olduğun kişi olman gerekiyor."

Eğlence kaybolur, ağzı düzleşir ve acımasız bir çizgiye dönüşür. "Peki ya biri yaralanırsa?"

Ona zayıf bir gülümseme sunuyorum. "Geçen hafta babam öldüğünden beri ağladığımdan daha fazla ağladım. Babanın istediği gibi biri olmaya çalışırken bunun kimseyi incitmediğini düşündüren ne?"

Bakışları yüzüme kayıyor ve farkındalıkla keskinleşiyor. Acı ve pişmanlık hemen ardından geliyor.

"Özür dilerim, Aspen. Çok özür dilerim," diyor kabaca, elleri çenemi kavırıyor, acı dolu bakışları benimkileri arıyor. "Seni asla incitmek istemedim. Daha iyisini yapacağım. Doğru şekilde daha iyisini. Yemin ederim. Bunu bulmam biraz zaman alabilir ama başaracağım."

Gözlerim yaşardı. Tereddüt bile etmemişti. Sanki ne kadar incindiğimi ve tek derdinin bunun bir daha asla yaşanmamasını sağlamak olduğunu anladığı anda diğer tüm düşünceler ve şüpheler yok olmuştu.

"Ben de üzgünüm," dedim ona titreyerek. "Senin hakkında en kötüsünü düşündüğüm için. Ve benim hakkımda düşündüklerin için. Senin gibi birinin benden çok daha iyi olduğunu düşüneceğinden o kadar emindim ki, söylediğin her şeyi bu gözle yorumladım. Bu benim için adil değildi."

Gözyaşlarımı silerken başparmakları elmacık kemiklerimin üzerinde kayıyor. Nazikçe, "Oldukça sert şeyler söyledim. Bu yüzden eminim sana bir sürü benim hakkımda kötü düşünmek için nedenler."

"Belki de sana o sert sözleri söylemen için sebep verdim. Çünkü savunmaya geçtiğimi biliyorum. Benim de kendi sorunlarım var. Ama ben de daha iyisini yapacağım." Sertçe yutkunuyorum, bakışlarım onun sıcaklığını arıyor, kalbim tüm cesaretini topluyor. "Yani, başka bir ateşkes mi?"

Gülümserken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Kaç numara?" "Belki de tamamen baştan başlamalıyız."

"Temiz bir sayfa mı?" "Evet."

Bakışları ağzıma düşüyor. "Ve seni ilk kez tekrar öpebilir miyim?"

"Evet." Titrek bir nefesle fısıldadım.

Tereddüt etmeden başını eğiyor, ağzı yavaş ve nazik yudumlarla dudaklarımı ele geçiriyor. Ve çok tatlı. Çok tatlı, dudakları usulca dudaklarımı arıyor, ve sıcaklık orada, daha derinlerde, ama peşinden dalmak yerine, öpücük yavaş, için için yanan bir yanık olana kadar bu ihtiyacı yüzeye çekiyor.

Başını kaldırdığında ikimiz de nefes nefese kalmıştık, dudaklarım sıcak ve şişmişti.

Huysuzca, "Aspen Phillips, bu her gün yapmam gereken bir şey." diyor.

Kalbim doluyor. "Katılıyorum." Her gün ve her gece. "Ama bu gece seni odama davet etmeyeceğim."

Bunu sorgulamıyor. "Seni bekleyeceğim."

"Doğru. Çünkü bilirsin, hemen yatağa girmemeliyiz. Ya da aceleci olmamalıyız. Ben bunu *asla* yapmam."

Gözleri kısıldı. "Reglin başlayalı kaç gün oldu?"

"Bu beşinci gün." Cevabım onun sırtıtmasına yol açıyor. "Yani neredeyse bitti. Bu arada yapabileceğimiz başka şeyler de var ama-" "Bana işkence etmeyi gerçekten seviyorsun."

"Evet." Ona sırtıtıyorum. "Gerçekten seviyorum."

Bir kahkaha atarak ağzıma kısa ve sert bir öpücük konduruyor. "Neyse ki işkence görmekten hoşlanıyorum. Peki bunu ne zaman programa koyalım?"

"Tahoe Gölü, birinci gece?"

"İki gece uzakta mı? Bu kadar çabuk olamaz." Yüzünden bir bulut geçiyor. "O zaman sadece bir hafta kaldı."

"En iyi şekilde değerlendireceğiz," diyorum. "Yatakta, dışarıda. Sonra eve dönüş."

Ve ilk kez, bunun son olmayacağına dair gerçek bir umudum var.

Ona işkence etmek bana da işkence ediyor. İki gün boyunca onun sertleştiğini ve beklediğini bilmek. İki gün öpüşmeler ve sataşmalar. Cuma günü geldiğinde, sadece yakında ona tekrar nasıl sahip olacağımı düşünerek sürekli bir uyarılma halindeyim.

Tahoe Gölü'ne gitmek için olabildiğince erken kalkıp hazırlanıyorum. Oraya gittiğimde

Bram ve Murphy'yi de erkenden kalkmış buldum. Eşyalarımızı toplar toplamaz yola çıkmaya karar veriyoruz.

Bu kez Murphy arka koltuğa geçiyor ve şöyle diyor: "Umarım yolda çalışmamın bir sakıncası yoktur. Yetişmem gereken bazı düzenlemeler var."

"Benim de yetiştirmem gereken işler var," diye ekleyerek beni şaşırtıyor Bram. Bana bakıyor. "Araba kullanırken rahat hissediyor musun?"

Göz kırıyorum. "Evet. Ama emin misin?"

Robot Bram direksiyonun kontrolünü asla bırakmazdı.

"Eminim," diyor, sonra Murphy arabanın arkasından dolanır dolanmaz Range Rover'da Bram beni sürücü kapısına doğru itti ve nefes nefese öptü. Kulağıma homurdanmak için ara veriyor, "Yol boyunca sert olacağım. Bunu aklında tut, böylece amin güzel ve ıslak olsun ve check-in yaptığımız anda benim için hazır olsun."

Aman Tanrım. *Şimdi* hazır.

Geri çekiliyor ve beni kapıya doğru sarkık bırakıyor.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi cehennem gibi kendini beğenmiş çünkü az önce bana ne yaptığını biliyor.

"Evet," diye titreyerek nefes alıyorum ve bacaklarımı tekrar sertleşmeye zorluyorum. "Sadece en çok neyi dört gözle beklediğimden emin değilim: Seni tekrar içime almak mı yoksa sonunda radyonun kontrolünü ele geçirmek mi?"

Sonra gülüyor ve beni tekrar öpüyor, sanki hiçbir şüphem kalmadığından emin olmak ister gibi.

Ve Notorious B.I.G.'nin "Fucking You Tonight" şarkısını çalma listemin başına taşıdığımda, o da hiçbir şüphede kalmıyor.

Otele vardığımızda gerginlik ve beklenti içindeydim. Lobide Murphy ile birlikte Bram'in resepsiyonda check-in yapmasını bekliyorum. Lobinin kendisi çarpıcı, dev pencereler nefes kesici bir manzarayı gözler önüne seriyor. ama gözlerimi Bram'den alamıyorum. Şu anda kışına bakıyorum ve kadının verdiği formları imzalamak için eğilme şeklinin -bacaklarını iki yana açmış ve ağırlığını hafifçe sağa kaydırmış- şimdiye kadarki en seksi duruş olduğunu ve beni bir an önce duvara yaslayıp sikmesi gerektiğini düşünüyorum.

Sonra dönüp beni kışını incelerken yakalıyor ve bana bakışına bakılırsa, onun da beni duvara yaslayıp sikmeyi düşündüğünden eminim

Yakında.

Murphy'ye oda anahtarını vermek için lobiye döndüğünde, arkadaşı ikimize de sırtıyordu. "Bir duvarı mı paylaşıyoruz? Çünkü hediyelik eşya dükkânı saat altıda kapanıyor ve kulak tıkacı almam gerekiyorsa bunu şimdi yapmalıyım."

Bram hiç utanmadan sırtıyor. "Bunu çoktan düşündüm. Koridorun karşısındasın."

"Vay be." Murphy bilgisayar çantasını omzuna atıyor. "Bugün sizi yine görecek miyim?"

Saat öğleden sonra ikiyi biraz geçiyor ve o kadar dayanacak gücümüz yok. Sanmıyorum. "Yarın yola çıkıyorsun, değil mi?" Ona soruyorum.

"Evet," diyor Murphy. "Öğleden sonra uçuşu."

"Akşam yemeği için bir araya geliriz," diyor Bram ona. "Yarın havaalanına gitmeden önce öğle yemeği yeriz."

"Bana uyar," diyor Murphy ve yumruklarını tokuşturuyorlar. "Taslak editörlerim ve ben havuza gidip tüm güzel hanımlarla flört edeceğiz ve onları sarkan değiştiricilerimin kökünü kazımaya davet edeceğiz."

"Bu çok kötü," diyorum ona nefes nefese, yazdıklarının korkunçluğu karşısında dehşete düşmüş bir halde.

o.

"Çünkü iyi şeyleri kapakların arasına saklarım." Göz kırıyor ve çekip gidiyor.

Başımı sallayarak Bram'a bakıyorum, o da bana bakıyor. Kötü kelime oyunlarını düşünmeyi bırakıyorum. Yukarı çıkmak dışında hiçbir şey düşünmüyorum ve Bram de aynı şeyi düşünüyor olmalı. Elimden ve çantasından tutup beni asansöre doğru sürüklüyor.

Ama Bram kapıyı açar açmaz o kadar da acelesi yokmuş gibi görünüyor. Beni tutup duvara doğru kaldırmıyor. Onun yerine süitin derinliklerine doğru ilerliyor ve giderken çantasını dikkatsizce yere bırakıyor.

Onu takip ediyorum, bir anda beklenmedik bir şekilde gerginleşiyorum. Onu becermek yeni bir şey olmayacak. Yine de aramızdaki pek çok şey yeni. Bunun seksin de değişeceği anlamına gelip gelmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Sırt çantamı yeşil ve altın çizgili kanepeye atarak ona soruyorum: "Ateşkesimizi yeniden başlattık ve yeniden numaralandırdık. Yani bu Nefret Sikişmesi 2.0'a da başladığımız anlamına mı geliyor?"

O zaman Bram bana doğru dönüyor ve yavaşlamış olmasının, aceleciliğinin ortadan kalktığı anlamına gelmediğini fark ediyorum. Uyarılmışlık onun üzerinde keskin bir şekilde oturuyor

Yüz hatları, ifadesi sert, vücudu gergin.

Yavaşça bana doğru geliyor, o kadar uzun, omuzları o kadar geniş ki, yaklaştığı anda sanki dünyada görecektir başka bir şey yokmuş gibi.

Güçlü parmakları çenemi kavırıyor, dudaklarını ağzımın köşesinden geçirip çenemin hizasından boynuma doğru alay etmeden önce yakıcı bir öpücük almak için ağzımı yukarı kaldırıyor.

Tutkuyla uyuşmuş bir halde başımın geriye düşmesine izin veriyorum ve boğazımı öpücüklerine açıyorum. Acele etmiyor, tenimin tadına bakıyor ve sundress elbisemin spagetti askısını yavaşça sol omzumun üzerinden aşağı kaydırırken ihtiyaçtan titriyorum.

"İtiraf etmem gereken bir şey var Aspen," diyor çakıllı bir sesle ve yeni çıplak tenime bir öpücük konduruyor.

Öpücüğü dişlerinin bir kıştırmasıyla takip ettiğinde usulca ürperiyorum. "İtiraf edecek neyin var?"

Tekrar doğrulurken hassas alt dudağımı dişlerinin arasında kısa bir süreliğine yakalıyor ve bana sertçe "Tüm o nefret sikişleri sahteydi" diyor.

Bir kahkaha içimi titretiyor. "Bunların gerçekten yaşandığına eminim."

"Evet," diyor dudaklarıma karşı. "Ama senden hiç nefret etmedim. Ben sadece çok

Sana sahip olmak için o kadar çaresizdim ki beni yatağına sokmak için söylediğin her şeyi kabul ederdim."

Ellerimi omuzlarına doğru kaydırarak göğsünde eriyorum. "İtiraf etmem gereken bir şey var" diyorum, sert dudaklarını, sert çenesini öpüyorum, parmak uçlarımda durup tüm uzunluğumu ona doğru bastırıyorum.

Bir iniltiyle ellerini sırtımdan aşağıya kaydırıp kıkırmı kavırıyor ve beni kotun arkasında gerilen sikişin sert uzunluğuna doğru kaldırıyor. "Ne?"

"Bazen senden nefret *ettim*," diyorum ona ve bana karşı sertleştiğinde -"Ama artık senden nefret etmiyorum."

Beni daha derin, daha derin öpmekten önce ağzı benimkine karşı bir gülümsemeye dönüşüyor. İri elleri beni kendisine doğru kaldırıyor, ta ki bacaklarım kalçalarına dolanana ve beni yatağına taşıyana kadar.

Ona dokunmadan duramıyorum, gömleğini yukarı doğru sürüklüyorum, ellerimin altındaki tenime ihtiyaç duyuyorum. Dişlerini kullanarak spagetti askıyı çekiştiriyor, sağ omzumu açıyor ve göğüslerini ortaya çıkarıyor.

Meme uçları sıkıca boncuklu, aç bakışlarının altında koyu bir gül gibi kızarıyor. Ağgözlü bir iniltiyle yapışıyor, sertçe emiyor, memelerimin arasında sürtünüyor.

Vücudunun gergin gücü altında çaresiz bir ihtiyaç içinde nefes nefese kalana ve haykırana kadar kalçalarım.

Dilini sertleşmiş tepemde son bir kez gezdirdikten sonra, külotumu da beraberinde sürükleyerek yatakta aşağı doğru ilerliyor.

Ve durdu, bakışları kalçalarımın arasındaki ete kilitlenmişti. Uyarılmışlık sesini en kaba çakıl taşlarına kadar derinleştiriyor. "Burada ne oldu?"

"Kaplıca." Yanaklarımda yükselen sıcaklıkla yüzünü izliyorum. "Kafamda olmayan her saç telini hemen hemen aldılar."

"Bu ..." Sözüünü kesiyor, bakışları pürüzsüz tümseğimin kıvrımlarında gezinen parmaklarının izini takip ediyor. "Neredeyse 'çok kötü' diyecektim. Ama değil. Ama küçük kıllarına bayıldım. Yine de seni çıplak görmek ..."

Dudağımı ısırdım. "İyi mi?"

"Her şey yolunda. Ama bu mükemmel amcığa tekrar merhaba demem gerekiyor." Bakışları çıplak bedenimde sabitlenmiş, nefesinin alaycı fısıltısı tenimde ürpertiler uyandırana kadar yaklaşıyor. "Seni çok özledim, küçük amcığım.

Benim tatlı küçük kel amcığım."

Benden bir kıkırdama kaçıyor, sonra ağzını indiriyor ve kıkırdamam bir nefese, sonra bir inlemeye dönüşüyor. Ve tanrım, amım da onu özlemişti.

Kaba özledim

dilinin darbelerini ve parmaklarının sert darbelerini özledim. Sanki asla doyamayacakmış gibi bana karşı inlemesini özledim - ve ben çok fazla aldığımda ve daha fazlasını alamayacağımı düşündüğümde, beni itmesini, dokunuşunun karanlık büyüüne çaresizce yenik düşmemi özledim.

Sonra üzerimde yükseliyor, güçlü vücudu tenimizin terli kayganlığı, derin, kavurucu bir öpücükte buluşan ağızlarımızın sıcaklığı dışında her şeyi engelliyor.

Yavaşça, hırıltılı bir iniltiyle içime doğru itiyor. Çok derin. Dolu dolu. Titreyerek altına giriyorum, topuklarım yatağa gömülüyor ve ellerim omuzlarını kavrarken, onun itici uzunluğuyla buluşmak için sallanıyorum.

Uzun parmakları terli saçlarımı alnımdan geriye doğru tarıyor. Gölgeyi bakışları benimkilere kilitleniyor.

"Artık sikişmekten nefret etmiyorum," diyor uyarılmışlıktan ağırlaşmış ve gergin bir sesle.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Nefret değil."

"Çünkü sen çok harikasın. Ve benim için çok iyisin." Dirseklerini omuzlarıma dayayarak içime daha sert, daha derin giriyor. "Sana asla doyamayacağım." Sesi boğuk ve beni acımasızca sikiyor ama

Bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Sıkı ve ıslak haline asla doyamam. Beni bu kadar derine çekmene."

Oh Tanrım. Ben de ona asla doyamayacağım. Beni tamamen içine almasına asla doyamayacağım.

"Bram." Adı açgözlü bir inilti olarak ortaya çıkıyor. Daha da yaklaşarak bacaklarımı beline doluyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. "Lütfen."

İnliyor ve beni kabaca, kısaca öpüyor. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle bebeğim.

Bana ihtiyacın olan her şeyi söyle."

İçimden soluksuz bir kahkaha yükseliyor ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

Bu çok kolay.

Korkuyla ona "Sadece sana ihtiyacım var" diyorum.

Gözleri parlıyor. Ağzı benimkini kapıyor ve her dokunuşta, her öpücükte bana her şeyi vereceğine söz veriyor. Ve ona karşı boşaldığımda, vücudum onun saldırısı altında titriyor, karşılığında ona her şeyi veriyorum.

Çünkü bu nefret sikişi değil. Nefret sikişinde, o sadece bana sahip olur.

Ama bu sefer yaptığımız şey... artık o benim de kalbimin sahibi.

Yemekten sonra Murphy ile barda takılıyoruz. Bir hafta gibi kısa bir sürede adamı sevmeye başladım ve Bram'in tamamen farklı bir yönünü görmeye bayıldım. Ki bunun aslında farklı bir yönü olmadığını, gerçek yönü olduğunu fark ediyorum. Bram muhtemelen arkadaşının yanında hep daha kendisiydi, çünkü Murphy onu ailesi öldürülmeden önce tanıyordu.

Ve Murphy'nin yanındaki Bram'ı tanıyorum. Şu an benimle olan aynı Bram. Seks hariç.

Nihayet süitimize döndüğümüzde saat gece ikiyi geçiyor ve nihayet uykuya dalana kadar uzun bir süre geçiyor.

Bram yataktan kalkıp havuza inene kadar uyuduğumda hiç şaşırmıyorum. Süitin kapısının açıldığını duyduğumda hâlâ kozalanmış sıcak bir sisin içindeyim.

Yüzümün yarısı yastığa gömülü, tek gözümü açıyorum. Komodinin üstündeki saat onu biraz geçtiğini gösteriyor ama bana kalırsa saat hâlâ *yok, henüz değil*. Yine de Bram'in mayosunu çıkarışını izlemek için gözümü açmaya değer.

"Muhtemelen yüzme derslerime yeniden başlamalıyız," diye mırıldanıyorum.

"Bunu bugün için programa koyabiliriz. Murphy ile öğle yemeği yiyeceğiz. Sonra onu havaalanına götürürüz. Sonra da yüzme dersini araya sıkıştırırız."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum kocaman bir esnemeyle.

"Bir madde ekliyorum." Tüm görkemli çıplaklığıyla yatağın ucuna doğru yürüyor, bu da gözümü ondan ayırmamak için dönmem gerektiği anlamına geliyor. "Boşalana kadar seni yalıyorum. Hayır, oturmayın. Sadece güzel ve sıcak kal. Küçük amcığma günaydın demek için altına giriyorum. arkadaşım."

Usulca yatak örtülerinin ucunu kaldırıyor ve battaniyenin altından bacaklarımı öpmeye başlıyor, ıslak saçlarından tenime soğuk damlalar damlıyor.

Çılgınca kıkırdamaya başlıyorum, kıvraniyorum ve Bram olan hareketli battaniye yumruğuna vuruyorum. "Tamamen ıslanmışsın!"

Sesinde eğlence derinleşiyor. "Sen de öyle."

Güçlü eller kalçalarımı kavriyor ve genişçe iterek kıvranmamı anında durduruyor. Yastıklara yaslanıyorum.

"Tanrım," diye nefes alıyorum, sonra ağzı üzerimde, saçları ıslak ve soğuk ama dili sıcak. Çok sıcak. "Oh Tanrım."

Aç iniltisi ben arkama yaslanırken duyuluyor, parmaklarım çarşafın içinde kıvrılıyor. Uzun, yavaş yalamalarla yarığımın uzunluğunu kaydırarak bana işkence ediyor ama asla klitorisime dokunmuyor.

"Lütfen, Bram-"

Donup kalıyorum.

Duraklıyor. "Tamam mı?"

Nefes nefese, başımı eğiyorum. Süitteki yatak odasından kapıyı göremiyorum. "Bir kapı sesi duydum. Sanırım temizlikçi geliyor."

"Muhtemelen onları başka bir kapıda duymuşsundur," diyor huysuzca.

"Rahatsız Etmeyin yazısını astım."

"Oh." İyi o zaman. "Nasıl istersen."

Derin kıkırdaması uyarılmış bedenimde titreşiyor, bir başka çıldırtıcı alay. Sonra hiç alay etmiyor, klitorisimi emiyor, parmakları derinlere doğru ilerliyor.

"Aman Tanrım." Benden çaresiz bir inilti kaçıyor. "Tam orası, aman Tanrım, tam orası-"

Bethany'nin tanıdık sesi beni yaklaşan orgazmımdan koparıyor. "Ha, seni tembel inek, buradasın! Benim adım hala rezervasyonda yazıyor. Bana izin verdiler. Aman Tanrım, Aspen! Çok özür dilerim! Aman Tanrım!"

Aman Tanrım. Sarsılarak oturuyorum ve yorganı çıplak göğsüme bastırıyorum. Yatak odasının girişinde Bethany sırtı bana dönük ve ellerini gözlerinin üzerine kapatmış bir şekilde dönüp duruyor ama göğüslerimin havaya kalkıp O yüzüme doğru yükseldiğini gördüğünden hiç şüphem yok.

Omuzları titremeye başladı. "Özür dilerim," diye gülerken boğuluyor. "Takıldığını fark etmemiştim-"

"Beth?"

Bram başını hemen yanımdaki yorganın altından çıkarıyor. Koyu renk saçları başına yapışmış, ağzı hafifçe kızarmış.

Onun sesini duyunca tamamen kıpırdamadan duruyor, sonra yavaşça dönüp korku filmindeki bir çocuk gibi kocaman gözlerle parmaklarının arasından bakıyor.

İnançsızlıkla başını sallarken kısa kahverengi bukleleri sallanıyor. Kolları iki yanına düşer. Tamamen sersemlemiş görünüyor. "Bram? O *sendin*

altında mı?"

Aman Tanrım. Yanaklarım yanıyor, yüzümü ellerimin arasına alıyorum. Bırak da öleyim.

"Başka kimse yoktu," diyor dudaklarını düzleştiren bastırılmış bir sırıtışla. "Belki bize bir dakika verirsin? Eğer ona merhaba demek istersen Murphy koridorun karşısındaki odada."

"Evet. Evet." Hâlâ şaşkın görünen Bethany bir adım geri çekilir. Bakışları çılgınca ağabeyinden bana, sonra tekrar ağabeyine kayıyor. "Tamam." Gitmek için dönerken neredeyse ayağı takılıyordu. Birkaç saniye sonra süitten çıktığını duyuyorum.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, sonra kıkırdamaya başlıyorum.

Bram yatağı sarsacak kadar sert bir kahkaha atarak sırt üstü dönüyor, elini çıplak göğsüne götürüyor.

"Ve sen de bunu programa koymak zorundaydın!" Omzuna yumruk atıyorum. Çünkü bunların hepsi onun suçuydu. "Bu muhtemelen en garip şeydi hiç."

Hâlâ gülerken başını sallıyor. "Gerçekten öyleydi."

"Onu rahatlatmak istedim. 'Hey, kardeşinle eskiden nasıl kavga ettiğimizi hatırlıyor musun? Şimdi öyle yapmıyoruz.'"

"Onun yerine bir oldubittiyle karşılaştı."

Ki bunun pek de başarılı bir strateji olduğu söylenemez. Kıkırdamalarım endişeli bir iç çekişe dönüşüyor. "Sence bunu sorun etmez mi? Gerçekten şok olmuş görünüyordu."

"Sadece şaşırdı." İri eli ensemden kavrılıyor ve beni kısa, sert bir öpücük için aşağı çekiyor. "Her şey yoluna girecek. Çünkü o da seni en az benim kadar seviyor."

Kalbim sıkıca kenetlendi. Geçen haftaki kavgamızdan beri bunu söylememişti. Bakışlarım çılgınca onunkileri arıyor. "Seviyor mu?"

"Belki de seni o kadar sevmiyordur," diyor hoyratça, sonra beni daha sert, daha derin öpüyor.

Ona sarılıyorum, tüm kalbimle onu öpüyorum. Bram'ın parmakları saçlarımda sıkışıyor ve aniden alaycı bir sırıtışla geri çekilmeden önce beni daha da yakınına çekiyor.

"Şimdilik bunu ertelese de iyi olur. Neden duşa girmiyoruz? Beş dakika içinde buradan çıkacağım, hasar kontrolüne başlayacağım, onu ve Murphy'yi

erken bir öğle yemeği. Sonra hazırlanmak için biraz daha zaman ayırabilir ve mümkün olan en kısa sürede bize katılabilirsin?"

"Tamam."

Gerçi ben de en az onun kadar hızlı hazırlanıyorum. Koridoru geçiyoruz, ama kapıyı çalıp cevap alamayınca hızlı bir mesajlaşmayla Murphy'yle çoktan teras kafeye gittiklerini öğreniyoruz.

Köşedeki masada bizi bekliyorlar. Bethany bizi kucaklamak için ayağa kalkıyor ve Bram'e nasıl hissettirdiğini bilmiyorum ama beni selamlaması ve kucaklaması garip ve sert geliyor.

"Hey, siz ikiniz," diye kolayca selamlıyor Murphy bizi. "Brunch siparişı vermek üzereyiz.

Gerçi duyduğuma göre Bram çoktan yemiş."

Aman Tanrım. Yüzüm yine yandı. Bethany de utanmış görünüyor, yanakları kıpkırmızı ve sandalyesinde sertçe oturuyor.

Bram sadece gülüyor ve Murphy'nin karşısına oturuyor, Bethany onun sağına, ben de soluna. Karşılıklı utancımızda bir dayanışma bulmayı umarak masanın öbür ucundan ona bakıyorum ama gözlerime bakmıyor.

Murphy ellerini birbirine vuruyor. "Ben de Beth'imizi görme fırsatı bulamadan buradan ayrılacağımı sanıyordum. Bu bir kutlama içkisi gerektiriyor. Havaalanına gitmeyeceğime göre birkaç tane içmem gerekebilir. Başka isteyen var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim," diyor Bethany sessizce. Ben başımı sallıyorum. "Bana da yok." Bram, "Arabayı ben kullanıyorum," diye belirtiyor.

"Cumartesi günü tek başıma içki içtiğim ilk sefer olmayacak.

Sabah." Murphy sırtarak Bethany'ye bakar. "Buraya arabayla mı geldin?"

"Portland'dan kalkan bir uçağa bindim." Bram'e bakar. "Dönüş yolunda havaalanından arabamı almamız gerekecek. Belki arabayı bıraktıktan hemen sonra Aspen mi? Annesinin evi PDX'ten o kadar da uzak değil."

"Onu alabiliriz. Ama onu bırakıp bırakmayacağımızı bilmiyorum." Bana baktı, kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

Hâlâ onlarla Seattle'a gelmek isteyip istemediğimi soruyor.

"Belki durup birkaç eşyamı daha alabiliriz," diyorum usulca.

Gözleri birden alevleniyor, elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine bağlıyor. Bethany'ye dönerken elimi bırakmıyor. "Yazma inzivanız nasıldı?"

"İyiymi." Yüz hatlarında komik, alaycı bir ifade beliriyor. "Aslında yaklaşık elli sayfa yazdım. Onları sana gösterebilirim."

Çünkü merkez yaratıcı ifadeyi teşvik ediyordu, hatırlıyorum. Yani gerçekten yazmaya başlamış olmalı.

"Kızım benim." Murphy, Bethany'ye beşlik çakması için elini kaldırıyor. "Bu, yayıncılıkta belirsizlik ve korku dolu bir hayat için matematiğin yapılandırılmış zorluklarından vazgeçmek üzere olduğun anlamına mı geliyor?"

Ağzı kıvrılıyor. "Hayır. Hâlâ MIT'ye gidiyorum." Bakışları birbirine bağlı ellerimize değdiğinde gülümsemesi kayboluyor. "Belki o içkiyi alırım."

Kahretsin. Elimden geldiğince kayıtsız bir şekilde, "Biraz erken değil mi sence de?" diyorum.

Ela gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bir keresinde bana Mimosalar ve Bloody Mary'ler aslında kılık değiştirmiş sabah meyve suyu içecekleridir." "Ancak daha sonra resmi programda balıkçılık var. Ve alkol ve tekneler karışmaz."

Uzun bir saniye boyunca bakışlarımı tuttu. Sonra başını salladı. "Pekâlâ."

Kaşları çatılan Murphy, Bethany'den bana bakıyor. "Ne zaman anne kuş oldun?"

Umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Henüz çok iyi yüzemiyorum. Daha sonra dışarı çıkarsak boğulmak istemiyorum."

Bram bir kahkaha attı. "Can yeleklerinin bunun için olduğunu sanıyordum."

Bakışlarına karşılık veriyorum, oradaki espriyi görüyorum ve beyaz su raftingine gitmeden önceki tartışmayı hatırladığını biliyorum. Yüzme derslerine yol açan tartışmayı.

Bu da ilk öpücüğe yol açtı.

Gözleri ısınıyor, bağlı ellerimizi yukarı kaldırıyor ve dudaklarını parmak uçlarıma bastırıyor.

"Bunu çok yapıyorlar," diyor Murphy Bethany'ye.

"Kavga etmediğimiz zaman," diyorum, böylece *her şeyin* değişmediğini anlıyor.

"Heh." Kısa, esprisiz bir kahkaha, dişlerinin arasından çıkan bir hava patlaması sadece. "Hiç aklıma gelmezdi."

"Biliyorum."

Bram'e bakıyor ve gülümsemesinde sert bir şeyler var. "Özellikle de gelmesi için ona şantaj yaptığını duyduğumdan beri."

"Şantaj mı?" Murphy gülüyor. "Bunun bir iş olduğunu söylediğini sanıyordum. Şantaj çok daha iyi."

Bram başını sallar. "Görünüşe göre yanlış yapıyorum." Bethany kaşlarını çatır. "Ne işi?" "İkisi de sayılır," diyorum ona. "Şantaj ve bir iş." "E-postanda beni aramaya gelmesin diye olduğunu söylemiştin." "Öyleydi."

"Bir dedektif tutmakla tehdit ettim," diyor Bram.

Kafası tamamen karışmış görünüyor. "O zaman ona hangi işi verdin? Ve *bu* nasıl ortaya çıktı?" Eliyle ellerimizi işaret ediyor.

Annemin borçlarından ve işin o kısmından bahsetmeyeceğim. "Ona gelmeyeceğimi çünkü bu sonbahar için bir iş bulmam gerektiğini söyledim. O da gelip o fotoğrafları çekersem okul harcımı karşılayacağını söyledi."

"Ama yine de bana hayır dedi," diyor Bram. "İşte o zaman dedektif tutmakla tehdit ettim."

"Ve işte o zaman pes ettim," diyorum ona.

"Vay canına," diyor ve bu ünlemin düzlüğü midemi ağrıtıyor. "Her şeye rağmen bu yolculuktan bir şeyler çıkarmış olmana sevindim."

"Beth." Bram'ın sesi bir onaylamama ifadesi taşıyor. "Özür dilerim." İç çekti. "Sadece... bunu kabullenmek çok zor." "O da öyle dedi," diye araya giriyor Murphy.

Hepimiz ona bakıyoruz.

Utanarak ellerini kaldırıyor. "Gerçekten kötü bir zamanlamaydı. Özür dilerim."

Bethany aniden ayağa kalkar, sandalyesi geri çekilir. "Aç olduğumu sanmıyorum. Erken bir uçuş yaptım ve yorgunum, bu yüzden odaya çıkacağım - hangisine?"

"Benimki." Murphy ona anahtar kartını uzatır. "Nasıl olsa boşaltacağım. Sadece yer değiştiririz."

"Teşekkürler."

İçim burkularak, olabildiğince hızlı bir şekilde bizi terk edişini izliyorum. "Peşinden gideyim mi?"

"Biraz zaman ver," diyor Bram.

Murphy de aynı fikirde. "Beth'i bilirsin. Her şeyin yerli yerinde olmasını sever. O yüzden gafil avlanmaktan hiç hoşlanmaz."

Bu doğru. Yine de Bram ve benim birlikte olduğumuz düşüncesinin onu bu kadar üzmesi canını acıtıyor.

Her zaman çok iyi anlaşmışızdır. Bu yüzden Bram ve Bethany'nin yanında olmanın Murphy, Bram ve benim aramda olduğu gibi olacağını düşündüm. Sadece kolay. Başlarda utanç verici ve garipti elbette, özellikle de onun öğrenme şeklini dşnrsek. Ama o ilk şoku atlatabileceğimizi sanmıyordum.

Umarım Bram haklıdır. Sadece biraz daha zamana ihtiyaçı var.

Ama Bethany'nin kardeşiyle beni bir çift olarak kabul edip edemeyeceği onun için endişelenmemin tek nedeni değil. Bethany'nin, ağabeyi ve beni şu anda savunmasız ve yalnızım.

Sandalyemi geriye itiyorum. "Sadece onun iyi olduğundan emin olacağım."

Bram'in parmakları parmaklarımin üzerinde sıkılaşıyor, başını sallarken sıcak bakışları yüzümde geziniyor. "Bir şeye ihtiya ın olursa bize mesaj at."

"Atarım."

Beni bırakmadan önce parmaklarımi tekrar öpüyor. Bethany'ye lobide yetişiyorum. Asansörlere doğru ilerliyor ve omuzlarının tamamen kederli duruşu kalbimi parçalıyor.

"Hey," diye sesleniyorum usulca, sonra umutsuzca saklamaya çalıştığı parıldayan gözyaşlarını görüyorum. "Aman Tanrım. Buraya gel."

Bu sefer sarılması sert değildi. Bana sarılıyor, ben de ona aynı sıkılıkla sarılıyorum ve ona "zr dilerim. Çok zr dilerim. *Gerçekten* ama *gerçekten* sana böyle bir şey yapmak istememiştim."

Zayıf bedeninden bir kakhaha yükseliyor. "Umarım değildir. Birkaç kıyafet daha iyi olurdu."

"Evet." Geri çekiliyorum, bakışlarım yüzünü tarıyor. Glmesine rağmen perişan görünüyor. "Ama bunu halledeceğiz, tamam mı? Ben daha çok senin için endişeleniyorum. Tedavi programından erken mi ayrıldın?"

Dudaklarında alaycı, acı dolu bir gülümseme beliriyor. "Evet, şey. Seni ondan kurtarmam gerekebilir diye düşündüm."

"Ah." İ   ektim. "O da senin kurtaracağını biliyordu. Yani beni kurtarmaya geleceğini biliyordu."

"Evet, çünkü kesinlikle ondan kurtarılmaya ihtiya ın varmış gibi görünüyordu, değil mi?" Acı bir şekilde söylüyor, ama aniden duruyor ve gözlerini kapatıyor. Sesini pişmanlık dolduruyor. "zr dilerim. Öyle demek istemedim- sadece hala anlamaya çalışıyorum."

"Biliyorum. Ben de h    anlamaya çalışıyorum," diyorum ona sırtarak. Ama buraya ben ve Bram hakkında konuşmaya gelmedim. "Peki sen gitmeden önce tedavi nasıl gidiyordu? Geri dönecek misin?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum." "Ona bu konuda bir şey söyledin mi?" diye sormadan önce endişeyle tereddüt ediyor.

"Bram'a mı? Hayır."

"Sormuş olmalı."

Sormak yetersiz bir ifade gibi geliyor. "Evet. Sordu. Hamile olup olmadığını merak etti ya da mezuniyet törenimizi kaçırdığı için ona kızdı - her türlü şey. Ama ona söylemedim."

Yüzünde bir belirsizlik titreşimi belirdi. "Artık birlikte olmanıza rağmen mi?"

"Fark etmez. Yine de yapmayacağım." Elini tutuyorum, ona güven veriyorum. parmaklarımı sıktı. "Benden bunu gizli tutmamı istedin ve ben de tutacağım. Yine de ona söylemen gerektiğini düşünüyorum."

Şimdiden başını sallamaya başladı. "Ben yapamam. *Sen de yapamazsın.*" "O zaman söylemeyeceğim," diye tekrar söz veriyorum.

"Yemin ederim."

Dudaklarını birbirine bastırarak başını sallar. Ardından ağır bir iç çeker. "Gerçekten yorgunum. Ve sanırım bu beni aşırı duygusal yapıyor. Bu yüzden bir süreliğine odama gidiyorum, sonra buluşuruz, tamam mı?"

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır. Sadece biraz kestireceğim."

"Tamam." Bir kez daha sarılmak için onu kendime çektim. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at. Seni seviyorum, ev arkadaşım."

"Ben de seni seviyorum." Bunu belli belirsiz bir gülümsemeyle söylüyor ama asansöre yönelirken gözlerindeki ışıltı hâlâ geri gelmemiş. Kalbim acıyarak, yavaşça avludaki kafeye dönmeden önce onun gidişini izliyorum.

Masamıza oturduğumda Bram "O nasıl?" diye soruyor.

Ona ne söyleyebilirim ki? "Sadece yorgun olduğunu söylüyor. O yüzden biraz kestiriyor."

Başını sallıyor, sonra aniden hafifçe gülerek başını sallıyor. "Elli sayfa yazdığını söyledi. Yani gerçekten bir yazarlık inzivasına mı çekilmiş?"

Murphy Bram'e cevap verse de bana bakıyor. "Sanırım hayır. Ve belki de bir dahaki sefere kız kardeşine neden içmediğini sormalısın."

Aman Tanrım. Gözlerimi kaçırıyorum ama Murphy'nin yüzümde görmek istediği şeyi gördüğüne bahse girerim.

Onaylandı.

Bram ona kaşlarını çatıyor. "Neyi soracaktım?"

"Kız kardeşine neden içmediğini sor," diyor Murphy, sesinde her zamanki mizahından eser yok. "Çünkü Aspen kardeşlik yemini etti ve sana söyleyemez."

İçimden geçen duygu karmaşasını algılayamıyorum. Bram'in tepkisinden korkmak. Rahatlama, çünkü Murphy benim söyleyemediklerimi söylüyor ve neden yapamadığımı anlıyor. Bunu ondan saklamak isteyen Bethany için üzüldüm.

Ve çaresizlik, çünkü onun istediği bu değildi ama bunu durdurmanın bir yolunu göremiyorum.

Bram'in bakışları tekrar Murphy'ye bakmadan önce bana yöneliyor. Kaşları derinleşiyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu Bethany'yi ilgilendiren bir şey ve size daha fazlasını anlatmak isteyip istemediği ona kalmış. Onun yerine sana senin evinde iyileşme sürecim ve aldığım ağrı kesicilerle ilgili küçük bir hikâye anlatacağım. Opiyatlarla ilgili her zaman endişe vardır çünkü bağımlılık oluşturmak kolaydır. Bu yüzden doktorlar beni birkaç ilaç terapisi seansına gönderdi. Bağımlılık belirtilerini tanımanıza yardımcı olan ve bu arzuyla mücadele etmek için size araçlar sunan programlar." Ağır bir iç çekişle, Bram'in gözleriyle tekrar buluşmadan önce bana bakıyor. "Söyledikleri şeylerden biri, alkol gibi herhangi bir uyuşturucudan uzak durmaya çalışmaktı, çünkü onun yerine geçmeye başlamak çok kolay. Bu ihtiyacı karşılamamanın araçlarından biri de size yardımcı olacak bir arkadaş edinmekti. İhtiyacınız olduğunda size hatırlatması için. hatırlatılmalı."

Yüzü sertleşen Bram'in sesi kırbaç gibi. "Ne diyorsan onu söyle Murphy."

Murphy irkilmiyor. Sessizce tekrarlıyor: "Bethany'yle konuşman gerektiğini söylüyorum."

Ve Bram'in farkına vardığı anı görüyorum. Gözlerindeki ani kasvet, umutsuzluk ve endişe. Kalbim acıyor, parmaklarım onunkilere kenetleniyor ve aniden bana bakıyor, tanıdık soğuk maske yüz hatlarına yerleşiyor.

Parmaklarım hâlâ onunkilere dolanmışken beni sandalyemden kaldırıyor. "Gidelim," diyor sertçe.

Murphy'ye bir bakış atıyorum, sonra Bram beni arkasından sürüklüyor ve ben de ona yetişmek için koşuyorum. "Onunla konuşacak mısın?"

"Önce seninle konuşmak istiyorum." "Bram, onunla konuşmalısın."

Cevap vermiyor ve uzun adımları süitimize olan mesafeyi tüketiyor. Koridorun karşısında kapı açık ve temizlik görevlileri dışarıda bekliyor. Kestireceğini söylemesine rağmen Bethany içeride değil.

Bram beni süitimize soktu ve kapıyı çarptı. O oturma odasına doğru yürüyor ve ben kalbim küt küt atarak antrede geri çekiliyorum.

Gözleri soğuk, bana bakıyor. "Bütün bunlar bununla mı ilgiliydi? Rehabilitasyonda mıydı? Lanet olası *rehabilitasyon* mu?"

İnatla ona "*Onunla* konuşmalısın" diyorum. "Seninle konuşuyorum! Onun iyi olduğunu söylemiştin!" "Ve sen onu daha yeni gördün! O iyi. O güvende."

"Bir tür bok bağımlısıysa değil!" Ellerini saçlarının arasından geçirerek kükredi, "Bu hiç *iyi* değil!"

Titreyerek kollarımı karnıma doladım. "O iyi. Kendi başının çaresine bakıyor," diyorum ona. "Bir sorun olduğunu biliyor. Düzeltiyor."

"İsa." Bir anda öfkesi yeniden kasvetli bir umutsuzluğa dönüştü. "Ben bunu nasıl kaçırdım?"

Yıkılmışlığı içimi parçalıyor. Şimdiden kendini suçluyor. Suçlamamalı da. "Çünkü insanlar bunu saklıyor."

"Ve çünkü başkaları onlar için yalan söylüyor." Sesi acı ve aşağılayıcı bakışları üzerimde geziniyor. "Ve bunu yaparken benim dikkatimi dağıtıyorlar."

İliklerime kadar işleyen bir acı. İnançsızlıkla ona bakıyorum. "Bunu gerçekten söyledin mi?"

"Gerçeği benden saklamakta kararlı görünüyordun. Bu yüzden çok yakından bakmamı engellemek için ne kadar ileri gideceğini merak ediyorum." Elini Ellerini ceplerine sokmuş, kısık gözlerle bana bakıyordu. "Belki de asıl sormam gereken şey, bunu gizlemesine neden bu kadar hevesle yardım ettiğin."

Boğazımda iğrenç bir öfke ve acı yumağı yuvarlanıyor. "*İstekli* değildim. Ama bir söz verdim."

"Ve belki de bunu yapmak için kendi nedenin vardı. En başta nasıl oldu ki bu? Belki de onu götürdüğün şu lanet partilerdir? Ya da" -ağzı öfkeli bir gülümseme hırıltısına dönüştü- "belki de "Anneni ziyaret ederken kardeşinle takılıyor."

Duyduklarıma inanamıyorum ama bir yanımda beni dinliyor çünkü kalbim parçalanıyor. Saldırmasını bekliyordum. Suçlamasını.

Altında bunu bulmayı beklemiyordum. Yaşadığımız onca şeyden sonra. Bende hiçbir sorun olmadığını, değiştirebileceği hiçbir yanımda olmadığını söyledikten sonra değil.

Ama görünüşe göre hâlâ Bethany için iyi olmadığını düşünüyor.

Tanımadığım çığ ve kırık bir sesle soruyorum: "Onu böyle tehlikeye atacağıma gerçekten inanıyor musun? Ona göz kulak olmayacağıma mı?"

Çenesini sıkarak, "Neye inanacağımı bilmiyorum. *Bunu* benden sakladın. Belki de bana her konuda yalan söylersin."

"Sakladım çünkü anlatmak bana düşmezdi."

Kahkahası sert ve keskin. "İyi ki Murphy yaptı. Yoksa onu bir çukurda aşırı doz almış halde bulurdum ve nasıl olduğunu asla bilemezdim. oldu."

Acı dolu bir nefes çekiyorum. "Oluklara *yakın* bir yerde değildi. Öyle olsaydı sana söylerdim."

"Bunu şimdi söylüyorsun," diye ısıırıyor. "Ama kız kardeşimin başı dertteyken yardıma ihtiyacı olduğunu söylemek yerine beni beceriyordun!"

Dişlerimi sıktım ve kasten dedim ki, "Başı belada değildi. Onun bir sorunu var. Arada fark var."

"İstediğin kadar rasyonalize et ve mazur gör. Gerçekten önemli değil." Beni başından savarak anahtarlarını şifonyerden aldı. "Ben gidip Murphy'yi havaalanına götüreceğim. En iyisi sen eve geri dön.

Bethany ile aynı odada."

Üzerime mutlak bir uyuşukluk çöktü. İşte bu kadar. Mükemmel bir gün. Ve bitti.

Kalın bir sesle, "Ona tekrar yaklaşmama izin vermene şaşırdım." dedim.

"Hasar çoktan verildi, değil mi?" Tasmalı bir panter gibi kapıya doğru ilerliyor, buz gibi bir vahşilikle. "Ve ben dersimi aldım. Bu sefer senin aminla dikkatimi dağıtmayacağım."

Sessizce kenara çekilip beni geçmesine izin veriyorum, başka bir şey söyleyemeyecek kadar yıkılmış durumdayım.

Kapıyı açarken güneş gözlüklerini taktı ve arkasına baktı. "Ve işte yeni işin: Yolculuğun geri kalanında yolumdan çekil."

Sonra da gitti. Kapıyı çarpmıyor, sadece gitmesine izin veriyor ve kapı yavaşça arkasından kapanıyor.

Mandalın tıktırması beni pençesine alan uyuşukluğu paramparça ediyor ve acı beni boğmakla tehdit eden kalın, ağır bir dalga halinde geliyor.

Ama ağlamayacağım. Ağlamayacağım. Eğer ağlamaya başlarsam, durabilir miyim bilmiyorum.

Gözyaşları gelecektir. Onları boğazımda kalın, yakıcı bir düğüm, göğsümde düzensiz bir delik gibi hissedebiliyorum. Ama başladıklarında bu odada olamam.

Güvenli bir yerde olduğumda ağlamaya başlayabilirim. Bana göz kulak olacak kadar beni seven biriyle.

Bu sevgiyi benden almayan biriyle. Tanrıya şükür bana Bethany ile kalmamı söyledi.

Murphy'nin-Bethany'nin odasının anahtar kartı bende yok. Sırt çantamı ve bilgisayarımı taşıyarak ona mesaj atıyorum, sonra cevap verdiğinde verandadaki kafeye gidiyorum.

Barda oturuyor, ifadesi kaybolmuş ve kalbimin her keskin, paramparça kenarının biraz daha derin kesildiğini hissediyorum.

Bram'in onunla henüz konuştuğunu sanmıyorum. Vakit yoktu. Ama konuşacak. Ve ben de onun bu işe hazırlıksız girmesine izin vermeyeceğim.

"Hey," diyorum usulca. "Kestirmiyor musun?"

"Hizmetçiler odamdaydı. Ben de onun yerine buraya geldim."

Ve neyse ki diğer odada Bram'le aramızda yaşanan patlamayı kaçırardım. "Oturabilir miyim?"

"Buyur." Sesi düzdü.

Yanındaki tabureye oturuyorum ve önünde bir içki olduğunu fark ediyorum. Bir mai tai.

En sevdiği.

Dudağımı

ısırdım.

Derin bir nefes aldı. "Merak ediyorsan, henüz hiç içmedim."

Bakışlarım yüzünü arıyor. "Tamam."

"Ben de tam bunu düşünüyordum." Bana bakarken kaşları çatılıyor. "Tanrım, tatlım. Bok gibi görünüyorsun."

Benden kırık bir kahkaha kaçıyor, nefesim de titriyor.
Hiçkırığa yakın. *Henüz değil.* Ağlamaya başlamadan önce halletmem gereken başka bir şey var. "Sana bir şey söylemem gerek."

"Kardeşimle yattığını mı?" Kadının içinden bir kahkaha yükseliyor. "Evet, anladım."

Artık onunla yatmıyorum. Ellerim titriyor ve gözlerim yanıyor. Ama kendimi tutuyorum. Artık *faits accomplis* yok. Onu gafil avlamak yok.

O bundan daha iyisini hak ediyor. "Bram rehabilitasyondan haberdar."

Yüzü karardı. "Ona söyledin mi?"

Murphy'yi otobüsün altına atmak istemiyorum. Hele Bram'i Bethany'yle konuşması için bu kadar zorladıktan sonra. "Anladı sayılır. Ona ayrıntı vermedim ama ... Temelde doğruladım." Bunun doğruluğunu anladığımda boğazımdaki ağrı daha da şiddetleniyor. "Onun yerine seninle konuşmasını söyledim ama sonunda doğruladım. Berbat ettim."

Gözleri yaşlarla doluyor. Gözlerini benden kaçırıyor ve kısık sesle, "Sözünü tuttuğunu bilmek güzel," diyor.

"Çok özür dilerim."

Sesi acıydı. "Evet, şey. Neden onu bana tercih ettiğini anlıyorum. Demek istediğim, ben sana okulda hiçbir zaman bedava yolculuk vermedim."

Nefesimi içime çekiyorum. "Öyle bir şey değildi."

Bana kızgın, ışıltılı bir bakış gönderdi. "Öyle değil miydi? Ya da belki de sadece uzun bir oyun oynuyordun ve başından beri amacın buydu."

Kardeşine yakınlaşmak için, diğer arkadaşlarının onu kullandığı gibi daha önce? Bunu elimden geldiğince güçlü bir şekilde reddediyorum. "Hayır. Bunun doğru olmadığını *biliyorsun*. Ondan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Peki, o zaman onunla aranızda ne değişti? Para olmalı. Çünkü uzun zaman önce beni bu konuda uyarıyordu. Beni kullanacağın konusunda. Buna hiç inanmadım. *Hiç inanmadım*. Ama sanırım senin fiyatını buldu."

Buna inanamıyorum. Başımı sallayarak tekrar deniyorum. "Bethany-"

"Hey, biraz sık attığında maaşına birkaç yüz bin dolar daha ekledi mi? İyi iş çıkardın, Aspen."

Acıdan nefesim kesilmiş bir halde uzun bir süre ona bakabildim. "Az önce bana fahişe dedin."

Aniden çenesini kaldırmadan önce gözyaşları arasında vahşi bir acı parlıyor. "Evet, şey. Ne var biliyor musun? Umarım onunla mutlusundur. Gerçekten

Seattle'daki çatı katı gibi. Bizim yurttan çok daha büyük ama onun verecek çok daha fazla şeyi var." Çantasını alıp taburesinden aşağı kayıyor. "Bana gelince, MIT senden yeterince uzak değil. O yüzden eve gidene kadar birbirimizden uzak durmaya çalışalım, tamam mı?"

"Evet." Boş bir yankı. Hepimiz eve gidene kadar.

Ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Bethany'nin içkisindeki buz eriyor. Barmen geri geliyor ve buzı götürmesini isteyip istemediğimi soruyor ama ben istemiyorum. Eğer orada değilse, burada oturmak için bir bahanem yok.

Ve gidecek hiçbir yerim yok. Bram'ın odasına geri dönemem. Bethany'nin odasına da. Kendi odamı karşılayamam.

Eve dönemem.

Otuz dört dolar yirmi sekiz sentim var. Üç kez saydım. Keşke yolculuk sırasında aldığım her sıcak çikolatanın ve aptalca küçük hediyelik eşyanın parasını Bram'e ödetseydim. Keşke o uyku tulumunu yirmi dolar daha karşılığında iade etseydim. Ama yola çıktığım seksen dolar da beni eve götürmezdi.

Bilgisayarımdan bilet ücretlerine baktım. Amtrak.

Greyhound. İkisine de yetecek param yok.

Anneme mesaj atardım ama bu onu endişelendirirdi. Gönderecek parası yok. Borçları ödendi ama bu fazladan parası olduğu anlamına gelmiyor -ve Vegas'a gittiğinde her bir parçasını fazladan harcadı.

"Sana bir içki ısmarlayayım mı?"

Göz ucuyla baktım. Orta yaşlı, hafif yumuşak bir adam. Gözleri vücudumda geziniyor, atletimi, küçük şortumu ve uzun bacaklarımı inceliyor.

İlgisini çeken bunlar olmalı, çünkü barın arkasındaki aynada yansımamı gördüm. Yüzüm korkunç derecede beyaz, gözlerim çürük gibi.

Ama bahse girerim böyle bir adamla eve kadar gidebilirim. Ve neden olmasın?

En iyi arkadaşım zaten benim bir fahişe olduğumu düşünüyor.

Bilgisayarımın ekranına baktı. Greyhound sayfasını gördü. "Nereye gidiyorsun?"

Boğazım ağrıyor, başımı sallıyorum. "Hiçbir yere," diyorum ve belki sesimden, kırık törpümden, belki de sonunda bana baktı, çünkü hızla geri çekiliyor.

Güneş batıyor ve kafe yeniden doluyor. Geç gelen kalabalık. Bram muhtemelen yakında havaalanından dönecek. Belki de çoktan dönmüştür.

Yukarı çıkıp onunla dövüşebilirim. Onun için dövüşebilirim. Bethany için dövüşebilirim.

Ama ne için savaşaçağımı bilmiyorum. Her şeyin değiştiğini sanmıştım ama hiçbir şey değişmemiş. Ona söylemediğim için öfkesini, tepkisini bekliyordum. Suçu yine benim ayaklarıma atmasını beklemiyordum. Ve benimle ilgili tüm bu şeyleri sevdiğini, onun için çok iyi olduğumu söylemesine rağmen, kız kardeşi üzerinde hala zehirli bir etkim var.

Ve Bethany. Onu suçlamıyorum. Benden tek bir şey istedi. Kendimden utanıyorum ve hayal kırıklığına uğradım. Bram gerçeği öğrenecekti ve Murphy'nin yaptığını yapmalıydım. Güçlü durmalı ve önce gidip onunla konuşmasını söylemeliydim. Hiçbir şeyi onaylamak zorunda değildim. Daha sert, daha akıllı davranmalı ve benden istediği tek konuda onun mahremiyetini korumalıydım.

Ama yapmadım. Belki beni affeder. Ama bugün olmayacak.

Bu yolculukta her kuralı çiğnedim. Eve dönecek kadar param yok. Bir arkadaşımı mahvettim.

Ve şimdi pes ediyorum.

Onun için savaşılabirim. Ama savaşmaktan çok yoruldum. Arkadaşıma zarar veren bir kanser olarak görülmekten çok yoruldum. Öfkesinin ve korkusunun hedefi olmaktan çok yoruldum. Ellerimde umut ve sevgi olmasından ve sonra bunların paramparça edilmesinden çok yoruldum.

Ve savaşıacak neredeyse hiçbir şeyim kalmadı. İçimde sadece hareket etmeye yetecek kadar güç var.

Onu bile zar zor yapıyorum.

Çok yakınımdan ismimi duyuyorum ve yavaşça başımı çeviriyorum. Yakındaki bir masada oturan dört gümüş saçlı kadın gülüyor.

Adıma değil. Bilgisayarına.

"Aspenglow" kapağına.

Kadınlardan biri başımı çevirdiğimi fark ediyor. "Bilgisayarını gördük. Bu harika, canım!"

Gerçekten harika. Aldığım en güzel hediyelerden biri. Beni bir daha görmek istemeyen iki kişiden.

Gözlerim yanıyor. *Henüz değil.*

"Teşekkür ederim."

O ve arkadaşları yemeklerine geri döndüler. Bara bakıyorum, telefonumdaki kişi listesine parmak atıyorum.

Aaron'ı arayabilirim. Ya da Anna'yı. Benim için gelirlerdi. Ya da belki para gönderirler. Ama bu bir gün ya da daha fazla sürebilir. Ve eğer buradan hemen çıkmazsam, bunu yapacak gücü asla bulamayabilirim.

Ama başka bir seçeneğim daha var.

Dizüstü bilgisayarı kapatıp parmaklarımı John Denver'ın gülümseyen yüzünde gezdiriyorum. Bu yanlış şarkının kapağı oldu. Beni eve götürmekle ilgili olan olmalıydı.

Boğazımdaki acıyı hafifletmeye çalışarak Bethany'nin içkisini yudumluyorum. Sıcak, sulu ve iğrençti.

Ama bu bana ihtiyacım olan ekstra itici gücü veriyor. Dizüstü bilgisayarı tutarak gümüş saçlı kadınların masasına yaklaşıyorum.

Kedi gözü gözlüklü bir kadının sandalyesinin yanında durduğumda duraklıyorlar ve beklentiyle yukarı bakıyorlar. Eski bir öğretmen ya da kütüphaneci olduğuna bahse girerim.

Çiğ ve kırık bir ton yerine hafif bir ton yakalamaya çalışıyorum. "Hepiniz bilgisayarımı beğendiğiniz için, satılık olduğunu bilmenizi istedim. Neredeyse yepyeni."

Tüm kadınlar birbirlerine bakıyor, belirsiz bakışlar atıyorlar. Masanın karşısında oturan çiçekli gömlekli bir kadın, "Ah... Hiçbirimizin bilgisayara ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Değil mi kızlar?"

Tabii ki bilmiyorlar. Çünkü buraya tatile gelmişler.

Gülümsemeye zorladım ve "Sorun değil. Sadece kontrol edeyim dedim. İyi akşamlar."

Çantamı hızlıca bara geri götürüyorum, çantam hala yerde duruyor. taburemin tabanı. Bir rehinci bulmam lazım. Bu saatte açık bir yer var mı?

Tanrım, bunu bu kadar ertelememeliydim.

"Bekle, tatlım." Kadınlardan biri bana sesleniyor ama herhangi birinin seslenebileceğini görebiliyorum. Buruşuk yüzü diğerlerinde gördüğüm aynı endişeyle buruşmuş. "Başın belada mı?"

Hemen boğazım düğümleniyor ve gözlerim doluyor. *Henüz değil.*

İyiliğe katlanmak neden bu kadar zor bilmiyorum. Paramparça olmuş bir kalbi bir arada tutabilirim. Ama birazcık endişe duyunca neredeyse dağılıyorum.

"Hayır. Ben sadece ..." Durup yutkunmak ve tekrar denemek zorundayım.

"Sadece eve gitmeye çalışıyorum."

Çiçekli gömlekli kadın, "Burada size yardım edecek kimse yok mu?" diyor.

Titremelerini durdurmak için dudaklarımı sıkıca bastırarak başımı sallıyorum.

"Burada yalnızım."

"Buradayız, değil mi? Kumarhanede de iyi ve büyük bir vurgun yaptım. Bilmiyorum" - emekli öğretmen koltuğunda kıpırdanıyor, çenesini kaldırıyor - "Belki de evdeki birine e-posta gönderip biraz övünmem gerekiyordur. Ne kadara satıyorsun?"

Nefesim titriyor. "Yüz yirmi dokuz dolar."

Başını eğiyor ve bana saçma sapan bir bakış atıyor. "Bu kesin bir rakam. Ve çok düşük."

"Eve dönüş için bir otobüs biletinin fiyatı."

"Seni kandırmayacağım. Beş yüz dolara alırım. Dediğim gibi, büyük kazandım. Ayrıca John Denver'a karşı hep bir ilgim vardı, biliyor musun?" Kocaman bir çantayı masanın üzerine çekip karıştırmaya başladı. "Belki bu gece kalacak bir oda da bulabilirsin. Çünkü muhtemelen yarın sabaha kadar hiçbir şey kalmayacak."

"Teşekkür ederim." Ellerim titreyerek sırt çantamı açıyorum ve dizüstü bilgisayarın şarj aletini bulup ona veriyorum. "Teşekkür ederim."

Gülümseyerek bir tomar yirmilik uzattı. "Bir iki kez eve otobüsle dönmek zorunda kaldığım da oldu." Elimi okşadı. "Kendine iyi bak, tatlım."

Deniyorum.

Yazın hafta sonu tatiline bu kadar yakın bir zamanda ama yirmi dört saat açık pek çok lokanta var. Çay sipariş edip sabah beşe kadar bekledikten sonra aktarma istasyonuna gidiyorum ve Greyhound deposu olan en yakın kasabaya giden banliyö trenine biniyorum. Üç saat sonra Portland'a bilet alıyorum, sonra da sabahın erken saatlerine kadar beklemek zorundayım.

Öğleden sonra çekilmeden önce. Kulaklıklarımı takıyorum ve oturduğum anda gözlerimi kapatıyorum, ama şarjımı bitirmek istemiyorum, bu yüzden hiçbir şey çalmıyor. Sırf koridorun karşısındaki hoş görünümlü yaşlı kadınla konuşmak zorunda kalmamak için. Çünkü daha fazla nezakete katlanamam.

Ve saatler geçtikçe kalbim daha az acımıyor.

Reno'da başka bir otobüse aktarma yapıyorum. Güneş batıyor ve kilometreler karanlıkta hızla geçiyor. Gece yarısından hemen önce Sacramento'da başka bir otobüse aktarma yapıyorum; yola çıkmadan önce saat neredeyse sabahın üçü oluyor. Redding'den geçerken şafak doğu gökyüzünü aydınlatıyor ve işte orada bana eve uçmama yetecek kadar para verdiğini fark ediyorum.

Sadece aklıma gelmemiştii. Daha önce hiç böyle bir seçeneğim olmamıştı. Telefonum titrediğinde Oregon'a geçiyorduk.

Bram.

Aramayı kabul edecek yeşil düğmeye baktım. Bethany'nin geziyi iptal edip rehabilitasyona gittiğinde telefonunu neden kapattığını şimdi anlıyorum. Ona karşı koyamayacağından korkuyordu. Pes edecekti, çünkü onu seviyordu. Ama aynı zamanda kendini kurtarmaya çalışıyordu.

Ben de öyle.

Reddet tuşuna bastım.

Mesajlar art arda gelmeye başlar.

Neredesin?

Burada bilgisayarınla bir kadın var. Eve götürmek için sattığını söylüyor.

Neredesin?

İyi misin? Aspen bebeğim lütfen cevap ver.

Mesajlar gözümün önünde bulanıklaşıyor. Mükemmel noktalanmış cümleler dışında bir şey yazdığını hiç görmedim. Ve onunla konuşmaya dayanamıyorum. Ama iyi olduğumu bilmemesi yanlış olurdu.

Ve iyi değilse bile, en azından ölü değil.

Boğazım ağrıyor, titreyen parmaklarımla cevabımı yazıyorum.

Güvendeyim.

Tanrı'ya şükür. Neredesin?

Arama ekranı açılıyor. Reddediyorum.

Lütfen konuş benimle. Lütfen.

Bunu yapamam. Geçen gün yeterince söyledin. Bu numarayı engelliyorum.

Engellemek için iletişim sayfasına gitmeden önce, iki mesaj daha geliyor.

Yapma.

Senin için geleceğim.

Onu engelliyorum. Boğazımdan hırıltılı nefesler geçiyor. Yüzümü pencereye dönüyorum ve yanağımı soğuk cama bastırıyorum.

Bethany'den bir telefon geldi.

Reddediyorum. İstesem de cevap veremezdim.

Aspen, tatlım. Bram odamda ve kafede birinin bilgisayarını aldığını söyleyerek çıldırıyor. Sen iyi misin?

Ben güvendeyim. Telefonu ona verme.

Vermeyeceğim. Seni tekrar arayacağım. Benimle konuşacak mısın?

Cevap verirken aptalca başımı sallıyorum, sanki beni görebiliyormuş gibi. *Konuşamam, ağlamaya başlayacağım.*

Tamam tatlım. Ama çok korkuyor. Otobüse bindiğini mi söylüyor?

Aman Tanrım, onunla birlikte olmadığını söylüyor. Seni en son Murphy gitmeden önce görmüş.

Aspen o iki gün önceydi!!!!

Biliyorum. Ama bunu yazmıyorum.

Çok özür dilerim. Onunla olduğunu ve benden kaçtığını sanıyordum. Bram da benimle olduğunu düşündü çünkü sana gitmeni söylediğini söyledi???? Senin için ona pislik dedim.

Aman Tanrım, sana fahişe dedim ve sen gittin. Özür dilerim. Çok özür dilerim.

Bu yüzden gitmedim. Ve sorun değil. Bana kızmak için sebebin vardı.

Sorun değil. Şimdi bize nerede olduğunu söyle tatlım. Otobüste misin? Bize söyle, gelip seni alalım.

Hayır. Eve geldiğimde mesaj atarım.

Bram seninle konuşmak istiyor. Onunla konuşacak mısın? Hayır.

Gerçekten harap olmuş görünüyor. Onu hiç böyle görmemiştim. Seni sevdiğini söylüyor. Ve lütfen onunla konuşmanı.

Acı içime işliyor. Neden? Bana ne kadar boktan bir insan ve arkadaş olduğumu söylesin diye mi? Söylenecek her şeyi söyledi. Milyonlarca kez söyledi. Sanırım onunla bir daha konuşsam daha iyi olacak. Ve Yorgunum, şimdi telefonumu kapatacağım çünkü bununla gerçekten uğraşamam.

Tamam. Anlıyorum. Eve gittiğinde bize haber ver, tamam mı? Haber vereceğim.

Telefonu kapattım ve parmaklarımı gözlerime bastırdım. *Henüz değil.*
Ama neredeyse geldim.

Portland'da yağmur yağıyor. Anneme benimle otobüste buluşmamasını, sadece otoparkta beklemesini ve arabaya geleceğimi söyledim, ama indiğimde hemen oradaydı.

"Ah, tatlım," diyor usulca ve beni kucaklıyor.

"Bırak gideyim," diyorum ona acı dolu bir fısıltıyla. "Yoksa burada hüngür hüngür ağlayacağım."

"O zaman yap." Kolları beni daha sıkı tutuyor. "Seni tutuyorum. Düşmene izin vermeyeceğim."

Ve gözyaşları sonunda geldi.

Neredeyse tüm günü uyuyarak geçirdikten sonra kendimi oturma odasına sürüklüyorum. Üniformasının içinde mısır gevreği yiyen Nash, yanındaki kanepenin minderine vuruyor.

Koltuğa oturup ona doğru kıvrılıyorum.

"Nasıl gidiyor, kardeşim?"

"Pek iyi değil."

Saçımı karıştırıyor. "Her şey yoluna girecek." "Hep böyle diyorsun."

"Her zaman öyle."

Annem elinde bir sepet çamaşırıyla yatak odasından çıkarken ona bakıyorum. "Evde misin?"

"Lokantadaki işi bıraktım."

Çünkü artık iki kişi çalışmasına gerek kalmadı. Bunun için çok mutlu olmalıyım. Ama hiçbir şey yapamıyorum. "Bu çok iyi."

Telefon şarj istasyonumuzun bulunduğu mutfak tezgahından yüksek sesli bir vızıltı geliyor. Hepimiz ona bakıyoruz.

"Bu senin, tatlım." Annem telefonu eline alıp ekrana bakıyor, çünkü Bram'ın başka bir telefon almasından korkuyorum, bu yüzden tüm aramalarım ve mesajlarıma o bakıyor. "Bethany'den. O ve Bram eve dönüyorlarmış. Yarın burada durmak istiyorlar."

Erken ayrıldılar, havai fişeklerden önce. Keşke gitmeselerdi. "Birazdan cevap veririm."

"Her şeyi ertelemek sana iyi geldiği için mi?"

Bazen keşke her zaman bu kadar haklı olmasaydı diyorum. Telefon için elimi uzattım.

Sadece sen mi? Cevap veriyorum.

Bram benimle. Seni görmek istiyor. İyi olduğundan emin olmak için.

Onu görmek ya da onunla konuşmak istemiyorum.

Pekâlâ. Arabada kalmasını sağlayacağım. Akşam yedi gibi görüşürüz, sanırım.

Altıdan hemen önce Bethany'nin mesajı geldi.

Hey, senin sokağından dönüyoruz.

Nash kanepede oyun oynuyor. Ne kadar ağlayacağımdan emin değilim ama arkamda zombiler patlarken ağlamak muhtemelen çok daha kötü olacak. *Ben ön bahçede olacağım.*

"Aspen?" Annem yemek pişirdiği mutfaktan sesleniyor. Kapıda duraksıyorum. "Evet?"

"Bram'e şahsen teşekkür etmek istiyorum. Onu içeri gönderir misiniz?" "Tamam."

Annem Bram'ın içeri gelmesini istiyor, böylece ona teşekkür edebilecek. Ne için teşekkür edecek? Pislik olduğu için mi?

Kendimi bildim bileli ilk kez gülümsüyorum ama göğsümdeki ağır hâlâ aynı derecede acıyor ve parlak yaz güneşine rağmen yarı sıcak hissetmemin tek nedeni olan çıplak ayaklarım, kot şortum ve büyük kapüşonumla dışarı çıkarken kalbim küt küt atıyor.

Kendi kıyafetlerimin içine hapsoldum.

Range Rover kaldırıma yanaşıyor ve ben şimdiden gözyaşlarımla savaşıyorum. Doğrudan araca bakmıyorum, sadece aracın kapılarının açılıp kapandığını duyarken bakışlarımı çimenlerin kenarına sabitleyerek bekliyorum.

"Hey, ev arkadaşım." Bethany'nin sesi kalın. "Annen içeride mi?"

"Evet."

Yanımdan geçip gidecek ama ben onu görmek zorunda değilim. Kapıyı kullanacak.

Somut bir yürüyüş ve çimenlerin üzerindeyim, yüzümü çevirmişim - böylece o da beni göremez. Yüzümü değil, ona ne kadar kırıldığımı anlatacak aptal yüzümü.

Görmesini istemiyorum.

Önümde durduğunda Bethany'nin ağzı sallanıyor. "İşte bu."

Ona bakmamaya, botlarının yavaş adımlarını dinlememeye o kadar odaklanmışım ki elinde ne tuttuğunu fark etmedim.

"Aspenglow'un uygun bir eve ihtiyacı var," dedi.

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Ama-"

"Bram onu kadınlardan geri aldı. Görünüşe göre ne kadar cesur, becerikli ve çok güçlü olduğun hakkında bir sürü laf işitmişsin çünkü ağlamamaya çalıştığın çok belli."

O kadar da güçlü değildim. Ellerimi kapüşonumun ceplerine gömüp biraz omuz silkiyorum. "O zamandan beri bunu telafi ettim."

Birdenbire gözleri yaşlarla parlıyor ve kelimeleri telaşla ağzından dökülüyor. "Sana fahişe dediğim için çok özür dilerim. Öyle demek istememiştim, sadece onun söyleyeceklerinden çok korkmuştum ve seninle aramızdaki her şeyin değiştiğini düşündüm ve seninle onun hakkında ne düşüneceğimi bilemedim."

"Seni gafil avladık."

"Ve ben de aptalca kıskanıyordum."

Tekrar omuz silkdim. "Bu mantıklı. Aslında tatili onunla vakit geçirebilmek için istemiştin. Onun yerine ben o zamanı onunla geçirdim."

"Hayır. *Onu* kıskandım." Sulu bir kahkaha atıyor ve gözlerini siliyor. "Çünkü sen benimdin ve o da aniden senin oldu ve belki de beni onun için terk etmenden korktum. Hıncımı senden çıkardım ve çok üzgünüm."

Onun eline uzandım. "Hey. Ben seni asla terk etmem. Ve sorun yok. *Benim. sana* verdiğim sözü bozdum."

"Evet ve Bram bana bunun nasıl olduğunu anlattı. Aslında bana anlatmadı. Birbirimize bağırdık. Sana mesaj attıktan hemen sonra tartışmaya başladık. Çok yüksek sesle. Tesisin güvenliği gelip sessiz olmamızı istedi."

"Eminim buna bayılmıştır," diyorum kuru bir sesle. Eyalet polisinin pencereimize vurmasından hoşlandığı kadar. Patavatsızlığının ona geri dönmesinden çok endişeleniyordu. Şimdi güvenlik onun odasını ziyaret ediyor.

Gözleri açılıyor ve sanki daha fazla yanılamazmışım gibi başını sallarken bakışlarımı tutuyor. "Neredeyse onlara saldıracaktı. 'Senin gitmene izin verdikten sonra nasıl olur da bir kız kardeşle erkek kardeşin tartışmasını umursarlar, belli ki bir kız acı çekiyor ve yalnız' gibi şeyler söyledi. Tamamen deliceydi. Sanki içeri girmelerini ve ne bileyim.

Sana yaptıkları için onu bir şekilde cezalandırmalarını. Ben de onu tutup sakinleştirmek zorunda kaldım. Sonra nihayet konuşmaya başladık ve ona Heath hakkındaki gerçeği anlattım. Rehabilitasyona gitmem konusunda Bram'e gerçeği söylememi istediğini ama benim seni reddettiğimi. Bana seni nasıl getirttiğini, annenle birlikte sana şantaj yaptıklarını anlattı. Ve Murphy'nin

gerçekten onu uyaran kişi. Ve sana asla söylememesi gereken şeyler söyledi. Böylece ikimizin arasında seni tamamen mahvettiğimizi anladık."

Boğazım yeniden ağrımaya başladı. "Sorun yok. Ben buradayım. Tek parça halinde." "Tek parça mısın?" Başını eğip yüzümü inceliyor. "Çünkü o değil."

Gözlerim yanan yaşlarla doluyor ve başımı sallayıp elimi kaldırıyorum. Kendim bu kadar kırılmışken onun incindiğini düşünemem.

"Yapamam," diye
fısıldıyorum. Bethany iç
geçiriyor. "Tamam."

Titreyerek nefes alıyorum, odaklanacak başka bir şey bulmaya çalışıyorum. Benimle ilgili olmayan bir şeye. "Peki ya rehabilitasyon? Geri dönecek misin?"

"Sayılır. Aynı yere değil ama." Ellerini açıp bana mahcup bir gülümseme veriyor. "Ve sen haklıydın. Ona söylemeliydim. Çünkü Bram ve ben birbirimize bağırmaı bitirdikten sonra çok daha fazla konuştuk - neredeyse tüm dönüş yolumuzu bir sonraki adımımın ne olması gerektiğini ve onun beni nasıl destekleyebileceğini tartışarak geçirdik. İyileşme sürecinde bana yardımcı olacak tüm araçlara sahip olduğundan nasıl emin olabiliriz, anlıyor musunuz? Birkaç telefon görüşmesi yaptık ve birlikte bir inzivaya çekileceğiz. Temel olarak önümüzdeki bir ayı bir sürü danışmanlık seansına katılarak geçireceğiz."

"Bu iyi," diyorum ve sonra biraz gülmek zorunda kalıyorum.

Sırıttıyor ve aklımdan geçenleri okuyor. "Öyle değil mi? Onun bunu yaptığını hayal etmek zor. Ama neye ihtiyacım olursa yapacağını söyledi. Yani ... evet." Yüzüne belirsiz bir ifade geliyor. "Burada iletişim konusunda aynı kısıtlamalara sahip olmayacağız. Bu yüzden sana mesaj ve e-posta atmamın bir sakıncası var mı diye merak ediyordum?"

Gözlerimi kırpttırıyorum. "Evet. Elbette. Sormana gerek yok." "Sadece beni nasıl affedebileceğini bilmiyorum." "Oldukça kolay."

Bakışları benimkileri arıyor. "Beni affedebilirsin ama onu affetmez misin?"

"Sana verdiğim bir sözü tutmadım. Ve o ..."

"Kalbini mi kırdı?" Sesi sempati dolu.

Ani gözyaşları boğazımı tıkıyor ve her şeyin yeniden önümde dalgalanmasına neden oluyor. "Sanırım her şeyi kırdı."

"Tamam. Sana sarılıyorum." Yaklaşıyor ve bana sarılıyor. Uzun bir dakika boyunca ona karşı ürperiyorum, sonra bana "Şimdi gözlerini sil. Sonra arkayı dön ve sert görün."

Son söylediği beni güldürüyor ve hazırlıyor. Bram yürüyor, yumrukları kot pantolonunun içinde, omuzları tişörtünün içinde kamburlaşmış.

Koyu renk gözleri hararetle yüzümü arıyor.

Bethany kolumu okşuyor. "Annene merhaba demek için içeri giriyorum, tamam mı?" "Hain," diyorum ona. Ama anlıyorum. İmkânsız bir durumda, En iyi arkadaşı ve kardeşi arasında kalmış.

Bilgisayarı taşıyarak verandaya doğru ilerliyor.

Ve ben orada duruyorum. Çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Çünkü bu acının en kötüsü olmadığından korkuyorum. Bir şekilde daha fazlası olacak.

Ama yüzümden ne kadar korktuğumu anlamış olmalı. Elini kaldırıyor, bana doğru uzanmıyor, yaralı bir hayvana *yaklaşır* gibi, "*Merak etme, daha fazla yaklaşmayacağım*" der gibi.

Sesi ham bir karmaşa. "Aspen. Sana anlatmaya çalışmayacağım, sana zarar vermek için burada olduğumdan endişelenmene gerek yok. Sadece bazı eşyaların bende."

Başımı salladım. Ve temkinli bir mesafeden Range Rover'a kadar onu takip ettim.

Aşağı inerken uzaktan kumandayla bagaj kapısını açıyor, sonra kargo bölümüne uzanıyor.

Uyku tulumum için. Kısa kahrkahrımı durduramıyorum ve tulumu ondan alıyorum, kollarımla sarıp göğsümden tutuyorum, kalbimin üzerinde başka bir koruma katmanı gibi. "Onu saklamalıydın."

"Bunu düşündüm," diyor ciddi bir şekilde. "Ve diğer şey de burada."

Kaldırıma çıkıp yolcu tarafındaki kapıya doğru yürüyor, sonra içeri eğiliyor, yolculuk sırasında parayı sakladığı saklama bölmesini açıyor.

Bir zarf çıkarıp göğsüme yasladığım uyku tulumunun üzerine bırakıyor.

"Hepsi burada," diyor. "Dairenin kira kontratı ve erişim kodları, mali yardım ofisine teslim etmen gereken okul harcı ödeme formları, Çünkü bunu bir burs gibi değerlendirmeleri gerekir. Ayrıca hazır olduğunuzda taşınabilmeniz için kitaplar, yaşam masrafları ve taşınma masrafları için bir masraf hesabınız var."

Onunla geçirdiğim dört haftanın karşılığı. "Bunu kabul edemem."

Çenesi sıkıştı. "Aspen-"

"Dört haftayı tamamlayamadım. İşi bitiremedim."

Ağzı acımasız bir çizgiye bastırıyor. "Senin herhangi bir hatan yüzünden değil. Savunulamaz çalışma koşulları yarattım."

"Ne?"

"Dört hafta kalır mıydın? Eğer söylediklerim olmasaydı?" "Bundan çok daha uzun süre kalırdım."

"Biliyorum," diyor kısık sesle ve ellerini saçlarının arasında gezdirirken titriyor. "Benden tekrar nefret etmene neden olduğumu biliyorum. Ve af dilemenin çok fazla olduğunu da. Ama sana şunu söylemek istiyorum, Bethany'nin durumundan senin sorumlu olduğunu hiç düşünmedim. Sen ya da kardeşin. Sadece-"

"Beni suçlamak çok uygun," diyorum açıkça. "Ve yardım edemiyorsun ama saldırıyorsun."

Derin bir nefes alıyor, sanki bunu özümsemiş gibi. "Evet. Ve sen bundan daha iyisini hak ediyorsun. Sen inanılmazsın. Güçlüsün."

"Pervasız mı? Kötü bir etki mi?" Çok acı.

"Kendine güvenen." Yanıt sert, uzlaşmaz, sanki hiçbir tartışmayı kabul etmeyecekmiş gibi, sonra devam ederken yumuşuyor. "Ve son birkaç gündür gördüm ki Bethany de öyle. Geçtiğimiz dört yıl içinde küçük kardeşim büyüdü. Bunu neden daha önce görmedim bilmiyorum." Bakışları yüzümde geziniyor,

Sesi daha da yumuşamıştı. "Onun için çok iyi oldun. Her şeyi mükemmelleştirmeye çalışmak yerine benim yapmam gerekeni yaptın. *Beni* şimdiden çok daha iyi biri yaptın, olmam gereken kişi yerine olduğum kişi yaptın. Ama bundan daha da iyi olmalıydım. Bunun yerine seni tekrar incittim. Ve özür dilerim."

Gözyaşları gözlerimi yakıyor, boğazımı tekrar yakıyor. "Tamam."

"Ben de özür dilerim. . ." Sanki boğulurcasına ıslık gibi bir nefesle kesiliyor. Benden uzağa bakmadan önce boğazı çalışıyor. "Ve bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. İki gün. Yalnız olduğun için. Kapıdan çıktığım anda sana geri dönmek istedim ama kendime bunu yapmamamı söyledim. Kendime kendim olmam konusunda yanıldığımı söyledim, çünkü şimdi Bethany'nin başı dertte ve onun bir kardeşe değil, bir babaya ihtiyacı var. Kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim. Ta ki o bilgisayarı görene kadar. Ve ne olduğunu asla unutmayacağım.

senin gittiğini fark etmek gibiydi ... ve bilmemek - olup olmadığını bilmemek-"

Sesi kesilir, titreyerek durur. Çenesi kasılıyor, gözleri kapanıyor ve tekrar başlamadan önce uzun, çok uzun bir süre geçecekmiş gibi geliyor. Ama sessizliği dolduramıyorum çünkü göğsümdeki düzensiz ağrıyı, boğazımdaki kalın yumruyu geçip nefes alamıyorum.

"Ama yanılmadın," diye sertçe devam ediyor sonunda ve Gözleri benimkilerle buluştuğunda şiddetli bir yoğunlukla parlıyorlar. "Bethany'nin benden ihtiyacı *olan* şey benim. Ve sen elinden gelen her şeyi yaptın. Ayrılman benim hatamdı. Sana başka seçenek bırakmadım." Zarfı işaret ediyor. "O yüzden lütfen bunu al. Yani şimdi nereye gideceğin, ne yapacağın konusunda seçeneklerin var. O seçeneklerden biri ben olmasam bile." "Ve eğer bir şeye ihtiyacın olursa," diye eklemekten önce nefesi titriyor. Herhangi bir şeye. Senin için getiririm. Sadece iste, getiririm."

Tekrar başımı salladım, fısıldadım. "Tamam."

"Tamam," diye yineliyor, sesi çiğ, sonra bir adım daha yaklaşıyor. Sağ eliyle çenemi kavıyor, başparmağı titreyen dudaklarımda geziniyor.

Bakışları ağızma düşüyor. Bana veda öpücüğü vermek için, fark ettim.

Ve hiçbir şeyi o öpücüğü istediğim kadar istememiştim. Ama buna dayanamıyorum. Ve bir vedaya dayanamıyorum.

Gözyaşlarım taşıyor ve Bram ırkılıyor, aniden geri çekiliyor. "Yapma bebeğim. Özür dilerim. Yapmayacağım-" Sesi çatlıyor. Elini iterek ellerini ceplerine sokarak geri çekilir. "Sana dokunmayacağım. Seni bir daha incitmeyeceğim."

Bana dokunmuyor ama ben hala acı çekiyorum. Bana veda öpücüğü vermedi ama bu beni hala parçalıyor.

Gözyaşlarımla kör olmuş bir halde ona

"Gitmem gerek." diyorum. Yüzü asıldı, başını salladı. "Git."

Döndüm ve koştum. Ve veda etmemenin hiçbir şeyin acısını azaltmadığını anlıyorum.

Bethany beni merdivenlerde karşıladı ve sarıldı. "Kendine iyi bak. Yakında seni kontrol edeceğim, tamam mı?"

Sadece başımı sallayabiliyorum.

Evin içinde, pencerenin önünde duruyorum. Bram hâlâ açık yolcu kapısının yanında duruyor, elleri ceplerinde, başı öne eğik. Vücudu kaskatı kesilmişti.

Bethany onun koluna dokunur. Yavaşça döner, arabaya tırmanır. Sürücü koltuğuna doğru yöneldi.

Onlar giderken gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülüşünü izliyorum. Sonra boş sokağa bakıyorum.

Annem gelip pencerenin önünde yanımda duruyor. "Şu anda yaşadığın şey görüldüğü kadar kötü değil," diyor usulca.

"Hayır mı?"

"Bir seçeneğin var."

Daha fazla gözyaşı dökülüyor. "Ne seçeneği?"

"Onsuz yaşamak çok acı veriyorsa, nasıl hayatta kalacağından emin olamayacak kadar çok acı veriyorsa, en azından onu her zaman tekrar görebilirsin."

Ama babamı asla göremeyecek. Kalbim acıyla çarpıyor. Evet, öyle. Çok daha kötü olabilirdi.

Kolumu okşadı. "Dayan bebeğim. Bazen sanki hiçbir şeyiniz kalmamış gibi hissedersiniz. Sonra arkanızı dönüyorsunuz ve birdenbire hemen hemen her şeye sahip olduğunuzu hissediyorsunuz. Pes edemezsiniz."

"Vazgeçtim ama. Vazgeçtim." Bram'den. Benden.

Bram ve benden.

"Emin misin? Çünkü bu sen değilsin. Ve orada gördüğüm şey, ne kadar yuvarlanmak istesen de dimdik ayakta durman? Vazgeçmek böyle bir şey değil. Vazgeçmek böyle mi hissettiriyor? gibi mi?"

Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun. Çünkü daha önce yapmadın, nasıl bir şey olduğunu nereden bilebilirsin ki? Belki de sadece yüzüstü düştün." Sesini eğlence dolduruyor. "'Aşağı' da bir yöndür, bilirsin, ama o yöne gidiyor olman pes ettiğin anlamına gelmez. Belki de yönünü tekrar değiştirmen gerekiyordur."

Belki de öyledir. Titreyerek nefes alıyorum. Gözyaşlarımı siliyorum. Bir seçim. Ve yön değişikliği. İkisini de yapabilirim.

Yön değiştirmek demek, burnumu tekrar kitaplara sokmak demek. Yazın ikinci yarısını Seattle Üniversitesi kütüphanesinin en üst katında bir çalışma odasında geçirmeye niyetim yoktu, ama aslında yaptığım şey bu. Benim Bethany'nin mesajı geldiğinde gözler kesişmek üzeredir.

Hey! Bram ve ben şehre yeni döndük. Bir saat içinde buluşmak ister misin?

Evet, isterim. Günaha girme ve korku midemi bulandırıyor. Bethany'nin başka bir mesaj eklemesi için yeterince uzun süre tereddüt ediyorum.

Sadece ben. Bram ofisine gidiyor.

Hayal kırıklığına uğradım. Ve rahatladım. Ve her iki duyguyla da kafam karıştı.

Tamam, cevap veriyorum. Nereye?

Yeni evinden bir blok ötede harika bir kafe var. Konu?

Orayı biliyorum. Burada bir ay geçirdikten sonra, yerel lokantaların çoğuna aşına oldum. Evim kampüse sadece on dakikalık yürüme mesafesinde ve neredeyse her gün o kafenin önünden geçiyorum.

Tamam. 3'te orada görüşürüz :-

) Görüşürüz :-)

Başımı bir saat daha eğmeye zorluyorum ama zar zor odaklanabiliyorum. Sonunda bilgisayarımı ve kitaplarımı toplayıp yola çıkıyorum. Seattle'da yaz bir Portland'dakinden biraz daha bulutlu ve serin, ancak bugün parlak ve güneşli, çıplak kollarımın üzerinden geçen ve kot eteğimin yıpranmış kenarıyla flört eden mükemmel bir esinti var.

Burada mutlu olacağım. Burada mutlu olacağım. Ve ben iyiyim. Göğsünde hiçbir şeyin dolduramayacağı bir delik olan biri ne kadar iyi olabilirse o kadar iyi.

Keşke o pisliği bu kadar çok özlemeseydim.

Bethany zaten orada. Kalbim bir an için duruyor ve kendimi diğer masalara bakmaktan alıkoyamıyorum ama o yalnız. Beni gördüğü anda yüzünde pırıl pırıl bir gülümseme belirliyor.

Sonra sandalyesinden kalkıp bana sarılıyor. Ben de ona sarılıyorum.

"Harika görünüyorsun," diyorum ona.

O da güldü. "Evet. Gittiğimiz yer, aman Tanrım. Çok saçmaydı. Sana çilekli limonata getirdim bile. O yüzden otur, otur!"

Oturdum, çantamı yanımdaki sandalyeye bıraktım. "Saçma mı? Yani zaman kaybı mıydı?"

"Hayır, 'saçma'dan kastım temelde bir plaj ve tam hizmet veren bir sağlık spasıydı ve ya havuzdaydık ya da duygularımız hakkında konuşuyorduk. Ve eğer harika görünüyorsam, terapi seansları arasında milyonlarca masaj ve yüz bakımı yaptırdığım içindir."

"Nasıl gitti? Danışmanlık mı?"

"Oldukça harikaydı." Kıkırdıyor. "Sanırım Bram benden daha fazla danışmanlık aldı."

Kalbim sıkışıyor. "Öyle mi?"

"Evet." Gülümsemesinin bir kısmı kayboluyor ve bakışları benimkileri arıyor. "Ailemizin geçirdiği kaza için kendini suçladığını bilmiyordum."

"Oh."

"Yani 'bana nasıl destek oluyor' seansları olarak başlayan şey - şey, onu tek başına görmeye başlamak isteyen bir terapistimiz vardı. İlk başta bunun daha çok 'destek olan kişi olmakla nasıl başa çıkıyorsun' gibi şeyler olduğunu düşündüm ama yaklaşık iki hafta sonra sahildeydik ve gülmeye başladı. Ve bana terapistin kendisine yas danışmanlığı yaptığını düşündüğünü söyledi."

"Oh. Bu iyi." Kalbimdeki sızı acı verici, ama yırtılıp açılmış bir şekilde değil.

Daha çok "yeniden umut etmek istiyorum" şeklinde.

"Evet. Biz de birlikte yas danışmanlığı yapmaya başladık. Bence çok yardımcı oldu. Seanslardan birinde ne sordu biliyor musun?"

Ellerimi kaldırdım. "Bana söylemen gerektiğini sanmıyorum."

Yine de söylüyor. "Kendini suçlarken, her şeyi berbat etmiş gibi hissederken, saldırganlığı nasıl durduracağını. Ona iyileşmesi gerektiğini söylüyor. Terapist, sevdiği birini kendinden uzaklaştırmanın çaresiz hissetmeye verilen bir tepki olduğunu söyledi. Ve bunu durdurmanın bir yolu da kendini suçlamayı bırakmayı öğrenmektir. Ya da güçsüzlük yerine proaktif hissedebileceği daha iyi bir tepki bulmak."

Dudağımı ısırıyorum. "Sence hâlâ öyle mi yapıyor? Kendini suçluyor mu?" "Bazen. Benim için, ailemiz için." Omuz silkiyor. "O kadar alışmış ki

tüm bu sorumluluğu almak, sanırım zaman alıyor. Ama onun bir referansı var.

ve Seattle'da terapi çalışmalarına devam edecek. Sanırım zaman ayıracak."

Adını koyamadığım bir duyguya kapılıp limonatamdan bir yudum alıyorum ve ekşi sıvıyı yanan boğazımdan zorlayarak geçiriyorum. Sonunda "Hâlâ MIT'ye gidiyor musun?" diye soruyorum.

"Evet. Sanırım Bram daha yakında kalmam için beni ikna etmeye çalışacaktı ama Murphy orada olduğu için onu üzerime salıyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Onu korkutmak mı?"

"Murphy bana göz kulak olmak ve ayıkken yanımda olmak için gönüllü oldu. yoldaş." Gülüyor ve omuz silkiyor. "Benim için sorun değil. Brownstone'un en üst katını alacak. Orası gösterişli bir tavan arası, o yüzden sanırım planı bütün gün çömelip yazmak. Benim ders çalışmam ve onun çömelmesi arasında, gelmiş geçmiş en sıkıcı oda arkadaşı düzenlemesi olacak."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum usulca.

"Öyle." Gözleri aniden bastırılmış bir kahkahayla parlıyor. "Peki ya sen? Yeni evin nasıl? Sevdin mi?"

Limonata bardağını masaya geri vuruyorum. "Aman Tanrım. Bana nasıl bir yer verdi biliyor musun?"

Kıkırdamaya ve başını sallamaya başladı. "Bana söyledi."

"Harika bir yer. Bu ..." Ellerim havada, tarif etmeye çalışıyorum. "*Büyük.*"

Bethany homurdanıyor. "Çatı katları genelde öyledir."

"Ben küçük bir daire bekliyordum. Beyaz duvarları ve bej halıları olan tek yatak odalı bir yer gibi." Onun yerine şehir merkezine ve sese bakan üç yatak odalı, cam ve çelikten bir saraya sahip oldum. "Ama bu bir *çatı katı*!"

Bethany gözlerini siler. "Evet, biliyorum."

"Annem ve ben arabayla buraya geldiğimizde yanlış yere geldiğimizi düşündük.

U-Haul. Sanki adreste bir yazım hatası vardı. Önünde oturmuş ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk ki Julian çıkageldi - gündüz kapıcısıydı - ama o zaman adını bilmiyordum.

Adamın biri gelip U-Haul'umuzu süslü kaldırımından çekmemizi nazikçe söyledi. Ben de "Bize yol tarif edebilir misiniz?" dedim. O da "Evinize hoş geldiniz Bayan Phillips." dedi. Sonra müdür bizi en üst kata çıkardı! Şampanya ve çilek gibi şeyler bekliyordu. Ve mobilyalı! U-Haul'da ikiz yatağım var ve tüm yatak odalarında dev yataklar var! Üç dev yatakla ne yapacağım ben?"

Başını sallayan Bethany daha çok gülüyor.

"Müdür bize etrafı gezdiriyor, binayı gezdiriyor -çatıda bir havuz olduğunu biliyor musunuz? Ne yapmalıyım? Geri vermeli miyim? Annem de, 'Bebeğim, o dört hafta boyunca çok iyi bir çalışan olmuş olmalısın. Hadi şu şampanyayı açalım' dedi. Biz de öyle yaptık."

"Beğendin mi?"

"Çok güzel." Uçsuz bucaksız ve bomboş ve orada tek başıma olmak canımı acıtıyor, bu yüzden kütüphanede ve bölgedeki her bir kafede olabildiğince çok bulunuyorum.

Bethany kahvesinden bir yudum alırken bakışlarımı tutuyor. "Peki komşuların iyi mi?"

Omuz silkiyorum. "Şimdilik. Asansör dışında kimseyi görmüyorum. Bazen de havuzda. Sanırım benimkinin yanındaki yer boş."

Kaşları ilgiyle kalktı. "Öyle mi?"

"Asansörün dışındaki fuayede kimseyi görmüyorum zaten. Ve kapılarımızın yanında postaları koydukları küçük bir masa var -çünkü postaları lobide bir kutu açtırmak yerine kapımıza teslim ediyorlar, değil mi? Ama neden burada konuşuyoruz? Yukarı gelmek ister misin? Belki bir odaya taşınırsın. odalar?"

Sırıtıyor. "Belki bir dahaki sefere. Saat dört buçukta şehir merkezinde bir randevum var," diyor ve çaldığında telefonunu kontrol ediyor. "Ve . . . Bram'ın şoförü az önce onu ofisine bıraktı ve birkaç dakika içinde burada olacağını söyledi.

beni almak için birkaç

dakika." İç çektim.

"Bir dahaki sefere."

"Her neyse, ben de sana aynısını sorabilirim. Adaya gelmek ister misin? Şimdilik orada kalıyorum. Ve on tane fazladan odamız var. birileri kalıyor."

"Evet, oda konusunda beni geçtiniz."

"Cidden," diyor ciddiyetle. "Bu hafta sonu gelmelisin. Yüzeriz ve tembellik ederiz."

Dudağımı ısıırıyorum. "Olabilir."

"Tamam. Zorlamayacağım." Beni inceliyor, gözleri yine bastırılmış kahkahalarla parlıyor. "Seni uyarmalıymışım gibi hissediyorum."

"Ne hakkında?"

"Babamın eskiden söylediği bir şey hakkında. Her zaman ilerlemek hakkında." Başımı sallıyorum. "Bram bir keresinde bahsetmişti."

"Evet, bahsederdi. Çünkü bunu kesinlikle ciddiye alıyor. Yani sadece bir uyarı. Yaptığı şey bu."

Her zaman toparlanır ve devam eder. Yani onun hayatına devam edeceği konusunda beni uyarıyor mu?

Boğazım ağrıyor, başımı sallıyorum. "Bunu aklımda tutacağım."

Bethany'ye arabasının yanında sarılıyorum ve eve dönüş yolunu kapatıyorum. Sadece bir blok ötede.

Ve düşünmek zorundayım.

Bram hayatına devam edecek. Ve bu ... acıtıyor. Hem de çok. Ama bir seçeneğim var.

Onu tekrar görebilirim.

Onu tekrar görmek *istiyorum*. Çaresizce.

Telefonumu çıkardım. Numarası hâlâ engelliydi. Ve o son gün bana söylediği her kelimenin acısı hâlâ çok keskin.

Ama Bethany'nin bana söylediği her şey onun daha iyi olmaya çalıştığını söylüyor. Ve onun ne kadar manipülatif olabileceğine karşı kör değilim-özellikle de sevdiği birini mutlu etmeye çalıştığında. Yani söylediği her kelime birlikte olmamızı ve ona bir şans daha vermemizi istediğini söyledi. Aslında söylemeden.

Ben de istiyorum. İstiyorum, çünkü gecikirsem ve o yoluna devam ederse? Düşüncesi bile o sözlerden daha çok acı veriyor.

Şimdi, her şeyden çok, onun sesini tekrar duymak istiyorum.

Numarasının engelini kaldırdım.

"Aspen! Hey, Aspen!"

Etrafıma bakındım. Kahretsin. Sesi tanıdım ama yine de başka biri olduğunu umdum. Ama Seattle'dan başka kim beni tanıyor ki?

Heath Sutherland sırtarak bana doğru koşuyordu. Bethany'nin ona neden aşık olduğunu anlamak kolay. Sevimli, yavru köpek gözleri var ama yüz hatlarında yumuşaktan ziyade yakışıklı bir kenar olacak kadar keski ve tırmık var. Bir keresinde ona Thor'u sevdiği için takılmıştı, o da tabii ki karşı koyamadı. Chris Hemsworth'un küçük kardeşine benzeyen biri.

Daha az kahraman olan versiyona razı olmamalıydı. "Heath."

Gülümsemem keskin ve sahte.

"Selam." Nefes nefese kaldı. "Sen olduğunu sanmıştım!"

Ve diğer tarafa gitmek yerine peşimden mi koştu? Evet. "Evet, benim," diye kabul ediyorum ve tekrar yola koyuluyorum.

O da yanıma düştü. "Seattle Üniversitesi'ne gideceğini unutmuşum. Nasıl gidiyor?"

"Harika."

"Dersler başladı mı?"

"Henüz başlamadı."

"Yeni mi yerleşiyorsun?"

"Onun gibi bir şey." Binamın köşesini dönüyorum. "Her neyse, bu benim. Sonra görüşürüz."

Umarım bir daha asla.

"*Bu* sen misin?" Durdu ve yukarı baktı. "Ah. Burası Gage'in binası. Yani burada Bethany ile birlikte yaşıyorsunuz, aynı daireyi mi paylaşıyorsunuz?"

"Tam olarak değil."

Gage'in binası mı? Ama bu mantıklı. Bram'in ailesinin bir sürü mülkü var. Eğer binanın sahibi oysa, bana bir çatı katı vermek aslında görüldüğü kadar çılgınca bir jest olmayabilir.

Julian benim için kapıyı açıyor, sonra hâlâ peşimde olan Heath'e bakarak, "Aspen, geçen sefer yanlış yaptığımızı biliyorum. Ama seninle konuşmayı umuyordum."

Kahretsin. İçimden bir ses onu başından savmanın değerinden daha fazla çaba gerektireceğini söylüyor. İç çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Gel hadi."

Lobi büyük ve açık, köşeye sıkışmış küçük bir kafe var. Ama ben onunla oturmayacağım. Bunun yerine asansörlerin yanındaki açık alanlardan birine yöneliyorum.

Bir elini saçlarının arasından geçiriyor, aniden gergin ve kıpır kıpır görünüyor. Muhtemelen benimle son konuştuğunda onu kampüsten attırdığım ve beni kızdırırsa burada da aynısını yapacağımdan endişe ettiğim içindir. "Yani Burada yaşıyorsun ama Bethany ile aynı evi paylaşıyorsun, öyle mi?"

"Hayır. O hâlâ MIT'ye gidiyor."

Belli ki bana inanmıyor. Ama umurumda değil. Çatı katını nasıl bedavaya aldığımı açıklamayacağım.

"Birkaç blok ötede arabaya binerken gördüğüm o değil miydi?"

Oh, anlıyorum. Bethany'yi gördü ve beni takip etti. "Oydu."

Derin bir nefes aldı. "Ona benim için bir mesaj iletebilir misin? Çünkü her şey böyle geliştiği için üzgünüm. Ona gerçekten çok üzgün olduğumu ve bunu yüz yüze söylemek için bir şans istediğimi söyle."

Şu anda ihtiyacı olan son şey bu. "Bunu yaparken kendimi rahat hissetmem. Özür dilerim."

Çenesi sıkıştı, belli ki cevabımdan hoşlanmamıştı. Ama başını salladı.

"Hoşça kal, Heath." *Umarım seni buralarda görmem.*

Asansörlere yöneliyorum, en üstteki düğmeye basıyorum ve güvenlik kodumu giriyorum.

Kapı kapanırken Heath kayarak içeri girdi.

"Tanrı aşkına." Artık kibarmış gibi bile davranmıyorum, hele de *benim* alanıma zorla girdikten sonra. "Ne yapıyorsun sen?"

"Lütfen, Aspen. Benim için bir mesaj ilet. Sadece onu düşündüğümü bilsin."

Aman Tanrım. Bu kadar yakından, kafasının çok iyi olduğunu söyleyebilirim. Rahatsızlık sandığım şey gerginlikmiş. Nefes nefese kalmasının nedeni koşu yapıyor olması değil, bir şeylerin peşinde koşuyor olması. "Bram'la konuşmalısın, benimle değil."

"Bram mı?" Bastığım kat numarasına bakıyor ve gülüyor. "Oh, anladım. Kardeşine geçtin ve dünyada yükseldin. Kelimenin tam anlamıyla."

Asansör duruyor ve kapı kayarak açılıyor.

"Ait olduğun yere dönmene yardım edeyim." Fuayeye çıkmadan önce alt bodrumun düğmesine bastım.

Heath hâlâ tam arkamdaydı. Kolumdan tutup beni aniden döndürerek tekrar yüz yüze getirdi. Çantam yere düştü.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Senin derdin ne be? Geri çekil lan."

Eli sıkışıyor ve kolumu geriye doğru itiyor, ta ki tüm vücudum parmaklarının baskısı altında bükülene kadar. "Bak," diyor sıkıca. "Sadece onu ara, benim için bir mesaj ilet. Mart ayında yaptığın pislikten sonra bunu bana *borçlusun*. Ve tek yapmanız gereken kabul etmek." Kabaca beni sallıyor. "Aynı fikirde olamaz mısın?"

"Tamam! Tamam." Gözlerim acı ve öfke dolu yaşlarla doluyor. "Telefonumu alayım."

Gitmeme izin verdi ve ben de arka cebimden çıkardım. Titreyen parmaklarımla ekranı kaydırdım. Şifreyle uğraşmıyorum. Onun yerine acil durum tuşuna bastım.

911'i aramak için düğmeye basıyorum, ama Ara'ya basacak zamanım olmuyor.

"Siktiğimin kaltağı."

Heath telefonu elimden çekip aldı, bileğimi kavradı ve beni duvara doğru savurdu. Yanağım alçıya çarpıyor, şok ve acıyla haykırıyorum, sonra kolumu arkamdan büküğünde bir kez daha haykırıyorum.

"Bunu kendim yapacağım." Elini saçlarımda dolaştırarak beni yerimde tutuyor, yüzümü duvara yapıştırıyor. "İyi bir kız ol ve söyle bana, bu lanet olası

Şifre."

"F-U-C-K-Y-O-U."

"Gerçekten komik. Asıl komik olacak olan ne biliyor musun? O ukala ağzı bozmak-" Aniden boğuk bir sesle kesiliyor.

Ve ben diğerlerinden daha çok duymak istediğim sesi duyuyorum. Ama bu farklı. Çünkü Bram'in soğuk öfkesini daha önce de duymuştum. Hiç bu kadar tehlikeli ve ölümcül olmamıştı.

"Onu bırakırsan yaşamana izin verebilirim." Heath beni bıraktı.

Nefes nefese duvara yığıldım. Et ete çarpıyor. Koridorun karşısındaki kapı açıldı. Heath ağzı kan içinde kapıya doğru geri döndü.

Bram peşinden gidiyor, yüzü öfkeden bembeyaz, gözleri bir iblisinki gibi. Heath onu uzaklaştırmak için bir kolunu kaldırıyor ama Bram bileğini yakalayıp onu kendine doğru çekiyor ve mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yüzüne bir yumruk indiriyor.

Heath'in dizlerinin bağı çözüldü. Bir yumruk daha atıyor ve yere düşüyor, ama Bram hala devam ediyor, onu gömleğinden tutuyor ve başka bir acımasız yumruk için kaldırıyor.

Onu öldürecek. Aman Tanrım.

"Bram!" Kolunu yakalamak için ileri atıldım. Beyaz gömleğinin kollarının altında pazuları şişmiş, bir yumruk daha atmaya hazırlanıyordu. Kolundaki gerilim, taşa vurulmuş çelik gibi titriyor. "Bu kadar yeter. Bu kadar yeter."

"Asla yeterli değil," diyor ama Heath inleyerek fayans zemine düşüyor. Bana dönerek çenemi avuçlarının arasına aldı.

Acı dolu bakışları yüzümden vücuduma doğru iniyor. "İyi misin? Tanrım, bebeğim. Bana iyi olduğunu söyle."

"Ben iyiyim." Yüzünü ellerimin arasına alıp ne kadar sabit olduğumu hissetmesini sağlıyorum. "Ben iyiyim."

Nefesi titriyor. "Tamam. Evime git, Julian'ı ara, güvenliği göndermesini söyle. Bu pislikle onlar başa çıkabilir."

Güvenlik paneli kapının yanında. Tıpkı benim dairemde olduğu gibi.

Tam servis asansörü üç korumayla birlikte gelirken fuayeye geri dönüyorum - o kadar hızlı ki muhtemelen çoktan yola çıkmışlardı. Fuayede kameralar var. Birileri güvenlik görüntülerinden olanları fark etmiş olmalı.

Heath'i servis asansörüne sürüklüyorlar. Güvenlik şefi Bram'a baktı. "Polise haber vermek ister misiniz, efendim?"

Bram bana baktı.

"Evet," dedim ağrıyan kolumu ovuşturarak. "Bana saldırdı. Kafası da iyi. Belki üzerinde bir şey vardır ve bu da suçlamaları artırabilir."

Bram başını sallar. "Pekâlâ." Güvenlik şefine geri döner. "Bir şey atmaya fırsat bulamayacağından emin olun. Elinizde video olacak mı?"

"Elbette, efendim."

"Güzel. Yaptığından başka bir şey için dayak yediğini iddia etmeye kalkarsa diye. Aspen ve ben memurları evimde bekleyeceğiz."

"Geldiklerinde size haber veririz, efendim."

Asansör kapanıyor ve Bram fuayede benimle yalnız kalıyor. Tepkim başlıyor ve titremeye başlıyorum. Kaşları endişeyle aşağı çekilmiş, beni inceliyor tekrar yüzüme, yanağıma yerleşiyor. Verdiği hisse bakılırsa, yakında oramda müthiş bir morluk oluşacağını tahmin ediyorum.

Sesi sertti. "Aspen, tatlım. Evime gel de sana biraz buz getirelim. Birini çağırmanı ister misin?"

"Doktor gibi mi?"

"Ya da anneni."

"Hayır. Ben iyiyim. Sadece sarsıldım." Hıçkırarak küçük bir nefes alıyorum. "Ve seni gördüğüme çok sevindim."

Göğsünde bir inilti duyuldu. "Hadi bebeğim." Beni kendine doğru çekti, benimkinin karşısındaki çatı katına taşıdı.

İçerisi neredeyse aynı. Ama o mekâna uyuyor, çünkü o da en az onun kadar büyük ve geniş; yeleği, kravatı ve pantolonuyla tüm cam ve çeliğe uyuyor. Beni uzun, alçak bir kanepeye taşıyor.

Dağ manzarasına açılan bir pencere.

Beni kanepeye oturtuyor, sonra mutfığa gidiyor. Buz için, fark ediyorum.

"Öylece çıkıp gidecek," diyorum usulca. "Onun gibi biri en fazla kamu hizmeti alır."

"Belki." Elinde bir buz torbasıyla dönüyor, parmakları yüzümün yanındaki saçlara dolanıyor ve kulağımın arkasına itiyor. Buz torbasını yavaşça yanağıma bastırıyor. "Ama o bir sorun. Eğer mahkemeler onun icabına bakmazsa, yine de ortadan kaybolacak. Sana yemin ederim."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Onu öldürmeyi kastetmiyorsun, değil mi?"

Koyu renk gözleri benimkileri arıyor. "Evet mi desem hayır mı desem emin değilim."

Hangisi sizi daha çok etkiler?" "Hayır de."

Ölürse acı çekemez."

Bir anda sırtıyor ve bu o kadar güzel ki içim acıyor. "O zaman hayır," diyor. "Babasına gideceğim. Heath'in şehre ya da seninle Bethany'nin olabileceği herhangi bir yere dönmemesini sağlamasını söyleyeceğim. Sutherland bunu yapmazsa her şeyi ondan almamı göze alamaz."

"Yine de yasal bir çözüm bulmayı umacağım." Buz torbasını ondan alıp elini nazıkçe ters çeviriyorum. Parmak eklemleri çiğ ve kanıyor. "Sen de kendininkiler için buz almalıydın. Bu acıtmıyor mu?"

"Hayır. Çok iyi hissettiriyor."

"Yüzüne vurduğun için mi?"

"O da var." Sesi derinleşiyor. "Ama senin bana dokunman daha da iyi."

Kalbimin keskin bir atışıyla nefesimi tutuyorum. Bakışlarım onunkilere kilitleniyor ve oradaki özlemi, kendi özlemimin bir yansımasını fark ederek öylece kalıyorum.

Julian'ın sesi dahili telefondan duyuluyor. "Bay Gage, iki memur sizinle ve Bayan Phillips'le konuşmak için burada."

"Onları yukarı gönderin."

Sorularına cevap vermem uzun sürmedi. Sonra Bram'e geçtiler ve sandığım gibi onun benim haykırışımı duymadığını öğrendim. Onun yerine Bethany ona yolda olduğunu söylemişti ve o da evde olup olmadığını anlamak için sürekli antreyi kontrol ediyordu.

Kısa süre sonra gidiyorlar ve nerede olduğumun ve tam olarak nerede yaşadığının farkına varmaya başlıyorum. Bu çatı katına çok iyi uyuyor çünkü *burası* onun. Ve benimkine çok benzemesine rağmen, aynı derecede büyük ve açık olmasına rağmen, bu ev boş hissettirmiyor.

Çünkü o dolduruyor.

Sesim kalın bir törpü gibi. "Bethany ofiste olduğunu söyledi." Gerçi az önce gelmiş olabilir. Ceket kanepenin koluna asılı duruyor ve üzerinde hâlâ takım elbisesi var.

"Asıl ofisim burada. Kütüphane ve odalardan biri," diyor beni dikkatle izleyerek. "Üç yatak odasına ihtiyacım yok."

"Sen benim komşumsun," diyorum göğsüm sıkışarak. "Aslında," diyor, "sen benim komşumsun."

"Ve yıkacağın duvarın olduğu yer orası mı? Murphy'nin canavarca dediği yer mi?"

Ama canavarca değil. Bu yüzden buranın Bram'in çatı katı olabileceği hiç aklıma gelmedi. Monstrous karanlık ve ağırdır, duvarları sanki içine kapanıyormuş hissi verir.

Bu odalar aydınlık ve havadar.

"Burası o yer," diyor Bram. "Ama onun yerine bana verdin." "Evet."

Nabzım baş döndürücü bir hızla atıyor. "Bu mantıklı," diyorum belli belirsiz. "Bana bir yer borçluydun ve zaten verecek bir yerin vardı."

Ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Bunun benim için bir etken olduğunu mu düşünüyorsun - öğrenci evinden birkaç dolar tasarruf etmek? Kendine bunu söyleyip duruyorsun."

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diyorum ona, nefesim ağrıyan boğazımdan acımasızca titreyerek.

Bu hırıltılı sesle gülümsemesi anında kayboluyor, gözleri azapla kararıyor.

"Ağlama bebeğim. Ağlama. Eğer yakınımda olmamı istemiyorsan adada kalabilirim. Sadece umuyordum ki-" Sesi kırılır ve boğazı düğümlenir. Aniden, "Vazgeçemem." dedi.

"Ne?"

"Senden vazgeçemem." Yüzünde kasvetli bir ifade belirliyor. "Yine de bunun beni Sutherland'den farklı kıldığından emin değilim."

"Kaçmaya çalışırsam beni itip kakacak ve canımı mı yakacaksın?" Kaşları karanlık bir çatıklıkla birbirine çarptı. "Hayır."

"O zaman arada büyük bir fark var. Ama Bethany beni uyarmıştı. Senin ilerleyeceğini söyledi. Her zaman yaptığın gibi."

"Plan buydu," diyor ve nefesim yine göğsümden düzensiz bir şekilde çıkıyor.

"Ve devam etmek mi? Bunun bunu nasıl yaptığını anlamıyorum. Ben yan odada yaşarken biriyle çıkmaya mı başlayacaksın?" Eğer niyeti buysa, bugün taşıyor olacağım. "Planın ne?"

Yoğun bakışları yüzümde sabitlenmiş, yavaşça bana doğru geliyor. "Devam etmiyorum," diye düzeltiyor beni. "Yolumdaki engelleri kaldırmak. Benden nefret ediyorsun. Ama seni bir kez kazandım ve bunu tekrar yapmaya niyetliyim Aspen."

Kalbim durdu. "Öyle mi?"

Başını sallıyor, ağzı sıkı, ifadesi kararlı. "Ne pahasına olursa olsun. Eğer bu sadece bir asansörü paylaşmamız anlamına geliyorsa, o zamanı kullanacağım ve seni o şekilde kazanacağım. Ateşkes ilan edip akşamları birkaç saati birlikte geçirmek anlamına geliyorsa, seni bu şekilde kazanacağım. Günün her dakikasında ne kadar zor olduğumu söyleyip kendine engel olamaman ve gelip beni yürüyemeyecek hale gelene kadar becermen anlamına geliyorsa, seni bu şekilde kazanacağım. Ama seni yine *kazanacağım*."

Titreyerek başımı geriye eğiyorum, o yaklaşırken eli çenemi kavrayacak şekilde kalkıyor. "Çok eminsin."

"Hayır." Başparmağı yavaşça titreyen alt dudağımda geziniyor. "Sadece kararlıyım. Çünkü seni seviyorum. Ama sadece dayanabileceğin kadar zorlayacağım. Seni incitmek istemiyorum. Canın yanıyor mu?"

"Bir aydır acıdan başka bir şey hissetmiyorum." Hem de çok.

Acı gözlerini karartıyor, sesini sertleştiriyor. "Biliyorum. Bunu ben yaptım. Ve çok üzgünüm, bebeğim. Elimden gelse onu geri alırdım."

"Yapamazsın," diyorum açıkça.

Umutsuzluk yüzünü beyazlatıyor. Çenemde gezinen parmaklarımdan bir titreme geçiyor.

Uzanıp elini tutuyorum. "Zaten var olan bir şeyi oldu," diyorum ona usulca. "Ama şu anda acı çekmiyorum. Uzun zamandır ilk kez hiç canım yanmıyor."

Tamamen hareketsiz kaldı. "Hayır mı?"

"Hayır." Elini ağzıma götürüyorum, yumuşak bir öpücük konduruyorum eklemlerine. "Telefonunun engelini kaldırdım."

Sesi derinleşiyor. "Açtın mı?"

"Eve gider gitmez seni arayacaktım."

Bakışları benimkileri arıyor, gözleri umutsuz ve umutlu. "Neden?"

"Çünkü seni özledim. Ve hiçbir şey seninle olmamak kadar acı veremez."

"Aspen, ben-" Duyguları aniden onu boğar gibi olur ve başını sallayıp tekrar dener. "Seni öpeceğim."

"Acele et."

Acele ediyor, ağzı benimkini yakalıyor ve ben de acele ediyorum, onu sertçe öpüyorum, kanepeye doğru yönlendiriyorum, onu aşağı itiyorum ve ağır kalçalarına biniyorum.

Fermuarını yırtmak için aramıza uzanıyorum.

Bram acı dolu bir inilti çıkarıyor. "Aspen. Henüz hazır değilsin."

"Umurumda değil. Sana içimde ihtiyacım var." Nefes nefese külotumu kenara itiyorum ve o haklı, hazır değilim, ıslağım ama o büyük ve bedenim direniyor. Genelde parmakları ve diliyle beni yumuşatır. Ama bu sefer ona izin vermiyorum ve içime, bana karşı çalışırken, dar kanalıma yavaşça inç inç iterken inliyor.

Sonunda içime giriyor ve onu yavaşça ve derinden öpmeden önce dudaklarına yapışıyorum. Yukarı ve aşağı kayarken gözleri zevkten parlıyor, sonra tamamen aşağı, iç duvarlarım onun kalın uzunluğunu kavırıyor.

Çok güzeldi. Ağzını yalıyorum. "Sevdiğin kadının içinde taşaklarına kadar olmak nasıl bir duygu?"

Başı geriye düşüyor ama gülererek çıkardığı inilti sesindeki acıyı gizleyemiyor. "Hak etmediğim bir cennet gibi."

O bunu hak ediyor. Verebileceğim her şeyi hak ediyor.

Ama ben ona her şeyi vermedim. "İtiraf etmem gereken bir şey var." "Ne itirafı?"

Ellerimi saçlarının arasına sokarak ağzımı onunkine dayadım. "Beni incittiğinde bile, senden tekrar nefret etmemi sağlamadın. Seni bu kadar çok severken nasıl edebilirdim ki?"

"Aspen." Sesi aniden boğuklaştı, altımda hareketsiz kaldı. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve beliren güzel gülümsemesini öpüyorum

dudaklarımın altında. Katıksız bir sevinçle, *onunla* dolup taşarak daha sert, daha hızlı sallanmaya başlıyorum. Güçlü elleri beni sıkıca tutuyor, beni sonuna kadar itiyor, sonra beni itiyor, ona karşı boşalırken titriyorum. Ve o zaman Altımda titriyor, onu sadece öpüyorum, onu yakınımnda tutuyorum ve onu hissetmekten, tadından zevk alıyorum ve hiçbir yere gitmek için acele etmiyorum.

Uzun bir süre sonra arkama yaslanıp aşağı bakıyorum. Hemen amım kasılıyor ve inliyorum. "Oh Tanrım."

Bram dondu kaldı. "Ne?"

"Bunu çok özledim," diyorum ona, parmaklarım boynundan aşağıya, yakasının ve yeleğinin üzerinden geçiyor. "Bu gergin takım elbiseyi."

Gerçi şimdi o kadar da gergin görünmüyor. Yakasının düğmeleri yeğin V kısmına kadar açık. Gömleğinin kuyrukları kıvrılmamış. Pantolonunun düğmelerini bile açmamıştık. Sadece fermuarını açtık ve sikini sürükledik ve hala içime gömülü.

Aniden geri çekildiğimde inliyor, kucağından kalkıp önünde duruyorum, Bram'in önümde yayılmış inanılmaz görüntüsünü izliyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyorum. "Şu haline bak."

Aleti hâlâ yarı sert ve ıslak. Onun ve benim boşalmamız pantolonunun önünü yapış yapış bir hale getirmişti. Ağzı aç öpüşmelerimizden kızarmış, parmak eklemleri çiğ.

"Bunu ezberlemem gerek," diyorum huşu içinde. "Şu anda nasıl göründüğünü. Bramwell Gage, aşık. Ve tamamen çözülmüş."

Ağzı kıvrılıyor. "Gerek yok. Muhtemelen beni bu şekilde çok göreceksin."

Gülüyorum ve kucağına geri sürünüyorum, ama kalçalarımı yakalıyor ve aşağı inmek yerine beni yukarı itiyor, aynı anda vücudunu kanepenin üzerinde aşağı kaydırıyor, kot eteğimi kalçalarımın üzerine geri çekiyor.

"Sanki bunu sık sık yapacakmışım gibi," diyor ve neredeyse ağzına yapışana kadar beni üzerine kaldırıyor. "Merhaba, tatlı amcık. Küçük tüylü amcık. Tanrım, bu çok ateşli."

Dilinin ilk dokunuşuyla içimden kopan kahkaha bir iniltiye dönüşüyor. Kanepenin arkasını kavırıyorum, başım öne düşüyor, o beni yalayıp başka bir muhtaç çılgınlığa sürüklerken inliyorum.

Ve beni aşağı indirdiğinde, bu sefer etime karşı hiçbir direnç yok. O kadar sıcak, yumuşak ve ıslığım ki, beni tamamen ve bütünüyle dolduruyor.

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, onu öpüyorum, ona doğru yükseliyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Büyük bir zevkle inliyor. "Bunu söylemekten asla vazgeçme," diyor bana, içime doğru iterek. "Seni seviyorum."

Ben de bunu söylemekten asla vazgeçmesini istemiyorum. "Kendine engel olamadığın için mi?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Yapabilsem bile, yapmak istemiyorum. Şimdi seni yatak odasına taşıyacağım, orada seni düzgünce becerebileceğim. Kollarını bana dola bebeğim," diyor. "Ve sıkı tutun."

Sanki gitmesine izin verecekmişim gibi.

Daha sonra, Bram'ın yanında, devasa bir odadan başka bir şey olmayan yatak odasında yatıyordum.

pencereler ve dev bir yatak. Başımı sert omzuna yaslamış, bacaklarımı da kaslı kalçalarının üzerine atmıştım.

"Bethany beni hafta sonu için adaya davet etti," diyorum ona.

"Gitmeliyiz. Bisikletimi depodan çıkarır, seni gezdiririm." "Tekrar bisiklet sürmenin tadını aldın mı?"

"Bana sarılmanın ve ıslanmanın tadını aldım."

Sırıtiyorum ve dirseğimin üzerinde yükselip ona bakıyorum. "Bana daha önce seninle yaşamakla ilgili bir soru sormuştun. Cevabımı değiştirebilir miyim?"

Gözleri gözlerimi arıyor, başını sallamadan önce boğazı çalışıyor. "Evet," diyor kalın bir sesle.

"O zaman duvarı yıkalım mı?"

Başını yastığa doğru sallıyor. "Bence bir süre daha devam et. Yani seçeneklerin var."

"Neden onlara ihtiyacım olsun ki?"

Uzanıp yüzüme düşen saçlarımı nazikçe kulağımın arkasına itiyor. "Çünkü daha iyisini yapmak için çok çabalıyorum. Tekrar çuvallamayacağımı söylemiyorum. Yapmamaya çalışacağım. Ama bu devam eden bir şey. Ve senin gittiğini görmek kafamı olması gereken yere geri getirecek. "Gitmek" sadece koridorun karşısında olsa bile."

Kalbim sıkışıyor, onu usulca öpmek için eğiliyorum, sonra da sormak için kalkıyorum: "Bethany bunun yas danışmanlığı gibi bir şey olduğunu mu söyledi?"

Ağzını alaycı bir şekilde bükerek bana bakıyor. "Görünüşe göre paketinden çıkarmam gereken önemli miktarda suçluluk duygusu var."

"Kamyon dolusu diyebilirim."

İçinden bir kahkaha yükseliyor. "Senin için sürpriz olmadı, değil mi? Ya da Murphy için." Ağır bir iç çekiş göğsünün kaslı güzelliğini kaldırıyor. "Keşke seni dinleseydim."

"Bazen değişmeye hazır olmadan önce yüzüstü düşmen gerekir. Bunu bana bilge bir kadın söylemişti."

Gülümsüyor ve sert eli yatıştırıcı bir okşayışla sırtımda aşağı yukarı kayıyor. "Annen nasıl?"

"İyi."

"Ona yaklaşmak istediğim bir şey var. Hemşireydi, değil mi?"

"Evet."

"Bethany'yle birlikte olduğum gibi bir yere yatırım yapabilirim. Ama önce tıp geçmişisi olan biriyle konuşmak isterim, özellikle de pratik bakıcılık açısından. Bir bakım görevlisinin günlük rutini hakkında iyi bir fikri olan ve bana lojistik konusunda genel bir fikir verebilecek biriyle. Projeyi geliştirmeye çalışırken bir danışmanlık ücreti alacağım. Ve

Belki hasta açısından, kardeşiniz gibi biri farklı programlara katılabilir, bizim için notları karşılaştırabilir."

Kalbim doluyor. Bunu önermek son derece saçma bir şey ama muhtemelen bunu biliyor. Ve bu onun çöpe atılacak parası. "Bir şeyler toparla, ona danış. Ama önce ona tekrar birlikte olduğumuzu söylemeliyiz, yoksa bunun bana tekrar yakınlaşmak için el altından bir numara olduğunu düşünebilir."

Sırıttıyor. "Sana tekrar yakınlaşmak için el altından bir numara *yaptım*." "Evet, öyle yaptın." Sırıttıyorum, sonra ekliyorum, "Yine de ona söylemek istiyorum. Çok sevinecek.

bizim için mutlu."

"Sen burada kal o zaman. Ben telefonunu getireyim. Çantanda mı?"

"Evet," diyorum ve devasa yatağına uzanıp, dışarı çıkarken mükemmel kışının esnemesini izliyorum.

Tekrar içeri girdiğinde manzara aynı güzellikte ama elinde ne olduğunu görünce inleyip yüzümü kapatıyorum.

Sesi zaferle doluydu. "Bunu bana ne zaman söyleyecektin?" LSAT için ağır çalışma kılavuzunu yanımdaki yatağa bırakıyor. Onu tersliyorum. "Bu kadar kendini beğenmiş olmayı ne zaman bırakacaksın?"

"Elimde değil," diyor bana. "Ben böyleyim işte."

Gülmeye başlıyorum, sonra üzerime gelmeye başlayınca yatakta geriye doğru kayıyorum. "Şunu bilmeni isterim ki benim *nihai* hedefim Hukuk profesörü. Bir *öğretmen*. Sırf sana söylemiştim diyebilmek için!"

Sırıttıyor, üstüme yerleşmeden önce bacağımdan, karnımdan ve göğüslerimden yukarı doğru öpüyor. "Bu dersleri ertelemek anlamına mı geliyor?"

"Evet. Bu yıl herhangi bir programa girmek için çok geç. Önümüzdeki sonbaharda hukuk programına başlamak için başvuracağım, bu yüzden bir yıl erteliyorum. Yani resmi olarak. LSAT sınavına girdikten sonra bu yıl meşgul olmak için birkaç ders alabilirim."

"Peki burada kalacak mısın?"

"Umarım. Eğer girebilirim. İyi bir hukuk programları var."

Nazikçe beni öpüyor. "Nereye gidersen peşinden gelirim. Peki ya öğretmenlik? Neden karar verdin?"

"Tutkumu kaybettiğim konusunda haklıydınız. Eve döndükten sonra, işime devam etmeye karar verdim ama gittiğim yönü de gözden geçirmeliydim. Bu yüzden artık öğretmenlik yapmaktan heyecan duymadığımı itiraf etmek zorunda kaldım. Ama bu, biliyorsunuz, tüm araştırma ve yazma özetler ve diğer argümanı parçalara ayırmak-"

"Bunların hepsi sana benziyor. Ayrıca, kazanmayı gerçekten seviyorsun."

"Evet." Omuz silkmeden önce ona gülümsedim. "Ama bilemiyorum. Belki de sınavı geçemeyeceğim. Ekim'de gireceğim. Yani şu anda sadece buna odaklanıyorum ve başvurumu hazırlıyorum."

"Belki de sınavı geçemezsin?" diye yineliyor, sanki bu söylediğim en aptalca şeymiş gibi. Başını sallayarak sırt üstü dönüyor ve beni üzerine çekiyor. "Benim daha iyi bir fikrim var."

Ona bu şekilde sarılmak çok daha iyi bir fikir ama muhtemelen kastettiği bu değil. "Ne?"

"Ekim'de LSAT sınavına gireceksin. Başvurun üzerinde çalış. Pasaportun için başvur. Ve programa başvurmanla gelecek sonbaharda girmen arasında geçen ayları dünyanın istediğin yerine giderek geçireceğiz. Altı ila sekiz ay seyahat."

Göğsüm ağrıyor. Kalbim o kadar büyük ki, içimde çok fazla yer kaplıyor. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim." Yüz ifadesi de bana aynı şeyi söylüyor. "Ayrıca, hukuk fakültesine başladığında seni zar zor göreceğim. İşler böyle yürümüyor mu?"

"Sanırım öyle," diye fısıldıyorum titreyerek - hâlâ çok bunalmış durumdayım.

"Diğer daireyi senin çalışma grupların için tutuyoruz. Onları oraya davet edebilirsin ve senin için fuayeden geçip eve gelmek kolay olur.

Ve sen baroyu geçtiğinde, muhtemelen o duvarı yıkmaya hazır olacağız.

Aşağı." Aniden sırtıyor ve altımda müstehcen bir şekilde sallanıyor, karnı lezzetli keskin çıkıntılar halinde esniyor. "Gerçi ona karşı o kadar sert ve sık sevişebiliriz ki, o gün gelmeden çok önce duvar yıkılır."

Kıkırdayarak onu öpmek için eğildim. "Bu harika olurdu. İzin alabilir misin?"

Bakışları benimkileri kavrarken gözleri kararıyor. Sesi derinleşiyor. "Senin için her şeyi yapabilirim, Aspen Phillips. Ayrıca, ihtiyacım olduğunda çalışamayacağım çok az yer var. Peki, önce nereye gitmek istersin?"

"Her yere. Hiçbir yere. Nereye gittiğimiz önemli değil," diyorum ağzımı onunkine yaklaştırarak. "Seninle olduğum sürece."

Epilog

Hareket etmeniz gereken tek yön ileridir.

Babamın en sevdiği söz. Ve birkaç değişiklikle hala tutunduğum birkaç sözünden biri.

Çünkü şimdi ilerleyebilirim. Bunun yerine yatak odamın girişinde duruyorum ve omzumu kapının pervazına dayıyorum, yatağımızda uyuyan kadını izlerken kalbim sıkışıyor ve doluyor.

Aspen'i.

Altın sarısı uzun bacaklarından yastığına yayılmış kestane rengi saç perdesine kadar, beyaz bir çarşafa dolanmış bir renk cümbüşü. Birlikte olduğumuz ilk yıl bana doğum günü hediyesi olarak verdiği kırmızı özel baskılı tişörtün altından pembe külotu görünüyor - hemen geri çaldığı ve hiç giymediğim bir tişört. Göğüslerinin üzerinde üzgün bir robot resmi ve altında "EĞLENMİYORUM" yazıyor.

Bunun onun en sevdiği uyku tişörtü olduğunu düşünürsek, bunu giydiğinde çok eğlendiğimizi söyleyebilirim - ve hatta ondan çıkardığımda daha da fazla.

Yine de üzerinde bir şey olması, bugün bir noktada yataktan tökezleyerek kalktığını gösteriyor. Bu sabah yanından ayrıldığımda üzerinde tek bir dikiş bile yoktu. Ama onu hala uyurken gördüğüme şaşırmadım. Dün baro sınavının son bölümüne girdi ve saatler süren çalışma, stres ve kafein arasında haftalardır iyi bir gece uykusu çekmedi. Dün gece eve geldiğinde hala o kadar gergindi ki, ağzı benimkine değmeden ve elleri kemerimi yırtmadan önce nasıl gittiğini sorma şansım olmadı - sonra geldikten yaklaşık otuz saniye sonra çöktü, tatlı sıcaklığından bile çekilmeden önce kollarımda uyuyakaldı.

Her ne kadar sikim tekrar onun içinde olmak için can atsa da, eğer o yatağa onun yanına kayarsam, yatağı terk edene kadar saatler geçecek.

Ve şimdi ilerleme zamanı.

Belki de odaya girdiğimi duyuyor ya da sadece yakınımda olduğumu hissediyor, tıpkı onun yakınımda olduğunu her zaman fark ettiğim gibi. Gözlerinden biri aralanıyor ve dolgun dudaklarında hülyalı bir gülümseme kıvrılıyor.

"Hey, sen." Hala uykunun ağırlığıyla, sesindeki törpü daha belirgin.
"Giydiğin takım elbise çok seksi. İşe mi gidiyorsun?"

"Hayır. İşten dönüyorum." Sırıtarak, yatağın yanına çömelıyorum, böylece hala yarısı örtünün içinde saklı olan yüzüyle aynı hizaya geliyorum.
Yastık. "Sınav nasıl geçti? Yakında avukatlık yapmaya başlayacak mısın?"

Rüya gibi gülümsemesi genişliyor, gerinirken kollarını başının üzerine kaldırıyor, vücudu saf kadınsı memnuniyetin uzun, esnek bir çizgisiyle kavisleniyor. "O sınavın *canına* okudum."

"Eminim öyledir."

"Evet." Tembelce karnının üzerine yuvarlanıyor ve işaret parmağıyla dudaklarına dokunarak bana doğru dönüyor. "Öyleyse bana ödülümü ver, Teneke Adam."

Ona verdiğim her öpücük *benim ödülüm*, gerçi bunu nasıl hak ettiğimi asla bilemeyeceğim. Eğilerek dirseklerimi yatağa dayıyorum ve güzel yüzünü ellerimle kavıyorum. Gözleri kapalı, kalın kirpikleri elmacık kemikleri boyunca, pembe dudakları beklentiyle ayrılmıştı.

Onu bekletmiyorum, hemen yumuşak, yavaş ve tatlı bir öpücükle ağzını alıyorum. Hood Dağı'ndaki bir yüzme havuzunda, içimdeki ihtiyaç ve öfkeyle onu ilk kez tattığım andan bu yana dört yıldan fazla zaman geçti. Öfke artık yok ama ihtiyaç hiç azalmadı. Aksine daha da güçlendi, o kadar güçlendi ki *yumuşak, yavaş ve tatlı* katı bir kendini kontrol alıştırmasıdır.

Muhtaç bir iniltiyle ve ağzının olgunlaşan sıcaklığıyla kırmaya çalıştığı kontrol. Bunun daha fazla devam etmesine izin verirsem *kıracağı* kontrol.

İsteksizce geri çekiliyorum, ağırlaşmış gözlerinin ve yeni öpülmüş ağzının görüntüsü sertleşmiş horozuma başka bir kan dalgası gönderdiğinde bir inilti ısıırıyorum. Dudakları şişmiş ve parlıyor ve yumuşak bir hayal kırıklığı sesi çıkardığında, başka bir hızlı tat için eğilmeye karşı koyamıyorum.

Ama bundan fazlası değil. Başımı kaldırarak ona "Senin için bir şeyim var" diyorum.

"Öyle mi?" Bir kıkırdama onu sarsıyor. "Uzun ve sert mi?" "Aslında öyle."
Ve *öyle*. "Önce seni beslemem gerekiyor mu? Sen aç olmalı."

Çünkü o her zaman açtır.

"Yemek yiyebilirim," diyor, sonra kaşlarını çatarak pencereye doğru bakıyor. "Saat kaç?"

"Neredeyse beş."

"Beş mi?" Bakır kuruşlu gözleri fal taşı gibi açılıyor ve oturmaya başlıyor. "Öğleden sonra mı? Bütün gün uyudum mu?"

"Uyudun."

Uzun bacaklarının etrafındaki çarşafı çözmeye başladı. "Bethany ve Murphy ne zaman geliyor?"

"Saat 10'a kadar değil ve doğruca adaya gidiyorlar. Buradaki her şey çoktan toplandı. Yani zamanımız var." Ayağa kalkıyorum ve kapıya yönelmeden önce sadece bir öpücük daha almama izin veriyorum. "Ben yemek sipariş edeceğim, sen de diğer dairede bana katılırsın."

"Tamam." Yataktan kalkıyor ve banyoya doğru ilerliyor. "Önce giyinmem gerekiyor mu?"

"Hayır." Özellikle de kontrolüm çok uzun sürmeyeceği için.

Onun yanında hiç olmadı. Sekiz yıldır Aspen'i tanıyorum ve bu dört yıl boyunca bana hissettirdikleriyle savaştım, ama her zaman kavga ediyordum ama yine de kontrolü elime alamıyordum. Bunun yerine öfkelenip onu kendimden uzaklaştırdım. O yıllar ne büyük bir kayıptı.

Ama bunu telafi ediyoruz.

Fuayeyi geçip, hukuk fakültesine girdiğinden beri çalışma odası olarak kullandığı bitişikteki çatı katına çıkıyorum - ve eğer ihtiyacı olursa, benden uzak durmak için özel sığınağına.

İhtiyacı olmadı. Tek ayrılığımız birkaç iş gezisi ve bütün gece ders çalışma seansları oldu. Çünkü son dört yılda çok büyük kavgalar etmiş olsak da, sonrasında hep kollarımda uyudu. I

Bunun danışmanlıktan kaynaklandığına inandığını biliyorum - ailemin ölümüyle ilgili tüm suçluluk duygularımı açığa çıkarıyorum - ve muhtemelen bunun biraz yardımı oldu. Ama gerçekte ne olduğunu biliyorum.

Ne zaman babamın sesi kafamın içinde çınlamaya başlasa, ne zaman düşünmemem gereken şeyleri düşünmeye başlasam, Tahoe Gölü'nde onun gittiğini anladığım anı hatırlıyorum. Bethany ve ben annesinin evine vardığımızda Aspen'in gözyaşlarını hatırlıyorum. Bana nasıl zar zor bakabildiğini, dokunuşumdan nasıl ürktüğünü ve onu ne kadar incittiğimi hatırlıyorum.

Onu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Kalbimin, ruhumun ve tüm umutlarımın paramparça olmasının nasıl bir şey olduğunu ve

O olmadan *ilerlemenin* hiçbir anlamı yoktu.

Bu yüzden onunla şiddetli bir kavganın ortasında bile, bu anı babamın sesini ve kafamdaki diğer tüm aptalca şeyleri bastırıyor. Çünkü onu bir daha incitmeyeceğim. Onu tekrar kaybetmeyeceğim. Tek bir gece için bile.

"Oh, vay canına."

Döndüğümde Aspen'in çatı katının girişinde durduğunu görüyorum, hala külotu ve tişörtüyle, geniş gözlü bakışları yavaşça odanın içinde dolaşıyor benimkiyle buluşmadan önce.

"Bütün bunları bugün mü yaptılar?" Sesi dehşete düşmüş gibi geliyor.

Bu, çatı katındaki mobilya ve dekorasyonun tamamen boşaltılması demek. Geriye kalan tek şey duvarlar ve demirbaşlar. "Yaptılar," diye onaylıyorum. "Yarın diğerine başlayacaklar."

Ve tadilat bitene kadar adadaki malikanede kalacağız. Oraya kalıcı olarak taşınmayı tartıştık, ancak ikimiz de büyük eski evi sevmemize rağmen, ikimiz de Bethany gibi sevmiyoruz. Onun yerine burası bizim *evimiz* ve tadilat bittiğinde daha da güzel olacak.

daha fazla. İkimizin de bu tarafta ofisleri olacak -kendisi hangi hukuk bürosuna girerse girsin eve iş getirmesi gerektiğinde onunki, benimki de hala benim ana ofisim- ve ana yaşam alanımız da diğer çatı katında olacak.

Oradaki değişiklikler bu dairedeki kadar büyük olmayacak. Oradaki tek gerçek değişiklik, misafir yatak odalarından birinin sonunda bir çocuk odasına dönüştürülebileceğinden ve ana yatak odasından kolayca erişilebileceğinden emin olmak olacak.

Bu hala birkaç yıl sonrası için geçerli. Ama biz bu geleceğe doğru ilerliyoruz. Ve bugün büyük bir adım atıyoruz.

Boş daireye doğru ilerliyor. "Benim için neyin var?"

Çünkü ona uzun ve zor bir söz verdim. Elini tutarak onu diğer çatı katıyla aynı duvarı paylaşan koridora yönlendiriyorum. Hediye onu bekliyor; ağır kafası yerde duran ve kalkık sapının ucuna büyük, kırmızı bir fiyonk takılmış bir balyoz.

Boğuk kahkahası aletimi sert bir şekilde okşuyor gibi. Uzun sapı iki eliyle kavrayıp omzunun üzerinden bana müstehzi bir şekilde bakması da öyle.

"Böyle mi? Yoksa daha fazla mı eğilmeliyim?" Ellerini sapın aşağısına doğru kaydırıyor, külotla kaplı kığı bir o yana bir bu yana sallıyor.

"Tam o büyük, kalın kafanın altından mı tutmalıyım?"

Tanrım, onu nasıl da seviyorum. "Nasıl yapılacağını biliyorsun, bebeğim."

"Evet, kahretsin, gerçekten çok ağır." Çılgınca gülerек, ben arkasından gelip onu sabitleyene kadar ağırlığın altında sendeliyor. Birlikte büyük çekici tutuyoruz - o kadar çok kıkırdamasına rağmen, yükün çoğunu ben taşıyorum.

Tam da olması gerektiği gibi.

Kollarım ona sarılmış ve ellerim balyozun ağırlığını desteklerken, ipeksi saçlarına bir öpücük konduruyorum ve "Peki bu duvarı yıkacak mıyız?" diyorum.

"Hadi yapalım. Gerçi onca kez seviştikten sonra hâlâ ayakta durduğuna inanamıyorum."

Ben de inanamıyorum. "Sanırım elimdekenden daha uzun ve sert bir şeye ihtiyacımız vardı."

Ya da daha az sağlam bir duvar. Çünkü kollarımla onu sardığımda, ilk garip salınım ikimizin de beklediği kadar dramatik olmadı. Kahkahası Çekicinin başı alçıpana çarpıp açtığı küçük deliğe saplandığında yine sarsılır.

"Kahretsin. Pekâlâ." Çekici yere bıraktım ve kollarımı sıvamaya başladım. "Geri çekil, bebeğim."

Bir sonraki vuruş çok daha verimli oldu, sıvada büyük bir delik açtı ve saplamaları ortaya çıkardı. Birkaç salınımdan sonra geri çekilip yaptığım işi inceliyorum. Bu duvarı tamamen yıkmak gibi bir niyetim yok - hepsi sembolikti - ama bu duvarın içinden diğer çatı katını görmek gerçekten iyi hissettirmiyorsa lanet olsun.

Balyozu elime alıyorum ve Aspen'e dönüp bakıyorum. "Robotun şu anda içgüdüsel bir tatmin hissediyor."

Bakır gözleri parlak ve ıslık ıslık. "Bu, takım elbiseni bir alet kemeri ile değiştireceğin anlamına mı geliyor?"

Bana böyle bakmaya devam ederse olabilir. "Değiştirmeli miyim?"

Bakışları sanki bunu düşünüyormuş gibi boyumdan aşağı iniyor ve kontrolüm elimden kaymaya başlıyor. Balyozu yere bırakarak ona doğru ilerliyorum. Ama gözlerini tekrar benimkilere diktiğinde, orada sadece sıcaklık yoktu. Onun yerine yüzümü incelerken yumuşak ve merak uyandıran bir şey var.

Ellerimi arkasındaki duvara dayayıp başımı eğiyorum. "Ne oldu?"

"Sen." Parmakları çenemde geziniyor. "Sadece düşünüyordum da... Yolculuğumuzun başında, daha Reed'den ayrılmadan önce sana baktığımı ve hiç mutlu görünmediğini düşündüğümü hatırlıyorum. Mutsuz görüldüğünden de değil. Ama kesinlikle mutlu değildin. Ama şimdi. Şimdi her zaman öyle görünüyorsun."

Çünkü öyleyim. Ama boğazım düğümleniyor ve tek söyleyebildiğim, "Özür dilerim bebeğim."

Kaşları çatıldı. "Ne için?"

"Yapmak üzere olduğum şey için." Kalbim küt küt atarken elimi cebime atıyorum. "Çünkü biliyorsun ki senin seçeneklerinin olmasını sağlamak benim bir numaralı önceliğim. Ama şimdi sana bir seçenek sunmuyorum."

Alnındaki şaşkınlık, yüzüğü aramızda tuttuğumda yerini tam bir şaşkınlığa bırakıyor. Pırlantanın ışıltısı aniden parladı Gözlerinde yaşlar birikiyor. Konuşmaya başlıyorum, her sert kelimedede korku ve umut birbirine karışıyor.

"Kış, yaz, ilkbahar ya da sonbahar seçebilirsin. Büyük ya da küçük bir düğün seçebilirsin. Binlerce insanı davet etmeyi ya da sadece ailemizi davet etmeyi seçebilirsin. Burada ya da yolun aşağısındaki kilisede ya da Transilvanya'daki lanet olası bir şatoda yapmayı seçebilirsin. Paris'te bir balayı ya da Everest'e tırmanmak ya da bir yolculuğa çıkmak ya da pire ısırtığı içindeki bir otelde bir ay kalmak arasında seçim yapabilirsiniz." Duygularla dolu sesim pürüzlü bir hal alıyor. "Seçemeyeceğin tek şey cevabın. O da evet."

"Evet," diye fısıldıyor. "Evet, evet, evet. Seni seviyorum."

Lanet olsun. Bu andan önce, *mutluluğun* ne olduğunu gerçekten bilmiyordum. Ama bu, yüzüğü parmağına takması. Çılgın bir öpücükle ağzının benimkiyle buluşması. Kollarını boynuma dolması ve parmaklarını saçlarımda gezdirirken geri çekilip gırtlaktan "Seninle evleneceğim Teneke Adam. Ve sonunda sana *sahip olacağım*."

Zaten sahip. Uzun zamandır sahip.

Ama aramız hiç bu *kadar* kolay olmamıştı. Onu tuzağa düşürdüğümde nefesi kesiliyor.

bileklerini sol elimle tutup duvara yaslıyorum. Sağ elim kalçasının iç kısmına doğru kaydırdığında vücudunu bir ürperti sarıyor.

"Seni çok sert becereceğim. Seni çok sert boşaltacağım." Sesim dudaklarında bir hırıltıya dönüştü. "Ve söyle bana kim kimin sahibi olacak, karım

."

Boğazım kilitleniyor. O kelime. *Karım*. Onunla evlenmeyi ne kadar çok düşündüysem, geleceğe ne kadar çok baktıysam, bu ilk hiç kullanmadım.

Ve bunu söylemek son kontrolümü de parçalıyor. Önemli olan tek şey onu benim yapmak. Külotu engel değil. Amı zaten sıcak ve ıslaktı. Onu duvara doğru kaldırarak, sikimi tek bir vuruşla derinlere, doğrudan cennete sokuyorum.

Sırtını kamburlaştırarak adımı haykırıyor, sonra bana karşı savaşıyor, itiyor, üstünlük sağlamaya çalışıyor. Mücadelesi durdu ve amcığı Ağzımı onunkine yaklaştırıp kabaca, "Benimle gel, karıcığım," dediğimde etrafımda sıkıca kenetleniyor.

"Her zaman geleceğim." Nefes nefese, yarı gülerek, yarı inleyerek dudaklarıma cevap veriyor. "Her yere."

Her zaman. İleri ya da geri, fark etmez. Sadece herhangi bir yere. Aspen'le, kalbimle, hayatımla.

Ve gideceğim tek yön, beni onun yanında tutacak olan yön.

Kati Wilde aynı zamanda Hellfire Riders MC Romance serisinin de yazarıdır: *Wanting It All, Taking It All, Having It All, Betting It All, Risking It All, Burning It All, Breaking It All* ve *Giving It All*.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
kitabınızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

